

Fejős Éva HOLIDAY

Életed legszebb nyara

FEJŐS ÉVA

HOLIDAY

erawan

A szerző elérhetőségei:
www.facebook.com/fejoseva1
fejoseva@fejoseva.com
www.fejoseva.com

Hírek, új könyvek, kedvezmények, kiadói kapcsolat, webshop:

www.erawan.hu
shop@erawan.hu

Copyright © Fejős Éva, 2016
© Erawan Könyvkiadó, 2016

Felelős kiadó: Fejős Éva
A novellákat szerkesztette: Münz András
Borítóterv: Cantinart
A szöveget gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóillusztráció: Shutterstock

ISBN 978-615-5469-94-7

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

A novellák szereplői költött alakok, akik mindannyian léteznek – a fantáziámban. Még az is lehet, hogy korábban már találkoztál valamelyik regényemben egyik-másikkal, vagy talán a későbbiekben kerül majd sor egy ilyen találkozásra...

Mielőtt belekezdesz...

Tudom, hogy a regényeimhez szoktál hozzá, és itt most olyan tömény válogatást kapsz a novellákból, mintha tíz regényt tartanál a kezvedben. Hagyd, hogy rájöjj, hogyan élvezed legjobban ezt a kötetet: naponta csak egyet olvasol el, esetleg végigszaladsz az egészen, és egyesével újrakezded, vagy más tempót választasz.

A kötetben szereplő írások közül néhányal már találkozhattál e-könyvben (a *Dalma* 2011-ben kisregényben megjelent, de a terjedelme miatt később nem terveztem önálló könyvként kiadni), de az írások fele, vagyis öt novella vadonatúj történet, amit még e-verzióban sem olvashattál.

Számomra mit jelentenek ezek az írások? Kirándulást, szabadságot, és azt az élvezetet, hogy novellistaként, rövidebb történetekben is el tudom hozni az izgalmat, a feszültséget, hogy akkor is életre kelhet egy karakter, ha csupán néhány oldalt kap...

Néhány novellában messzire utaztatlak, némelyikben pedig itthon maradnak a szereplők. A helyszínek minden esetben valódiak, azok, ahol én magam is jártam.

Köszönöm a páromnak, hogy az írások helyszínét vele fedezhettem fel, és remélem, az utazásainkból hamarosan újra összeáll egy kötetnyi új novellahelyszín. :)

Ahogy mindig, anyunak hálás vagyok, többek közt azért, hogy írás közben nem kellett a „Mit együnk ma?”-problémakörrel foglalkoznom...

Köszönöm a Neckermann-nak a lehetőséget, hogy felfrissíthettem a tengeri hajós élményeimet idén nyár elején egy szuper tengerjárón.

A címadó novellát a mindannyiótok által ismert *Rudi Zoltán* fényképei inspirálták, amelyeket a Facebook-profilján láttam a Balaton mellett hullámozó levendulamezőről.

Jó utazást kívánok, akár képzeletben utazol a szereplőimmal, akár egy nyaralásra viszed magaddal a *Holidayt*!

Holiday

– Még nem csomagoltál be? – Eltartom a fülemtől a telefont. Amikor Helga le akar cseszni, olyan a hangja, mintha mentőautó közeledne. Most időben megelőzőm a Doppler-effektust. Kicsit várok, hátha jön még egy kis sipítás, aztán visszaveszem a fülemre a mobilt.

– Nem kell sok cucc – felelem.

– De igen, kell. Ha nem tudnád, ez egy hosszú hétvége. Csütörtök, vagyis ma reggeltől vasárnap estig tart. És csomó mindenről döntést kell hoznunk.

Helga ilyen. Folyton döntést hoz, élete minden percében. Hol a gyerekei ügyében, hol a férje dolgaiban, az anyósáékéban, feltételezem, hogy a szomszédaikéban, most meg a szüleink dolgában is. Hozzáteszem, az enyémben szintén sokáig dönteni akart, és amíg kiskorú állampolgár voltam, meg is tette, bár csak három év van köztünk. De most már enyhén szólva is elmúlt az az idő.

– Jól van, mindjárt bedobálom a cuccokat és indulhatunk.

– Igyekezz, pár perc múlva elhagyjuk a bázist.

Bázisnak nevezi a lakásukat. Mindig idegesítő volt a nővérem szóhasználata, de ezt még sosem hallottam tőle.

Kidobálom a sporttáskából a büdös, nedves cuccokat, amiket elfelejtettem kivenni tegnap, aztán berakok egy fürdőgatyát, két tiszta pólót, a fogkefém, borotvát, két alsógatyát. Végül még a szennyesből is kiveszek egy pólót, nem gáz, csupán egyszer volt rajtam, csak az utcán viseltem, nem a pályán.

Felkapom a napszemüvegemet, a vállamra dobom a táskát és leszáguldom az utcára. Helga még nincs sehol.

Aztán csak befut. Jobban bírtam, amikor a színes Volkswagen kisbuszt vezette, de azt tavaly nyugdíjazták. Azt legalább észrevettem, nem úgy, mint ezt a Fordot, amivel majdnem elüt, mire rájövök, hogy ő ül a volánnál.

Bedobnám a csomagtartóba a cuccomat, aztán meggondolom magam, mert tele van csomagokkal, mintha Helgáék két hétre mennének. Előre pattanok, a lábamnál elfér a táskám.

– Helló – mondom.

– Helló, Alfonz – süvít hátulról a hétéves.

– Szia, királylány – fordulok hátra, és a szöszi vigyorgóról a csokis szájú kicsire nézek.

– Szia, Béni. – Majd adok egy puszit Helgának. – Azt hittem, Krisztián is jön.

– Dolgozik – feleli a tesóm. Egyesbe teszi a sebváltót, és nagyot döccenve elindul a jármű. A nővérem csodájára járok, hogy már vagy tizenöt éve kocsival jár, mégsem tanult

meg vezetni. Én az ellenkezője vagyok: nem járok autóval, de ha a helyzet úgy hozza, bármilyen járművet elvezetek. Jogsim van, persze, kocsira viszont akkor is sajnálnék költeni, ha éppen lenne rá pénzem. Például azért lakom a belvárosban, hogy ne kelljen benzint, biztosítást, szervizt meg egyébeket fizetnem csak azért, hogy naponta kocsival tegyem meg azt a legfeljebb húsz-harminc kilométert, amit mennem kell. Hát nem hülyék az emberek? Van, aki havi ötszáz kilométer miatt autót tart.

– Kár – húzom le az ablakot.

– Huzat lesz a gyerekeknek – húzza fel abban a pillanatban a tesóm. – Ki fogod bírni ezt a másfél órát szellő nélkül. – Bekapcsolja a légkondit, beletúr a barna hajába, az orrára húzza a feje búbjáról a napszemüvegét, és azt mondja: – Hát akkor induljunk anyánk és apánk megmentésére.

Helgával nem lehet beszélgetni, ha vezet. Én legalábbis nem merek. Az autópályán sem megnyugtatóbb a technikája, hol kilencvennel poroszkál a belső sávban, leszarva, hogy a seggünkben jön egy bazi nagy Audi és ezerrel villog, aztán meg észbe kap, szépen behúzza a kormányt féktávon belül egy nálunk gyorsabban haladó kocsi elé a szélső sávban. Ezután váratlanul felgyorsít száznegyvenre, majd jön egy nagy fékezés, ha beérjük az előttünk lévő, és még ő is rizikósnak ítéli a sávváltást. Igazán jó hír, hogy még él, meg a családja is. És láthatóan egyáltalán nem is észleli, milyen gáz, amit csinál. Az első leágazásnál megkérdezem, akarja-e, hogy vezessek, de felháborodik. A királylány hátul énekelget, a tesója néha kiált egyet. Nagyon jó kis kép ahhoz, hogy változatlanul eliszkoljak, amikor valaki túl közel akar hozzám kerülni, és felmerül a „milyen cuki gyerekek!”-téma. Igazából túl közel vagyok a gyerekekhez – vagyis két gyerekhez – a mindennapjaimban ahhoz, hogy tudjam, mennyire nehéz őket elviselni. Még akkor is, ha ők már nagyobbak.

Helga kezdi a beszélgetést, valahol Agárd környékén.

– Még mindig szereted a munkádat?

– Ja – felelem, és megragadom a kapaszkodót. Már tudom, hogy a tesómhoz hasonló vezetők miatt építenek ilyen az autókba.

– Csak azért kérdezem, mert ugye ez nem tarthat örökké. – Ez persze nem kérdés, hanem kijelentés. Fogadni merek, hogy gőze nincs a munkámról.

– Miért nem? – érdeklődöm.

– Hát mert ki lehet öregedni belőle.

– Igen? Akkor mit gondolsz Stefan Edbergről? Meg Toni Nadalról?

– Ugyan – legyint, és bennem megfagy a vér. Egy kézzel fogja a kormányt. – Ők híres teniszezők, de te mikor voltál az?

Bár nem akarom ebben a helyzetben felbosszantani, mégsem bírom ki válasz nélkül.

– Toni Nadal sosem volt jegyzett teniszező. Teniszezett, oké, de a pingpongban sikeresebb volt. Meg egyébként sem élsportolóról beszélünk, hanem edzőről, a világ egyik legsikeresebb teniszezőjének edzőjéről.

– Jó, de ő Rafa Nadal edzője! – Úgy hangsúlyozza Rafa nevét, mintha felháborodott volna a válaszomon.

– Részben Toni Nadal miatt ismeri a világ Rafát. Az ő nevelése.

– Aha, aztán már megint sérült. Láttam a tévében. Sínben volt a csuklója.

Most akkor erre lehet valamit mondani? A tesóm egészen fura érvrendszer mentén halad ebben a beszélgetésben (is). Hallgatok.

– Nem lesz nyugdíjad – áll elő a farbával Helga.

– Neked sem. Senkinek sem – legyintek. – Szóval ez nem érv.

– Nem kell mindig ellenzékben lenni – mondja. Na, ezt vártam. Hogy megint előjöjjön ez a „de jó nekünk”-szöveg. Nem tudom, mikor vált ilyen szűk látókörűvé, gondolom, akkor, amikor a férje bekerült a gyerekkori haverja bagázsába, és sorra kapja az állami megrendeléseket. Persze ezt nem úgy kell elképzelni, hogy dőlne hozzájuk a pénz, de érzik a *biztonságot*, ahogy mondják. Mindig van szép bevétel, nem úgy, mint amikor a nyomda, amit Krisztián vezet, és most már a sajátja, a megszűnés határán lavírozott. Most jönnek az állami meg ilyen-olyan mutyizós megrendelések, oké, van olyan, hogy az ember az „arccal a pénz felé”-elvet választja, és fapofával osztja vissza a pénzt feketén a zsebekbe, hogy ebből tartós előnye származzon. Biztos van, aki ezt meg tudja tenni, és nem moralizál rajta. De a hülye szövegre nem vagyok kíváncsi. Krisztián legalább tisztán látja a helyzetet, bár szerintem a korrupció miatt mindenkit le kéne ültetni, aki belekeveredik.

– Jól van, akkor mindenkinek szuper nyugdíja lesz, csak nekem nem, meg a többi léha teniszedzőnek – hagyom rá.

Béni közli, hogy pisilnie kell, anyja leinti, várjon. Ezzel a kérdéskörrel elvagyunk néhány kilométeren, végül Helga az utolsó pillanatban egy autóspihenőbe navigálja az autót. Hogy mennyire az utolsó pillanatban, azt jelzi, hogy alig tudjuk bevenni a kanyart, ritkán szokás száz kilométer per óra felett ilyen hirtelen döntést hozni.

Megkönnyebbülök, egyben felvetem a reggelizés lehetőségét is. Helga meglepetésemre azonnal belemegy.

Úgyhogy pár perccel később napernyő alatt ülünk egy nonstop nyitva tartó kajálda teraszán, az autópálya mellett.

– Most akkor miért is ez a hirtelen családi összejövetel? – kérdezem, amikor megérkezik a rántottám.

– Hát a hirdetés miatt. Ki tudja, milyen bonyodalom van köztük. Megőrültek. Vissza kell hozni őket a városba – hadarja Helga. Aztán rám kiált: – Kóstolás nélkül szóol?

– Aha.

– Legalább ne a gyerekeim előtt. Elvileg nem is lehetne só az asztalon.

Bólogatok, és még egy kört sózok.

– Én így szeretem. Alacsony a vérnyomásom, tudod. Meg sokat izzadok a pályán.

– Jól van, elég lesz annyi. Nem kell ráküldeni az egész sóbányát.

– Miért zavar az a hirdetés? És miért akarsz visszahozni őket?

– Hát mert kezdenek megbolondulni. Nem tudom kontrollálni őket ilyen távolságból.

– Alig több mint húsz év van köztetek – emlékeztetem.

– És?

– Nem olyan öregek, hogy ne tudnának döntést hozni az életükről.

Rázza a fejét, nem mondja ki, de sejtem, arra gondol, hogy a legjobb döntést ő hozná mindenki helyett. Helyettem is.

A szüleink pár éve költöztek a nagyszüleim házába. Addig tényleg városi életet éltek, egy társasházi lakásban, amit, ha jól sejtek, Danira írtattak, vagy Helgának adtak, nem tudom, engem sosem foglalkoztatott a pénz. Nem volt belőle sosem sok, de mindig elég arra, amire kellett. Persze nem akartam én semmi nagy dolgot, a lakásom kicsi, a hitelt rendesen fizetem. A srácokkal eljárak sörözni, a múltkor voltunk Nórával Máltán (igaz, hogy egy tornára mentünk, de az ő jegyét én fizettem). Más meg mi kéne?

Apám elvesztette a munkáját, vagy, hogy szebben mondjam, korengedménnyel nyugdíjazták. Anyám is nyugdíjas lett, és kitalálták, hogy nem fogják nyárra kiadni a nagyanyámék házát, hanem odaköltöznek. Még csak felújításra sem kellett extra pénz, mert évek óta minden tavasztól őszig ki volt adva, abból karbantartották, és mielőtt beköltöztek volna, csak festetni kellett. Én örültem a döntésüknek. Annyi nyarat töltöttem gyerekkoromban Paloznokon, azok voltak a legszebb vakációk. Gondoltam, anyámék most majd folyton vakációznak.

Kit érdekel a hirdetésük, vagy Facebook-posztjuk, vagy micsoda?

Helgát, nyilvánvalóan. Mert ő mindig intézkedni akar.

Pittyen a telefonom. Nóra sms-e érkezett meg. Most majd vissza kell írnom neki, hogy egyáltalán nem tudunk találkozni a hétvégén. Az anyámékkal programozom. Kis családi hétvége.

– Barátnő? – érdeklődik az autópályán a tesóm.

– Hogy érted? – adom a hülyét.

– Hát hogy csaj volt, nem?

– Aha. Az egyik – ásítok.

– Az egyik?! Még mindig itt tartasz? A kamaszkornál? – fakad ki, én meg elmosolyodom. Nagyon jól lehet őt húzni, nála mindig bejön. Gyerekkorunk óta bejön.

– Csak vicc volt – mondom később.

– Nagyon jó vicc. Főleg azok után, hogy Rudi úgy lépett le, ahogy – sziszegi felém fordulva. Nehezen állom meg, hogy ne fordítsam vissza a fejét az út felé. Szerencsére magától is ráérez, hogy még a lehető legbiztonságosabb az lenne, ha legalább nézné az utat.

– Oké. De az már mikor volt.

– Maradandó sérülést okozott.

Hát persze. Rudival úgy jött össze tizennyolc évesen, hogy Rudi éppen nős volt. Erre persze nem emlékeztetem, mert minnek. Úgyis azt mondaná, hogy Rudi más, meg hogy ne hasonlítsam magam az exférjéhez. Mert Rudi híres színész. (Zárójelben teszem hozzá: volt. Ezt a viláért nem mondanám hangosan, mert dacára, hogy ronda volt a válás, most biztos én lennék a lúzer Helga szemében.)

– De már kiheverted – mondom.

– Tudod is te, hogy kihevertem-e – sóhajt.

– És amúgy meg lehet élni abból, amit csinálsz? A teniszedzőségből? – kérdezi az elágazásnál. Úgy csinál, mintha nem beszélénk hetente vagy kéthetente telefonon. Mintha egy idegennel készítené interjút.

– Hát ja. Amennyi nekem kell. A gyerekek közül a fiú a múltkor a döntőbe jutott egy szlovák tornán.

– Aha, kell a sikerélmény. És abból lett neked valami?

– Hogy érted?

– Hát pénz.

– Aha. Kétezer.

– Kétezer forint?! – hüledezik. Igazából jólesne ráhagyni.

– Euró.

– Euró? – Felém fordul. Csak el ne eressze a kormányt. – Hát akkor... – számol fejben –

te nagyon is jól keresel. Félre tudsz tenni öreg napjaidra.

– Negyven vagyok – emlékeztetem. Ezzel persze a saját korát is eszébe juttatom.

– És... milyen gyakran van ilyen nagy bevétel?

– Ügyesek a srácok, de nem mindig lehet őket munkára fogni. Főleg a kiscsajt. A fiúk érdeklik. – Pszichológiai hadviselést kell folytatnom, hogy akarjanak dolgozni. A lány ügyesebb, de tizenhárom éves és úgy néz ki, mint aki tizennyolc. Izmos, száznolcvan magas, barna kis szépség. A srácok nem hagyják békén, és bár magántanuló, most van valami fiú a sulijukból, akivel elment moziba egyszer-kétszer. A testvére nem annyira tehetséges, viszont tizennégy éves, és úgy küzd a pályán, mint egy oroszlán. Csak túl sok energiát tesz bele, nagyon kemény teniszt játszik, nem annyira jó a technikája, és ezért igen gyakran megsérül. Saját tenispályájuk van a házuk kertjében, hétköznap minden reggel ott kezdek, hattól nyolcig edzünk, aztán délután folytatjuk. Szinte már ez a főállásom. Persze azért adok órákat bénázó felnőtteknek az egyik pályán, és gyerekeknek hetente kétszer egy másikon. De a két testvért már a versenyekre is én viszem. Apuka odaadja a hatalmas BMW-t, és azzal megyünk. Megesett már, hogy velük repültem. Nagyon durva, amibe ez a szülőknek kerül. A kislányból lehetne nagy bajnok, ha komolyan venné a teniszt. A sráccal nem tudom, mi lesz. Félek, hogy lesérül idő előtt, javítani kell a technikáján, könnyedebbé tenni a szerváját, a fonákját. Pár hónapja dolgozunk ennyire komolyan együtt, de nem szoktam a gyerekekhez, a lánykönnyekhez, nem tudom, meddig fogom csinálni. Általában egy idő után megunom a dolgokat.

– Kétezer euró, az több mint félmillió forint – végez Helga a számolással.

– Aha.

– Nyilván elköltötted. Valami hülyeségre.

– Mint amikor a zsebpénzemből ejtőernyős figurákat vettem. Vigyázz, stoptábla.

– Látom.

– Meg kellett volna állni.

– Nem jött senki.

- Oké, de ez a szabály, ugye tudod? Rohadt nagy bírságot kaphatsz egy ilyen húzásért – jelzem. Tulajdonképpen leszarom a büntetést, de a bőrünket viszi a vásárra.
- De mennyi ejtőernyős figurát vásároltál! Az egész zsebpénzedet arra költötted – hagyja figyelmen kívül a KRESZ-oktatást. – Nekem semmit sem vettél belőle.
- Neked is volt zsebpénzed – emlékeztetem a nyilvánvaló tényre.

Egyre ismerősebb a táj. Meg akarom kérni a tesómat, hogy tegyünk a csopaki strand felé egy kerülőt, de magától megteszi. Brigi nyugós, azonnal fürdeni akar a Balatonban, Béni sírni kezd, ki tudja, miért. De mi a balatoni nyaragnál járunk Helgával, a gyerekkorunkban. Amikor júniustól augusztusig bicajjal jöttünk le a tóhoz, kiborultunk a levendula szúrós szagától, mindig kértük a nagyanyánkat, hogy ne ültesse a szobánk ablaka alá, a teraszon a gyerekkori lecsókra emlékszem, meg nagyapám csónakjára, amellyel horgászni járt, és minket is kivitt a vízre. A horogra, ami beleakadt a lábamba, még most is ott a heg a vádlimon. Helga tanult pecázni, nyomot hagyott rajtam a bénázása. A frissen sült lángos, az édes főtt kukorica (sok sóval). Tündi, a legszebb csaj Füreden. Az első csók. Az első szakítás, az első csalódás. Az első és utolsó nagy böngés.

- Itt találkoztam először Rudi-val – mutat a Malom étteremre Helga. – Emlékszel?
 - Nem voltam ott. Nem jártam színészhaknikra – rázom a fejem.
 - Nagyon... emlékezetes volt – feleli ábrándos hangon.
 - Itt voltál először szerelmes? – hajol közénk Brigi. Hosszú szőke haját közénk fújja a szél.
 - Öööö... barátság volt.
 - Gyereketek született – közli a hétéves. Hallgatunk. – Dani a gyereked, nem?
 - Igen, de hiszen ezt tudod.
 - De azt mondtad, Rudi hülye volt.
 - Ilyet én nem mondtam – mentegetőzik Helga. – Csak azt, hogy néha... kiállhatatlan volt.
 - Az ugyanaz, nem?
 - Jézusom, Brigi, hallgass el egy kicsit – kéri a testvérem, de már nem tér vissza a nosztalgia az autóba.
- Néhány perc, és Paloznakon vagyunk.

- Hát újra együtt! – ölel meg minket az anyánk. Egyszerre mindkettőnket. Brigi a kutyát

simogatja, Béni hátul alszik. Félelmetes, hogy egyik pillanatról a másikra a bőgés alvásba csap át. Hát nem, ez nem az én pályám, fut át az agyamon.

Anyám ujjatlan, lila nyári ruhát visel. Tökéletesen harmonizál a most nyíló rengeteg levendulával. Döbbsen nézem: ameddig a szem ellát, levendulamező húzódik a kertben. Márpedig a nagymamám kertje hatalmas, fent egy szőlő csatlakozik hozzá. Hullámszik a lila levendula a szélben. Nagyon menő, mintha egy festményt néznék. És a szaga is ismerős. Nem is bűdös annyira, mint ahogy emlékeztem rá. Már megint a gyerekkoromban járok egy pillanatra, holott nem vagyok nosztalgikus alkat. Akkoriban azért csak a mi ablakunk alatt virágzott a levendula.

– Majd amikor mind kinyílik – mondja anyám, miután észreveszi, hogy nézem a mezőt.
– Majd akkor nézd meg.

Hátralép, apám közeledik a ház felől. Farmerban van és világoskék pólóban, talán még nálam is barnább, holott én március óta a napon vagyok szinte minden órán. Igaz, ezért csak az arcom és a nyakam, továbbá az alkarom barna, illetve a lábam térdtől lefelé. A többi részem fehér. Hát nem szép, de ez van, nem tarthatok fürdőgatyában órát.

– Na, csak lejöttek – ér oda hozzánk. Aztán már az unokákkal foglalkoznak, én meg látom, hogy Helgáék színes kisbusza és egy másik színes lakókocsi áll a kert végében.

– Hát ezek meg miért parkolnak a kertben? – fedezi fel a járműveket Helga is. – Azt hittem, használjátok a kisbuszt.

– Jó nekünk a Dacia – kuncog apám. – Feljön ide, ez a lényeg.
– De akkor miért állnak a kertben ezek a kocsik? Mi ez, múzeum?
– Nem, hát tudod... a diákmunka.

Helga összeharapja a száját. Úgy pásztázza áthatóan kék szemével az apánkat, mintha arra lenne kíváncsi, bekattant-e. Szerintem nem, a tesóm szerint valószínűleg igen.

– Remélem, senki sem jelentkezik – motyogja Helga, de csak én hallom. Nem értem egyébként, hogy ez miért olyan nagy probléma, de ha egyszer itt vagyok, és elmulasztok egy csomó órát, akkor szeretnék jókat enni, dögleni egy nyugágyban a napon, úszni a Balatonban, és semmivel sem foglalkozni. A semmivel az azt jelenti, hogy valóban semmivel, ezzel a hülyeséggel sem, ami Helgát kiakasztotta.

Hiszen szemmel láthatóan se anyánkat, se apánkat nem kell gyámság alá helyezni. Jól vannak, de hiába mondtam ezt korábban Helgának, nem hitte el. Maradhattunk volna mindannyian otthon, aztán jól van, élje mindenki a saját életét.

A régi szobánkat kapom. Helga a gyerekekkel a ház megnagyobbított részén található

szobába költözik, a mellettem lévő üres. Hát nem csoda, hogy imádták ezt a házat a németek, akik mindig lefoglalták már a következő szezonokra is. Egy szép parasztház, látjuk Tihanyt, az Apátságot, a felső telekrészen terem a szőlő, csönd van, mint gyerekkorunkban, csak a madarakat halljuk, süt a nap, a pornak illata van, ami a levenduláéval és anyám rózsáiéval keveredik. A rohadt életbe, olyan ez, mint egy időutazás.

Nóra telefonál.

Nem veszem fel, lenémítom a mobilt.

Kiborítom az ágyra a cuccaimat a sporttáskából, és közben utálom magam.

Lemegyünk együtt a strandra, apám is velünk jön. Csopakra, természetesen. Béni kikönyörgi, hogy toljam a gumimatracon. Az anyja ragaszkodik hozzá, hogy karúszót is viseljen. Talán nem bízik bennem.

Aztán hazamegyünk. Ebéd a teraszon.

Apám:

– Alfonz is kezd egy kicsit kopaszodni. Ugyanott, ahol én.

A feje búbjára mutat.

Negyvenéves vagyok, hát tehetek én a korai kopaszodásról? A testemet nagyjából uralom, de a hajhagymáimat, a genetikámat meg a hormontermelésemet nyilván nem. Bicepszgyakorlatokat tudok csinálni, meg futni. De speciel a hajhagymáimmal eddig nem foglalkoztam.

Anyám főztje csodálatos. Meggyleves. Karfiolos paprikás csirke nokedlival. Palacsinta saját levendulalekvárral. Sosem gondoltam volna, hogy levendulából lehet lekvárt csinálni, pedig állítólag már a nagyanyámnál is ezt ettük.

A gyerekeket elnyomja a buzgóság, még Brigit is, aki pedig a strandon megesküdött arra, hogy itt aztán egy percet sem fog aludni, úgy imádja a Balatont.

– Na és hogyhogy lejöttetek? – kérdezi apám, izmos karját a faasztalon pihenteti. Valóban izmos. Biztos a kerti munkától. Tiszta, nyílt a tekintete.

– Már rég jártunk itt, főleg együtt – mondom, de velem egy időben Helga is válaszol:

– A hirdetések. Mi a fene ez a dolog?

Anyám egyikünkről a másikunkra néz. Most látom, mennyire hasonlítanak a nővéremmel egymásra. A fejforma, a dacos száj, a V alakú állcsont, a magas homlok. Csak hát anyámat a nap meg az idő kicserzette.

– Milyen hirdetés?

– Anyu, ne viccelj. Tele van a Facebook a posztjaitokkal. A tied és apu profilja is.

– Az enyémet is anyád kezeli – védekezik apám. – Én csak néha rákeresek a volt iskolatársaimra. Ki él még, ki halt meg, tudjátok...

– Jézusom, de morbid – horkant a nővérem. – De mindegy. Mi ez a hülyeség a bentlakással meg a levendulagondozással? Azt hittem, vége annak, hogy idegenek mászkáljanak itt, meg ilyesmi... És egyáltalán – pörgeti be magát –, hogyan képzelitek? Idejönnek, és az éjszaka leple alatt megölnék titeket!

Hú. Igyekszem felidézni a poszt szövegét, de hát én sem lógok folyton a Facebookon, és nem jegyeztem meg. Szerintem Helga már megint túloz. Úgy emlékszem, anyám tizenéveseknek kínált lakókocsis szállásért és ellátásért munkalehetőséget a kertben, piacozást, ilyesmit.

– Túl sok kriminalisztikai cikket írtál – simogatja meg anyám Helga karját. Szerintem ő az egyetlen olvasója. A nővérem újabban valami senki által sem olvasott online magazin főszerkesztője. Elég jól keres, mert a férje kapcsolatain keresztül hirdetések mennek a nulla olvasottságú laphoz. Ő ezt természetesnek tartja. Az eszem megáll.

Persze előtte szabadúszóként próbálkozott itt-ott, de sosem keresett annyit, amennyiből szülői segítség nélkül meg tudott volna élni. Gondolom, még a Rudi-korszakból hozta ezt a művészmentalitást. Most meg az a természetes neki, hogy zsebbe rakja vissza a pénzt, aminek nagy részét betolják a semmiről sem szóló internetes lapjába, na mindegy, ez nem az én dolgom, de ha majd véletlenül borul itt minden és leültetik őket korrupcióért, remélem, nem nekem kell évekig a gyerekeiket nevelni.

– Szerintem nem normális, hogy idehívtok idegeneket! – fakad ki a nővérem.

– Miért nem? – kérdezi apám, és rám néz. Megvonom a vállam, és igyekszem úgy tenni, mintha itt sem lennék.

– Mert nem!

– Ezek gyerekek – mondja szelíden apám, mire Helga nagyra nyitja a szemét.

– Van fogalmad róla, hogy mennyi ilyen ügy van? Gyerekekkel kedveskedő felnőttek?

– Helga, eszednél vagy? – avatkozik közbe anyám, és feláll az asztaltól. – Ezek gimnazista, tizenhét-tizennyolc éves lányok, párok, és jót akarunk tenni velük. Nekik is jó, nekünk is. Gondozzák a levendulát, leszedik, csokorba kötik, árulják. A lakókocsikban laknak, nálunk esznek, fürdenek, vécéznek. A szabadidejükben strandolnak, itt a Balaton.

– Aha, és majd itt szexelnek – csúszik ki a tesóm száján. Egyre kínosabb ez az egész. – Aztán a szülők még a végén titeket vesznek elő!

– Jézusom. Hát ezért írtam úgy, hogy csak az ismerőseink lássák. Csak nem ajánlanak

olyanokat, akikkel valami nagy baj lehet.

– Neked fogalmad sincs a mai tinikről, anyu! – legyint türelmetlenül Helga.

– Mindenesetre vannak már jelentkezők – mosolyog anyám. Nem tehetek róla, de a nem létező bajszom alatt én is elmosolyodom.

Délután felhívom Nórát.

– És milyen ott?

– Semmi különös.

– Mikor jártál náluk utoljára?

– Várjál csak... tavaly nyáron egyszer leugrottam, karácsonykor ők jöttek, húsvétkor Helgáéknál találkoztunk... Nem is tudom. Már nem emlékszem, mikor aludtam itt.

– És jól érzed magad?

– Ööö... igen. Van egy kis családi balhé, tudod, mint mindenhol.

– Ja, igen. Hát jó...

– Majd később is hívlak.

– Rendben. Hiányzol.

Bűntudatom van, amikor leteszem a telefont.

Miért nem tudok mostanában olyat mondani, hogy hiányzol? Pedig nem lenne hazugság.

Bár azt hittem, sikerül kimaradnom a további vitákból, amikor elindultam Tihanyba, de a biciklizésből visszatérve Helga még mindig oltja anyuékat, úgy, hogy anyám közben Bénivel játszik, de még így is nyugodtan válaszolgat.

Begurulok az egykori fészkerbe, ami ma már garázs, letámasztom a bicajt, és arra érkezem vissza, hogy éppen leparkol a kapu előtt egy kocsi. Barna lófarok száll a szélben, ahogy kilép valaki az anyósülés oldali ajtón. Egy langaléta, farmeres lány, sárga topban van, kirángat a hátsó ülésről egy óriási hátizsákot, és jön is befelé. Már vagy egy éve nem láttam.

– Dani! – üvölti a nővérem. A gyerekei vele üvöltenek, és együtt rohannak vele a kapu felé.

– Helósztok – lép be a kapun a langaléta. Huszonnégy éves, már van jogi diplomája, de nem kezdett dolgozni, mert „keresi önmagát”. Tibetben, Indiában, Indonéziában, Kambodzsában, Thaiföldön, szóval ahogyan az *Eat, Pray, Love* előírja azt a mostani

csajoknak. Utazz spirituálisan, menj csendtáborba, ne beszélj, ugorj ki a környezetedből, és megismered egy másik arcodat, meg ilyen baromságok. Daniella baszik dolgozni, meg letenni a szakvizsgát, és hát nagyon menő egy ilyen utazás egyedül, hátizsákkal, meg egy bloggal, amit azok olvasnak, akik azt hiszik magukról, hogy nem elég bátrak, és az erőt gyűjtik, hogy megtegyék, amit Dani. Szerintem meg nem a bátorság hiányával van a baj, hanem egyszerűen nem ilyen dilis tyúkok. Egyébként csípem Daniellát. Kihaszználja, amit az élet dob neki. Biztos kap megfelelő költőpénzt az anyjától, szóval nincs gáz.

– Hogyhogy itthon vagy? És miért nem szóltál anyádnak, hogy jössz? Tavalý nyáron elmentél, és még egy szót sem szólsz? – Helga már sír, miközben a lánya arcát puszilgatja. Hát persze, ő szeret dönteni, és most megint azzal szembesül, hogy más döntött helyette. Konkrétan a lánya.

– Hazajöttem, mert tetszik, amit a nagyi kitalált. Én is levendulázni akarok, meg egy igazi balatoni nyarat – simogatja meg az anyját.

Én is soron következem. Helga még mindig sírdogál, Dani mindenkit megpuszil, felkapja Bénit és feldobja párszor a levegőbe.

– És kivel érkeztél? – kérdezi apám.

Egyszerre nézünk a kapu felé. A poros kocsiból éppen akkor kászálódik ki egy bőrdzsekis alak. Megjegyzem, huszonnyolc fok van.

Rudi az, Helga első férje.

Na, alakul a buli, gondolom.

Rudi és Helga nem marad meg egy helyen már régóta. A válásuk óta. Örületes lávsztori volt az övék, akkoriban ezt mondta Helga, na ilyenre speciel sosem vágytam. Folyamatos harccal, veszekedés, békülés, aztán a korai teherbeesése. Halasztott a főiskolán, anya lett, akkoriban ezt találta ki magának, hogy majd Rudi lecsillapodik, a lányok sem fognak bukni rá, de Rudinak akkortájt felfelé ment a csillaga, valami hülye filmsorozatban ő volt a rosszfiú, akit aztán a való életben tényleg üldöztek a csajok, őt meg Helga üldözte, szóval a gyerek elég sok balhét élt meg abban a bérelt lakásban.

Sok évnek kellett eltelnie, hogy a nővérem kiadja Rudi útját, sok csalódás, vita, szétköltözés, békülés előzte meg. Rudi igazi operetthős, ő is kedvelte a drámai jeleneteket. Nem csodálkoztam, hogy Krisztián egészen más minőséget hozott a testvérem életébe. Ezért nem haragudtam rá, amikor láttam, hogy mindent, bármit megtesz azért, hogy normális otthont teremtsen maguknak és a gyerekeknek. Krisztián Daniellával is nagyon normális, például ezt a mostani spirituális útkeresését is feltehetően inkább ő támogatja.

Rudit pedig, amennyire lehetett, elfelejtette a család.

Aztán most itt van.

Talpig vigyorban besétál a házba, és ölelésre tárja a karját. Nem egészen világos nekem, kit akar megölelni az előzmények ismeretében, mindenesetre igyekszem a hátsó sorból nézni az előadást.

– Mindig haragudtam rá, kellemetlen egy ember – mormolja apám. – Életképtelen, bohém alak. Még csak gyerektartást sem fizetett Helgának.

Bólogatok, és habár egy-egy sörön kívül sosem iszom, most elfogadom apám borát. Mi ketten már csak ilyenek vagyunk, hátulról mozizunk.

Rudi közben a magasba emeli Bénit, egy cévét vagy mit ad Briginek, aztán átöleli a tesómat. Mint aki el sem ment. Mintha az elmúlt tíz év kitörlődött volna a memóriájából (mondjuk ez, őt és az életvitelét ismerve, nem is annyira elképzelhetetlen).

Nekem a nővérem volt az ideálom. Minden barátnőmet hozzá hasonlítottam. Okos-e annyira, jó csaj-e annyira, vicces-e annyira. Sokan elvéreztek az összehasonlításban. Más kérdés, hogy a természete egyre idegesítőbb lett, ahogy révbe ért Krisztián mellett, de akkor már úgymint felnőttem, és nem akartam egy ilyen idolt. Mert amíg Rudival volt, addig láttam benne az esendőséget is. Krisztián mellett pedig magabiztos megmondóember lett, azóta tényleg ő tud mindent a legjobban, hiszen lám, milyen jól alakult az élete, amikortól ő a saját sorsának a kovácsa. Ezt párszor elő is adta nekem, köpni-nyelni sem tudtam. Mert hát én ismerem őt a kezdetektől, és tudom, hogy a magabiztosság csak álca. Vagy legalábbis nem teljesen igaz. Illetve ezt remélem. Mert az esendő Helga sokkal szimpatikusabb volt. Még a hülyeségeivel együtt is. A tesóm, amikor még tudott röhögni saját magán, a világ legszórakoztatóbb embere volt. Azon gondolkozom most, Rudit látva, hogy Helga vajon mikor kezdett veszíteni a színeiből. És hát csak arra jutok, hogy mióta Krisztián alárakta a biztonságot. Pedig pont most kellene tündökölnie.

Persze nem mindennapi, ahogy Danival menedzselte az egészséget. Mert nem mondhatnám, hogy nem volt jó anya. Oké, a gyerek sokszor aludt a vállán öltözőben, meg turnébuszban, és nem is mindig tudtak felkelni, hogy elinduljanak az óvodába, ki is rakták Danit néhányból, de azért jókat lehetett röhögni a sztorijaikon, és jól csinálta. Azzal együtt is, hogy sokat küzdött, képes volt arra, hogy saját magát is kinevesse.

Nóra is ilyen. Szórakoztató. Nem felelőtlen, mint Helga volt, de jó csaj, és szórakoztató.

Lehet vele röhögni. Ágyban tévét nézni. Haverokkal elmenni és őt is vinni. Végül is ő, azt hiszem, az igazi nő nekem.

Nehéz ilyet kimondani.

Kopaszodom, tudtam meg az apámtól.

Nem, nem tőle tudom, egyébként is tisztában voltam vele.

Szóval mennek az évek, na.

És én olyan vagyok, mint régen. Éppen olyan.

– Ó, Alfonz, te aztán megváltoztál! – csap a vállamra Rudi. A napszemüvegét a kopaszodó fejtetőn tartja. Nem bírom az ilyet.

– Te is – bólogatok. Nem tudom, mire céloz pontosan, de nem is vagyok kíváncsi rá.

– Hallom, edzősködsz. Egyik haverom jár teniszezni a pályára, ahol órát adsz. Kemény meló.

– Jó az.

Beleiszom apám borába. Őszintén, nem tudom, milyennek kell lennie a jó bornak, mert nekem egyik sem igazán jó, úgyhogy ezt sem vagyok képes dicsérni.

Dani, miután elszabadul az anyjától és a nagymamájától, odajön hozzám. Mellém ül. Kér egy pohár bort. Nocsak. A spirituális utazás része?

Apám tölt neki, aztán Danival elsétálunk a színes lakókocsiig.

– Tök jó ötlet, nem? – kérdezi. – Hogy a nagyiék csinálnak egy ilyen... tábort vagy mit. Bent is elalszik náluk két gyerek, meg én, meg itt is négyen. Végre valami normális dolog a családban.

– Aha – bólogatok. Eddig nem gondoltam, hogy ez a normális, én két unatkozó nyugdíjas hóbortos ötletének tartottam.

– Igen, a nagyiék nagyon menők. Megelőzik a korukat. Ezért is jöttem haza. Nem sok fiatalnak vannak ilyen normális nagyszülei, akik élményt adnak tiniknek. Nekem is élmény lesz. Levendulát árulni a tihanyi piacon... – mélázik, és megjelenik a mosoly a napbarnított arcán. – Amikor megláttam a posztjukat, éppen egy buddhista kolostorban voltam.

– Ott is van internet? – érdeklődöm.

– Uhhh. – Lesújtóan néz rám. – Néha kell egy kis huszonegyedik század az elvonulásban is, tudod.

– Oké.

– Szóval arra gondoltam, hogy lassan egy éve járom Ázsiát, megtanultam kevés pénzből

túlélni, barátokat szerezni, internetet csiholni ott, ahol majdnem lehetetlen, és elfogadni, hogy nincs internet meg térerő ott, ahol valóban nincs, illetve megtenni egy belső utat, ami közelebb visz magamhoz – sorolja, én meg a homlokomat ráncolom. Iszunk, és sétálunk tovább. – De még mindig nem tudtam, mi a szart kezdjek az életemmel – bukik ki belőle. Meglepve pillantok rá. – Hát igen, tudod, mihez kezdjek, ha visszatérek. Ezért nem tudtam azt sem kitalálni, hogy mikor jöjjek haza. Mert minek? De azt is sejtem, hogy nem lehetek egész életemben hátizsákos utazó.

– Huszonnégy éves vagy.

– Oké, még van időm, de bármennyire utálok is a jogot, meg kell szereznem a szakvizsgát. Anélkül mi vagyok? Jogász, aki nem végezhet egyedül munkát? Értelmetlen volt az egész egyetem, ha így döntök. Mert a doktori cím micsoda egy szakvizsga nélküli ügyvéd számára?

– Ezért jöttél haza? Hogy megszerezd a szakvizsgát?

– Dehogy – ingatja a fejét. – A nagyiek ötlete miatt. A levendulás tréning miatt. Ezt a nyarat itt töltöm. Utána kénytelen leszek egy irodába elmenni dolgozni, és ha megszerzem a szakvizsgát, akkor valami normális dolgot fogok csinálni. Én nem válásokat fogok intézni.

– Hanem?

– Gőzöm sincs – vonja meg a vállát. – Létrehozzuk az igazi rekreációs levendulatábort önmagukat kereső tiniknek. Vagy környezetvédelmi programokban fogok dolgozni. Esetleg a bálnák kihalása elleni nemzetközi alapítványnak leszek aktivistája és jogi képviselője. Mit tudom én. Rengeteg lehetőségem van.

Ezen elgondolkozom. A rengeteg lehetőségen. Bírom ezt a hozzáállást. Én speciel egyik felvázolt perspektívát sem tartom megvalósíthatónak, hát hogy a fenébe kerülne Dani a bálnák kihalása ellen harcoló aktivisták közé úgy, hogy még valamennyit keressen is vele?

De hát az ő dolga. Nekem sem biztosabb a jövőm, és nem ígéretesebb a jövőképem.

A lakókocsi kívül belül tipp-topp. A kisbuszból kivették az üléseket, belekerült két keskeny ágy. Szuper, tényleg. Apámék bulija, de el kell ismerni, nem hülyeség.

Mire visszaérünk a teraszra, Rudi már ott borozik apámmal és Helgával. Odaülünk melléjük.

Vacsora, sztorik Ruditól, saját nagyságának fényezése. Daniella csillogó szemmel nézi.

Hát mégiscsak az apja. Helga is el-elkuncogja magát, holott egészen nyilvánvaló, hogy a sztorik hetven százaléka merő kitaláció. Ha nő lennék, azonnal leellenőrizném a Google-on a Rudira vonatkozó találatokat. Meg lennék lepve, ha azt látnám, hogy van valami normális szerepe vagy munkája.

Nórától jön egy sms, egy gif. Imádja a gifeket. Én még csak értelmezni sem tudom őket. Valami mélyebb mondanivalójuk lehet, én ezen csak egy szőke csajt látok, aki bikiniben végigsimít a haján, és hátradől. Gőzöm sincs, mit jelent. Nóra napozik a teraszon? De hát már lement a nap. Vagy nyaralni akar? Esetleg szexre utal a bikini? Őt kell látnom a szőke csajban? Rémisztő ez a kommunikációs különbség. Szerinte az egész életet le lehet írni emojikkal meg gifekkel. Pedig már ő is harmincöt, de valahogy talán biztonságosabbnak érzi a képes kommunikációt. Mondjuk, ez a múltkori beszélgetésünk után nem is csoda.

Elég durván be vagyok nyomva, amikor aludni térek. Rudi felavatja a lakókocsit. Őszintén szólva fogalmam sincs, hogy min röhögtünk mindannyian olyan jól, miután a kicsik aludni mentek. Anyámék is elvonultak, mi ott maradtunk Helgával, Danival és Rudival, apa és lánya felváltva sztoriztak, Helga eleinte folyamatosan kiakadt, aztán ellazult. Végül is nem volt olyan rossz apám bora, még a gimis éveimet juttatta eszembe. Mert én nem tanultam tovább, nekem nincsenek egyetemi meg főiskolai élményeim. Oké, az edzői szakot elvégeztem, mert nem is láttam más utat magam előtt, miután rájöttünk, hogy a teniszt nem lehet már finanszírozni. Ahhoz, hogy eredményeket érjek el, szponzor vagy családi vagyon kellett volna. Menedzser híján nem tudtam szponzort szereznii, nem vagyok kilincselős típus. De nem bánom, hogy így alakult.

Csak most, ahogy Rudit látom, felmerül bennem, hogy én nem akarom azt, amit ő. Ötvenévesen be kell állnia szar produkciókba, hogy keressen valamit. Jó, ő humorral fogja fel, de akkor is. A sztorijai ennek ellenére viccesek. És egy olyan fényes világot mutatnak, ami számára szerintem már nem létezik.

Hajnalban küldök egy sms-t Nórának.

Egy bikini emojit, egy nap emojit, meg azt, hogy „Gyere le holnap. Várlak.”

Lehet, hogy meg fogom bánni.

Lehet, hogy nem.

Amíg nem próbálom, nem tudom meg.

Ébredés után az üzeneteket nézem. Amit elküldtem, és ami érkezett. Hogy miért nem mutattam be anyáméknak Era után senkit? Mert semmi szükség nem volt a „Mikor lesz az esküvő?”-típusú kérdésekre. Bő tíz év alatt jól leszoktattam őket erről, soha nem láttak mellettem senkit. Igazság szerint nem is volt senki, akit szívesen bemutatnam volna.

Fáj a fejem és csontszáraz a szám.

Nóra szíveket küldött, és azt kérte, hogy írjam meg a koordinátákat. Ő a GPS-ben hisz. Én a térképben.

Hezitálok, felhívjam-e.

Nem vagyok egyébként ennyire bolond, soha nem volt gondom sem vele, sem más csajokkal, amikor kedvem volt, telefonáltam. De Nórával máshogy alakultak a dolgok.

Tudom, igen, hogy a védekezés két emberen múlik. És ha van egy olyan hüvelybe rakható izé, akkor ugye miért szórakozzon az ember óvszerrel. Megbeszéltük, nem akarok gyereket, bólogatott, védekezett.

Aztán terhes lett.

Hát ezen megy a problémázás hetek óta.

Nem állok rá készen. Nem fogok rá sosem készen állni. Mert például itt vannak a srácok, akiket edzek. Ők is kihoznak folyton a béketűrésből, noha már tinédzserek. Szóval a korról nem javulnak a dolgok. A nővérem gyerekeiről már ne is beszéljünk. Teljesen kiszámíthatatlan a hangulatváltozásuk, nem tudok és nem is akarok velük mit kezdeni. Oké, Dani rendben van, bár az ő spirituális meg ökömegszállott elképzeléseit sem értem. Ha az én gyerekem lenne, valószínűleg nem ment volna egyedül a világ faszára, egy szál hátizsákkal, a teljes egyetértésemet és anyagi támogatásomat élvezve. Hiába huszonnégy éves, mi a szart keres Kambodzsában meg Indiában, tök egyedül?

Aztán van még egy probléma. A szakmám. Negyvenévesen a testemből élek. Mert azért edzőpartner is vagyok. Józsi a szomszéd pályán néha székből adogat a felnőtt, a pályán csetlő-botló tanítványainak. Józsi még csak ötvenes, már jókora hasa van, és rohadt lusta. De akkor is. Nevetséges. És amikor ezt látom, hiába tudom, hogy lusta, én meg nem vagyok az, felrémlik előttem a saját jövőm.

Na most, ha egy teniszedző műanyag székből ülve adogat, még ha csak időnként is, akkor az nagyon gáz. Az már valaminek a vége. És Józsi alig több mint tíz évvel idősebb nálam. Nem ezt kellene csinálnia.

Én futok, játszom, edzem a srácokat, ez most jó jövedelem. De mi van, ha vége? Akkor majd visszatérek főállásban óraadó edzőnek, van még tíz jó évem. Addigra a gyerekem tízéves lenne, és aztán milyen pályát találok magamnak, hogy biztosítsam a jövőjét?

Amikor a sajátom is bizonytalan.

Na ugye, hogy az egyetlen jó válasz, amit Nórának adhattam, az pontosan az, amit mondtam neki: „Veted el”.

Persze ezen megy a cirkusz. „Megtartja, vége köztünk, gondolkozzam, gondolkozzunk, majd ha jobbak lesznek a körülmények, ő már harmincöt és én se leszek fiatalabb, jó állása van, jól keresek most, ha mindenki így gondolkodna, senkinek sem lenne gyereke.” Azt hiszem, minden érvet és ellenérvet felsorakoztattam ebben a kis összefoglalóban, ami elhangzott köztünk.

Másnapos vagyok.

Kivánszorgok a klotyóra, aztán fürdőgatyában a teraszra. A többiek már reggeliznek. Anyám reggelije legendás. Lágytojás, sült kolbász, retek, hagyma, paprika, paradicsom, kecskesajt, ropogós zsemle. Összeszalad a nyál a számban.

Észreveszem, hogy Rudi kocsija már nem áll a kapu előtt.

– Elment – mondja Dani, és bekap egy gerezd paradicsomot, aztán Béni szájába is berak egyet. Helga a tányérjába bámul. Apám az öntözőt babrálja, anyám bemegy a konyhára egy adag sült szalonnáért. Brigi egy papírra rajzol, és nutellás kenyeret eszik, hiszen neki ez a reggeli.

Amikor kettesben maradunk Daniellával, felém fordul:

– Szerinted lefeküdtek?

– Mi van?

– Anyu és apu. Csak ketten maradtak, amikor mi elmentünk aludni. Anyu mutatta meg neki a lakókocsit.

– Nem tudom. Nem hiszem. Ahogy ők elváltak, nem hinném, hogy anyád bármikor is...

– Hát, nem tudom. Ma valami fura mosoly van az arcán. Majd nézd meg.

Őrület. Fura mosoly, és akkor mi van? A nőikkel sajnos ez a baj. Mindenbe beleképzelnek valamit, olyasmit, ami nincs is.

Segítek apámnak leszedni a már kinyílt levendulákat, Dani csokorba köti őket. Baromira ideges vagyok, érthetetlen számomra is.

Ebéd után avatom be anyámat:

– Munka után érkezik a barátnőm. Nem gond?

Titkon kicsit remélem, hogy gond. Akkor majd visszafordítom. Csak megéri, ha

elmondom neki telefonon, hogy hülye a családom.

– A barátnőd? – Anyám nem tudja leplezni az örömét. – Nahát, jöjjön csak! Hallod? – kiált ki a konyhaablakon apámnak. – Ma megjön Alfonz barátnője!

– Melyik? – érkezik a kérdés a nővéremtől. Röhögök.

– Ezzel ne viccelj előtte, oké? – hajlok ki anyám mellett az ablakon.

– Aha, neked is csak addig nagy a szád, míg nem hallja a barátnőd...

– Rendben van. Remélem, szereti a halat. – Apám csak ennyit felel. A saját fogása lesz a vacsora. Ő készíti a sült keszeget. Az ő sült keszege a legjobb, leszámítva, hogy tele van szálkával (bár azt hiszem, az végül is a keszeg bűne).

Dani semmit sem mond. A gyerekek pláne. Mintha az lenne a legtermészetesebb, hogy este majd beállít a barátnőm.

Nóra a jónő. De tényleg. Ő a Jó Nő az életemben. Két éve futottunk össze egy „all you can eat” étteremben, ahol általában az osztálytalálkozókat rendezik. Rohadtul nem akartam elmenni, mert tudtam, hogy a húszéves érettségi találkozókon mindenki családi fotókat mutogat majd, meg sportkocsik fényképét, csomó dagadt hapsi meg férjjel érkező csaj, akiket látva kínosan érzem magam. Több okból is. Nórának a tizenötödiket tartották, ugyanott. Mindkettőnk tányérja összetört, és a grillezett húsok szanaszét repültek, ahogy egyszerre fordultunk és összeütköztünk.

Van ilyen, nem?

Tényleg rohadt kínos volt az osztálytalálkozó. Férjek ugyan nem jöttek, de az egyik osztálytársunk teljesen kopaszon, kemoterápiás kezelés után érkezett, és akkor szembesültem azzal, hogy milyen szar az élet. És hogy milyen mázlista vagyok. Nem a családi fotók vitték a prímet, hanem mindenki megérezte az elmúlás szelét. Harmincnyolc évesen. Félek a haláltól, értem? Ezt az „értem?”-et természetesen a South Parkból kölcsönöztem. De a lényeg, hogy nem akarok még szembesülni az elmúlással, meg azzal, hogy mi történt emberekkel, akiket már a tablóképről sem ismernék fel.

– Rémes, ugye? – kérdezte akkor Nóra. A találkozóra célzott. Mosolyogtunk, bár nem volt valami jó kedvem. – Nekem a tizenötödik. Érettségi. Csak ketten vagyunk, akik nem tudunk gyereket meg férjet felmutatni – mosolygott tovább.

Aztán már új grillezett hússal a tányérunkon a terem két másik sarka felé indultunk.

Két órával később egyszerre léptünk le, és ragaszkodott hozzá, hogy elvisz a Nyugatihoz, ahonnan csak két percre lakom.

A Nyugatinál beültünk egy éjfélig nyitva tartó helyre, aztán megbeszéltünk egy „jobb”

vacsorát.

Azóta együtt vagyunk. Sokat nevetünk, sokat szexelünk, és egyikünk sem ment többé osztálytalálkozóra.

Hat után érkezik. Nagyon bánom, hogy nincs nálam több tiszta póló. Azért mégis van egy kis odőrje annak, amit otthon a szennyesből halásztam ki.

Szűk farmerben, fehér ingben, magas sarkú szandálban száll ki a fekete kis Peugeot-ból, amelynek természetesen nyitva van a tetőablaka. Rövid, szőke haja rendezetlenül tökéletes tincsekben áll. Lassan sétálok elé, ráérősen, de aztán felgyorsítom a lépteimet, és ahogy kiszáll, átölelem.

Bemutatom. Mindenkinek.

Béninek nem, mert lövése sincs, miről van szó.

Helgán látszik, nem érti, hogy sikerült ilyen csinos csajt összeszednem. Főleg amikor megtudja, hogy két éve járunk. Nem, nem élünk együtt. És egy hálózatok összehangolásával foglalkozó nemzetközi cégnél dolgozik, projekteket menedzsel. Helga nem érti, kérdez. Én sem értem minden részletében, tök bonyolult munka, a leendő ügyfeleket kell végigvinnie egy kommunikációs-számítógépes hálózat kiépítési projektjén, sokszor kell külföldre utaznia. Anyám sem érti, de nem is az érdeklő, hogy Nóra mivel foglalkozik. Apám udvarias. Daniella olyan lelkesen üdvözli, mintha szobatársak lettek volna egy indiai asramban.

Egészen büszke vagyok.

Az éjszaka nagyon jó, pedig az ágy szűk. A családomról beszélgetünk, röhögünk azon, amit az előző estéről elmesélek, sztorizom Rudi váratlan felbukkanásáról és még váratlanabb eltűnéséről. Nóra imádja a levendulát. Az illatát is. Eddig kizárólag szagként gondoltam rá, ezen most elgondolkozom.

Aztán hajnalban közlöm, hogy félek meg minden, de akkor jöjjön az a gyerek. Költözzünk össze.

Hát, nem tudom. Ez nagyon nagy elhatározás. Fogalmam sincs, mivel jár, és meg fogom-e bánni. Eladom a lakásomat? Vagy mégis, hogyan? Elképzelésem sincs, hogyan csinálják ezt az emberek. Két kis lakásból egy nagyot? És mi van, ha nem működik? Mi van, ha elveszítem a lábamat, mondjuk, és csak székből tudok majd adogatni, vagy ha kurvára megbetegszem? Akkor miből neveljük fel? Mi van, ha nem fog szeretni minket?

Ha beteg lesz? Ha az én eszemet és nyelvérzékemet örököli, és nem az övét? Ha tehetséges teniszező lesz, de nem tudjuk miből finanszírozni? Ha magániskolába akarjuk járatni, és nem lesz rá pénzünk?

Ezeket a kérdéseket egyesével felteszem Nórának. Nagyon türelmes. De hát ő sem mondhatja, hogy biztosan működni fog a kapcsolatunk, hogy biztosan nem vágják le a lábamat, vagy nem leszek beteg, és hogy lesz a magánsulira pénzünk.

Úgyhogy csak azt suttogja, ő sem tudja a választ, de ő inkább a jó dolgokban bízik, rám hagyja a rémképek elképzelését, ahogy eddig is.

Hát kösz.

Reggel Krisztián is megérkezik. Helga bújik hozzá, feltűnően kedves, és igyekszik vázolni neki, milyen hülyeséget találtak ki a szüleink, de a férjének tetszik. Állítólag már vannak jelentkezők a nyári munkára Danin kívül (aki természetesen előnyt élvez mindenkiel szemben). Levendulát fognak gondozni, vágni, csokorba kötni, piacon eladni, strandolni és gondtalan nyarat megélni.

Nórának is tetszik az ötlet. Azt mondja, lejöhethénk egy hétre júliusban vagy augusztusban, hogy mi is beálljunk a csapatba. Igazi holiday lenne, teszi hozzá.

Miért, mondja már meg valaki, meddig virágzik a levendula? Meddig lehet szüretelni?

Ezen tűnődöm még akkor is, amikor a reggelinél Nóra megosztja a családdal a hírt a gyerekről.

Miközben mindenki ujjong meg gratulál, arra gondolok, miért is ne lehetne egész nyáron szüret? Nehéz elképzelni, de talán nem lehetetlen.

Máskülönben itt maradnék

– Nem kell sorban állnunk! Nem is tudok várni, hát nem látod?! – hörrenek egyet. Teljesen hülye ez a lány. Rendben, már nem lány, de ez az egész csapat alkalmatlannak látszik bármire, úgy, ahogy van. Csak állnak tanácstalanul, mintha nem életük legemlékezetesebb kalandjára készülnének. – Mit gondolsz, ez micsoda? – intek a bottal. Közben kicsit megsuhintom vele a szomszéd sorban álló kopasz, pocakos öregember lábát, aki akkora, mint egy kutya ülve, és egy harmincas, magas szőke derekát simogatja. Látom, hogy Eni elnézést kér a pocakos ülő kutyától a nevemben.

Szánalmasak.

Kicsit később persze már egy tolószékben (én még ilyen régimódián és kevésbé elfogadható néven nevezem, de hát ez engedtessek meg nekem!) suhanok a népes társasággal a kapu felé. Hát ennyi volt. Nem nagy ügy. Ezt a privilégiumot is nekem köszönhetik.

Lara nem kér enni. Pedig hajnal van, a reggeli ideje, és olyan gebe, mint a kisujjam. Rettentően el van szontyolodva, és nyilván jó úton halad az anorexia vagy a másik, a hányós betegség felé. Pizskálgatja és csavargatja ujjával hosszú, világosbarna, hullámos haját, amelyről Eni még mindig azt hiszi, hogy a nap szívta ki, és sejtése sincs róla, hogy Lara baba egy belvárosi fodrászatban tizenötezer forintért kapta a napszíttá hajszínt, amelyet ombrénak neveznek. Plusz egy újfajta hullámosítást – ha engem kérdeznek, ez sima dauer, nincs új a nap alatt, csak a név változik – újabb tizenötezerért. Eni természetesnek gondolja a lánya haját. Ennyit róla. Fogalma nincs a világról, nemcsak a frizura- meg a hajszíndivatot nem ismeri, de egyáltalán, hogy képes elhinni Larának, hogy a nap szívta ki a haját csíkosra, ismétlem, csíkosra, ráadásul be is hullámosodott, valamint hosszú, sötét töve is keletkezett hozzá, na ez, azt hiszem, mindent elárul Eniről.

– Egyél – mondom Larának, nem is mondom, hanem utasítom, és a pultban a croissant-ra mutatok. Hegyesen mered az ujjam a péksüteményre, látom, ahogy az álmos felszolgáló arcán átsuhan a rémület. Lara átnéz a fejem fölött Henire. Heni bezzeg nem ilyen fogyózós típus, neki nem kell ajánlgatnom a péksüteményt. Heninek inkább túlsúlyproblémái vannak, de ha még nem is vette volna észre, előbb-utóbb lesznek. Nincs akaratereje. Újra Larára nézek, komolyan és szúrósan. Most biztosan átfut az agyán, hogy én fizetem a drága fodrászát, és ennie kell, ha egyszer én azt mondom; hogy őszinte legyek, az a fiú az én fodrászom is, de Lara és Eni ezt nem tudja. Eni semmit se tud.

Azt sem, hogy a férje, aki most kedvesen bazsalyog rá, megcsalja.

Eni egy másik bolygón él.

Párizs. Henrik ismételve, hogy Párizs. Ha nem a fiam lenne, már rég fejbe vágtam volna. Ricsi hozzáteszi, hogy „Sza’ Ma’ten”, így, kényeskedve, és reményei szerint franciásan. Őt is fejbe verném néha. Nagyon hasonlít Henrikre.

Sokan jöttünk itt össze, évente ha háromszor találkozunk így, a teljes család. Velem külön-külön összejön mindegyikük, kivéve Ricsit, de az csak egy taknyos, szóval nem neheztelek rá emiatt.

Eni, Henrik, Léda. Mindannyian a családjukkal.

Hát nem lesz könnyű nekik ez a karácsony és az újév-kezdet. Három hét együtt. Gyönyörű ajándék, nem?

Ráadásul a paradicsomi St. Maarten szigetén.

Egyikük sem járt még ott, pedig jó okuk lett volna rá. Jobban mondva sehol sem igen jártak még a világban, spórolnak, nincs pénz, megértem. Én támogatom őket anyagilag, még mindig.

Mindegyik élhetetlen, bizony. Talán majd a gyerekeik.

De sajnos egyik sem örökölte azt a vért és elszántságot, hogy menjen az álmai után, ha sikeres akar lenni az életben.

Egyszerűen nincsenek álmaik.

– Párizs felé beszállás a tizenötös kapunál – mondja egy gépies női hang, de én még csak a pezsgőm felénél járok.

Ez az én ünnepem lesz. Csak várják ki a végét!

És főleg várjanak meg a beszállással.

* * *

A business classon sem sokkal nagyobb ám a hely, mint a turistaosztályon. Ezt nem panaszként említem, mert a többiek a gép hátsó traktusában jobban szűkölködnek. Viszont itt anélkül ledönthetek még egy pohár pezsgőt, hogy Eni vagy Léda felnyársalna a pillantásával. Hát igen, az én koromban az alkohol... Hagyjatok ezzel, gyerekek!

A pezsgő francia, és ez némi reménnyel tölt el a továbbiakat illetően. Sajnálatos dolog, hogy dugiban kell piálnom, és ezért csak egymagamnak kellett megvennem a

businessjegyet, de ezek itt azt hiszik, hogy egy kis alkohol mindjárt nyomorba dönt. Holott én mindig tudom, hol a határ, és ezzel most Léda férjére is célozhatnék, aki nyilvánvalóan elfelejti néha.

Párizsig nyugton leszek, addig nem jöhetnek előre a turistáról, legalábbis remélem. Felszabadultan akarok utazni, aztán a többit majd meglátjuk.

Párizsból St. Maartenbe két jegyet vettem a businessre. Elég drága volt, de nekem megéri. Először Léda ül majd velem, aztán Henrik, utána Eni. Vagy bánom is én a sorrendet. Van velük egy kis megbeszélőnivalóm. Csak úgy egyesével.

Éljen a pezsgő! Francia, bár nem a legjobb márká, de nem bánom. Lesz ez még jobb. Mindenféle szempontból.

Néhányszor már megtettem ezt az utat. Hogy pontosan hányszor, azt ne firtassuk, meg nem is vagyok egy számtanbajnok. Ámbár a számokhoz még így is én értek a legjobban a családban. A fene tudja, miért így alakult. A nagyapám vére folyik az ereimben, aki még viharos történelmi időkben is jól vitte a kocsmáját. A *fogadót*, ahogy ő nevezte. Akkor még a városon kívül állt; ma már a város része az a hely, úgy bizony. Na, ő értett ahhoz, hogyan kell létrehozni valamit. Mennyi a haszon, és mibe fektesse a fölösleges pénzét.

De a gyerekeim nem örökölték semmit abból a képességből, amelyet nagyapám és én tudtunk: hogyan kell a jég hátán is megélni. Mindig újat álmodni, aztán belevágni és megvalósítani. Nem olyan nagy ügy, elkezdi az ember, aztán szép lassan belejön, és mindig lesznek újabb álmai. Engem tizenöt évesen is az álmaim vezettek, amikor megalapítottam a kis titkos szabóságomat. Szabni ugyan addig nemigen tudtam, csak amennyire a nagyanyámtól ellestem, de abban a vérzivataros időben lehetett ezzel némi pénzt keresni. Ez volt az első saját vállalkozásom, még ha illegális is, és esküszöm, csak azért csináltam az egészet, mert szerettem volna olyan ruhában járni, amelyik nekem is tetszik. Enyém volt az első ceruzaszoknya Magyarországon, erre nagyobb összegben mernék fogadni.

Azóta persze elfelejtettem szabni, meg varrni is. Túl sok idő telt el, és a szükség sem visz rá.

– Minden rendben?

Ezt nem hiszem el. Hát honnan válogatják össze manapság a stewardesseket, akik hagyják, hogy a turistaosztály utasai csak úgy átrappoljanak a businessre? Léda ott áll az ülések közti folyosón, és aggódva néz rám, illetve a pezsgőspoharamra.

– Hát persze – erőltetek magamra némi önuralmat, látva, hogy milyen sápadt az arca. Valószínűleg *vele* nincs minden rendben. Megfogom a kezét: jéghideg. – Igyál egy kis alkoholt – javaslom, mert kezdek aggódni érte. Aztán intek annak a félkegyelmű stewardessnek, aki simán odaengedte a businessre a turistán utazó lányomat: – Vigyenek neki egy pezsgőt! De ne a férjének adják!

Léda elvörösödik, így legalább kap egy kis színt az arca. Egyébként is igazam van.

De ha még valakit ideengednek előre a családtagjaim közül, akkor a két kezemmel fogom megfojtani az utaskísérőt.

Charles de Gaulle reptér, kávézó. Mindenki kap egy erős kávét, egy finom süteményt, és szépen megnyugszik. Legalábbis így képzelem.

Lara egy jóképű franciával szemez, na, hála az égnek, már azt hittem, itt a világ vége, hogy nem jöhetett vele a kis Martinkája. Heni a második croissant-nál tart hajnal óta. Bájos, mosolygós, csupa szív lány. De percekben belül egy hájpacni lesz, ha ezt így folytatja. Beszélni fogok a fejével.

Ricsi a telefonját babrálja, és internetért hisztizik.

A szüleik igyekeznek kulturáltan társalogni, de egyáltalán nem értik ezt az egészet.

Sejtik, hogy ez az utazás nem csupán egy karácsonyi ajándék. Ismernek, és igencsak gyanakvóak. Nem tudják, örüljenek-e, vagy sem. Mert – gondolják – lehet itt valahol egy nagy csavar.

És mi tagadás, igazuk van.

* * *

Léda úgy néz ki, mint egy trampli. Bő szárú nadrág van rajta, hasáig érő póló és egy ballonkabát. Sok energiát meg némi pénzt is fektettem bele annak idején, hogy normálisan öltözködjön, de nála aztán semmi eredményt nem sikerült elérnem. Azt még a hülye is tudja, hogy a bő szárú farmerek legfeljebb a *Hair* című musical hippie szereplőin fogadhatók el manapság. Még jó, hogy nincs virágminta a nadrágjára hímezve.

A legnagyobb mázlija a haja. A hullámos, sötétbarna tincsek, amelyek az arcát keretezik. Még nem őszül, legalábbis úgy látom, mert kötve hiszem, hogy költene hajfestékre. Valószínűleg tőlem örökölhette a jó géneket, nekem is mindössze egyetlen ősz hajtincsem van, a bal fülem fölött. Azt szokták mondani, hogy direkt belefestettem a sötétbarna hajamba ezt az egy fehér tincset. De én tudom, hogy nem festett az, hanem ősz, és hogy a természetes sötétbarna hajszínem, amelyik csak nem akar kifehéredni, legalább egy tízest fiatalít rajtam. Meg persze Endrődi doktor, aki tizenkét évvel ezelőtt ügyesen megfiatalított. Nem durván, nem vagyok kifeszítve, ugyan már. Megmaradtak a ráncaim is, csak nem olyan mélyek, és nincs tokám. Nincs bánatos majomarc, mert nem lóg az állam. Se több, se kevesebb. Bevallom, kíváncsi lennék a botoxra is, de Endrődi, a csinos sztársebész gyűlöli az idegmérget, és csak azért nem megyek el máshoz, hogy kicsit kisimítsák a homlokomat, mert nem akarom megcsalni. Nem ám. Hűséges vagyok.

Ne tessék nevetni.

Léda nem is tudja értékelni a business classt. Pedig ez már egy külön kabin, kényelmes fotelekkel és mindenféle úri kiváltsággal. Mindjárt felszállunk St. Maarten felé, és az ő nevére szól ez a jegy. Aztán cserélnek majd, de az már csak a mi dolgunk.

– Nem értem ezt a tolószékesdit – mondja, miközben elhelyezkedik az óriási, ággyá nyitható karosszékekben. – Hát tudsz járni, nem?

– Reptéren nem – vetem oda. Tényleg nem érti. Az összecsukható botom a reptéren különösen nagy segítség. Nem nézek ki annyinak, amennyi vagyok, de attól még fájhat a csípőm meg a térdem, nem?

– Hosszú lesz – panaszolja Léda, pedig sosem tette még meg ezt az utat.

– Nyolc óra. De itt kényelmesen vagyunk – felelem türelmesen, ahelyett, hogy elküldeném a fenébe, amiért rinyákol itt nekem egy luxusutazás kezdetén. Koccintunk a pezsgővel. Persze ő narancslevet kért, de én kicseréltettem. Már nem tiltakozik, csak azt kérdezi, nekem hogyhogy nem ártott meg két pohár pezsgő. Ha tudnád, drágám... ha tudnád.

Nem válaszolok, bekötjük magunkat. Lédát, meglepő módon – biztosan a hatalmas melle és a keskeny dereka miatt – elegáns, ötvenes francia férfi méregeti titokban. A szemközti ablaknál ül, és hiába olyan divatjamúlt a lányom, amilyen csak lehet, a franciának így is tetszik.

Takeoff, mondom, mire Léda rám csodálkozik. Na tessék, pedig tisztán emlékszem az angoltanárára, Halápi doktorra, aki egyébként fizikus volt, és később, amikor már Amerikában élt, Nobel-díjra jelölték. És természetesen tökéletesen beszélt angolul. Megint összevesznénk, ha megkérdezném Lédát: miért csodálkozik azon, hogy sosem léptetik elő a munkahelyén, sőt folyton rettegnie kell a létszámleépítésekkel, ha így öltözik és a tetejébe még angolul sem tud. Százszor belekezdhetne valami újba, hiszen fiatal még.

– Felszállunk – mondom végül. – A gyengébbek kedvéért – teszem hozzá, de vagy nem esik le neki, mire értettem, vagy a pezsgő szállt a fejébe, mert egyáltalán nem sértődik meg. Pedig majdnem annyira sértődős, mint Henrik.

Már a levegőben vagyunk, és én arról álmodozom, hogy milyen érzés lesz újra megérkezni a szigetre.

De előbb még vár rám, és persze rájuk, egy kis beszélgetés.

Párizs, 1960.

Hol a határ? Hát én mindig tudtam. És majdnem mindig át is tudtam lépni.

Aki azt mondja, többet tud a baromfikről, mint én, úgy, hogy saját maga nem tenyésztett sosem szárnyasokat (hozzám hasonlóan), az nyilvánvalóan hazudik.

Magyar csirkeexporttal foglalkozni maga a kánaán. Kijárhatok külföldre, hogy olyan szerződéseket kössek, amelyek értelmében minél több pecsenyecsirkét, kacsá- és libamájat, illetve pecsenyekacsát értékesíthetünk, főleg Európában. Miért pont én? Mert beszélek angolul, oroszul, németül, és egy kicsit franciául is, de azt tényleg csak konyhaszinten. A nagyapámtól tanultam, aki nyelvzseni volt, ami az első világháborúban derült ki, miután hadifogságba esett. Pár hét alatt megtanult hat nyelven pöntyögni, és végül ő lett a tábori tolmács. Holott korábban csak magyar beszédet hallott.

Hát ő tanítgatott engem eleinte, bár később lett egy valódi tanárom is. Nem kért sokat, mert lelkes nebuló voltam. Nem tudtam, mire lesz ez jó nekem, de érdekelték a nyelvek. Leginkább útikönyvekből tanultam. Hittem abban, amit a nagyapám mondogatott: ha nyelvet tudsz, életben maradsz! Hát ő persze ezt szó szerint érthette (és a nyelvtudása mellett jól jött neki, hogy bélyegzőt is tudott hamisítani, de az már a második világháborúban történt, viszont ezt a leckét is megjegyeztem, honnan tudhattam volna, hogy jó lesz-e még valamire...).

Szóval, végül beleszoktam a külkeres állásba, és bár gyakran dühöngenek az üzletkötő férfiak meg az irigy kolléganők, a főnököm csak bennem bíz. Mert én hozom neki a legtöbb üzletet. Nincs köztünk semmi, ezt jó, ha már most leszögezem. Okos ember, de a nagyapám lehetne.

Különben is, szerelmes vagyok.

Magas, csinos és okos. Velem egyidős. Az apja szabászatát örökölte. Már csak a nevet örökölhette, a szalont persze elvették tőlük. Az apa, Garami Ottó és a családja a belvárosi lakásból, amelyért évtizedeket dolgozott, egyetlen perc alatt egy tanyasi ház egyik szegényes szobájában találta magát, és méretvételhez szokott kezével a földet kellett túrnia. Így sem tudta megtagadni magát, idővel felöltöztette a háziakat, jó híre gyorsan terjedt, és a végén még a szomszéd falubeliek is hozzá jártak, ha szükségük volt egy szép viseletre. A Garami Szalon valahol Nagykáta közelében újra működni kezdett, bár nem az ünnepezt színészeknek, hanem a helyieknek álmodott meg a beszűkült lehetőségekhez és

anyagiakhoz képest divatos(abb) ruhákat.

Amikor híre ment, hogy Garami újra dolgozik, néhány ismert színész és egy régi francia ügyfele, aki korábban nagy megrendelője volt, meglátogatta. Amikor később Garami Ottó súlyos tüdőbajt kapott, a francia hozott neki gyógyszert Nyugatról. Idehaza már mindenki lemondott róla, de a francia gyógyszere – amelyet a legjobb párizsi orvosok írtak fel – csodás módon meggyógyította. Garami Ottó hamarosan talpra állt, újra szabni kezdett, és öltöztette azokat, akik ismét felkeresték.

És persze egy életre lekötöztette maradt a franciának.

Később onnan, a világ végéről indult újra útjára a szalon. Aztán visszajöhettek Budapestre, és bár a régi polgári lakás meg a divatszalon állami kézre került, egy rozzant lakásból az apa és fia újat varázsolt.

Az ifjabb Garami fiú átvette az új szalon vezetését. Szabni egyáltalán nem tud – apja nagy bánatára –, de nagyon jó érzéssel választja ki a szabóját, és ügyesen csalogatja magához a vevőit.

Hamarosan beindul a munka, legalábbis szállingózni kezdenek a megrendelők, de a fiú főállásban elhelyezkedik egy nagy és elegáns áruházban. Először csak a férfi-, majd nődivat-osztály vezetését is megkapja, és aki személyre szabott kollekciót keres, azt a szalonba irányítja, ahol ő maga a vezető. Oda küldi az igényesebb vevőket.

Így engem is.

Gyorsan felmérjük, hogy mi ketten nagyszerűen tudnánk együttműködni. Én hozom neki Párizsból a divatlapokat, ő méretre igazíttatja a kosztümjeimet, mert szabni sosem szerettem igazán.

Kár, hogy nem tudom előre: lesz majd némi szépséghibája a kapcsolatunknak. Kár, kár, kár.

Még nem látom a következményeket.

Párizsban vagyok, lángolok a szerelemtől, de a város is újra és újra lánggra lobbant bennem valamit. Mit bánom én, hogy kacsá- és libamájakon (és újabban még: kacsatollon) keresztül vezet ide az utam!

Otthon vár a Garami fiú, az elbűvölő férfi, akivel hamarosan eljutunk a csóktól valami komolyabbig. Itt pedig a lábaim előtt hömpölyög a Szajna, eladom az árumat, és az élet csodálatos. Ezerkilencszázhatvan áprilisában minden rendben van, és az idő nekem dolgozik.

Nyolc óra utazás bizony elég ahhoz, hogy a gyerekeimre újra rácsodálkozzam. Tízezer méteres magasságban egy másik arcukat mutatják. Nem csupán azért, mert új helyzetben látom őket, hiszen utoljára tinédzserkorukban utaztunk együtt, hanem azért is, mert egy pillanatra látom az igaz, őszinte érzelmeiket.

Nem mintha bármit is titkolni tudnának előttem.

Lédával akkor közlöm a hírt, amikor már túl vagyunk a vacsorán. (Megivott három pohárral a cabernet franc-ból, ő, a nagy antialkoholista. A szemközti ablaknál a francia finoman koccintásra emelte a poharát, amikor Lédának a másodikat kitöltötték. Akkorra már kipirult az arca, és tudtam, hogy legfeljebb még egy pohárral engedélyezhetek, különben nem veszi komolyan, amit mondok. Fel sem tűnt neki, hogy én megálltam a pezsgők után. Tökéletesen józannak kell maradnom.)

Belevágok. Még azt is mondhatnám, hogy magamhoz képest kifejezetten finoman adom elő, amit tudatni akartam vele.

Lédának nem túl fejlett a humorérzéke, mégis hahotázni kezd, amint végzek a mondandómmal. Nem tesz fel kérdéseket, csak majd' megfullad, úgy nevet. Tetszik neki a helyzet.

– Anyám, neked aztán van vér a pucádban! – közli, és láthatóan igazán szórakoztatónak találja a helyzetet ebben a mostani, erősen spicces állapotában. A francia felé emeli a már üres poharát, és rávillantja jellegzetes mosolyát. Ilyenkor alul az állán képződik egy mély gödröcske, amely kislányossá varázsolja az arcát. A rohadt életbe, ez a lány flörtöl, gondolom, de közben mosolygok.

Léda ott marad a desszertre is, a karamellkrémet kanalazza, elfogad egy pohár desszertbort, és a nyelvével a száját végignyálva, elismerő mosollyal méreget.

Pillanatnyilag úgy tűnik, hogy megkedvelte a business classt, mert nemigen akar távozni. Pedig még meg kell osztanom a hírt a két testvérével is.

Léda elmerengve kinéz az ablakon, lebámul az óceánra, és rajta ragad a vigyor az arcán. Elképzelem, hogy mit fog mondani a férjének. A mostani állapotában viccesnek tartja talán, amit mondtam neki, de ha kijózanodik, siránkozni fog. A férje pedig, az a nagy melák Karesz, aki ugrik már akkor is, ha a lányom elsikoltja magát, most majd zavartan bámul a feleségére. És kér egy konyakot. Karesz mindig tudja, milyen alkatrészt kell kiadnia a raktárból, precíz és pontos, de esténként piával lazít, ha nem is issza magát az

asztal alá. Végrehajtó ember, aki mindig eleget tesz annak – néha ugyan egy kis „üzemanyag” segítségével –, amit a cég tulajdonosa vagy amit a felesége kér tőle. De most vajon milyen utasítást kap majd?

Léda végre feláll, meglep, ahogy álmodozó mosollyal rákacsint a franciára a túloldalon, aztán elbilleg a rémes ruházatában a turistaosztály felé. Én pedig határozottan közlöm a stewardesszel, hogy helycsere következik. Szegény csak habog, de felvilágosítom, hogy én vettem a helyet, következésképpen az ül oda, akit én akarok. Kicsit köti az ebet a karóhoz, hogy utaslista, névre szóló fix helyek, meg ilyesmi, de aztán elővillantom a céges prémiumkártyámat, mire azonnal elhallgat. Zsémbes öregasszonynak tart, mosolyogva bólint.

Az is vagyok. Zsémbes öregasszony.

És minden úgy történik, ahogy elterveztem.

Henrik egy turbulencia kellős közepén érkezik, veszettül rázkódik a gép, ilyenkor elvileg fel sem állhatna a helyéről. Persze őt nem zavarja, sőt talán nem is tudja, hogy az utaskísérő neki szánta azt a felszólítást, hogy mindenki maradjon a helyén. Behúzódok az ablak mellé, ő pedig lezuttyan mellém.

– Jobb lett volna itt elfogyasztani a vacsorát – mondja tárgyilagosan. – Tudtad, hogy a turistán már választási lehetőség sincs? Csirke, és kész.

– Nagyon sajnálom – felelem udvariasan, holott egy cseppet sem bánom.

– Úgyis fogyódom – veregeti meg a hasát. Bólintok. Igaz, ami igaz, mostanában kezd pocakot eresztetni, pedig még alig töltötte be az ötvenet. Elkényelmesedett. Kopaszodik, őszinte sajnálatomra. Jóképpű fiú volt, az apjára ütött. De a kopaszodás... a saját apám, tőle örökölte, pont abban az ívben ritkul a haja a fejtető és a homlok találkozásánál. Kicsit furcsa, ám szexis. De ettől még nem kellene elhagynia magát.

A stewardess, karót nyelt, vörös rúzzsal ragasztott mosolyú, magas, vékony, franciás nő meglepve pillant ránk, amikor italt rendelünk. Hamar visszanyeri a lélekjelenlétét, és amikor kirepülünk a turbulenciából, lerakja elénk a pezsgősüveget. Piás nap ez a mai, de leginkább a gyerekekbe folytatom az italt.

Henrik csendben végighallgat. Nem látszik rajta érzelem. Tárgyilagos, mintha csak egy megoldandó problémáról lenne szó. Valójában az is, bár a *probléma* szót erősnek találom.

Megdörzsöli a szemét.

– Jól értem, hogy össze akarsz bennünket ugrasztani? – kérdezi végül. Nem felelek. – Engem nem hoz izgalomba ez az egész – teszi hozzá, de furán fénylik a homloka, és a

kezét dörzsölgeti. Még mindig nem szólok. – Egyébként is rémes ez a történet. Most előjössz valamivel, ami sebeket tép fel... Tudod te, milyen az, hogy...? Mire jó ez? Már megint miben mesterkedsz?

Teletölti a poharát pezsgővel, és a szájához emeli.

– Valójában engem nem érdekel az egész. Jó állásom van.

Aha, persze, gondolom. Jelenleg tényleg jó állásod van, legalábbis van állásod, de bármikor repülhetsz, mint az elődeid, és ezt te is jól tudod. Két évig voltál munkanélküli. Változatlanul hallgatok.

– Te vagy a legrafkósabb nő a világon – közli. – Tulajdonképpen áldom a sorsomat, amiért sosem hozott össze egy hozzád hasonlóval. Kinyírna. Én nem vagyok adrenalinfüggő.

– Túlzol – szólalok meg végül.

– Tudod, mindig sejtettem, hogy miért nem találtál magadnak senkit... már úgy értem, hogy azok után... Hát nem vagy egy könnyű eset.

– Azt hittem, hogy feldob a hír.

– Engem? Hát tévedtél, nagyon nagyot tévedtél. Én jól elvagyok a kis életemben. Rita is jól elvan az övében – utal a feleségére, aki most nyilván gyűlöl, amiért nem osztom meg vele is a „nagy titkot”. Pedig értékelhetné, hogy tudok titkot tartani, például az is a mi kis titkunk marad, hogy járt már a plasztikai sebészemnél... – Szóval én kiestem. Én csak nyaralni fogok. – Henrik határozottan kiegyenesedik az ülésen, és végre halványan elmosolyodik. Elhatározásra jutott. Én is mosolygok. Benne van a mosolyomban, hogy hát, majd meglátjuk.

– Szólj Eninek, hogy várom. Egyedül jöjjön – mondom, és finoman megpaskolom a kezét. Most látom csak, hogy lepattant a lakk a gyűrűsujjam körméről. Pedig csodaszép, mélybordó színe van. Még szerencse, hogy Maho beachen tudok egy jó kis kozmetikát, magyar lány vezeti. Ért a manikűrhez. Nekem már szemüveg kell a körömlakkozáshoz.

Henrik egyenes háttal elmegy, én pedig gyorsan öntök magamnak még némi pezsgőt. Már csak egy gyerek van hátra.

– Ezt neked hoztam, hogy ne öljön meg az unalom az úton – nyom a kezembe Eni néhány rejtvényűjságot, majd a poharakra mered. – Bár látom, hogy nem unatkozol – motyogja. Angolul kér elnézést, ahogy leül mellém. Fogalmam sincs, kihez beszél, mert csak én vagyok a közelében, és elég jól beszélem a magyart, amúgy is én kínáltam helyet. – Van benne sudoku is, azt szereted – folytatja a rejtvényűjságokra mutatva. Jesszusom. Ő

mindenhová behozza a munkáját. Még egy privát beszélgetésbe is. – Egész jó volt az ebéd – teszi hozzá. – Csirke rizzsel, az ugyan elég uncsi, de a sajt isteni lágy volt, a crème brulée-t pedig kifogástalanul készítették el.

Bólintok. Végighallgatom a desszert elkészítésének módját, miként valósítható meg, hogy roppanós, vékony karamellréteg fedje be a lágy vaníliakrémet.

Eni agya, mint a szivacs, úgy fogadja be az információkat, beleértve az ételrecepteket is, viszont az információk rendszerezésével és értelmezésével bajban van, és ezt az is alátámasztja, hogy még mindig nem ébredt rá, a szeretett Szabolcsa bizony megcsalja. Már többször eltűnődtem rajta, hogy vajon csak a meleg vacsora miatt nem lépett-e le Eni mellől, vagy netán szüksége van Eni érzelmi támogatására, fél az anyagi veszteségtől, vagy csak gyáva. Eniben két én él békésen egymás mellett. A tudásfelhalmozó, aki csak azért tesz fel kérdéseket, hogy a tudásanyagát bővítse, de ne rendszerezze, és a lírai énje, akit igazából nem ismerek, de tudom, hogy létezik. Feltételezésem szerint azért írja a szösszeneteit meg a novelláit, mert ki akar szakadni a valóságból. Igazából egy másik bolygón él, és így nem kell tudomást vennie a saját, valódi problémáiról. Még sosem olvastam egyetlen novelláját sem. Azt hiszem, nem merek szembesülni azzal, hogy mi lakik a lányom lelke mélyén.

– Mit akarsz mondani? – kérdezi végül. – Léda úgy jött hátra, mint akit belőttek. Vihog, akár egy tinédzser. Feltételezem, neki is jutott a pezsgőből – mutat a pohárra. A stewardess, aki már lesben állt, hoz is egy új pezsgőspoharat, és felteszi a kérdést Eninek, milyen alkoholt hozhat. Azt hiszem, már kapiskálja, hogy itt történik *valami*. Eni végül a pezsgőnél marad, bár a homlokát ráncolja, amikor koccintunk. Aztán folytatja. – Henrik viszont gondterhelt és hallgatólag volt, amikor visszaért. Utalt rá, hogy meg fogok lepődni.

Hát akkor belevágok, és neki is elmondom, mi a helyzet.

Eni a blézerét igazgatja. Jobban öltözik, mint a nővére, bár nem túl nőiesen (általában farmerban, blúzban vagy bő felsőben és blézerben jár), és ugyanabban a stílusban sminkeli magát már húszéves kora óta, nem nyitott semmi újra. Azonban a frizurája olyan, mint Farrah Fawcettnek a *Charlie angyalaiban*. Nőies, szőkésbarna lobonc, ezt a hajviseletet nagyjából a nyolcvanas években találta ki magának, és nem változtatott rajta, így érzi magát biztonságban. Amikor hüledeztem, hogy még mindig van olyan fodrász, aki ezt a fazont beszárítja, közölte, hogy meleg hajcsavaróval saját maga készíti a frizuráját.

Végigmondom. Rövid vagyok.

Eni az egyetlen, aki lényegre törő kérdéseket tesz fel. Honnan ismerem? Hogy jött ez az egész? Mikor történt? Hogyan működik? Eddig hogyan ellenőriztem? Miért pont most

jutottam erre az elhatározásra? Mi a célom ezzel? Miért kellett most elutaznunk?

Tárgyilagos, rövid kérdések. Semmi érzelem, azokat kerüli. Maradjunk a témánál. Csak annyi időre veszíti el velem a szemkontaktust, amíg elővesz a blézere zsebéből egy tollat, és firkálgatni kezd a hányós zacskóra. Bár azt feltételezem, hogy jegyzetelni fog, de csak rajzolgat, és ismét rám néz. Én válaszolok.

Amikor elfogynak a kérdések, Eniből váratlanul kitör a sírás. Nem is sír, zokog. Charlie anyala, szigorúan nyakig gombolt blúzban, blézerben, elkezdi lesírni a szemfestékét. Összeszorul a szívem. Ez az első jele az érzelemnek, hosszú évek óta először látom, hogy nem fegyelmezi magát. Fél? Szomorú? Nem tudom. Hangtalanul hüppög, orrot fúj. Beleiszik a pezsgőbe.

Itt fog sírni mellettem végig, és most először úgy érzem, hogy talán tényleg kegyetlen voltam. Nemcsak most, hanem az elmúlt évtizedekben.

Talán ide kéne hívnom az unokáimat is egy kis csevegésre, hogy ne Eni üljön mellettem az út további részében. De már elfáradtam. Ránézek a hányós zacskóra, Eni egy házat rajzolt rá öntudatlanul, miközben beszélgettünk. Megiszom a poharamban maradt pezsgőt, aztán fekvőre döntöm az ülést. Elnyújtózom rajta, betakarózom, és próbálok elaludni, hogy álmomban már St. Maarten szigetén lehessek.

Budapest, 1960.

Garami Ákos elvette az eszemet, éjjel-nappal rá gondolok. Akkor is, amikor a pecsenyecsirkékről meg a kacsamájról tárgyalok, akkor is, amikor úton vagyok, és akkor is, amikor hazaérkezem. Egyfolytában Garami Ákos jár az eszemben.

Gyanítom, hogy ez nem normális állapot, de nem tudok tenni ellene.

Neki is akkora a világ, mint nekem. Nincsenek határok, holott ő nem utazik, csak Budapesten belül, de a lelkében nagy a szabadság. Az álmaiban Párizsban él, Rómában, a nagyvilágban. Úgy beszélgetek vele a Montmartre-ról, mintha együtt jártunk volna ott. Cézanne-ról, a női divatról, az épületekről, Annie Girardot-ról, Belmondóról, a nagyapámról, szerelemről, Balatonról, naplementéről... meg az apjáról, aki még a tolószékéből is vasszigorral irányítja a család életét.

Csak egyvalamiről nem beszélünk: a jövőről.

Megvan rá az okunk.

1960. június tizenötödikén, egy ladikban a Balatonon, a sóstói nádasban, ahogyan nagyapám mondta szégyellősen annak idején a szeretkezésre: elháljuk a nászéjszakát. Öt napot és öt éjszakát töltünk a kolléganőmék hétvégi házának gyerekszobájában Balatonszabadi-Sóstón, ez a legszebb születésnap ajándékom.

Titokban akkor is a jövőről álmodozom, ha nem beszélünk róla. Huszonöt éves vagyok, az egyik legsikeresebb üzletkötő a szakmában, mi tagadás, szép vagyok, és boldog. Bár eddig csak terveim voltak, határozott terveim, és nem ábrándoztam céltalanul, most már tudom, hogy sokkal teljesebb az életem, ha teret adok az ábrándjaimnak is.

Ezekben az ábrándokban boldogan élünk együtt. Az sem számít, ha nem fogok majd egy ideig utazni. Szeretjük egymást, és megteremtjük a saját életünket. Elköltözöm a szüleimtől, szert teszünk egy tanácsi lakásra, ahol elkezdhetjük a közös életünket, és idővel majd együtt fogunk dolgozni is. Mindketten értünk az eladáshoz. Ő itthon ad el, én külföldön. Majd összehangoljuk.

És lesz egy gyerekünk is. Legalább egy.

Andalgunk majd a Vörösmarty téren, kézen fogva, néha nyaralunk a Balatonon vagy a Fekete-tengernél, és sosem fogjuk elfelejteni, hogy milyen akadályokat győztünk le együtt.

Boldog vagyok, és igyekszem nem gondolni a nehézségekre.

Bár csak álmodni szoktam, meg tervezni, mostanában rákaptam az ábrándozásra is. Erre mondta nagyapám, hogy a céltalan ábrándozásnak nincs túl sok értelme, hiszen több energiát visz, mint amennyit hoz. De hát kit érdekel? Én vagyok a kivétel. Én átfordítom az ábrándot álomba, aztán majd tervbe, és végül valóságba.

– Mizu, Boglárka? – Lara látni akarja leszállás közben a strandot, amelyről már meséltem neki, úgyhogy elfoglalja a helyet az ablaknál. A karót nyelt stewardess már ügyet sem vet az újabb helycserére, részéről a felszolgálás befejeződött az uzsonnával, és a tekintetéből kiolvasom: ne is álmodjak arról, hogy a gyerekek is pezsgőt hozzon. Megvan a véleménye a családomról. Persze Lara már tizennyolc éves, tehát papíron akár rendelhetne is alkoholt, de nem örülnék neki. – Ne révedezz, Boglárka! – Általában a keresztnevemen szólít. Nagyinak még sosem hívott. – Itt klasszul lehet utazni. Remélem, hazafelé veled jövök a businessen. Addigra a családból már úgysem fog senki más szóba állni veled – mondja, és elterül az arcán egy vigyor. Már nem tűnik rosszkedvűnek, úgy látom, útközben magához tért.

– Inkább azt mondd, hogy mi van Martinnal! – terelem el a hazaútról a szót.

– Kicsit összezördültünk indulás előtt – vonja meg a vállát. – De Párizsban békülő üzenetet kaptam tőle.

– Min kaptatok össze már megint?

Legyint. Az a fiú tönkre fogja tenni Lara következő két évét a féltékenykedésével. Aztán Lara majd szakít vele, de az utolsó évük nagyon nehéz lesz. Ezt már egyszer elmondtam neki, de egy szerelmes lánynak beszélhet az ember. Ő a legfőbb szövetségesem a családban. A legédesebb mind közül; hozzáteszem, ezt a szintet nem nehéz megugrani a mi családukban. Évet halaszt, ahogy a szülei mondják. Valójában csak nem tudta eldönteni, hol tanuljon tovább, úgyhogy inkább a nyelvtanulást választotta. Nekem meg terveim vannak vele, de mindent a maga idejében.

– Ez már a sziget? – kérdezi, és az ablakra mutat.

Egészen közel hajolok, és érzem, hogy milyen gyorsan ver a szívem. Én is leszálltam már ezen az új reptéren, többször is.

– Nem, de mindjárt odaérünk.

Egyre csak ereszkedünk. Lara rám vigyorog.

– Be vagy rezelve, Boglárka?

– Hallgass! – felelem szelíden.

– Mit szóltak...? – kérdezi, és tudom, hogy az anyjára céloz.

– Henrik semmit. – Lara bólint. – Léda, mintha berúgott volna, vihogott, és flörtölni kezdett a kabinban egy pasival.

– Itt? – néz körbe, és megállapodik a szemé a francián. – Jézusom – leheli. – Bár a pasi

kategóriákkal jobb férfi, mint amilyen nő Léda.

Máskor leteremteném, hogy ne szemtelenkedjen, de most ráhagyom. Végül is nagyjából igaza van.

– Anyád pedig sírva fakadt.

Tűnődve néz rám, aztán megszólal.

– Tudod, szerintem tökéletes a terved. Rám számíthatsz. – Komoly marad az arca.

Imádom. Ő hasonlít rám leginkább. Helyesbíték: azt is mondhatnám, hogy egyedül ő hasonlít rám.

– Ebben biztos vagyok – felelem, és csodálkozva hallom a saját hangomat. Idegen hang. Mintha elzékenyültem volna.

– Odanézz! – mutatok ki az ablakon. Olyan tempóban kalapál a szívem, hogy felmerül bennem: itt fogok bekrepálni, egy repülőn, életem fő tervének megvalósítása közben. Egyre lejjebb ereszkedünk, és tisztán látjuk a szigetet a stranddal. Maho beach.

– Jesszusom. Boglárka, ez nagyon durva – suttogja Lara, és odanyomja orrát a gép kis ablakához. Egészen közel kell hajolnom Lara csontos vállához, hogy lássam a strandolókat.

– Nagyon rövid a kifutópálya, és mivel a másik végén hegyek határolják, a gépeknek a tenger felől kell ereszkedniük – magyarázom, bár már elmondtam neki párszor. – Mivel rövid a pálya, ezért a pilóták a strand fölött már csak tíz-húsz méter magasságban viszik a gépet, hogy a kifutópálya legelején le tudják tenni a földre. Igazi látványosság, még a hajókról is idehozzák busszal az embereket, hogy lássanak egy-egy landolást. Az út végén van egy bár, ott kihangosítva hallgatják a pilóták és az irányítótorony beszélgetését, és koktélt kortyolva nézik végig a landolásokat meg a felszállásokat – mesélem, és gondolatban már a Sunset Beach Bár teraszán ülök.

Odalent, a sárgásfehér homokban fürdőruhás emberek állnak, és integetnek. A varázslatosan kék tengerben fürdőzők is két kézzel integetnek a repülő felé. Biztos vagyok benne, hogy a kapitány visszaint nekik. Utaztam már a pilótafülkében, és ott voltam velük a leszálláskor. Odalentről fotózzák a hihetetlenül alacsonyan repülő gépet, sokan a kezüket is felnyújtják, mintha elérhetnék, mondjuk nincs nagy távolság a futómű és a talaj között. Lara odatapad az ablakhoz, én pedig arra gondolok, hogy most kezdődik életem utolsó nagy kalandja.

Remélem, hogy nem szakad vége túl gyorsan.

Finom zökkenéssel talajt fog a gép.

Én pedig megérkeztem.

Nincs retúrjegyem, magamnak csak egyirányút vettem, de erről a családomban senki sem tud.

* * *

Hogy semmi se menjen simán, Heni bőröndje nem érkezik meg. A lány szipog. Az anyja kitölt egy hivatalos papírt. Az apja a szemét forgatja. Heniből kitör a sírás.

Ezt nem hiszem el. Ezek még egy utazást sem tudnak kulturáltan végigcsinálni. Miért kell bőgni egy Párizsban maradt bőrönd miatt, ami másnap úgymint megérkezik?

– Nyugodj meg! – lépek az unokám mellé. Sötétbarna, göndör fürtjei, amelyeket az anyjától és tőlem örökölt, repkednek, ahogy felém fordul. – Nem kell bepánikolni. Holnap majd kihozzák, és megkapod.

– De én... nekem benne van a...

– Nincs olyasmi, amit ne tudnál megkapni tőlem. – Rámosolygok, aztán önkritikusan, mivel a fogamzásgátló és az óvszer is eszembe jut, hozzáteszem: – Vagy Larától.

– De én nem... én nem... itt nincs ilyen senkinek... – Már bőg. Jézusszíveúrsten. Mi a baja ennek a gyerekek? Lara odalép hozzá.

– Van arckrémem. Fényvédős. Meg pattanás ellenim is – mondja. – És naptejem.

– De én... nekem nem kell krém... – hüppögi. A reptéren, a boldog utasok között nagyjelenetre készül. Igazi elkeseredés ül az arcán. Mi a franc lehet egy tizenhat éves lány bőröndjében, ami nélkül nem bír ki egy napot? Egészen közel lépek hozzá. Már nem tudom, hány éve, hogy nem öleltem meg. A családtagjaim közül csak Larát érintettem meg az évek során. Ki akar egy öregasszonnyal ölelkezni, kérdezem mindig magamtól. Aztán megfogom Heni duci karját, és teljes meglepetésemre a lány a vállamra borul. Hajjaj. Nem tudtam, hogy Léda ága ennyire síró lett.

– Benne van a... – hüppög halkán a fülemben. – A... gyógyszerem!

– Jaj, Heni, ne csináld. – Na persze, igazam volt. Tizenhat éves, de már a kefélesen jár az esze. – Majd kérsz kölcsön Larától. És holnap visszaadod. – Egy kicsit eltűnődöm azon, hogy manapság már nyilván sokféle fogamzásgátló van, tehát nem biztos, hogy ugyanazt szedik, de hát majd megoldják. Meg hát itt minnek is a gyógyszer. Talán csak nem akar szexelni egy vadidegen helyen, egy vadidegen fiúval.

– Lara nem szed ilyet – súgja a fülemben elkeseredett hangon. – Senki sem szed ilyet – suttogja, és máris érzem, hogy a könnye a nyakamon csurdogál. – Senki...

Na, a családi kiruccanás első állomása.

– Elárulod, mi az? – kérdezem. – Akkor talán tudnék segíteni.

Vajon mit szed ez a gyerek? Xanaxot? Vagy ne adj' isten drogozik?

– Menjünk be a mosdóba! Ott elmondom – nyögi ki végül.

Távoznak a népes család köréből. Még látom, hogy Henrik átveszi az irányítást, Lara rágózva ül az egyik használaton kívüli futószalagon, és unottan bámulja a családot, különösen Ricsit, aki föl-le pakolgatja az egyik bőröndöt a szalagra.

– Na, mondd, mi az a gyógyszer? – kérdezem. A mosdóban kellemetlen, édeskés szag terjeng, legyünk már túl ezen az egészen. Heni kifújja az orrát egy papír kéztörlőbe, és lesütött szemmel suttogja:

– A pajzsmirigyemre kell.

– Mi baja a pajzsmirigyednek?

– Anyuék nem tudják.

– ...

Várom. A tinédzserekhez legalább akkora türelem kell, mint a felnőtt férfiakkhoz. Nekem az utóbbiakkal van nagyobb tapasztalatom. Szóval...

– Alulműködik. A suliban derült ki. Ezért vagyok... dagi. Gyógyszert kell szednem, és a bőröndben van! – Újra bőgni kezd.

– Orvos írta fel? – kérdezem gyanakodva. Sosem lehet tudni. Nemrég olvastam valahol, hogy van egy olyan őrület, hogy pajzsmirigy-stimulálókkal fogyókúráznak egyes elmebeteg fotómodellek.

– Persze.

– És miért titok ez a szüleid előtt?

– Mert... nem akarom, hogy tudják, hogy beteg vagyok. Ne aggódjanak értem.

– Nem vagy beteg. Ez egy állapot – rázom a fejem. – Nincs szégyellnivalód.

– De gyógyszerem sincs. És nem dicsekszem ezzel a... betegséggel.

– Tudod a tableta nevét?

Megmondja. Felíratom vele egy papír törlőkendőre. Amikor visszaérünk, megkérem Larát, hogy nézzen utána a szupervékony kis masináján egy gyógyszernek, tudja meg, hogy mi a hatóanyaga.

Hamarosan meglesz az a rohadt gyógyszer, ha addig élek is. Bár nem hinném, hogy egy nap kihagyás bármilyen problémát is okozna.

Végre elindulunk kifelé a reptérről, tízen. A nagy család.

Isten hozott bennünket St. Maarten szigetén.

Valahogy majd csak túléljük ezt a három hetet együtt.

Bő fél óra zötykölődés egy légkondicionált mikrobuszban, a lányaim döbrent felkiáltásai, hogy nahát, itt hegyek is vannak, meg hogy nahát, ez nem is olyan minisziget, mint gondolták, és mindenütt látótávolságra a csodálatos, hol türkizben, hol sötétkékben játszó Karib-tenger... és mindjárt ott vagyunk.

Nem is figyelek oda, amikor Léda közli, hogy itt elviselhetetlen lesz a meleg, és ki sem fog mozdulni a hűtött szállodából. Lara mentolos rágógumi illatú leheletét érzem, ahogy a lány hátraszól Heninek, hogy azonnal induljanak a strandra. Heni nem válaszol.

Évek alatt a sziget megtelt luxusautókkal és fényűző házakkal. Donald Trump meg a többi milliárdos nyilván okkal építtetett nyaralót St. Maarten szigetén. És bár én sosem voltam milliárdos, sőt milliomos sem igen (annak ellenére, hogy mindig tudtam, hogyan kell jól élni), én is megtaláltam ezt a kis ékszerdobozkát a Karib-tengeren. Na persze nem magamtól.

– Ez a holland rész, ahol most vagyunk – magyarázom a gyerekeimnek meg az unokáimnak még a buszban. Persze úgymint rá fognak jönni, de ne mondják, hogy nem szóltam. – Ha bejön a francia mobiltársaság jele, akkor úgy telefonálhattok, mintha Európában lennétek. Kicsit gyenge a jel, sokat ingadozik, ajánlom, hogy mégis várjátok ki. – Nehogy aztán velem akarják kifizettetni a horribilis számlájukat. – Ez a rész sokkal nyüzsgősebb, mint a francia. Most Philipsburgbe megyünk. Ott kötnek ki a luxushajók is. A másik oldalon Marigot a legforgalmasabb hely, az a sziget francia „fővárosa”. A gazdagabbak inkább a francia oldalon élnek. Ott nívós az egészségügyi ellátás, van normális kórház – na azért ne törjétek össze magatokat –, de itt is mindent megtaláltok, ami csak kellhet. Még tudnotok kell, hogy St. Maarten vámmentes terület, itt olcsóbb az ékszer, mint másutt, olcsóbb az igazán márkás óra. A luxusüzletek ott vannak, ahová érkezünk, Philipsburgben.

Ezzel befejeztem. Sorolhatnám az óramárkákat, de legfeljebb Henrik és Szabolcs konyítana hozzá valamennyit, meg esetleg Eni, hiszen néhány híres márkát talán feladványként szerepel a keresztretjvényekben. Lara, ő tudná. Neki ígértem a tizennyolcadik születésnapjára egy Audemars Piquet órát, de persze itt fogom megvenni, mert nem szórom a pénzt, és nem fogok otthon vagy Európában egyharmaddal többet költeni rá. Ezt Lara is tudja. Tudom, hogy neki egyáltalán nem kell az óra, többször is közölte már, hogy egy új Nike pink utcai edzőcipőnek jobban örülne. Hát egy frászt,

kislányom. Néha magam is kuncogok, amikor arra gondolok, hogy edzőcipő helyett kapsz egy gyönyörű, klasszikus órát, akár akarod, akár nem.

Hát én ilyen vagyok. Nemigen befolyásolható.

Helyesbítek: nem sokan tudtak befolyásolni eddigi életem során. Csupán két ember. A nagyapám és Garami Ákos.

– Megérkeztünk – közlöm rekedten, miközben a torkomban dobog a szívem. Az út felől kanyarodunk be az épület elé. Kétszer tépázta már az idők során hurrikán, de nemrég felújították a tetőszerkezetet. Két egyforma fehér, piros tetejű, kétszintes épület közé kanyarodunk be a kisbusszal. A sorompót felemelő, barna bőrű recepciós őszinte örömmel mosolyog rám.

Heartbreak Inn, hirdeti csupa nagybetűvel a tábla a parkolóban. Az egész egy szív alakú keretben van. Mondjuk ezzel sosem értettem egyet, de tudom, hogy egy szív alakú bármi hat az emberekre. Meg hát annak is lehet jelentése és jelentősége, hogy ugyan Összetört Szívek Szállodája a név, de a szív alakú keret egyben van. Vagyis, az álmodozóknak van remény. Mindig van remény.

Kiszállunk. Meleg, párás, napsütéses az idő. Nemrég ért véget az esős évszak, idén még a december is tartogatott néhány nagy zuhét. Én nem aggódom emiatt, harminc fokban az eső is máshogy hat az ember lelkivilágára, mint odahaza két fokban, ráadásul itt leszakad egy nagy eső, aztán amilyen váratlanul jött, ugyanolyan váratlanul el is áll.

Nemsokára lemegy a nap. A két ház, a Heartbreak Inn 1. és a Heartbreak Inn 2. főbejárata között parkolunk le. Pálmafák magasodnak a parkoló szélén, a bolond Ricsi gyerek, ahogy leugrik a buszból, azonnal elindul, hogy felmásszon az egyikre. Az ő mozgáskultúrájával semmi esélye, hogy akár fejmagasságig is feljusson, úgyhogy nem értem, miért nyekereg az anyja, hogy hagyja abba a mutatványozást, mert összetöri magát.

Elindulunk a Heartbreak Inn 1. felé, amely a tükörképe a másik épületnek, csak éppenséggel ebben van a recepció. A bejárattól látjuk az épületek között, a tenger felé vezető úton a trópusi kertet, amelyben megbújik a medence, és a kerten túl ott a tengerpart.

Martina van szolgálatban. Ahogy meglát, otthagytapapot, és kiszalad a pultból. Odaér hozzám, lelassít, de aztán csak nem bírja visszafogni magát, és átölel. Ó, istenem.

Ilyen érzés megérkezni.

Hollandul beszél hozzám, aztán angolul, egy kicsit franciául is, de visszavált angolra.

– Hát megjöttetek! Mindjárt szólok Paulnak! Azt hittük, hogy pár nappal később érkeztek, a főnök San Juanban van, karácsonyi meglepetéseket szerez be, meg tárgyal is valakivel, az ünnepre ér vissza – hadarja. A szívem még mindig úgy ver, hogy csak George rumpuncsával tudom majd csillapítani. Azonnal a bárba sietnék. – A házban fognak lakni, de te a saját lakosztályodban! – kiabál. Lázasan izgalomban van. – Hamarosan megtelik a hotel, ebben reménykedünk. Megmutassam a családnak a szállodát? Vagy körbevezeted őket? George! – kiabálja, miközben rá sem ránt a két bikinis lányra, akik a strandolásból érkeznek. – George, hozd a koktélokat! Miss Bogie megérkezett!

Uramisten. Mint egy szirupos amerikai filmben, megjött a gazdag öregasszony, akit körül kell ugrálni. Martina szívből teszi, én tudom, de a gyerekeim olyan döbbenetesen állnak mellettem, mint akik most szembesülnek azzal, hogy a zsarnok anyjuknak van egy másik élete is.

Hát ebben nincs tévedés, drágáim.

De még semmit sem tudtok. Higgyétek el, várnak még rátok meglepetések.

A nagy lakóház az út túloldalán áll, és én csak háromszor jártam benne. Többet nem is akarok. Semmi közöm hozzá. De azért jó ötlet, hogy ott szállásolják el a gyerekeket, kivéve Larát és Henit, akik elférnek a lakosztályomban. Túlzás, hogy lakosztály: egy nappali-hálós szoba az emeleten, nagy terasszal.

A Heartbreak Inn nem luxushotel, mondtam már? Összesen harminc szoba van a két épületben, a szobák kőpadlósak, tiszták, fridzsider és tévé van bennük, és mindegyiknek van legalább egy kis erkélye, amely a tengerre néz. A földszinti szobák terasza a kertre nyílik. Lehet, hogy régi az épület, de patinája és állandó vendégköre van, még ha fogyatkozik is a környéken épülő luxushotelek miatt.

Larával és Henivel beszállunk a liftbe. A fiatal londiner, Hugo majd egy körrel később felhozza a csomagjainkat, de előbb átkíséri a családot a házhoz. Csak egy emeletet kell lifteznünk, de nekem jól jön ez a kis segítség. Meg a csomagoknak is.

Martina vállalta, hogy teljes titoktartás mellett megszerzi Heninek a gyógyszert, és estére bekészíti a szobába. Nem nagy ügy, patika van döggel, mondja.

Egy pillanatig tart csak az út, döccen a lift, és már meg is érkeztünk.

A folyosó legvégén van a szoba. Benyitok a kulccsal. Itt még nem kártya nyitja az ajtókat, hanem hagyományos kulcs, a végén nehéz kulcstartó fityeg. Fényárban úszik a

nappali, amikor belépek. Hatalmas panorámaablakon tör be a lemenő nap fénye, a lányok megelőznek, és az erkélyhez rohannak. Kitarják a nappali üvegajtóját, és felsikítanak örömben. Tudom, mit látnak. A sárgás, finom homokot a csíkos napozóágyakkal, a strandolókkal és a türkiz színű tengert.

– Boglárka! – lép vissza a nappaliba Lara. Az arcán ragyogó mosoly. – Ez komolyan a te szállodád? Mondd, hogy igen, kérlek, kérlek... – Letörölhetetlen a mosolya. Várakozón néz rám. Heni csatlakozik hozzá, hitetlen tekintettel bámul rám.

– Ez az épület... igen. Ez az enyém.

A csajok indiánüvöltést hallatnak, mintha kisgyerekek lennének, és amikor belépek a hálóba, hallom, hogy sorsolást terveznek, melyikük alszik a nappali kihúzható kanapéjának ablak felőli részén.

Az enyém. Igen. Nem ez a meglepő, és nem is az, hogy öröm és félelem van bennem amiatt, hogy visszajöhöttem. Hanem az, hogy kinyitottam egy ajtót, amelyen keresztül a családom is beleláthat a másik életembe. Az igaziba. És kinyílt még egy ajtó... Talán még nem késő belépni rajta.

Budapest, 1963. július

Teljesen kikészültem attól, hogy Ákos nélkül elutazott Párizsba és Zürichbe. Hivatalos kiküldetésben volt, ezzel magyarázta az utat, de sosem leszek képes elhessegetni a kapcsolatunkra vetülő árnyakat. Mások ilyen hosszú együttjárás után már összeházasodnak és gyerekeket nevelnek. Nekünk a három év kevés volt ehhez, és ahogy néha elnézem, egy teljes emberöltő is kevés lesz hozzá. És az a legszörnyűbb, hogy már nemcsak Ákos apján múlik ez az egész, hanem, úgy érzem, Ákoson is. Az ő megfelelési kényszerén és jólneveltségén fogunk elbukni. És a szerelmünkön.

Időközben beköltöztem a nagyapám tanácsi lakásába, aki szeretné, ha én megváltanám az államtól, ha ő már nem lesz. Jobb is itt, mint otthon, az átjáróházban. Van egy külön szobám, és ha nem lennék annyira spórolós, akkor megcsináltatnám a saját fürdőszobámat is. Csakhogy én már saját lakásra és önálló életre teszek félre. Az ábrándjaimban még mindig csak és kizárólag Ákos szerepel. A mi közös életünk.

Le kellene számolnom ezekkel az álmokkal.

A munkahelyemen azt hiszik, én vagyok a legcéltudatosabb nő a földkerekségen, aki nem áldozza fel a karrierjét és nem vágyik családra. Sikeres vagyok, már-már férfiként kezelnek a kollégáim. Rájöttek, hogy nálam nem érnek célba a bókokkal. Csinos vagyok, határozott, erős – és megközelíthetetlen. Sejtik, hogy van valakim, de nem tudnak semmi pikáns pletykát. Csak két barátnőm tud Ákosról, ők viszont igyekeznek lebeszélni róla.

De az esték, amelyeket együtt töltünk, a hétfégi kirándulások és a nagy séták, a szeretkezések, az ábrándok és az álmok – ezek mind Ákoshoz kötnek. Valahol még mindig bízom benne, hogy az apja halála után minden megváltozik majd. Csakhogy nem kívánom az apja halálát, és abban sem vagyok biztos, hogy bármi is változna. A Garami családban az adott szó kötelez.

– Találkoztál vele? – csúszik ki a számon, pedig, esküszöm, inkább leharaptam volna a nyelvem, ha tudom, hogy meg fogom kérdezni. A Margitszigeten ülünk a szálloda halljában, itt búcsúztam el a belga partnereimtől, és ide beszéltük meg a randevút. Ákos elegáns, magas, jól öltözött. Meglepődik, amikor felteszem a kérdést, a homlokát ráncolja. És nem válaszol.

Mivel nem szokott hazudni, inkább nem mond semmit.

Hát persze, hogy találkoztak.

Szakítanom kell vele. Máskülönben nagyon össze fogok törni, ha az apja által – és az Ákos hülyesége által – megírt sors beteljesedik.

El kell őt felejtennem. Vannak még férfiak a világon.

Megcsókol.

Visszacsókolom, és azzal nyugtatom magam, hogy van időnk. Azalatt még bármi megtörténhet.

– Bogie!

Egyből megismerem a hangját. Az öblös hangú Paul, akinek a karakteres arcán még akkor is jól áll a napszemüveg, ha perceken belül lemegy a nap. A nappalink bejáratában vigyorog, fehér a fogsora, napbarnított a bőre, szűk, piros farmernadrág és világoskék póló van rajta, kék mokaszinnal. Gyönyörű férfi. Gyönyörű, okos és megértő.

Odalépek hozzá, és megölelem. Ez egy igazi pasi. A karjában tart, magához szorít, érzem az illatát. Ritka kölni, nem tudom a nevét, de valami különlegesség lehet. Csokis konyakillata van a nyakának.

– Paul, édesem – lehelem. Mézesházas öregasszony lettem, erre csak akkor jövök rá, amikor az unokáimra nézek. Az arcukon ott a megrökönyödés. Az undok nagyanyjuknak így bejön egy ötven körüli pasi? Heni meglepettebb, mint az unokatestvére. Lara már egész jól kezel engem és a fura helyzeteket, amelyekbe keveredem.

– Nagyon vártalak! És már mióta... – Angolul beszélünk, de a lányok természetesen (ajánlom is!) mindent értenek. Még Heni sem olyan, mint az anyja, akinek nem sikerült az angolt a fejébe verni.

– Siettem, ahogy tudtam.

– Mindent meg kell beszélnünk. Hallom, hogy...

– Később, Paul. Majd amikor...

– Karácsonyig várnunk kell... Azt hittük, hogy csak huszonnegyedikén érkeztek.

– Így kaptunk jegyet. De az amúgy is már csak két nap.

– Tudom. Azért jó lenne beszélnünk... Nagyon fáradt vagy? – Az ajtófélfát támasztja. A lányok még mindig bámulják, mire észbe kap, és belép. – Elnézést – mondja, és bemutatkozik nekik.

– Gyakorlatilag Paul vezeti a hotelt – mondom kicsit zavartan. Aztán a fiúhoz fordulok. (Bocsássa meg az ég, de nekem egy gyönyörű, sportos ötvenéves, aki a fiammal egyidős, még fiú.) – Nem vagyok fáradt, de ma a családommal vacsorázom. Van egy-két dolog, amit szűk körben megbeszélnék velük. Esetleg utána, este...

– Rendben – bólint. Megérinti a vállam. – Bogie, nagyon örülök, hogy itt vagy.

– Én is. És... Paul... tudod, hogy... – küszködöm a szavakkal. Aztán kimondom. – Nagyon sajnálom.

Bólint. Csodálkozva veszem észre, hogy könnyes a szemem. Ez a rohadt St. Maarten egészen kiöli belőlem a keménységet. És az a legfurcsább, hogy tényleg sajnálom. Nem

hazudtam Paulnak. Őszintén, nagyon sajnálom.

* * *

Philipsburgben este hat után, amikor az utolsó óceánjáró is felszedi a horgonyt a többségében amerikai utasaival, lényegében megáll az élet. Úgy értem, *tényleg* megáll. Az üzletek, éttermek bezárnak, és másnap reggel, akkortájt nyitnak ki újra, amikor a kikötőbe megérkeznek az újabb hajók. Persze vannak éttermek a helyieknek, és én is ismerek néhányat, de kitaláltam, hogy első este elmegyünk Maho beachre, a Sunset Bárba. Ott aztán este is nyüzsgés van. Elmegyünk. Mindannyian. Ránk esteledik, nézzük a le- és felszálló repülőket, és kitaláljuk a tervet. Amelybe persze majd Pault is részletesen be kell avatnom, bár nagy vonalakban már ismeri.

A lányok lestoppolják maguknak a fürdőszobát, én pedig kipakolok. A ruhatáram modern, az otthoni ismerőseim – az utolsó fiatalkori barátnőm tavaly halt meg, úgyhogy már csak a családom van, meg egy-két ismerősöm, és Lara barátnői, akik lassan már-már az én barátnőim is lettek, már amennyiben ez lehetséges hatvan év korkülönbséggel – csodálkoznak is, hogy úgy öltözöm, mint egy fiatal nő. Persze szolidabban. Ma estére kikészítek egy fekete, szűk, boka felett végződő nadrágot, egy fehér blúzt és egy lila lenvászon blézert, amelynek majd felgyűröm az ujját. Meg egy lila mokaszint, amelyből csak kilépek, ha poroszkálni kell a homokban.

A lányok meglepően gyorsan végeznek; izgatja őket az új hely, alig várják, hogy beledugják a lábukat a tengerbe. Még azt is hallom, hogy csivitelnek a nappaliban, amikor elvonulok zuhanyozni. A fürdőszoba a hálóból nyílik, csak remélni tudom, hogy nem fognak éjszakánként vécére járni. Jó hallani, hogy beszélgetnek. Nem volt köztük semmilyen viszony az elmúlt években. Találkoztak az ünnepeken, amikor mindenki igyekezett mosolyogni és gyorsan távozni tőlem, vagy akinél éppen az összejövetelet tartottuk, de szinte semennyit sem beszéltek egymással. Holott unokatestvérek. Mindketten egykék. Egyedül ők vannak egymásnak. Nekem nincs testvérem, a bátyám két éves korában meghalt. Nem ismertem, mégis hiányzott egész életemben. És akkor az unokáim... Ezek a kis idióták majdcsak összebarátkoznak. Ez az egyik titkos tervem, ezért is költöztettem őket magamhoz. Lara és Heni – két év korkülönbség van köztük, és egyszer majd igazi barátnők lesznek. Legalábbis megadom nekik az esélyt. A többi rajtuk múlik.

Villámgyorsan besötétedik a szigeten naplemente után. Már sötétben kászálódunk ki a kisbuszból, miután végigautóznak a leszállópálya mellett. Ricsi izgalomba jön, amikor látja, hogy csak egy dupla drótkerítés választja el a járókelőket, az autósokat és a nézelődőket a pályától. A Sunset mögött állunk meg, a parkolóban. Kifizetem a sofőrt, és biztosítom a családot, hogy holnaptól buszozhatnak, mert nincs több taxi. Két dollár egy út a szigeten fejenként a gyűjtőbusszal, a helyiek is azzal járnak, nehogy már hozzászokjanak a taxihoz. Persze bánom is én, felőlem a saját pénzüket elszórhatják taxira. Sosem tudtak bánni a pénzzel.

Hátul maradok, és látom, hogy a lányok már a homokban rohannak. Tele a part sétálókkal, akik a repülőgépek landolására várnak. Nagyon meleg az este. Leülök a padkára, amely a szűk és rossz minőségű autótutat elválasztja a homokos parttól. Kibújok a cipőből, és a homokba fúrom a lábfejemet. Nézem a családot, ahogy pár méterrel lejjebb sétálnak a tengernél, Lara egy sebesen közeledő kisépét fotóz a telefonjával, Ricsi üvöltve rohan a gép alatt a homokban. Pedig nem ez a szenzáció, hanem amikor egy óriásgép érkezik.

Most először engedem meg hosszú idő után azt a luxust magamnak, hogy visszaemlékezzem arra, amikor először sétáltam St. Maarten partján.

De Henrik megzavar. Odalép mellém, és megkérdezi:

– Lesz még mára meglepetés?

Gúny van a hangjában. Vagy inkább egy kis félelem? Rámosolygok.

– Nem hiszem, hacsak a grillezett rákot nem soroljuk a meglepetések közé.

A US Airways gépének hangos érkezése után rendeljük meg az ételeket. A lányaim természetesen ódzkodnak a tengeri herkentyűktől, és többször rákérdeznek, hogy ehetnek-e itt „bizonyos következmények nélkül”.

– Ha a fosásra céloztok, akkor igen, ehettek – válaszolom végül. Mindannyian rám merednek, aztán Lara elröhögi magát. Heni csatlakozik hozzá, és végül az egész család hahotázik.

Eni és Léda csirkét rendel, Eni salátával, Léda sült krumplival. Henrik grillezett oldalast kér, szintén sült krumplival. Hát ők az én gyerekeim. Nem mondom, hogy Michelin-csillagos ez a hely a maga faasztalaival és faszékeivel, de a világ egyik legcsodálatosabb kilátását adja, és az ételválaszték jóval meghaladja a sült hús-sült krumpli kombinációt. Még Henrik sem mer kérni magának olyasmit, amivel kitenné a lábujját a komfortzónájából. Pedig mint egy nagyvállalat kommunikációs vezetőjét, nyilván

meghívják hivatalos vacsorákra. Vajon ott sem kóstol meg semmi újat? Az unokáim, illetve Szabolcs, Karesz és Rita, Henrik felesége legalább mernek rákot rendelni. Na persze Ricsi kivételével. De hát az még csak egy kis taknyos. Rántott húst akar enni. Ennél többet nem is kell mondanom róla, gondolom.

Koktélokot rendelünk, az unokáim kólát.

– Anyánkra, aki idehozott minket egy egzotikus karácsonyt tartani – áll fel Henrik. Mosoly bujkál a szemében. Végül is mindig láttam a fiamban a humorérzék csíráját. Mintha a menetrend is tiszteletben tartaná, hogy Henrik beszédre készül. Kényelmesen hátradőlök a széken, és várom, mivel zökkent majd ki minket. – Anyánkra, akiről ötvenéves fejjel kellett megtudnom, hogy van egy fél szállodája a világ egyik eldugott paradicsomában. – A többiek bólogatnak. Eni szemrehányón pislog rám, Léda vigyorog. – Anyánkra, a drámakirálynőre, aki ezt a hírt egy repülőn közölte velünk. Anyánkra, aki nemcsak drámai alkat, hanem valóságos mesehősnő.

Csend van, csak a tenger zúg, és az úton elhúz egy dzsip.

– Anyánkra – folytatja Henrik –, aki kitalálta, hogy a legkisebb királyfi vagy királylány örököli a vagyonát.

Csend.

– Bravó, anya! Igazán szórakoztató vagy, köszönjük a lehetőséget! – Henrik befejezi, Ricsi tapsolni kezd, bár talán nincs teljesen képben. A többiek csak tartják a kezükben a poharukat. Én is. – De én, azt hiszem, kiszállok a versenyből. Játsszanak csak a királylányok! Én nem akarok szállodatulajdonos lenni.

Sejtettem, hogy a fiam lesz a sértett hős, ha már a meséknél tartunk. Mosolygok. Nem eszik olyan forrón a kását, fiam, gondolom. Aztán én is felállok. Még senki sem kortyolt bele a koktélba, pedig, megjegyzem, mangós daiquiri, a bár legfinomabb koktélja.

– Koccintsunk rátok, a családra! És arra, hogy ezt a karácsonyt sosem fogjátok elfelejteni – mondom, majd felemelem a poharamat.

Koccintunk, és pár másodperccel később tőlünk száz méterre, a kifutópályán feldübörögnek egy gép motorjai. Tudom, hogy sokan kapaszkodnak a reptér kerítésébe, hogy ne sodorja el őket a turbina szele, de nem látom őket.

Hűsítő a mangós daiquiri, arra gondolok, kéne kérnem bele még egy kis rumot. Meg az is átfut az agyamon, hogy most hiába ülnek olyan fancsali képpel a gyerekeim (kivéve Lédát és a férjét, akik valamiért szórakoztatónak tartják a helyzetet), majd talán, miután kialusszák magukat, átáll a szervezetük erre az időzónára, és felfogják, hogy mit ajánlottam nekik, még élvezni is fogják az ittlétet.

– Mi ez az egész?

A bárban ülök a lányokkal, Henivel és Larával. George-dzsál kevertetek három rumpuncsot. Kit érdekel, hogy Lara épphogy betöltötte a tizennyolcat, és Heni két évvel fiatalabb nála. Én meg hetvenkilenc vagyok, kábé kvittek vagyunk, ha azt nézzük, melyikünknek árt jobban a pia. (Szerintem jelenleg egyikünknek sem.) Miattam meg egy pohár ital miatt nem lesznek alkoholisták, egyébként is, a nyakam rá, hogy már túl vannak az első igazi másnaposságon.

Csak mi vagyunk ébren, a szüleik és Ricsi már rég a lóbórt húzzák. Ezért nem tudom megszólalni őket, az időeltolódással küzdenek, otthon már hajnali fél három van.

Henire pillantok, aztán Larára.

– Mondd el neki – kérem. Csak hogy végre szóba álljanak egymással, bár ahogy elnézem, lesz itt még önfeledt csacsogás.

– Boglárka... ööö... kitalálta, hogy felajánlja a tulajdoni hányadát annak a gyerekének, aki a legjobb tervet dolgozza ki, hogyan lehet felvirágoztatni a szállodát nagy befektetés nélkül. Mert annyi elegáns hotel nyílt a környéken, hogy egyre kevesebben választják a Heartbreak Innt – magyarázza Lara.

– Oké, de honnan van neked szállodád? Ez egy csomó pénzbe került, nem? És mikor vetted? – sorolja lassan a kérdéseit Heni, kicsit gondterhelt az arca, mintha azon tűnődne, nem udvariatlanság-e feltennie nekem ezeket a kérdéseket. Most meg tudnám zabálni. Lehet, hogy ez a gyerek tart tőlem? Valószínű. Sőt. Biztos. Egy agresszív, öntörvényű öregasszonynak tart. Van rá oka.

– Már nagyon régóta az én tulajdonomban van a szálloda fele – mondom.

– De hogyan...? És miért nem mondtad anyuénak?

– Amikor volt egy kis spórolt pénzem, azt odaadtam valakinek, egy kedves ismerősömnek, aki Amerikában fektette be. Az... ismerősöm a pénzt egy építési vállalkozónak adta, akinek akkoriban indult be az üzlete, és egész gyorsan felvirágzott. Ez már nagyon régen történt. Még anyádék is gyerekek voltak – felelem elgondolkodva. – A vállalkozó tovább terjeszkedett New York környékéről, először Miami, aztán a Karib-térségbe. Itt kötött ki, és megvásárolt több telket. Az alaptőkét nem kértem vissza, csak a profitból kaptam, amiből mindig bent hagytam valamennyit, és végül hosszú évek után az lett az egyezés, hogy a növekvő tőkénket megváltottuk ezzel a telekkel, méghozzá úgy, hogy a vállalkozó húzta fel az épületet is. Anyádéknak nem mondtam el, mert nem

tartozott rájuk – vonom meg végül a vállam.

– Hú. Mindig értettél az üzlethez – mondja Heni. Nyilván a szüleitől hallotta. – De mi ez a verseny? Két gyereket kitiltasz az örökségből? Vagy mi lesz? És aki nyer? Ide kell költöznie? Nem értem. Anyu nem beszél angolul. Pedig kiköltözhetne – ábrándozik.

– Hát nem egészen így – felelem. – Majd még beszélgetünk róla.

– Nekünk is lesz feladatunk? – forszírozza tovább. Lara vihogni kezd.

– Igen. Le kell barnulnotok – felelem, és koccintok velük. – Igyátok meg, mert ez a legjobb koktél mind közül, amit valaha is kóstolni fogtok. Ez nem az a rumpuncs, amit otthon kínálnak. Ebben háromféle rum van, az egyik kókuszos ízesítésű, a másik sötétbarna, öreg rum, a harmadik aranyszínű és fiatalabb. Mellé friss ananászlé, narancslé és lime-lé került a pohárba, meg jégkocka. Szeretni fogjátok – lelkesedem, bár egy pillanatra azért belém hasít, hogy nem kéne ennyire komoly marketinget csinálnom a rumnak két tizenéves lány előtt.

Fél tizenegykor indulnak fel a szobába.

– Gyere, Boglárka! – karol belém Lara. Rámosolygok.

– Én még... maradok. Paullal fogok egy kicsit beszélgetni.

– Paul? Az a jóképű pasi? Nem fiatal hozzád egy kicsit? Bár... nem. Persze hogy nem. Hiszen jól nézel ki.

– Ugye viccelsz? – kacagok fel. – A fiam lehetne.

– Hát csak nézd meg Madonnát – javasolja Heni. – A koránál harminc évvel fiatalabb fiúk az esetei, és be is jön nekik.

Komolyan, ők nagyon jó fejek. Tényleg azt feltételezik, hogy egy fiatal férfival fogok randizni? Úgy értem, hozzám képest fiatalal. De az is kedves tőlük, hogy egyáltalán kinézik belőlem, hogy randevúzni fogok. Bárkivel is. Löttyedt a bőr a hasamon, a combomon, a felkaromon. Ez a viszonylag formás alakom ára. Ha kövér lennék, biztosan feszesebb lenne a bőröm. Bár ha kövér lennék, már valószínűleg elvitt volna a halálos négyes. (A halálos négyesről mindig szót ejt a házi orvosunk, igyekszem őt elkerülni.) Visszeres a lábam. Ráncos az alkarom. De a mellem, az nem olyan, mint egy öregasszonyé. Arról, hogy ne lógjon a mellem, és formája is legyen, Endrődi doktor már kétszer is gondoskodott az elmúlt évtizedekben. Gondoltam rá, hogy a bőrömet is át kéne szabtatni, de aztán maradtam a tornánál. Gyógytorna, hogy pontosan fogalmazzak. Barbival, a huszonhat éves gyógytornásszal, hetente négyszer. Nem mondom, hogy felér a plasztikai sebész késével. Hát az tény, hogy nem. De sosem jutna eszembe, hogy az én

koromban már bárki megnézné a testemet... meg se fordulna a fejemben. Vagyis hát... na, inkább hagyjuk.

– Paullal üzleti megbeszélésünk lesz.

– Éjfélkor, Boglárka? – grimaszol Lara, és megereszt egy mosolyt. – Hát akárhogyan is, tudd, hogy én mélyen alszom, nem fogsz felébreszteni, amikor majd hajnalban átmész a szobánkon. Sőt ha ketten lesztek, én akkor sem ébredek fel – vigyorog. Szentelen fruska.

– Na indulás felfelé! George, idehívnád Pault? – fordulok a mixerhez. Búcsút intek a lányoknak, akik még megkérdezik, hogy tényleg nem vagyok-e fáradt.

Nem. Nagyon is friss vagyok. Nekem már nincs annyi időm, mint nekik. Ki akarok használni minden percet. Meg aztán amúgy se alszom valami jól, már legalább ötven éve. Nem hinném, hogy éppen most javulna meg az alvókám.

Paul már jön is. Belép a bárba, most nincs rajta a napszemüveg, kicsit borostás, és ahogy mosolyog, végigszaladnak a szarkalábak a szeme alatt.

– Bogie, nagyon örülök – ölel át újra. Furcsa helyzet, mert úgy szorít magához, mintha az anyja lennék. Édes kis Paul. Összeér az orrunk, ahogy lehajol hozzám, a pöttöm öregasszonyhoz.

Aztán rémulten érzem, hogy nedves az arca.

Sír.

Szegény kis Paul.

Megszakad a szívem.

Budapest, 1963. december 23.

– Boldog karácsonyt!

Mintha képeslapba pottyantunk volna, puhán szállingózik a hó, frissen élezett a korcsolyám, forralt bor gőzét és Németh Lehel énekét hozza felénk a szél. Vastag, kötött ruhát viselek, Ákos is elegáns, mint mindig, szűk, fekete farmernadrág, természetesen külföldről, testre simuló, világos, nejlondzsörzé póló és egy fekete sportzakó. Stabilan állunk a jégen, fölém magasodik, és a két keze közé fogja az arcomat. Aztán benyúl a zsebébe, és elővesz egy dobozt. Elönt a forróság, majdnem elveszítem az egyensúlyomat. Talán... gyűrű?

A kezembe nyomja. Nagyobb a doboz, mint egy gyűrű díszdoboz, de... Boglárka, csillapodj.

Kinyitom a dobozt.

Egy nyaklánc csillog benne. Vékony, finom aranylánc, a végtelen jelét formáló medállal. Gyönyörű.

Óvatosan a kezébe veszi, és a nyakamba illeszti. Rám kapcsolja, majd elrejt a sálam alá.

A jégen, ahogy táncolunk, néha a nyakamhoz kapok. Vajon ott van-e még a lánc? Megnyugszom, amikor megérezem az ujjammal.

Egész este ott vagyunk. Táncolunk, és tudjuk, hogy ez a mi karácsonyunk.

Utána felmegyünk a nagyapám lakásába.

Ő már lefeküdt, mi pedig beosonunk a szobámba, és mielőtt bezuhannánk az ágyba, én is átadom neki az ajándékomat, amelyet Zürichben vettem. Egy karóra. Nagyon szép, patinás óra, ami azt illeti. Az egyik tárgyalópartnerem felesége vezet odakint egy használt órákat és ékszereket árusító üzletet, ott jutottam hozzá az alkalmi vételhez.

– Haza kell mennem – mondja órákkal később. Nem akarom elhinni, hogy egy majdnem harmincéves férfinak meg kell jelennie otthon karácsony előestéjén. Még ha külön laknak is, mégis ugyanaz a bejárat az ő lakrészébe, mint a szüleiébe. És még ha az apja állandó gondozásra szorul is az agyvérzése óta, a szelleme tiszta, csak a teste nem működik úgy, ahogyan szeretné.

– De a szilvesztert együtt töltjük, ugye?

– Bogi... sajnos nem. – Szomorú a szeme, kerüli a tekintetemet. Már ül az ágy szélén.

Hallgatok. – Párizsban leszek – böki ki végül. – Kaptam útlevelet.

Vaskesztyű markol a szívembe. Hát tényleg eljött a pillanat.

– Ez most a... próba? Vagy már véresen komoly? – Fakó a hangom.

– Amélie tizennyolc éves lett. Máskülönben... máskülönben itt maradnék.

Ennyit mond, talán szomorú a hangja, de nem tudok figyelni a hangszínére.

Amélie.

A fantom.

Tizennyolc éves lett.

A Garami család megmentőjének lánya elérte a nagykorúságot. És amit Garami Ottó, a tolószékben ülő, öreg családfő egyszer megígért a megmentőjüknek, ahhoz tartania kell magát az egész családnak.

Lehet, hogy csak vicc az egész. Ebben bíztam, amikor Ákos először említette a dolgot. Hiszen nem a középkorban élünk! Hogyan gondolhatja két férfi, hogy a huszadik században elrendezi a gyerekeik házasságát...? Hogyan is hihették, hogy nem szól közbe a szerelem? Hogy a két fiatal szimpatikus lesz egymásnak? Hogy egy gyereklányt majd elvesz egy felnőtt férfi...?

De a Garami családban a családfő szava számít. Csak az ő szava. És az ő ígérete.

Könnyek közt búcsúzom tőle. Arra kér, ne nehezítsem meg a helyzetét. Ez a szilveszter még nem kötelezi semmire, mondja. Csak „családlátogatás”.

Amélie, szívem, cseszd meg. És te is, Garami Ottó.

És az egész világ csessze meg.

Ákos elmegy, és én tudom, hogy egyedül fogom tölteni a szilvesztert, az anyámékhöz sem fogok átmenni. Még a nagyapámmal sem akarom a tévét nézni.

Tudom, hogy nincs remény, és Ákos elmegy. Most még csak „látogatóba”, aztán később örökre.

Csak azt az egyet nem tudom még akkor, 1963. december huszonharmadikán, hogy gyereket várok.

Egy nyugtalan éjszaka után arra számítok, hogy mindannyian együtt fogunk reggelizni. Heni lejön velem, Lara még alszik. A kertre nyíló reggelizőterazon, a napernyők alatt néhány nyaraló kávézik, a gyerekeim sehol. Pedig már nyolc óra elmúlt, és tűz a nap. Ezek tényleg nem veszik komolyan, amit mondtam nekik. Hemperegnek, és nagy ívben tojnak az ajánlatomra.

Heni croissant-t vesz a tányérjára, én a felvágottak felé indulok. Mondanám neki, hogy tegyen így ő is, de nem akarok zsémbes boszorka lenni. Persze már így is az vagyok.

A reggeli végén tartunk, felállnék, de Eniék megjelennek, leülnek a szomszéd asztalhoz. Szabolcs rögtön a telefonját nyomkodja. Naná. A szeretőjével akar üzenetet váltani, hát lesheti itt a térerőt. Kérdő pillantást vetek rá, látom rajta, hogy összerezzen, ahogy összeakad a tekintetünk. Ott maradok még kávézni.

Éppen a második kávémat iszom, amikor megérkezik Henrik, egyedül, mogorván. Szó nélkül leül az asztalunkhoz, majd jön Léda és Karesz, lezöttyennek a lányuk két oldalára. Léda tegnap óta vigyorog, Karesz pezsgőspoharat szorongat. Ez egy ilyen hely, ahol a reggelihez francia pezsgőt is kínálnak. Szerintem Karesz az első vendég évtizedek óta, aki el is fogadja.

Rita ugyanolyan duzzogva érkezik, mint ahogy Henrik jött. Rá sem néz a férjére, ahogy Ricsivel elmegy a felvágottpulthoz.

Ahogy Eni búvalbélelt képpel érdeklődik a mai programról, úgy döntök, elég ebből. Gyorsan felhajtom a kávé.

– Ne kávézz annyit, ráérünk az örökséggel – szól be Henrik. Legyintek, és elindulok felfelé. Már látom, hogy ebből minden lesz, csak az nem, amit elterveztem. Egy álom, huss, elszáll. Hozzászoktam, mellesleg.

– Spuri reggelizni – nyitok be a szobába. Lara az ágyban hunyorog. – Már lent van az egész család.

– Nem vagyok éhes – nyekergi. Újabb legyintés, és bemegyek a hálóba. Rúzs. Halvány, barna. Nem folyik szét, hálát rebegek Endrődi doktornak a tónusos arcomért. Szempillaspírál. Táská. Bankkártya, pénz. A gardróbból elővadászom a szalmakalapomat. Vászonnadrágban és világoskék pólóban vagyok, a póló alján flitterekkel díszileg egy

márkajelzés. Larától kaptam a születésnapomra. Az anyja azt hitte, sosem fogom hordani. Hát tévedett.

A nappaliban már Heni is ott van, Lara térfelén ül az ágyon, és sutyorognak. Egy kicsit jobb kedvre derülök.

- Hová indulsz, Boglárka? – mered rám Lara.
- Sétálni. Már rég láttam a kedvenc sétálóutcámat.
- Jövök – pattan fel. Egy szál bugyiban aludt.
- Kicsit alulöltözött vagy a sétához – közlöm.
- Én is jövök – mondja Heni. – Kíváncsi vagyok.
- Akkor mit húzzátok az időt... – morgom. – Negyed órát adok!

Jó tíz perc séta után érünk a városközpontba. Lapos kis házak, színes házfalak, pálmafák, tiszta utcák, sárgás homok, és a parttól nem túl távoli kikötőbe már befutott két hatalmas óceánjáró. A decemberi forróság ráterül a városra. Főleg az amerikaiak nyávogását hallom, úgy látszik, már kiszálltak az utasok a korán érkezett hajókból. Mikulássapkás eladók nyitják az üzleteket, a főutcán feldíszített műfenyők állnak, rajtuk villogó, színes lámpafüzérek. A bárók most rakják ki a táblát: „Egy koktél árért kettőt! Boldog karácsonyt!” Minden bárban ingyenes wifit kínálnak. A főutca egyik házsora mögött ott a part, a tenger; néhány üzletnek az utca és a tengerpart felől is van bejárata, másutt átlátunk egy-egy épület között a part nyugágyaira. Philipsburg felébredt, és ezért a látványért, ezért az érzésért megérte nekem is az álmatlan éjszaka.

Van itt egy keskeny, rövid keresztutca, az Old Street. A kellős közepén kicsinosított, régi autó kasznija áll, én mégis a sarkon torpanok meg, az egyik luxusüzlet kirakata előtt. Attól, hogy öregasszony vagyok, még imádom a szép holmikat! Kinézek magamnak egy táskát. A túlsúly miatt nem kell aggódnom, haha.

Az Old Street nagyon kicsicsázott, amolyan karibi „skanzen”, amelyet este sötétedéskor bezárnak, és csak reggel nyitják ki a rácsokat a két végén. Én jobban szeretem a város kevésbé mesterkélt részeit, de a lányok azt mondják, ez olyan „cuki”. Megragadom az alkalmat, és a francia kávézóban rendelek Larának egy friss fánkot. Heni vágyakozva nézi a péksüteményt, de úgy tesz, mint aki nem veszi észre. Helyette meghívom egy kávéra. Elég nagy már, nem? Ha tegnap megitta a koktélt...

- Ugye elmondasz mindent, Boglárka? Mikor jártál itt először? – érdeklődik Lara.
- Régen. Majd mesélek.
- Mesélj is, Boglárka, mert megöl a kíváncsiság.

Séta a városban, bemegyünk a városházára, szűk utcákban kódorgunk, fagyizunk, később a lányok strandolnak az új fürdőruhájukban, brazil fazon Larának, egyrészes, szolid Heninek (egy új szalonban vettem nekik, mert milyen hülyék, nem hoztak magukkal a hotelből strandcuccot), én a szalmakalapom és egy bár napernyője alól nézem őket meg a tengert, és most először, mióta ezt az egészet kitaláltam, félni kezdek. Mi van, ha a tervem óriási kudarchoz vezet? Rövid és hosszú távon egyaránt...?

Rendelek egy koktélt. Dupla rummal. És arra gondolok, hogy holnap, karácsony napján bizony strandolni fogok. Aztán elmegyek a fodrászhoz. Este gyönyörű akarok lenni. Már amennyire egy hervadt, sokat látott öregasszony gyönyörű lehet.

Budapest, 1964. május

Előttem az asztalon az anyakönyv, és a veszteségeimre gondolkodom. Az elmúlt hónapokban egymás után veszítettem el azokat, akik fontosak voltak az életemben. A nagyapámat. Az apámat.

És Ákost.

Nagy levegőt veszek, és Komáromi Dénesre mosolygok. Visszamosolyog, bátorítóan.

Fogom a tollat, megremeg a kezemben.

És aláírom az anyakönyvet.

Mostantól Komáromi Dénes felesége vagyok.

Gyönyörű május, tele reményekkel. Másoknak. Én egy gyereket hordok a szívem alatt, aki a szerelmemtől fogant, és férjhez mentem Komáromi Déneshez, az új szomszédomhoz. Új lakásom van, már készül a gyerekszoba. Komáromi Dénes a világ legaranyosabb embere. És neki is szüksége van a papírra. Gyakorlatilag középvezető egy nagy műszaki gyárban, de papíron nem az, és már évek óta késik a hivatalos kinevezése. A magánélete miatt. Azt pletykálják róla, hogy homoszexuális, és mint ilyen, megbízhatatlannak számít.

Ami azt illeti, nagyon is megbízható. És nagyon is homoszexuális.

A férjem.

Mindkettőnk karrierjének jót tesz ez a névházasság. Ráadásul Dénes a világ legédesebb embere, tényleg. Kedves, megbízható, szórakoztató. Szerencsére nem egy lakásban lakunk, mindkettőnknek megnyugtató, hogy egy vastag fal választ el bennünket.

Ő lesz a gyerekem apja. Papíron.

Mit hozhat még ez az év?

Amióta kiderült, hogy gyereket várok, nem találkoztam Ákossal. Teljesen fölösleges lenne. Amikor a munkahelyemen felhívott, szakítottam vele. Telefonon. Telefonon szakítani...? Hát igen. De ha találkozunk, csak újra egymásnak esünk, és ennek az egésznek semmi értelme. Sajnos nekünk más a sorsunk.

Miután elcseréltem erre a nagyobbra a nagyapám lakását, soha többé nem jártam a régi otthonom környékén.

Milyen furcsa. A szerelemgyereket fogom szeptemberben világra hozni, miközben a szerelmünknek vége.

Amikor erre gondolok, a sírás fojtogat, de erősnek kell lennem. Egy álom elrepült. Erős nő vagyok, és majdcsak lesz valahogy.

De az biztos, hogy mióta Ákossal karácsonykor elváltunk egymástól, egyetlen éjszakát sem tudtam végigaludni.

– Mit kértél karácsonyra, Boglárka? – kérdezi Lara. Már fürödtek a tengerben, és most a kikötő felé sétálunk.

– Karácsonyra?

– Mindenki szeretne valamit karácsonyra.

– A nagyi biztos azt kérte, hogy legyünk együtt mindannyian, és ne meneküljünk, ahogy szoktunk – tűnődik hangosan Heni. – Egyébként hívhatlak én is Boglárkának? Egyáltalán nem vagy... nagyis.

Elmosolyodom. Magától jutott el odáig ez a lány, amire egyébként sosem tudtam volna rávenni.

– Hát persze. Ez a nevem.

– Tudod, sosem hallottam még a nagyapámról. Anyuéktól sem. Csak annyit mondtak, hogy elváltatok – fecseg Heni. – És nem mertem tőled megkérdezni...

Lara feszülten figyel. Megbotlik lépés közben, annyira akarja hallani, amit mondani fogok.

– Ez egy kicsivel bonyolultabb történet, mint amit ebben a tömegben el lehetne mesélni – felelem. Kerülgetnek minket az itt nyaralók, a hajóutasok, csigatempóban haladunk. Minden harmadik ember mikulássapkát visel, azt hiszik, ez olyan vicces. És itt mindenki piál, esküszöm, mindenki, leszámítva a gyerekeket. Leöblítik a torkukon az ünnepeket. Már előre.

– Hát akkor üljünk le a parton, és meséld el! – böki ki Heni.

– Hogy aztán szénné égjünk a napon... – próbálok erőtlenül tiltakozni.

– Boglárka, te szeretsz napozni – közli Lara. – Nyáron mindig barnára sülsz a teraszodon.

Amikor az ember a két unokájával ül egy tengerre néző téren, és az unokái jobban figyelnek rá, mint a csuklójukon csurdogáló fagylaltjukra, akkor nem illik hazudni.

– A nagypapa... Hm. Külföldre költözött. Szakítottunk, aztán eltűnt az életemből.

– Boglárka. Ezt. Már. Tudjuk – veti hátra a fejét Lara, majdnem beleveri a padba. – De összesen ennyit tudunk. Hogy volt egy férjed, elváltatok, nem látogatott, aztán eltűnt. Külföldre költözött. Na de ki volt ő? Mit csinált? Hogy nézett ki? Hol él? Él-e még?

Megrázom a fejem. Hirtelen nem tudom, mennyit mondjak el nekik. Ha nem mondok el mindent, akkor érthetetlen lesz a történet. Ha pedig mindent elmondok, az... Azt nem

lehet. Hiszen ma már én őrizgetem ezt a titkot, csak én. A család sosem tudta...

Most már az én fagyaltom is a kezemen csurog.

– Mesélj a volt férjedről! – kéri Heni.

Ja, hát az más.

Komáromi Dénesről gond nélkül el tudom mondani a publikus dolgokat.

– De miért váltatok el? És miért laktatok külön lakásban? – értetlenkedik Lara.

Hmmm... A homlokomat ráncolom.

Két tiszta tekintetű tinédzser néz velem farkasszemet.

Vajon lerombolom-e az összes nagyszülős mítoszt, amelyik bennük él, ha válaszolok?

– Nem voltunk szerelmesek egymásba – kezdem óvatosan. – Nagyon jó barátok voltunk, de... tudtuk, hogy a mi házasságunk nem fog sokáig tartani. Úgy is kötöttük, hogy tisztában voltunk vele: hamarosan elválunk. Így is majdnem három évig tartott...

– Három év, az nulla. Már persze nem nekem, de egy házasságban... – felhősödik el Heni tekintete. – Anyuék lassan húsz éve házasok...

– Boglárka, hogyhogy férjhez mentél egy olyan pasihoz, akiről eleve tudtad, hogy nem lesz örökké a férjed? – kíváncsiskodik Lara. – Hát a szerelem? Az nem számított? Milyen világban éltetek...? – Beleborzong a kérdésbe. Ami azt illeti, én is.

– Dehogynem – felelem. – A szerelem nagyon is számított.

– És...?

– Éppen ezért mentem hozzá Komáromi Déneshez. Mert nem voltunk szerelmesek egymásba.

– Huh. Nem értem – mondja Heni.

Nagyot sóhajtok.

– Komáromi Dénes... hogy is mondjam... szóval ő a saját nemét szerette.

Csend. Óriási csend. Közrevesz két gyerek a padon, a Holland Antillák egyik szigetén, két gyerek, akik most közelebb állnak hozzám, mint valaha, és nem értik a nagyanyjukat. Nem tudom, mit is mondhatnék.

Lara köhögni kezd, majd a köhögés átmegy fuldokló nevetésbe.

– Azzal akarsz minket beetetni, hogy te, aki gyönyörű és menő csaj voltál, egy meleg pasitól szülted a gyerekeidet? Na ne viccelj, Boglárka! – Már vihog. Heni zavartan néz, aztán ő is nevetni kezd.

Ezek azt hiszik, hogy hazudtam nekik Komáromi Dénesről. Csak *terelek*, ahogy ők mondanák.

Van benne igazság.

Nagy levegő. Csak nyugi, Boglárka. Úgyis el akartad mondani nekik. Legalábbis Larának.

– Hát mondtam én egy szóval is, hogy a nagyapátok meleg volt? – kérdezem, és a fülemben visszhangoznak a szavaim.

A két lány döbbsenten mered rám, Lara arcára fagy a mosoly.

– Szóval... Rendben, hogy Komáromi a családnevünk, de... A nagyapátok, a gyerekeim apja nem a volt férjem. Csak az ő nevére anyakönyvezték őket.

Teljesen váratlanul cseperegni kezd az eső. Változatlanul forróság van, néhányan esernyőt nyitnak, mások nyugodtan járnak üzletről üzletre, egyedül a strandolók húzódnak be a partról.

– Úgy érted – mondja lassan Lara –, úgy érted, hogy volt valakid, akitől a gyerekeid születtek?

Párizs, Budapest, 1964–1978.

Véletlenül botlunk egymásba. Egy éjszakát töltök Párizsban, ez az első éjszakám a fiam nélkül, akire anyám vigyáz. Nyolc hét után visszaálltam a munkába, mert vissza kellett állnom. Nem is volt kérdés, hogy tovább maradok-e otthon Henrikkel.

Végeztem a megbeszéléssel, és még annyi időm maradt üzletzárásig, hogy vegyek egy kapucnis téli cuccot a fiának, amelyben majd télen kiviszem őt a...

Ákos a Cour du Commerce-en jön szembe velem. Ahogy észreveszem, előbb cselekszem ösztönösen, mint ahogyan az eszemmel tenném. Ha az eszem vezetne, elbújnék valamelyik kis kapualjba, ehelyett én azonnal rámosolygok, és amikor a földre gyökerezik a lába, az én lábam ösztönösen elindul felé.

Hosszan ölel. Sírok, pedig megfogadtam, olyan sokszor fogadkoztam, hogy ha valaha is látjuk még egymást, akkor tartani fogom magam. Nem mutatok semmiféle érzelmet. Hűvös leszek.

Az utcán csókolózunk, aztán még ott, a St. Germain-negyedben, egy átjáró udvarán, a házfalnak dőlünk. Habzsoljuk egymást.

Nincs igazság. És van szerelem.

Mindent elmondok neki. Dénest, a látszاتفérjemet... azt, hogy Henrik az ő gyereke.

És hallok Henrik testvéréről. Ákos és Amélie fiáról. Néhány hete született.

Rohadt egy érzés.

– Szeretlek. – Tudom, hogy igazat mond. Talán arra vár, hogy kérjem: kezdjük előlről.

De hogyan is kérhetném ilyesmire?

Kemény leszek. És erős.

Hajnalig marad a hotelszobámban. Ő tervez, én csitítom. Nem tervezhet már velünk.

Megígérem, hogy legközelebb hozok neki fotót Henrikről.

De tudom, hogy nem lesz legközelebb.

* * *

Van legközelebb.

Van telefonkapcsolat. Én bármikor telefonálhatnék külföldre, mégis ő hív. Hetente kétszer telefonál a munkahelyemre.

Karácsony előtt újra Párizsban vagyok. Újra találkozunk.

Szerelmes vagyok, pedig tudom, hogy ennek semmi értelme, és tönkreteszem az egész életemet.

Semmire nem vágyom, csak arra, hogy szüljek tőle egy kislányt.

* * *

Szerető lettem. Szeretője lettem a szerelmemnek.

Haza akar látogatni, de nem hagyhatom. Ki tudja, hazaengednék-e. Ki tudja, milyen érzés lenne, amikor újból elhagyna.

Én viszont járok Párizsba. Hirtelen nagyon fellendül a baromfiexport a franciákkal, lekörözi az olasz piacot. Főállásban ráállítanak a francia piacra. Nem kevés furmányosságomba kerül.

Jobban lobog a láng most, hogy már papíron is eldőlt, sosem lehetünk egymáséi. Tisztában vagyok azzal, hogy örökre kötelezi őt az apja ígérete.

* * *

Léda lett a lányunk.

Komáromi Dénes vállán sírtam ki magamból az összes fájdalmamat. Léda és Henrik talán most már kárpótol a veszteségeimért. Bennük mindig az apjukat fogom látni.

Akivel, megfogadom, soha többé nem találkozom.

Fél évig bírom. Illetve bírnám tovább is, mert erősnek kell lennem. De ő hazajön az apja temetésére, és előtte hozzám érkezik.

Újra belezuhanunk a semmibe, az ölelésbe. Végre látja a gyerekeit.

Sosem felejttem el, milyen vihar dúlt benne, amikor meglátta őket. A vihar lenyomatot hagyott az arcán. Akkor alakult ki az a ránc a szája sarkában. Igen, pár perc alatt kialakult, és mindörökre ott maradt.

Nincs ennek semmi értelme.

Semmi a világon.

Véget kell vetni neki. Az sem baj, ha soha többé nem találok magamnak senkit – tiszta sor, hogy ez után az őrült vágyakozás után nem lesz olyan férfi, akibe bele tudnék szeretni. Vagy legalább elfogadnám. Nem lesz olyan.

De be kell fejezni, mert felőröl mindkettőnket, hogy nem tehetünk az előre elrendelt sors ellen.

* * *

Nem veszem észre, hogy újra terhes vagyok. Vagy csak nem akarom észrevenni? Lapos a hasam, nincs hányingerem, nem forog a gyomrom, nem érzem kellemetlennek a kávé illatát és ízét.

A negyedik hónap végén járok, amikor kiderül.

Most már elég. Elég ebből, hogy egy titkos kapcsolatból születnek a gyerekeim!

Komáromi Dénesnek is fáj. Nem mintha bármi lenne köztünk a barátságon kívül, de megveszekedett bolondnak tart, hogy három gyermeket vállalok egy titkos szerelemből. Mindhármát a nevére anyakönyvezik. Azért elege van belőlem, pedig nem kell apai teendőket ellátnia.

Teljesen hülye vagyok. Mit képzelek, mit fogok mondani a gyerekeimnek?! Komáromi Dénes az apjuk? És ezt elhiszik majd? Henrik már két éves. Érez, lát, hall. Hamarosan már össze is rakja a dolgokat, hogy Dénessel nincs közöttünk semmi.

A férjem oldja meg a dolgot.

Amerikába disszidál. Bejelenti, hogy mit tervez; van egy amerikai barátja, aki „több mint barát”. Elválunk, ennyit megad nekem, hogy elvált nőként kezdhesek új életet.

Aztán elmegy, hogy utána csak levélben jelentkezzen, és ráébredzen, bárhogy is volt, önző voltam – és teljesen hülye.

Mégsem akarok semmit visszacsinálni.

Ugyan nem fogok találkozni többet Ákossal, de a három gyermeket sosem tenném meg nem történtté.

Komáromi Dénessel soha többé nem találkozom. 1978-ban hal meg autóbalesetben,

Amerikában.

Gyászolom, mert a világ legrendesebb embere volt, aki bevállalta a világ legbolondabb, legönzőbb nőjét. És gyászolom, mert a legjobb barátom volt, mégsem voltam mindig őszinte hozzá. Például a harmadik gyerekről csak akkor szóltam neki, amikor már látszott rajtam a terhesség.

A gyerekek már tizenévesek. Nem sokat jelent nekik az, hogy apa. Tudják, hogy Amerikában él. Nem kapnak tőle levelet, csak játékokat és Donald-rágót.

Azt hiszem, titokban utálják, amiért elhagyta őket.

Mégis sírnak mindannyian, amikor a halálhíreről értesülnek.

A föld nem hordott még a hátán aljasabb, szemetebb embert, mint amilyen én vagyok. Aki folyamatosan hazudik a gyerekeinek, és folyamatosan találkozzat a szeretőjével.

Mert mindig nyugodtan tudtam bármire nemet mondani. Csak az Ákos iránti szenvedélyre, őrült vágyra és régi szerelemre nem.

Hosszú csend.

Már nem esik, újra süt a nap, de párás a levegő.

Lara előhalászik a táskából egy csomag papír zsebkendőt. Mindhárman orrot fújunk.

– Tovább is van... – dűnnyögöm halkán.

Egyikük sem válaszol. Nem kérdeznek.

Aljas vagyok. Önző, szemét öregasszony.

A saját játszmám vesztese lettem. Ebből már semmi jó nem fog kisülni.

Felállok.

Követnek.

Életem leghosszabb sétája ez a tíz perc hazáig, az Összetört Szívek Szállodájáig.

Kiabálásra érünk oda. Eni üvölt Henrikkel, valamilyen Facebook- meg Instagram-dologról van szó.

Henrik visszaüvölt.

A recepciónál állnak, Léda Martinával a pult mögül figyeli őket, legalább hat kíváncsi amerikai vendég társaságában.

– Foglalkozz azzal, amihez értesz! – csattan fel éppen Henrik. – Vagy ha már nem értesz máshoz, csak a keresztretjvényekhez, akkor fejtsd meg a kis magánéletedet!

Eni zokogva borul a pultra, Léda próbál békéltetni, de Henrik neki is beszél, hogy mélyedjen inkább bele egy nyelvkönyvbe, majd ügyet sem vetve rám, elvonul a kert irányába.

Ehhez már nincs erőm.

Hívom a liftet. Hirtelen fájni kezd a csípőm, a térdem.

Mindent elrontottam, mindent. MINDENT.

* * *

Az altató végre hat. Igaz, háromszoros adagot veszek be belőle. Azt sem bánom, ha soha többé nem ébredek fel.

De felébredek, szikrázó, gyönyörű napsütésre és kávéillatra. Lara ül az ágyam szélén,

egy csésze kávéval.

– Itt a koffeinadagod első részlete, Boglárka – simít végig a karomon.

Bőgni kezdek. Lara riadtan néz rám. Mire újra kinyitom a szemem, már Heni is ott toporog az ágyam mellett.

– Boglárka, ma strandolnod kell, és kozmetikushoz menned. Karácsony napja van. Este ünneplünk – mondja határozottan. – Tudod, hogy azt tervezted, szerzel egy kis színt. Hoztam neked péksütit, aztán irány a strand!

Itt ez a két gyönyörű, ártatlan gyerek. Lara egy szót sem ejt Martinról, pedig biztosan hiányzik neki. Csak velem törődnek. Hoztak nekem reggelit, kávé, és strandolni hívnak.

Lehet, hogy mégsem gyűlölnek azért, amit tettem.

Elképzelhető, hogy ilyen szerencsés lennék?

Amikor nagyon utálod magad, másokra figyelsz. Legalábbis velem ez mindig így volt. Amikor szégyelltem magam, mindig segített, ha egész lényemmel valaki másra, valaki más problémájára koncentráltam.

A strandon Ricsivel beszélgetek.

Dadog a suliban.

Ezt most tudom meg tőle. Főleg magyarórán. Néha töriórán. De sosem a matematikán, sosem az angolon, és soha nem a szünetben.

Ezeket magától meséli el nekem.

Soha az életben nem beszélgettem vele.

Megemlítem az üknagyapját, aki a nyelvek és a számok világában volt otthon.

Kíváncsi.

Mesélek neki a nagyapám fogadójáról, meg arról, hogyan látta a világot. Hogyan tanult meg egy csomó nyelvet a hadifogságban.

Érdekli. Kérdez. Értelmes a tekintete.

Talán nem is hülyegyerek.

Délben felmegyek, átöltözöm és elindulok. Maho beachen a kozmetikusomtól kapok arcmasszázst és pakolást. Tudom, hogy nem fogok ettől ötvennek kinézni, de jólesik. Amíg masszíroz, a kolléganője lemossa, manikűrözi és kilakkozza a körmömet.

A végén a szomszédban csináltatok egy frizurát, utána visszamegyek a szalonba, hogy a kozmetikus kisminkeljen. Szolidat, csak szolidat, mondom.

De hát mit tegyek, jól áll a vörös rúzs a sötétbarna hajamhoz.

Nem várok a gyűjtőbuszra, hanem taxival megyek vissza a szállodába. Elvégre karácsony van, és ki tudja, megélhetek-e még egy szentestét.

– Sosem hittem, hogy a trópusokon is tartanak igazi karácsonyt – mondja Heni. Izgul. Mire visszaértem, már állt a fa a hotel halljában, és most Larával gyönyörködnek benne. Pedig műfenyő. Mégis szép. – Mi díszítettük fel Larával és Ricsivel – közli Heni.

Legalább ők legyenek jóban, ha a gyerekeim között kitört a háború, ráadásul az én félresikerült akcióm miatt. Most sehol sincsenek. Lehet, hogy nem is akarnak családi karácsonyt? Nem csodálkoznék rajta.

– Anyádék? – fordulok Larához. – Szóba állnak még egymással?

– Henrik akadt ki – legyint Heni. – De igaza volt. Ő ért a közösségi médiához. Jó ötletet mondott, csak...

– Igen, tudod, milyen kocka – egészíti ki Lara. – Ő a nyomtatott dolgokban hisz. Szerinte keresztretjvényt sem lehet tableten fejteni. Mondjuk, szerintem normális, élő ember nem fejt keresztretjvényt – vigyorodik el.

– Igen...? – bizonytalanul kérdezem. Ezek a gyerekek nem vették észre, hogy valami nagyon durva dolog történt Henrik és Eni között?

– A balhé folytatódott anyu és apu között – vonja meg a vállát Lara. – De tényleg ciki már, hogy anyu a homokba dugja a fejét.

Jesszus, már a gyerek is tudja, hogy az apjának szeretője van?! Természetesen én vagyok az egyetlen, aki nem ítékezhet Szabolcs fölött. Ez most tudatosul bennem először azóta, hogy tudomást szereztem a dologról. Hogy Eni talán nem véletlenül nem akar tudni Szabolcs viszonyáról. Miért csodálkoznék ezen pont én, aki tanúja voltam, hogy Amélie nem akarja észrevenni azt, hogy Ákosnak viszonya van, mi több... Á, hagyjuk.

– Menj fel a szobába, előkészítettünk neked valamit, amit majd szeretnénk, ha felvennél – kacsint rám Lara.

Zavartan nézem őket. Nem haragszanak rám? Tegnap azt hittem, hogy leírtak.

– Nem fejeztem be tegnap a történetet – motyogom. – Szeretném, ha végighallgatnátok. Mert... nem akarok több titkot.

– Előbb nézd meg, mit találtunk ki neked! – javasolja Heni.

Gyalog megyek fel a lépcsőn. Kicsit még ma is fájnak a csontjaim, de úgy látszik, jót tett a délelőtti napozás.

Bedugom a kulcsot az ajtóba.

Belépek.

És még be sem csuktam magam mögött az ajtót, amikor átölel.

Még mindig vonzó. Ráncos az arca, fehér a haja, már nem olyan magas, mint volt (de hát én is összementem), nagyobb az orra, keskenyebb a szája, de a tekintete a régi. Az a tekintet, amelyben mindig jó volt elveszni.

Az ember nyolcvanévesen már nem csókolózik, nem igaz?

De. De. Igen.

Még szerencse, hogy nincs műfogsorunk.

Nekem speciál implantátumom és hidam van, de ez titok.

Van. Van ilyen. Igen. Erről álmodtam ötvennégy éven át.

Röhejes vagyok.

Kinyílt egy ajtó. Nyitva áll. Már nyitva van régóta, de most állok ott, a küszöbén. Most értem ide.

Ákos 1980-ban költözött a családjával New Yorkba. Megvált a patinás francia divatháztól, ahol stratégiai igazgatóként dolgozott, elfogadta az egyik barátja ajánlatát, hogy szálljon be szellemi tőkével az ingatlancégébe. Azért döntöttek így, hogy a gyerek rendszeren megtanuljon angolul. És mert kértem, hogy távolodjunk el egymástól. Párizs közel volt, túl közel. Nyugat-Európa már karnyújtásnyira volt a magyar átlagember számára is, hát még nekem, aki mindig utazhattam. Ha nincs köztünk távolság, akkor nem tudom elfelejteni, nem leszek képes új életet kezdeni, gondoltam. Viszont ha elmegy, ha egy óceán választ el minket, akkor szabadok leszünk.

Nem így történt.

Vannak érzések, amelyek akkor sem változnak, ha kiszaladunk miattuk a világból.

Csak hát sokkal nehezebb volt összehoznunk a találkozásokat. Megritkultak a randevúink, azonban annál intenzívebbé váltak az érzelmeink.

A társa fektette be a pénzemet, Ákos ügyelt rá.

Aztán egyszer csak kikötöttek St. Maarten szigetén.

Üzlettársak lettünk az épülő szállodában. Legálisan találkozhattunk, bár sokkal nehezebb volt eljutnom a szigetre, mint akár Amerikába. De ha az ember igazán akarja, akkor mindent megold.

Amélie-t is megismertem.

Kedves nő volt, komolyan. Nálam tizenegy évvel fiatalabb, és kedves. Úgy értem, tényleg, valóban kedves. Pedig francia volt, és én mindent megtettem, hogy utáljon.

Évente egyszer elutaztam. A gyerekeim szakmai utazásnak tartották, a főnököm sejtette, hogy szerelem van a háttérben, de falazott. Amíg nem lehetett mennem, addig hivatalos papírokat intézett nekem. Sosem lehetek elég hálás érte.

Akkor már feladtam a küzdelmet önmagammal. Szerető maradok mindig. Egy szerető szerető.

Ákos először 1991-ben kért, hogy költözzünk össze. Költözzem ki hozzá. Nemet mondtam.

Féltem, hogy nem gondolja komolyan.

Féltem, hogy mit szól majd a fia.

És féltem, hogy az együttélés elrontana mindent.

1991-től több mint húsz éven át, évente egyszer, néha kétszer találkoztunk. Telefonáltunk, és később e-maileztünk is. Több mint húsz éven át minden találkozáskor kért, hogy gondoljam át. Kezdjük el együtt.

De hát én féltem.

Amélie idén szeptemberben halt meg. Egészen váratlanul. Elpattant egy ér... rossz helyen. Nagyon rossz helyen.

Sosem szerzett tudomást a viszonyunkról Ákossal.

De én tudom, hogy sejtette, csak nem akart tudni róla.

Egész ősszel azt éreztem, hogy itt az idő. Hetvenkilenc éves múltam, és már nem sok esélyem van. Ha most nem, akkor soha.

Így hát, amikor Ákos újra mondta, hogy költözzem hozzá, azt feleltem, megfontolom. És az egész családnak repülőjegyet vettem december huszonkettedikére. Ákosnak december huszonnegyedikéi érkezést mondtam. Miért? Nem tudom. Tényleg nem tudom.

Talán mert már ismertem, és sejtettem, hogy nem bírja ki egy helyben az utolsó napok várakozását. Jól tippeltem. Inkább elment Miami-ba meg San Juanba, hogy ne kelljen tűkön ülnie. Itt hagyta a fiát, Pault, és ő elment.

Mert tudta, hogy mennyi minden múlik ezen a találkozáson.

Kinyitottunk egy ajtót, és a küszöbön állunk.

Megcsókol, újra.

Boldog karácsonyt.

Egy láncot kapcsol a nyakamba. A lánccon a végtelen jelét formáló medál függ.

I'll be home for Christmas. Karácsonyra hazaérek. Tenyérbe mászóan szirupos hang, a teraszon szól a zene a hangfalakból. De most nem tűnik giccsesnek.

Aztán elénekeljük a *Csendes éjt*, mindannyian, magyarul. A gyerekeimnek fel sem tűnik, hogy a hotel vezetője magyarul énekel? Úgy látszik, nem.

Borzongok.

Lara és Heni egyfolytában vigyorog.

A menü: csípős halászlé és rántott hal, illetve rántott csirke, magyarosan, krumplipürével. Ákos irányítása alatt, mint megtudom, az elmúlt két hónapban minden héten egyszer elkészült az étteremben a magyaros menü, míg végül tökéletes nem lett.

Most nincs vita a családban, ajándékozunk, apróságokat, és mindenki meghatódott.

– Azt szeretném mondani – kezdi Henrik –, hogy döntöttünk. Anyám, a kívánságod nagyon meredek, nem akarjuk, hogy egyvalakié legyen a tulajdonod. Arra jöttünk rá, hogy meghagyjuk neked. Segítünk, megpróbálunk összedolgozni, hogy hogyan lehet több vendéget idecsábítani, és egyikünk sem fogadja el az „örökséget”. Hiszen élsz, terveid vannak, és az anyánk vagy!

Eni és Léda bólogat.

A bűdös életbe! A kölkeim rájöttek, hogy mi a tervem. Eszem ágában nem volt csupán az egyikükre „hagyni” a részemet, hanem fel akartam rázni és össze akartam hozni őket. És ez a három töketlen gyerek két nap alatt ugyanerre jutott?!

Istenem... Hülyék, de imádom őket. Mindegyiküket.

Ákos a desszertnél kér szót. Magyarul.

Lesütöm a szemem. Ezt nem így kellene... nem így. Csak velük kellene megbeszélni.

Paul ül a jobbomon, megszorítja a kezem. Drága kis Paul. Tizenkét éves kora óta tudja, hogy az apja és én... És soha, tényleg soha nem volt egy rossz szava. Azt hiszem, meg is szeretett. A minap az én vállamon sírta ki az Amélie halála miatt érzett fájdalmát.

Ákos azt mondja, igyon mindenki valami erőset. Rumot, ha javasolhatja.

És belekezd egy történetbe.

Elérzékenyülök, félek és boldog vagyok egyszerre.

Hát elmondta.

Nagy a csend. Szinte harapni lehet.

Végül Ricsi szólal meg.

– Végül is én láttam, hogy a Paul tiszta apu. Még kérdeztem is, hogy nem-e vagytok tesók.

– Nem vagytok-e tesók – javítja ki automatikusan Eni. Ricsi értetlenül néz rá.

– Azt mondtam.

– Nem azt mondtad.

Mielőtt kitörne a nyelvészeti háború, Lara feláll, és a hátam mögé áll. A vállamra teszi a kezét.

– Akárhogy is mondta Ricsi, tök mindegy. A lényeg, hogy lett egy nagyapánk – mondja.

Ad egy puszit Ákosnak, és ezzel feloldja a levegőben vibráló feszültséget.

Nem tudom, valaha is megbocsátják-e a titkolózásomat, a hazugságaimat a gyerekeim. De én most megkönnyebbültem. Bárhogy lesz is, többé nem kell a súlyos titkot hordoznom.

Ákos a kezét nyújtja, hogy én is felálljak. Állunk ott Larával, hármásban, és csak remélni tudom, hogy egyszer, előbb-utóbb a gyerekeim is odaállnak hozzánk. Már nincs túl sok időm. És ha lenne is (született optimista vagyok), akkor sem akarom azt úgy eltölteni, hogy haragszanak rám a gyerekeim. Netán hogy gyűlölnek.

Néznek minket, és Léda arcán lassan megjelenik egy zavart mosoly.

Talán nincs veszve minden. Van még majdnem három hetünk, együtt.

– Amikor Paul apja megérkezett, mi azonnal rájöttünk – sutyorogja később Lara a fülembé. – Heni kapcsolt először. Hogy Ákos mennyire... mennyire olyan, mint anyuék. És a tegnapi után nem volt nehéz összerakni a képet...

– Hogyhogy felküldtéték a szobába? – suttogok én is, nem tudom, miért.

– Megszólítottuk magyarul. Helyesebben én szólítottam meg. Azt kérdeztem, hogy... ő-e a nagyapám. És azt mondta, hogy amennyiben én vagyok Lara, akkor igen. Még az arcomat is ismerte. Mondta, hogy küldtél rólam fotókat...

Bólintok. Nem tudom, mit mondjak. Lara szólal meg ismét.

– Én szeretnék itt maradni. Nyelvet tanulni, franciát, az angolt gyakorolni, meg minden... ha Martin kijöhet...

Mit mond egy ilyen kérésre egy gonosz öregasszony? Hát ezt: – Persze hogy kijöhet.

Almás rétes a desszert. Nagyon béna almás rétes, de díjazzuk az igyekezetet.

Aztán felmegyünk a szobába. Lara és Heni már megkapták a szomszéd szobát, úgyis üres.

Ákos kinyitja az ajtót. Szélesre tárja.

Kézen fog.

Belépünk.

Kövess most! - Instablog, csokiszív, bőrülés

Na jól figyelj rám, elmesélem a titkaimat. *(EGY PLÉDEN HEVEREK A FŰBEN, MELLETTM EGY POHÁR GYÜMÖLCSKOKTÉL, KOKTÉLCSERESZNYE VAN RÁTŰZVE, ÉS LAZÁN ODARAKVA EGY VÖRÖS FONCSOROZOTT ÜVEGŰ NAPSZEMÜVEG. BELENÉZEK A KAMERÁBA, ÁLMODOZÓN, DE SZUGGESZTÍVEN.)* Ez egy rendhagyó videó a vlogomon, amelyben beavatlak a részletekbe. Tudom, hogy kíváncsi vagy, hogyan teremtetem meg mindent a semmiből. Hát nincs itt titok, csak szorgalmasan kell dolgozni, segíteni másoknak, hogy megtalálják az útjukat, a jó érzést, és akkor valóra válthatják ők is, amiről még csak álmodnak.

Eljött az én időm, a pihenőidő. *(ITT BEJÖN A PRIVÁT MEDENCE KÉPE, ÉS EGY ÜRES NYUGÁGY, AZTÁN VISSZA A PLÉDHEZ.)* Azaz mégsem. Itt a nyár, a teljes szabadság, mégis több a dolgom, mint eddig bármikor. De ezeket a feladatokat legalább élvezem, bár sokan azt hiszik, hogy mindez befektetés nélkül sikerül. Hát elárulom: nem. És nem csupán anyagi befektetésre gondolok, sőt elsősorban nem arra. Hanem a képesség megszerzésére: el tudod-e érni, hogy sokan kövessenek, menjenek utánad. *(VÁGÓKÉP: MEGYEK AZ UTCÁN, A BELVÁROSBAN, ÉS VIDÁM CSAJOK JÖNNEK UTÁNAM.)* Nekem például nemcsak magyar követőim vannak, hanem külföldiek is, méghozzá sokan, legalábbis az Instagramon. *(VÁGÓKÉP: FÖLDGÖMB)* Mert jó példát látnak bennem, és tetszik nekik az életérzés, ami engem jellemez.

Természetesen mindig kell olyan kulcsszavakat találnom, ami új embereket hoz és betalál a célcsoportomnál. *(ITT BEJÖN NÉHÁNY HASHTAGEM, A SAJÁTOM IS: #BLUEVLOGFANNIEE.)* Ez mind idő, munka, és akkor még nem említettem a többit, a Facebook-oldalamat, meg persze a videomegosztót, a vlogomat. *(VÁGÓKÉPEN MINDEGYIK OLDALAMAT LÁTJUK, AHOGY FELVILLAN, AZTÁN ÚJ HELYSZÍN: A MENŐ, MINIMÁLBAN BERENDEZETT LAKÁS, A SZOBA A FEHÉR FOTELLEL, AZ ÜVEGASZTALON EGY CSOKOR A CROISETTE-BŐL, MELLETTM EGY ŐSZIBARACKSZÍNŰ SZÁJFÉNY ÉS EGY KAGYLÓFÉNYŰ KÖRÖMLAKK, EZ MOST NAGYON MENŐ.)* És akkor nyilván érted, hogy az előző kettőre inkább fotókat, a vlogra pedig videókat kell készítenem. Kétszemélyes a stábom, ami azt jelenti, hogy csak egyetlen segítségem van. Kérdezheted, hogy miért nem írok akkor már blogot is, ha médiabirodalmat építek? Hát azért, mert a követőim nem szeretnek hosszú szövegeket olvasni. Én sem. Rövidet se nagyon. A helyesírásom, ha érted, mire gondolok, nem alkalmazkodik mindig az aktuális szabályokhoz. Ennek az is az oka, hogy a szabályokat nem kedvelem túlzottan, de te sem, jól gondolom? Ráadásul a képek és a filmek erejében hiszek. Nincs idő a szövegre, sem megírni, sem elolvasni. Elképzelni sem tudom, mi történik a könyvesboltokban felhalmozott rengeteg könyvvel.

Oké, megveszed karácsonyra ajándékba, de valaki elolvassa őket? Hát kinek van ideje és kedve ahhoz, hogy átrágja magát egy könyvön? Na ugye. Én még a kötelező olvasmányaimat is kivonatban olvastam, már amelyiket elolvastam. A mai világ gyorsabb, de minek magyarázzam, pontosan tudod, mire célzok. Úgyhogy, ha a nyomdokaimba lépnél, bombázd meg a célcsoportodat gyönyörű képekkel, mutass nekik egy vágyott életet, irigyeljenek, érezzék, hogy ők is elérhetik, amit te. Nem kell tudniuk, mennyi energiát fektetsz bele. Ahogy megtapasztaltam, az emberek azt szeretik, ha megmutatod nekik, hogy ők is lehetnek olyanok, mint te vagy, és nem kell bele különösen sok munkát tenni. Csak úgy lazán, hobbiból, és mégis sikert lehet elérni. És ők elhiszik, hogy ugyanolyan sikeresek lehetnek. Úgy értem, olyan sikeresek, lehet nekik is MAC rúzsuk, Furla táskájuk, el tudnak menni nyaralni vízpartra, tudnak úgy élni, mint én: aki hobbiból vlogolok, és élvezem az életemet. Ráadásul valóban egyre sikeresebb vagyok a pályán, tulajdonképpen lassan közeledem a csúcshoz. Ezt a példát kell mutatnom, hogy a követőim is megkapják, amire vágnak.

Minden pénteken egy virágcsokor (RÁSVENKEL A KAMERA A VIRÁGRA), persze trendi, nem csak leszaladsz a sarokra a húsz éve ott árusító Janula nénihez, aztán a kezvedbe veszel egy csokrot és lősz egy fotót. Nem. Megvannak a helyek, ott van a belvárosban például a Croisette Garden, rajta hagyod a csokron a finom kis rózsaszín logójukat, és beállítod a képet. Néha otthon, máskor a virágszalomban gyártom a kompozíciókat. Hófehér háttér kell a virághoz, meg csoki, esetleg egy rúzs vagy egy körömlakk. Olyasmik, amiket a pasidtól kapsz meg. Az én célcsoportom inkább csak álmodik ilyen pasiról, de legalább magasra rakom nekik a mércét egy ilyen fotóval. Elég mellé a rózsaszín szív emoji, meg ütős hashtagek. (VÁGÓKÉPEN MUTATJUK, MAJD VISSZATÉREK A FEHÉR FOTELBE. FEHÉR, SZŰK, SZAKADT FARMER ÉS EGY PÁNTOS, MAGAS SARKÚ SZANDÁL VAN RAJTAM, FELÜL EGY SIMA, CSÍKOS TOP.)

És most még csak egyetlen fotóról beszéltünk. Természetesen megesik, hogy egy hónapra előre dolgozom a virágokkal, vagyis többféle képet készítek. Például beülök a Jaguár vezetőülésére egy csokor virággal, mondjuk egy combnál kirongyolt farmerben, egy menő órában, a Jaguárnak világosszürke a bőrése, irtó jól mutat rajta a vékony combom a kék farmerben, a színes vagy fehér trendi csokorral. Néha csak egy tucat tulipánnal, ha olyan kedvem van.

A fotót jól megkomponálom, szűrőkbe rakom, és csak az általam többször ellenőrzött változatot engedem ki a kezem közül, vagyis csak azt teszem fel az Instára. Nincs mese,

hibázni nem lehet. Elég egy rossz kép, és követők tucatjai iratkoznak le rólad.

De ez csupán egyetlen kép a hétből, vagyis inkább naponta többször ajánlatos posztolni. Tehát van rúzs, csoki, sminktermékek, cipők, ruhák, óra, bizsuékszer, csokiszív, mind megfelelően megkomponálva, és mindről ordít az az életstílus, amiről a követőim többsége csak álmodik. Nem kevés energiát emészt fel, hogy megmutatsd nekik képről képre.

Aztán ott a vlog. Videót készíteni más. Ott elsősorban a sminkes dolgaim nézettek nagyon, több százezer követőm van. A vlogon bemutatom, mit hogyan használhatsz. (RÉSZLET NÉHÁNY VIDEÓMBÓL VÁGÓKÉPNEK.) Ott a hibák sem ártanak. Sőt azt is látniuk kell, hogy még én is elbénázhatom a sminkemet, ott jól megkomponált részleteket mutathatok a kerti partikról, amelyeken részt veszek a barátnőimmal, bemutatom, hogyan varázsolj az eperből szexis csábítást, de még azt is, hogy mit kezdhetsz egy egyszerű fehér inggel, ha nő akarsz lenni idén nyáron. El is mesélem neked, a nézőmnek, sőt határozottan biztatlak, mert tudom, hogy önbizalomra és biztatásra vágysz. Láthatod a combomon, hogy feszes és nem narancsbőrös. Most az egyik külföldi cég termékével kezelem, érted. Kisorsoltam ötöt (ja igen, így is turbózom a vlogot), kell a nyereményjáték, szereted te is, ugye? Legközelebb te is nyerhetsz

Sikertörténet vagyok. Hogy miért? Nemrég egy glossy (na jó, ha nem tudod, segítek: egy fényes papírra nyomtatott divatmagazin) megkeresett, hogy állítsam össze én a nyári szépséganyagukat. (VÁGÓKÉP A MAGAZINRÓL ÉS A FOTÓZÁSRÓL.) Oké, mondják, hogy a print haldoklik, és mi vagyunk az új reklámhordozó, de azért megsúgom: nem olyan egyszerű bekerülni a printbe. Még mindig vannak olyanok, akiknek nincs Instájuk meg minden, és onnan tájékozódnak. Bár már egyre kevesebben, nem igaz? Például te is itt követsz, az Instán, meg a vlogomon. Na de azért van előnyük az offline magazinoknak. Bemutattak a magazinban egy keretesben, sajnos nem volt nagy a cikk, de az Instán és a vlogon is több tízezer követőt hozott.

Mert azok az emberek is rájöttek, hogy egy vagyok közülük. És bár én vagyok „a lány a szomszédból”, mégis sikerült, amit szerettem volna. Egy nyaralás is belefér már. Én nem lepődöm meg azon, hogy nem mehet el mindenki nyaralni, nekem ez, hogy őszinte legyek, nem is baj, mert egész nyáron csak nő a nézettségem, amikor az anyagokat bemutatom. Igaz, ehhez az kell, hogy már májusban kezdjük a forgatást meg a fotózást. A lehető legmenőbb helyeken, értem ez alatt a vízpartot meg a hegyet. Vízpartra eddig nem tudtunk eljutni a stábbal, de most megszponzoráltak. Előbb-utóbb a stábot is bővíteni szeretném, mert akkor nem bíbelődnék utána annyit a vágással, szűrőzéssel, fotoshoppal.

És most itt a nyár.

Ha azt hiszed, hogy lehet szünetet tartani, akkor tévedsz. Dolgozhatsz előre, de eltűnni nem lehet. Elmehetsz a Balatonra vagy akár a francia Riviérára (utóbbi ajánlatosabb a készülő anyagok háttere miatt, de persze rögtön nem tartasz ott, hacsak nincs a családotban egy gazdag nagybácsi, aki befizet) egy hétre, de ott is dolgozol, még ha már kész van minden anyagod arra a hétre, akkor is, hiszen jövő hét is lesz. (NYARALÁSI VIDEORÉSZLET: SÉTÁLOK A VÍZPARTON, AZTÁN A NYUGÁGYON A TERMÉKEK, NAPSZEMÜVEG.) Ráadásul a külföldi vloggereket és instabloggereket figyelni kell. A trendre rá kell érezni. Ha nem, akkor véged. És ha azt akarod, hogy számíts úgy igazán, akkor nem lehet a bemutatón vagy a sajtótájékoztatón „ráérezned” a trendre. Már előtte ki kell raknod olyan képeket meg készítened olyan videókat, amelyekben sugallod, hogy valójában mindenki előtt jársz. Még akár azt is hihetik, hogy te teremtetted a trendet. Ehhez viszont állandóan böngészned kell a svéd meg isten tudja, milyen divat- és szépségblogokat, és saját ötletekkel kell felturbóznod, hogy egyediek legyenek a képeid. Egy saját műterem sem árt, háttérrel. Nincs pihenőidő, láthatod. De meg is van az eredménye.

(ISMÉT A PÁZSITON ÜLÖK, ÉS FELEMELEM A POHARAMAT.)

Szóval dolgozz, építs kapcsolatokat, csináld szívből, amit csinálsz, tanulj, képezd magad, és meglátod, meglesz az eredménye.

Köszönöm, hogy veled együtt immár kétszázezer követője van a vlogomnak és lassan majdnem annyi az Instának is! A Facebookot se felejtsd el. Továbbá azt sem, hogy sikertörténet igenis van! Neked is sikerülhet! (SZUGGESZTÍV TEKINTET, TITOKZATOS MOSOLY, ÉS A ZÁRÓKÉP EGY CSOKISZÍV.)

* * *

Végre kész a videó, vágásokkal együtt. Nem volt kis munka. Eleve el kellett érnem, hogy a virágossal szemközti kávézó tulajdonosának beülhessek a Jaguárjába a fotózásra, gyors ruhacsere, csokorcserre, és máris van jó pár új kép, amit használhatok. A virágostól rendre megkapok egy csokrot, ez remek, anyunak adom mindig. Sajnos kisorsolni nem lehet, mert mire eljutna a nyerteshez, addigra elhervad. Pedig a nyereményjáték sok követőt hozhat.

Felállok a fotelből, mert a barátnőmék nem nélkülözhetik túl sokáig a nappalijukat.

Minimál stílus, levegős, modern. Elvileg ez az én rezidenciám, a vlogom követői azt hihetik. Most őszinte leszek, mert ez már úgysem a videó: a pázsit sem a miénk, hanem kint a parkban találtunk a stábommal egy nagyon szuper csücsköt. A filmbe bevágott szupertrendi medencét egy japán blogon találtam, végül is nincs hazugság benne, nem állítom, hogy a saját medencém. Az utazási szponzort persze lódítottam, nem jártam sehol. De úgysem bukom le. A trópusi környezetben fotózott sminktermékeket valóban megkaptam egy induló koreai cégtől, az igaz, de az egzotikus helyszínt a Janula néni szomszédjában lévő kínai kisboltban szereztem be. Műanyag orchideák, és egy nyolcszáz forintos gumimatrac, viszont nagyon trendi formája van, persze a fotózás végére kilyukadt, mert az anyaga nem annyira strapabíró, mint az eredetinek.

Az órákat és a bizsut kölcsönadják egy fél napra, mire nem jó egy barátnő, akinek a szülei ékszerboltot üzemeltetnek.

A sminktermékeket egyébként általában megveszem a DM-ben, mert hát az a lényeg, hogy mindenki által elérhetőek legyenek, de persze azt sugallom, mintha mindegyiket a cégek maguk küldték volna nekem. Ezzel ösztökélem őket, hogy valóban küldjenek, és ezzel vagyok menő a követőim között. Nem mintha ilyesmi ne fordulna elő, hogy kapok terméket: a koreain kívül már egy thaiföldi cég is megkeresett. Bikiniket küldtek, meg rúzsokat. A bikinikről vágóképek készültek a kádban kiterítve, meg egy fekete krepp-papíron (Janula néni boltja), és viselés közben fürdőruciban csak távolabbról vágóképeztettem magam, amíg nem tökéletesen barna a bőröm, addig szó nem lehet közeliről, mondjuk sajnos kettőnek is elszakadt a pántja, mire végeztünk, szóval csak óvatosan a viseléssel. Röhögött is a kameramanom. Aztán kaptam még mellnövesztő zselét, fitoösztrogén van benne vagy mi, annak nagy sikere volt az Instán. Meg a rúzsoknak is. Itt akarják forgalmazni őket Magyarországon.

És már jó úton vagyok a nagy cégek felé is. Ahogy a videón látható, az egyik nagy cég belső terjesztésű és nem túl nagy elérésű (csak a dolgozók kapják) céges magazinjában én állítottam össze a szépségoldalt. Azért nem mutattam a videóban a címét, mert azért mégsem a Vogue vagy ilyesmi. A nagynéném dolgozik a cégnél, és ő intézte a felkérést. Nem fizettek érte, de kiírták a nevem. Valahol el kell kezdeni.

Mert kellenek a követők. Kicsit persze lódítottam, hogy a magazin ilyen sok lájkolót hozott volna. Egyet sem hozott, mert a nagynéném cégénél mindenki harminc fölötti, hát bennük már kevés a rugalmasság és a felfedezési vágy. A követők megszerzését én magam intézem.

Most is, mielőtt megnéztem volna a filmemet utolsó ellenőrzésre, komoly munkát

folytattam. Ez azt jelenti, hogy az imént jelöltem követésre az Instagramon több mint ötszáz profilt. Tíz vagy húsz júzert bejelölni – oké. De naponta több százat, az már nem annyira egyszerű. És ugyanaznap leiratkozni legalább annyiról, amennyit pár napja jelöltem be, az még több idő, néha már tényleg fáj a jobb hüvelykujjam, annyit nyüstölöm vele a telefonomat. Ráadásul ki kell választanom egy olyan külföldi hírességet, akinek rengeteg a követője. Ma újra Lady Gaga oldalát választottam, és az ő rajongói közül jelölgettem sokat (persze nem tudok több mint tízmilliót jelölni), mert akit bejelölsz, az visszajelöl, már ha ismeri az etikettet. Na most, aki egyszer bejelöl valakit, nehezen vonja vissza a kedvelést, én erre (is) alapozom ezt a tevékenységet. Viszont én pár nap múlva leveszem rólok a saját lájkomat, és kész. Máris napi több száz új emberem van az Instán.

Régebben vásároltam is követőket, de azok genyók, mert rád klikkelnek azért, hogy ők is kapjanak új lájkolót, de később simán leiratkoznak, és így nekem nem éri meg.

Pedig a számok a legfontosabbak. Az sem baj, ha az instablogos követőid egy része természetesen nem fog a magyar piacról vásárolni, hiszen a világ más táján él, és csak véletlenül maradt a követőd, akár mert egyszer megvásároltad őt, vagy Lady Gagánál, Beyoncénál böktél rá, és azóta lusta leiratkozni, vagy érdeklő egy magyar blogger (haha). Sőt megsúgok valamit: az esetleges hirdetőknél sem fontos, mert marhára nem ellenőrzik, pedig időnként feltűnhetne nekik, hogy mondjuk egy csomó arab vagy görög követőm van, és aztán mit kezdjenek ezzel. De a hirdetőknél a marketingesek csak a számokat ellenőrzik. Bizony. Van kivétel, de a számokra kell mennie mindenkinek, ha a nyomdokaimba lépne. Persze a módszert mindenkinek magának kell kitapasztalnia. Mindenkinél más működik.

Egyszer majd tényleg szeretnék eljutni olyan helyre, ahol virágzik a kertben az orchidea, szeretném, ha MAC rúzsokat találnék a Furla vagy MK táskámban, szuper lenne beülni egy saját kocsiba és menősködni. Szerintem jó úton haladok.

Mondjuk most egyelőre még marad a nyolcadik emeleti kis szobám a lakótelepen, a gyönyörű magas sarkú, vadiúj szandált, amiben forgattam, vissza kell adnom Janula néni lányának, és a menő cuccokat a... nem mondom meg, melyik üzletben cserélgetem. Megveszem, és aztán visszacserélem, mondván, mégsem tetszik. Így forgatom a karácsonyra kapott harmincezer forintomat. Eleinte nem kedveltek, de most már ott is tudják, hogy célozom van ezzel az egészszel. Segítenek, az egyik boltvezető csaj félreteresi a legújabb holmikat a méretemben. Drukkol nekem.

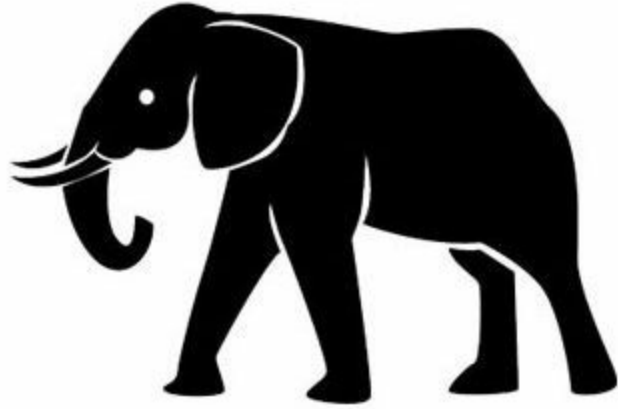
A legnagyobb segítség a stábom. Három évvel fiatalabb nálam, merthogy egyetlen

emberről van szó. Az öcsémről. A fiúk lassan érnek, hát neki se nőtt még be a feje lágya, de tudja, hogy hamarosan ő is termékeket kap majd, és a csajoknak nem mindegy, büdös-e egy srác, vagy illata van. Eddig már kétszer is kaptam kölnit meg dezodort egy cégtől az Instagramom miatt. Szóval néha jön már termék, bemutatom, és többnyire eladom a barátnőimnek. A befolyt pénzt pedig az életérzésre fordítom. Vagy ha nem adom el, akkor azt teszem, amit a múltkor: a barátnőim szerepeltek a bevágásban, cserébe kaptak bikinit meg mellnövesztőt.

Az az igazság, hogy oda kell eljutnom, amikor már meg tudok élni a hobbimból, ami nem is hobbi, hanem lassan hivatássá válik. Kapom majd a cuccokat, elvisznek egy új márka nemzetközi bemutatójára, küldik dobozszámra a csokiszíveket gyönyörű csomagolásban. És ennek egy éven belül meg kell történnie, ezért is hajtok ennyire. Mert ebben a szakmában, ahogy elnézem, három éven belül el kell jutnom a csúcsra ahhoz, hogy a célcsoportommal tarthassak a továbbiakban is. Különben kinőnek engem és túllépnek rajtam. Tartanom kell velük a tempót, újabb, nagyobb álmokat kell szőnöm és mutatnom nekik. Máskülönben elhagynak.

Szóval három év. Minden lehetőséget meg kell ragadnom. Nincs mit elvesztegetnem, egyáltalán nincs fölösleges időm. Hiszen júliusban már betöltöm a tizenötöt.

Éjszaka Bangkokban

– Valamit el kell mesélnem – köszörülöm meg a torkomat.

Simon lehunyt szemmel fekszik az ágyban, már alig látom az arcát, de nem gyújtok villanyt. Ezt még mindig furcsának találom: amint lemegy a nap, szinte rögtön éjszakai sötétség borul a városra. Nincs átmenet, nincs igazi alkony – a nap lemegy, és azonnal besötétedik.

Simon szeme megrebben. Egy pillanatig azt hiszem, mondani fog valamit, de újra kisimul az arca, lehunyja a szemét, és nem válaszol. Fogalmam sincs – pedig már ismerem őt egy ideje –, hogy elaludt-e, vagy relaxál, netán valahol az alvás és az ébrenlét határán lebeg. Reménykedem benne, hogy már alszik, hiszen akkor könnyebb... akkor könnyebb lesz elmondanom.

Merthogy el kell mesélnem neki, ami történt, az biztos. Anélkül nem élhetem tovább az életemet. Én, Anne Haley, harmincöt éves londoni nő, feleség, egyszervolt anya... nem élhetem tovább az életemet úgy, ahogy szeretném, ha nem mesélem el a férjemnek, hogy mi történt velem az elmúlt hetekben.

Remélem, hogy alszik.

Remélem, hogy megbocsát.

Én már – azt hiszem – megbocsátottam neki.

Csak magamnak nem.

– Helló. Itt az enyém, jöjjön! Lealkudtam... Jöjjön már, mert különben itt áll egész éjjel, vagy hagyja, hogy átverjék a tuk-tukosok!

Mély hangja volt, copfba fogta a haját, mintha rockénekes lenne, aki a nyolcvanas évekből jött és úgy maradt, tetoválás virított a karján, és semmi kedvem nem volt beszállni mellé a tuk-tukba. Csakhogy akkor már vagy tíz perce alkudoztam a tuk-tukosokkal, akik – hogyhogy nem emlékeztem rá? – ilyenkor, este a Patpong környékén csak az igazi balekokat hajlandóak elszállítani, akik a „normális” ár többszörösét kifizetik. Ilyentájt a taxisok is elvesztik a józan eszüket, kikapcsolják a taxiórát, bemondják a szokásos tarifa két-háromszorosát, és ha valaki sokallja az összeget, akkor szitkozódva továbbhajtanak. Nem mintha ne tudtam volna kifizetni az emelt tarifát, de nagyon belém rögzült, hogy egy éve... Simonnal... szóval, ő megtanított, hogy itt sportból is alkudozni kell, mert különben hülyének tartanak a helyiek. Persze engem már az sem zavart volna...

– Na, akkor jön? A Presidentbe megyek. Ott van egy köpésre az Ambassadortól.

– Oké – bólintottam, és megpróbáltam kecsesen beszállni a tuk-tukba, de majdnem orra buktam, mert a sofőr már azelőtt indított, mielőtt lehuppantam volna a nejlonfóliával borított ülésre (remekül bele lehet izzadni kánikula idején, amikor az ember sortban mászkál...). Nem is értettem, miért jöttem el a Patpongra, minek vásároltam három övet és vagy négy topot magamnak, amikor ezt most egyszerűen nem tehettem volna. Nem anyagi okokból, hanem mert meggyőződésemmé vált, hogy nem szerezhetek magamnak örömet még vásárlással sem. Azért jöttem Bangkokba, hogy emlékezzem és hogy... vezekeljek, vagy ráébredjek valami fontosra önmagammal, önmagunkkal kapcsolatban... Semmiképpen sem azért jöttem ide, hogy turistáskodjam, és haszontalan holmik vásárlásával próbáljak műörömet szerezni magamnak; nem azért tértem vissza a városba, hogy néhány új cuccal tuningoljam fel a szerotoninszintemet. Műélmény, műöröm – és ugyanolyan boldogtalan vagyok, csak a tetejében még büntudatom is van, amiért képes vagyok önmagammal foglalkozni... ebben a helyzetben.

– Brad vagyok. Brad, vagyis...

Eldöntöttem, ha azt mondja: „vagyis Brad Pitt”, akkor kiugrom a bangkoki forgalom kellős közepén, dacára annak, hogy a tuk-tuk sofőrje eszelős száguldásba kezdett.

– ...Bradley.

Szuper. Akkor mégsem kell kiugranom, gondoltam, bár az a kérdés is átfutott a fejemben, hogy mióta tartom drágának az életemet...

– Anne Haley. Londonból.

– Bradley Hope, Bangkokból.

– Bangkok? – csodálkoztam, és igyekeztem túlkiabálni az őrületes motorzajt. – Nem azt mondta, hogy a President Hotelbe megy?

– Bangkokban lakom – vontam meg a vállát. – Minden télen. Áprilisban visszamegyek New Yorkba. Utálok a telet.

– Dol... dolgozik valahol? – dadogtam. És közben utáltam magam. Miért ne lehetne állása valakinek, aki Bangkokban tölti a teleket, repülő sárkányt tetováltat a karjára és copfban hordja a haját? Bár megeshet, hogy egy negyvenéves milliárdossal van dolgom. Lehet, hogy örökölt a nagypjától egy csomó pénzt. De az is elképzelhető, hogy nem a Presidentben lakik, csak egy ismerőst látogatja meg, és a Khao San Road egyik motelszobája szolgál téli otthonául. New Yorkban pedig van egy kis lakása, amit kiad egész télre külföldieknek. Talán gyorsfutár valami csomagküldő cégnél. Vagy zenekara van, és egész nyáron koncerteznek. De az is lehet, hogy költő, és itt írja a verseit. Esetleg nem is New Yorkban él, hanem például New Jerseyben, csak nem feltételezi rólam, hogy

tudom, hol van az utóbbi. Persze mi közöm az életéhez? Kit érdekel, hiszen csak egy tízperces útról van szó... Tíz perc egy tuk-tukban, ennyit töltünk együtt, minek találok ki meséket az életéről?

– Aha – bólintott. – Dolgozom.

Ettől kezdve hallgattam. Kifelé bámultam, néztem a város színes fényeit, a narancssárga mellényes motoros taxisok mögött utazó miniszoknyás lányokat, és valamiféle hazugságot próbáltam kiagyalni, amit akkor mondok majd, ha az amerikai megkérdezi, mi járatban vagyok Bangkokban.

De nem kérdezte meg.

Amikor kitett az Ambassador előtt és búcsút intett, hirtelen rájöttem, mi keresnivalója lehet a szomszédos luxushotelben. Hát persze, biztosan fellép a bárban, vagy a Presidenttel szemközti étteremben. Nyilván rockos estét rendeznek, és ő az énekes. (Gitáros is lehetne persze, de akkor azért nyilván magával hozta volna a gitárját.) Aztán, ha vége a bulinak, felveszi a gázsit, és visszamegy a Khao San Roadra, az egyik motelbe, pár üveg sör mellett hajnalig ül az utcán, nézi a tömeget, és hajnalban, amikor már nem zavarják a csótányok, talán már nem is látja őket, beesik az ágyba, és nem gondolkodik rajta, kik aludtak őelőtte azon a lelapult párnán a dohos ágyban.

Na igen, ezek a feltételezéseim nyilván azt a benyomást keltették volna benne – ha elmondtam volna neki –, hogy szörnyen előítéletesen gondolkodom, de ez csak azért van, mert immár kerek egy éve mindent megpróbálok, bármit, amivel leköthetem a gondolataimat, hogy közben ne kelljen azon gyötrődnöm, hogy egy évvel ezelőtt nem lett volna szabad ide utaznunk. Úgyhogy fantáziálok bárkiről és bármiről, csak ne kelljen a saját életemen gondolkoznom.

Felmentem a szobámba, és Simonra gondoltam, meg arra, hogy milyen furcsa neve van ennek a rockénekesnek. Brad Hope. Biztosan csak kitalálta, vagy művésznév. Hope annyit jelent: remény. Talán, ha hinnék a jelekben, gondoltam, akkor most átmennék a Presidentbe vagy a vele szemközti étterembe, és végighallgatnám a koncertjét.

De már semmiféle jelben nem tudtam, és nem is akartam hinni.

– Csodálkozol, igaz? – kérdezem, és nézem a kezét. Finom a keze, nem túl rövid, de nem is túl hosszú ujjakkal. A jobb keze két ujján is van egy-egy kicsi dudor, bűtyök vagy

valami hasonlónak. Van, akinek a sok írástól keletkezik bűtyök az ujján, neki pedig attól alakult ki, hogy reggeltől estig operál, a szikéjével dolgozik. Fifteen blade, ahogy a filmekben mondják. – Csodálkozol azon, hogy mennyit fantáziálok... A helyzet az, hogy ez már jó ideje így van. Amióta visszamentünk, azóta a szörnyű hazatérés óta így védekezik az agyam. Inkább másra gondolok, meg mindenkiről, aki az utamba akad, történeteket találok ki, csak nehogy a saját életemmel, a saját életünkkel foglalkozzam. Nehogy Ceciliára gondoljak.

Újra megrebben a szeme. Nem akarom bántani, de azért hozzáteszem:

– Persze, bármit teszek is, folyton órák gondolok.

Nézem Simont, óvatosan megsimogatom a kezét, finoman megérintem a bűtyköt a gyűrűsujján. Sosem hordtuk a gyűrűt. Nem szeretem, amikor egy férfi gyűrűt hord. Különösen jegygyűrűt. Úgy is lehet csajozni. Láttam már ilyet, legutóbb Mary barátnőm szerelmi szenvedését kísértem figyelemmel, aki egy jegygyűrűs férfival játszott pár hónapig se veled-se nélküledet. Az ilyen férfi még a magyarázkodást is megspórolja magának. Ott a gyűrű, jelzi, hogy sosem számíthatsz rá ünnepnapon, vasárnap, reggel és éjszaka, hogy sosem foghatod meg a kezét. De mindennek ellenére, ha nem bánod, jókat beszélgetne és szeretkezne veled, és amúgy beléd szerelmes. Mary aztán beleunt a helyzetbe, kidobta a gyűrűs emberét, aki ugyan elvált és megvált a gyűrűjétől is, de Mary akkorra már, túljutva a csalódáson, végre észrevette Benjamint, a srácot, aki évek óta kerülgette a munkahelyén, és közölte a gyűrűssel, hogy elkésett. Mindegy, Simon sosem hordott jegygyűrűt, és én megbíztam benne.

Még most is megbízom.

Pedig láttam azt a lányt.

– Biztosan nem érted, miért ülök be egy tuk-tukba egy vadidegennel, de gondolom, nem is akadsz ki különösebben – folytatom, és hirtelen arra gondolok, milyen rondán elárultam őt. Hallgatok, és ő sem szól.

– Emlékszel az első randinkra? – kérdezem. Milyen hülye kérdés. Persze hogy emlékszik.

Amikor megmutattam neki a kocsiban, a kocsijában azt a videót, amit a balesetmentes közlekedésért kampányhoz készítettünk – a kampánynak egyébként fiatal

traumatológusként ő volt az egyik „arca” –, és összeért a karunk... Néztük a videót, és közben elhúzódtam tőle. Aztán valami történt, éreztem, ha elmúlik ez a pillanat, akkor minden elmúlik, az a közel egyévnnyi várakozás is, tele bizonytalansággal, félelemmel, vajon kellek-e neki, vajon boldogok lennénk-e együtt... az ábrándokkal, amiket magunkról szövögettem, és féltem, hogy nem pont úgy fognak megvalósulni, ahogyan megálmodtam őket nap nap után... Úgyhogy, mielőtt még eleresztettük volna a pillanatot, mielőtt örökre elvesztettük volna, hozzábújtam, belefúrtam a fejem a mellébe, és máris megcsókolt... ő is rólam álmodott már hónapok óta. Életem legcsodálatosabb napja volt, amikor egymásra találtunk.

Aztán ide jutottunk.

Nem is folytatom, amit elkezdtem. Hiszen biztosan emlékszik, ő is olyan élénken emlékszik az első randinkra, mint én, legfeljebb más részletek maradtak meg benne mélyebben. De abban azóta is egyetértünk, hogy nagy egymásra találás volt.

Nézem az arcát, nézem a nyugodt arcát, és arra gondolok, hogy tök hülye vagyok, amiért egyáltalán belekezdtem ebbe az egész történetbe. De ha már elkezdtem, muszáj folytatnom.

Másnap reggel rájöttem, hogy nincs nálam arckrém. Egészen jól jellemzi az állapotomat, hogy már három napja megérkeztem Bangkokba, de csak ennyi idő múltán döböntem rá, hogy még csak egy doboz hidratálót sem hoztam magammal, olyan hirtelen határoztam el, hogy elutazom, és olyan sebtében csomagoltam. És ennyire nem érdekelt, hogy hogyan nézek ki...

Kimentem a Sukhumvitre, ez az egyik több sávós főút, ami keresztülszeli egész Bangkokot, és a szállodámtól néhány percnyi sétával elérem. Nem mintha bármi különleges látnivaló lenne a Sukhumviten, de én már ismerem azt az érzést, amikor menni kell, tenni kell valamit – bármit –, csak hogy eltereljem a gondolataimat. A Nanánál, a magasvasút megállójához vezető mozgólépcső alatt egy fiatal nő koldult, pici, legfeljebb pár hónapos csecsemője az aszfalton, egy takarón fekvé aludt. A nő egy konzervdobozban gyűjtötte a pénzt, és könyörgőn tartotta elém a kezét. Kész lettem tőle. Hirtelen megrohantak az emlékek, és bár tisztában voltam vele, hogy a nő így próbálja eltartani a gyerekét, de csak azt láttam, hogy a cél érdekében a kicsit képes egész napra lerakni a büdös, koszos aszfaltra, és nem zavarja, hogy másnapos turisták, tüdőbetegek, mit tudom én, kik köpködnek a földre, ahol csótányok rohangálnak, ahol egy évvel ezelőtt patkányokat is láttam... Elfordítottam a fejem. Nem voltam büszke magamra. Hiszen egy

anya koldult, és én megkeményítettem a szívem, ahelyett, hogy bedobtam volna a dobozába néhány bahtot.

Így kezdődik az új év, gondoltam ebben a forró, zajos városban, így kezdődik, hogy én elfordítom a fejem, és nem érdekel egy anya gondja-baja. Mert folyton a sajátommal foglalkozom.

– Megkóstolja? – angolul szólított meg valaki. Odafordultam, és megláttam Mr. Hopeot, a rockzenészt/költőt/csomagfutárt, New Yorkból vagy New Jerseyből. Rövid ujjú inget és csíkos bermudát viselt, strandpapuccsal. Sosem bírtam a rövid ujjú inget viselő férfiakat, Simon mindig hosszú ujjút viselt, legfeljebb felgyűrte, ha nagyon meleg volt, vagy pólót. Brad egy zacskó apró kockákra vágott görögdinnyét tartott a kezében, és azzal kínált.

– Kösz – feleltem. – Nem tud aludni?

– Miért aludnék? Nappal van. Inkább maga korán kelő... ez a város ilyenkor még csak ébredszik.

– Nem hoztam magammal... krémeket. Arckrémet akartam vásárolni – motyogtam. – Hidratálót.

– És mi a mai programja?

Csak bámultam a Sukhumvit forgalmát, néztem, ahogy az ételárusok kezdik kipakolni húzós kocsijuk tartalmát, egyikük egy vaslapon, a járda szélén tojást sütött, és nem tudtam, mit válaszoljak Bradnek. Hiszen semmilyen konkrét programot nem terveztem. Csupán... visszajöttem ide, ahol minden véget ért egy évvel ezelőtt, és egyetlen percemet sem terveztem meg, én, aki régebben minden pillanatot előre betábláztam magamnak. Most viszont csak a megnyugvást kerestem.

Éreztem, hogy Brad a gondolataimban szeretne olvasni. Végül megszólalt.

– Mit szólna, ha javasolnék mára valami programot?

– ...

– Egész napos program... Ayutthayán. Egy elefántmenhelyen.

Elkerekedett a szemem, aztán vállat vontam.

Arra tippeltem volna, hogy elmegyünk a helyi buszpályaudvarra, és fél napot fogunk zötykölődni, mire odaérünk, de Brad vett két palack vizet, aztán visszakalauzolt a Sukhumvit Soi 11-be, a Sukhumvitnek abba a keresztutcájába, ahol a szállodám állt. Elhaladtunk az Ambassador előtt, és besétáltunk a President szálloda halljába.

– Mindjárt itt a kocsis – adott magyarázatot Brad. – Van egy bangkoki taxisom, Sitnoy. Ő

szokott fuvarozni.

Ezek szerint mégiscsak itt lakik, és – feltehetően – nem csomagfutár, ha megengedheti magának, hogy saját taxisa legyen, gondoltam. Persze Bangkokban a taxi nem sokkal drágább, mint például a magasvasút.

Fél órával később már úton voltunk, lassan araszolva a bangkoki csúcsforgalomban. Hátralátunk Braddel a narancssárga taxiban.

– Útközben vehetünk krémet is – mosolygott rám Brad.

– Nem olyan fontos – legyintettem. Fogalmam sem volt, mit keresek itt egy vadidegen férfival, és mi dolgom egy elefántmenhelyen.

– Milyen volt a tegnapi koncert? – kérdeztem végül.

– Miféle koncert?

– Hát... Nem tudom, valahogy meggyőződésemm volt, hogy koncertet ad a Presidentben. Énekelni fog. Mivel hangszer nem volt magánál...

– Énekelni?! Baromi rossz hangom van.

– Ez, hallva a mostani zenekarokat, úgy vélem, nem is olyan nagy akadály – állapítottam meg. Brad elnevette magát.

– Nagyon csalódott lesz, ha kiderül, hogy nem vagyok zenész? Azért siettem haza, a hotelbe, mert most fejezem be egy webáruház tesztelését.

– Webáruházakat tesztel?

– Aha. Meg egyéb internetes portálokat, utazási oldalakat, hotelfoglalási honlapokat...

A kereskedelmi oldalak gyenge pontjait kell megtalálnom. Ez a munkám.

– Milyen gyenge pontok lehetnek?

– Például az adatvédelemmel és a bankkártyahasználat biztonságával, a vevők kilétének védelmével kapcsolatosak.

– Szóval, nem zenész...

– Nem – szinte bocsánatkérően felelte.

– Nem is költő.

– Nem.

– És nem is csomagfutár.

– Magának azért elég élénk a fantáziája. Ezeket nézte ki belőlem?

– Ühüm – bólintottam.

Aztán elaludtam. Arról álmodtam, hogy újra együtt vagyunk mi hárman, Ceciliával és Simonnal, és kimegyünk az állatkertbe, hogy megnézzük a nemrég született

majomkölyköket.

Arra ébredtem, hogy valaki rázza a vállamat. Felnéztem, és egy repülő sárkányt pillantottam meg. Egy sárkányt, egy izmos férfikaron.

– Bocs, de sírt. Biztosan rosszat álmodott. Emlékszik rá?

Hát hogyan mondja meg az ember valakinek, hogy pont jól álmodott? Hogy újra együtt lehettem álmomban azokkal, akiket szeretek? Hogy a kislányomat láttam az apja karjában...?

– Nem – ráztam meg a fejem, és előhúztam a táskámból egy zsebkendőt.

– Mindegy, átaludta az utat. Hamarosan megérkezünk.

Sáros útra fordultunk, a kocsni ide-oda csúszkált, ahogy megpróbált az egyetlen nyomsávban haladni. Már elhagytuk a várost, és most árnyat adó pálmaliget borult fölénk, majd megérkeztünk a Royal Kraal Elefánttáborba. Kiszálltunk, Sitnoy pedig beparkolt egy teherautó mellé. Körülnéztem. Cölöpökön magasodott néhány fehér ház, és közöttük, egy óriási területen elég sok elefánt ácsorgott, egymástól alacsony fakerítéssel elválasztva.

Két nő érkezett a fogadásunkra.

– Mi vagyunk az önkéntes munka koordinátorai – üdvözölte egyikük Bradet, majd engem. Ewa, mint kiderült, Lengyelországból, Michelle pedig Ausztráliából érkezett évekkkel ezelőtt turistaként Thaiföldre... és itt ragadtak. Michelle korábban elefántgondozóként is dolgozott Ausztráliában, és mindig az volt az álma, hogy korlátok, kerítések nélkül foglalkozhasson ezekkel az állatokkal. Csak álltam, és néztem, mi lesz ebből. Mit keresünk itt? Minek autózik ide valaki, aki kereskedelmi honlapokat tesztel?

– Gyertek – mosolygott Michelle. – Most több elefántunk kint van a gondozókkal, az önkéntesek pedig dolgoznak. Van időnk, hogy bemutassuk az állandó lakóinkat...

Az egyik elkerített karámhoz vezetett bennünket, ahol három kis elefántkölyök csetlett-botlott, az anyaelefántok vigyázó szeme előtt.

– Nemrég születtek, a legfiatalabb, Masi háromhetes – mutatott az egyik szőrös fejű kölyökre Ewa. Masi azonnal kiszúrt magának, és ormányával megfogta a pólómat, ügyesen összecsapintva a pamutot. Annyira helyes volt, hogy elnevettem magam.

– A thaiok szeretik az elefántokat – állapítottam meg roppant bölcsen, és tényleg eszembe sem jutott, hogy azon a napon, ami végül életem legszörnyűbb napja lett, én is azt terveztem, hogy elmegyünk egy elefántotthonba Phuketen.

– Szeretik – bólintott Michelle. – Négyezer évvel ezelőtt domesztikálták őket, és az elefánttartás szerves része a thai kultúrának. Fizikai erejükkel hozzájárultak az ország

„felépítéséhez”, építőanyagot, árut szállítottak velük, sok családnál szinte családtagokká váltak.

Miközben beszélt, Masi tovább kíváncsiskodott, és éppen a táskámban kezdett volna kotorászni, amikor az anyja egy ormánylendítéssel visszapenderítette magához. Mindannyian neveltünk.

– Azonban az elmúlt évszázadokban egyre több őserdőt irtottak ki Thaiföldön, ezért a vadelefántok élőhelye egyre szűkült, és a háziasított elefántok tartása is egyre többbe került – folytatta Michelle. – Manapság az elefántokat többnyire szegény családok tartják, és az állatok a munkájukkal – vagyis azzal, hogy például turistákat fuvaroznak, árut szállítanak, vagy éppen koldulnak – hozzájárulnak a családok bevételeéhez. Csakhogy mostanság, amikor az élelmezésük igencsak megdrágult, és az őserdők pusztulóban vannak, az elefántoknak szinte éjjel-nappal dolgozniuk kell azért, hogy „eltarthassák” saját magukat és gazdájuk családját. Sajnos, sokszor nagyon nehéz sors vár rájuk, ha megöregszenek, ha már nem tudnak tovább pénzt keresni, hanem már inkább csak pihennének... – tárta szét a kezét az ausztrál nő. – Hát elsősorban nekik hozta létre egy thai üzletember ezt az otthont. Lithonglian Meepan kilenc évvel ezelőtt vásárolt a lányának egy elefántbébit, és ezzel az egész család élete megváltozott. Annyira megszerették a kis Namchokot, hogy Meepan úgy döntött, segíteni fog a nélkülöző elefántokon. Megvette ezt a területet, és sorra megvásárolja azokat a thai elefántokat, akik már nem kellenek senkinek. Nagy gondot fordít arra, hogy ne csak a munkaképes egyedeket vegye meg, hanem azokat a kiöregedett állatokat is, akik végigdolgozták az egész életüket. A munkaképeseket befogta – tudtátok, hogy az elefántok imádnak dolgozni, szeretik hasznosnak érezni magukat? –, tehát ők többnyire a turistákat viszik hosszabb-rövidebb túrákra, az öregebbjének pedig igyekszik nyugodt időskort biztosítani.

– Hány elefánt él itt? – kérdeztem.

– Jelenleg kilencven elefánt lakik a telepen, és rendre születnek kicsinyek is... A tulajdonos azóta kiépítette az infrastruktúrát, alkalmazottakat vett fel, és a legfőbb célja, hogy ne legyenek kolduló elefántok az országban.

– Amikor idejöttünk, fél évig önkéntesként dolgoztunk, mert annyira megtetszett, hogy „testközelben” lehetünk az állatokkal, mégpedig teljes biztonságban, ha betartjuk az előírásokat – tette hozzá Ewa. – Miközben foglalkoztunk velük, kezdtük érezni, hogy kisimul a lelkünk és gazdagabbak leszünk, boldogok voltunk, hogy mi is segíthetünk ebben-abbban – etetésben, fürdetésben –, valójában az elefántok segítettek nekünk, hogy még jobban érezzük magunkat a bőrünkben. Akkor még hazautaztunk, de amint tehattük,

és szabadságot kaptunk, jöttünk Ayutthayára... Aztán a végén itt ragadtunk, és elkezdünk szervezni, irányítani az önkéntes munkát. Arra gondoltunk, ha nekünk örömünk telik az állatokkal való foglalkozásban, akkor néhány nap, néhány hét a többi külföldinek is örömet szerezhet, azoknak, akik önkéntes munkára jelentkeznének.

– Mára felépültek a bungalóink is – mutatott Michelle a fehér cölöpházak felé. – Egyszerűek, de kényelmes szállást biztosítanak akár a luxushoz szokott külföldieknek is. Akik egyébként nem luxusellátást keresnek itt, hanem olyan élményt, ami akár egy évre is feltöltheti őket. Azt az érzést, hogy segíthetnek, hogy szükség van rájuk.

– Dok Mak már vár minket – intett Ewa egy magányosan álldogáló elefánt felé, majd visszafordulva magyarázta: – Az idős elefántok között nagyon sok a lelki sérült. A testi sérülés sem ritka – sajnos, egyik-másik állatot fizikailag is bántalmazta az előző gazdája –, de a lelki sebek tartósak, maradandóak, nehezen gyógyulnak. Dok Mak is sérülten, bizalmatlanul érkezett hozzánk, félt az emberektől és az elefántoktól egyaránt.

A magányos elefánthölgy felé tartottunk, és közben Michelle azt a képtelen történetet adta elő, hogy Dok Mak lelki sérülése abból is ered, hogy csúnyának tartja magát, önbizalom-hiányos, és nem mer a többiek közé menni. Állítólag az elmúlt évek során már javult a helyzet, de az öregedő Dok Mak sokkal több törődést igényel, mint a társai. Eleinte nem is lehetett a többiekkel összeengedni, mert félelmében elmenekült, elbújt, ám lassan kezdi elfogadni a társait. Amikor odaértünk, Dok Mak felhörrent, Ewa szerint örömeiben, és megengedte, hogy a nő cirógassa a fülét. Rózsaszínes-szürke fülét meglengette, és felhorkant.

– Egy felnőtt elefánt naponta körülbelül száz kilogrammnyi ételt eszik, és százhusz liter vizet iszik – magyarázta Michelle. – Nádat, ananászt, speciális elefánttápot, kókuszdiót, görögdinnyét és banánt fogyasztanak – mondta, odahúzott egy ananással teli zsákot, kinyitotta, majd várakozón rám nézett. Óvatosan kivettem belőle egy félbevágott gyümölcsöt, és odakínáltam Dok Maknak. Az elefánt lassan, megfontoltan nyúlt érte az ormányával, és olyan finoman vette ki a kezemből a gyümölcsöt, hogy elmosolyodtam.

– Mikor kezdenétek? – kérdezte Ewa, és egyenesen a szemembe nézett. Brad, akinek a jelenlétéről szinte el is feledkeztem, helyettem is válaszolt.

– Anne csak... érdeklődő. Elkísért, de ő egyelőre Bangkokot fedezi fel. Én viszont holnapután jönnek, egyelőre két hétre, aztán lehet, hogy később visszatérek még.

– Vagy úgy – bólintott Ewa. – Vannak még szabad bungalóink, nyugodtan jöhetsz. A teljes ellátásért és a szállásért minimális díjat számolunk fel, és kapsz majd egy „saját” elefántot, akinek a gondozásáért te felelsz, persze mi mindig itt vagyunk a thai

alkalmazottakkal együtt, és mindenben segítünk, ha kell. Ez nem azt jelenti, hogy a többi állattal ne foglalkozhatnál, csak amikor kidolgoztuk a nemzetközi programot, az első tapasztalataink azt mutatták, hogy az önkéntesek is jobban örülnek, ha felelősséget vállalhatnak egy-egy elefántért. De választhatsz is közülük, általában azok közül, akik valamiért rászorulnak a fokozott gondoskodásra, például azért, mert öregek, mert antiszociálisak, és még sorolhatnám...

– Jó, majd választok – mosolygott Brad.

– A legújabb lakónk Ko Phangan szigetéről került ide – mondta Michelle, és az egyik karám felé mutatott. – Ő Roong Pas, aki a szigeten turistákat szórakoztatott, legkedveltebb tevékenysége a festés volt. Imádta az embereket, az elefántokat, nagyon kedves, kreatív elefánthölgy volt... Még fiatal, tehát reméljük, hogy hamarosan magára talál.

– Mi történt vele? – kíváncsiskodtam.

– Tavaly elvesztette a kicsinyét. Három és fél hónapos volt... Azt remélték a gondozói, hogy hamarosan visszanyeri az életkedvét, és az ösztönei segítik... Bízta benne, hogy előbb-utóbb újra vemhes lesz, de Roong Pas minden társával megszakította a kapcsolatot. Magányosan álldogált, ki sem jött a karámjából, többé nem festett, csak katonamozgással dülöngélt egész nap. Véresre horzsolta magát a kerítéssel, amelynek neki-nekilökte a testét.

Álltam Roong Pas előtt, az elefánt figyelemre sem méltatott, hanem elnézett mellettem, valahová a távolba, és én pontosan tudtam, hogy mit érez.

Tényleg nem akartam sírni, de végigbőgtem a hazautat. Azt hittem, már nem vagyok képes sírni, hiszen amikor megérkeztem Londonból Bangkokba, és felmentem a szálloda medencéjéhez, azt hittem, hogy a medencében pancsoló családok és gyerekek láttán majd újra felidéződik minden rossz emlék, és végigbőgöm az érkezésem délutánját. De nem így történt, akkor semmit sem éreztem, semmire sem gondoltam, mintha kiürült volna az agyam, a szívem. És most, az elefánttáborból hazafelé menet előtört belőlem az önsajnálát.

Nem tudtam, Brad hogyan képes elviselni, hogy olyan útitársa van, aki folyton bőg, akinek – általa ismeretlen okból – taknya-nyála egybefolyik, de nem szólt egy szót sem.

Mire megérkeztünk az Ambassador elé, elfogyott a zsebkendőm, és elfogytak a könnyeim is.

– Mit szólna egy italhoz?

Brad nem volt tolakodó, és nem is szexuális ajánlatot tett, ebben biztos voltam. Valószínűleg csak érezte, hogy egy ital segíthet... ellazulni, megnyugodni...

Nem akartam beülni az Ambassador bárjába, és Brad is autentikusabb helyet javasolt, de azt mondta, meg kell keményítenem a szívemet. Nem menthetek meg minden thai lányt. Valószínűleg arra gondolhatott, hogy az elefántok sorsán buktam ki annyira, ezért sírtam végig a hazautat, úgyhogy részletes tájékoztatást adott arról, hogy a thai prostituáltak nem vágnak arra, hogy megmentsek, hogy örökbe fogadják őket, legfeljebb arról álmodoznak, hogy egy külföldi, egy jómódú farang feleségül veszi őket. Szóval, Brad megesketett, hogy nem fogom pénzzel tömni a táncoslányokat, nem jelentem fel a madámokat, nem tömörítem a lányokat érdekvédelmi szervezetbe. A végén persze elnevettem magam.

– Mehetünk – mondtam. Gyalog indultunk el a Sukhumviten, ahol a járda két oldalát árusok foglalták el: többek közt hamis dévédéket, hamis márkajelű pólókat, fürdőruhát, baseballsapkát, hamisított „svájci” bicskát, tollat, a drága órák utánzatait kínálták, egyszerűen mindent, amit piacképesnek ítélték. A járdán csak egymás mögött fértünk el, és néha így is sokáig kellett várnunk, hogy továbbmehessünk, mert előttünk a külföldiek alkudoztak valami portékára. Végül egy nagy kereszteződéshez értünk, és Brad egy szűk utcára mutatott a túloldalon:

– Az ott a Soi Cowboy.

Neonreklámok fénylettek minden házon, rengetegen nyüzsögtek az utcában. Ahogy befordultunk, majdnem beleütköztünk egy tucat iskolai egyenruhát viselő, copfos lányba – de amikor közelebről megnéztem őket, láttam, hogy jócskán kinőttek már az iskoláskorból. Kicsivel odébb bikinis, combközépig érő csizmát viselő lányok csábítgattak bennünket egy sztriptízklubba, a bár előtt pedig szárított halat és sült szöcskét árult egy férfi. Az egyik bikinis lány vett egy zacskó szöcskét, belekóstolt, majd beszaladt a bárba. Sztriptízbárok utcájában jártunk. Én korábban – tavaly, de idén is – csak a Patpongon láttam ilyet, de a Patpong elsősorban éjszakai piac, amelynek két oldalán itt-ott persze éjszakai bárok is találhatóak. Ha végigmegy az ember a szélső soron, látja a rúd mellett bikiniben vagy egy szál tangában ringatózó lányokat. Itt, a Soi Cowboyban viszont minden kapualjban, vagy inkább minden négyzetméteren sztriptízbár várta a „farangokat”.

– Elképesztő, hogy itt azok a nyugati férfiak is kapnak csinos lányokat, akik nyilvánvalóan defektesek, agresszívok, alkoholisták, bunkók. Nézze meg, az a fickó ott

nemcsak undorítóan részeg, hanem valósággal szétfolyik, olyan dagadt, és egy normális külsejű thai lány fogja a kezét – morogtam Bradnek, aki elmosolyodott.

– Van egy ismerősöm a konzulátuson – mondta. – Ő mesélte, hogy a thai lányok többnyire a túlsúlyos farangokra buknak, mert számukra a kövérség azt szimbolizálja, hogy az illetőnek van pénze, jólétben él, hiszen sokkal többet eszik, mint amennyire szüksége van. Egy ilyen férfi mellett biztonságban éreznék magukat.

– Pfúúúú...

– Igen. És ezek a kedves kis thai lányok, legalábbis maga annak látja őket, amikor bemennek a kiszemelt pasival a konzulátusra – mert mindjárt utaznának is vele „haza” –, komoly nyomást tudnak ám gyakorolni a választottjukra. A haverom mesélte, hogy amikor elkezdik lebeszélni a honfitársunkat arról, hogy rögtön feleségül vegye újdonsült szerelmét, a lány megsimogatja a férfi combját, és egyre feljebb csúszik a keze... Végül az ösztönök győznek, többnyire.

– Elég rossz véleménye van a thai lányokról.

– Dehogyan. Csak ne higgye, hogy az áldozatszerepből nem tudnak kilépni.

– Véleményem szerint igenis áldozat az, aki kénytelen prostituálódni.

– Egyetértek, csak azt szerettem volna jelezni, hogy nem mindig olyan feketék-fehérek a dolgok, amilyenek mi látjuk. Ez teljesen más kultúra, tudja? Ezek a lányok úgy élik túl ezt az egészet – mert tökéletesen egyetértek magával: borzalmas lehet, hogy többnyire sérült, beteg fickók viszik el őket –, hogy picit gyermeki marad a lelkük. Egymással barátkoznak, és megpróbálnak nevetni az egészen. Önmagukon, de a farangokon is. És védik magukat. Ha jön egy farang, aki elvinné őket, akkor szeretnék, ha azt komolyan gondolná. Mert ők általában komolyan gondolják, ha úgy döntenek, elköteleződnek valaki mellett. Elhagyják az itteni, thai szerelmüket, és elmennek külföldre, a télbe, amit gyűlölnek, itt hagyják a barátnőiket, a családjukat... Áldozatot hoznak, hacsak nem esnek valóban szerelembe a faranggal. Az már nehezebb helyzet. Akkor sokkal kiszolgáltatottabbak.

– Húha, de jól ismeri a lelkivilágukat!

Brad vállat vont. Nem tudtam eldönteni, vajon igénybe szokta-e venni a szolgáltatásaikat... végül is nem az én dolgom.

Végül bementünk az egyik bárba. Piros műbőr széksorok sorakoztak a „színpad”, vagyis a dobogó körül, ahol néhány lány hosszú csizmában és fehéreneműben, unott arccal riszálta magát a rudak mellett. Érkezésünkkel felélénkült a tekintetük – a korai időpont miatt még csak két srác, illetve egy kíváncsi házaspár kólázott a bárban. Bradet a lányok

tetőtől talpig végigmérték, aztán már jött is az egyik pincér, hogy felvegye a rendelésünket. Brad konyakot kért mindkettőnknek. Egy negyven körüli, gyönyörű thai nő intett neki a pulttól. Brad valamit mutogatott, mire a nő lejjebb vetette a zene hangerejét.

– Övé a bár – intett a nő felé a fejével Brad.

– Ő a madám? Hihetetlen. Egy nő dolgoztatja éhbérért ezeket a szerencsétlen lányokat?

– Úgy tudom, a lányok többnyire napi fix pénzt fizetnek azért a tulajnak, hogy a bárjában dolgozhassanak. Nem a madám adja el őket, de persze neki is érdeke, hogy jól menjen az üzlet. Azt beszélik róla, hogy egykor ő maga is prostituált volt, és megvédi a lányait, ha kell. De hát az üzlet az üzlet.

– Szörnyű – mormoltam. – Ismeri?

– Egy kicsit. Néha beszélgetünk. Jól tud angolul, de nem árul el valami sokat magáról. Azt viszont a lányoktól tudom, hogy a környéken minden prostituált az ő bárjában szeretne dolgozni, mert ő tényleg megvédi őket. Az arrogáns farangoktól, a féltékeny férjektől... és nem szed olyan nagy sápot, mint sok más tulaj. Talán azért, mert ő maga is bárókban dolgozott...

– Tud thaiul?

– Picit. Már vagy az ötödik telet töltöttem Bangkokban. Harmincnyolc voltam, amikor először itt jártam. Úgy volt, hogy az akkori barátnőmmel jövünk, de végül... egyedül jöttem. A barátnőmmel pont az utazás előtt szakítottunk.

– Azóta már nyilván túltette magát a szakításon...

– Hát persze, de ha normális kapcsolatom lenne, akkor nem egyedül utaznék ide. Mindegy, nem sürgetek semmit. Jól élek, szeretem a munkámat, mindig van lány az életemben, de nem sürgetek semmit. A szerelmet nem lehet sürgetni.

Arra gondoltam, hogy Simonnal szívesen lassítottam volna annak idején, amikor beleestem és szinte elveszítettem az eszemet, de ami még felkavaróbb volt: elveszítettem saját magamat is – de nem voltam képes lassítani.

– Most persze biztosan csodálkozol, hogyan találtam ki, hogy nekem is ott a helyem abban a táborban – mondom, és lehunyom a szemem. Koromsötét van már a szobában, de nem gyújtok villanyt. Már csak érzem, hol fekszik Simon, hol a feje a párnán, de nem bánom, hogy nem látom az arcát. Így könnyebb lesz... így könnyebb elmesélnem. – Nem Brad javasolta. Sőt az volt a furcsa, hogy ott ült egy nő mellett, egy olyan nő mellett (vagyis mellettem), aki végigbőgte azt a másfél órát, amíg Ayutthayáról Bangkokba értünk, és sem a kocsiban nem próbált kérdezősködni, vigasztalni, sem ott, abban a

bárban. Mesélt magáról, arról, hogy amikor elindult, távkapcsolatban élt egy floridai lánnyal, de egyikük sem akart odaköltözni a másikhoz, és hogy ő nem bánta, mert ez azt jelentette neki, hogy mégsem az igazit találták meg egymásban. És akkor ráébredtem, hogy ez azért nem így van. Hogy amikor valakit szeretsz, és ki akarod próbálni, hogy milyen lehet együtt, igazán együtt, akkor áldozatokat is hozol... érte, és magadért.

Elhallgatok, és azon gondolkodom, vajon Simon áldozatnak tekintette-e a részemről, hogy esténként, sokszor éjszakába nyúlóan vártam rá a vacsorával, amíg haza nem ért a kórházból. Hiába készült el frissen a vacsora, ha éppen beszállítottak hozzájuk valakit, aki autóbalesetet szenvedett vagy mondjuk levágta a lábujját a fűnyíróval. Simon olyankor nem érzett éhséget. Gyakran beszéltem róla Ralffal, a helyettesével, és kérdezgettem Ralfot, szerinte Simon miért akar mindent saját maga megoldani. Nem jobb-e, ha van egy olyan csapata, amelyikben megbízik? Lehet, hogy nehezebb másban bízni, de vajon nem ez a nagyobb erőpróba – ahelyett, hogy mindenkit az ő irányításával operálnak meg? Ralf persze diplomatikusan mindig csak annyit mondott, hogy Simon nemcsak a legrutinosabb és legügyesebb kezű közöttük, hanem a legkreatívabb is. Ő az, aki mer vállalkozni arra, hogy megmentsen egy olyan súlyosan sérült lábat – kockázatos műtétsorozattal –, amit tízből kilenc sebész rögtön amputálna.

Csak most értem meg, ahogy ezen tűnődöm, hogy nemcsak Simon az, aki kizárólag önmagában bízik – hanem volt idő, amikor én is csak benne bíztam. De ez már elmúlt, és ez elég fájdalmas.

– Mindegy, nem faggatott, mi a bajom, mitől akadtam ki a hazaúton, csak konyakoztunk, mesélt a thaiokról, az internetes vásárlásokról – tudod, ez a szakterülete –, meg arról, hogy olyan gyorsan telnek itt a napjai, és figyeljem meg, hogy ez a fajta semmittevés, a nézelődés, a szemlélődés valójában nem lustálkodás, hanem a legjobb töltődés.

Simon megmozdul az ágyban, én pedig elhallgatok. Aztán mégis kinyögöm:

– Szóval, a végén kiböktem, hogy elmennék én is önkéntesnek az elefánttáborba.

Brad jól tudott hallgatni. Nem tett semmi mást, csak hallgatott, amikor elkezdtem magamról mesélni. Néha odaült mellénk egy-egy táncoslány, remélve, hogy talán felkelti Brad érdeklődését – vagy kettőnkét, ki tudja, mire számítottak –, de amikor látták, hogy nem lesz üzlet, odébbálltak. Körülöttünk cserélődtek a vendégek, csak mi maradtunk, a kesernyés thai konyak mellett, és én meséltem. Arról, hogy már egy éve nem csinálok semmit, pedig korábban tényleg élveztem a munkámat. Reklámügynökségnél dolgoztam,

elsősorban plakátelhelyezéssel, kreatív reklámok kitalálásával, és az utóbbi időben már szövegírással is foglalkoztam. De az elmúlt egy évben semmi sem tudott lekötni. Brad nem kérdezte, házasságban élek-e, türelmesen és figyelmesen hallgatott. Én pedig, noha gyűlöltem, amikor odahaza a barátaim unszoltak, hogy ha van kedvem, beszéljek csak az érzéseimről, most magamtól kezdtem beszélni. Elsősorban arról, hogy úgy érzem, többé nem vagyok képes szeretni. Nem vagyok képes megbocsátani sem Simonnak, sem önmagamnak. Először mondtam ki a férjem nevét. És az is kicsúszott a számon, hogy „régén mennyit neveltünk, nem is neveltünk, hanem vihogtunk, röhögünk, együtt, önmagunkon, a világon, mindenben”.

Brad még mindig hallgatott. Akkor éreztem meg, micsoda ereje van a hallgatásnak. Sokkal jobban megnyíltam, mintha kérdésekkel bombázott volna. Úgy ült ott, mintha tudná, hogy ki fog bontakozni előtte egy elképesztő történet, és volt türelme kivárni. Igen, kezdtem elhinni, hogy van türelme a nagy szerelmet is kivárni.

– Minden itt változott meg, Thaiföldön – mondtam végül. – Tavaly jöttünk ide nyaralni, hárman. A férjem, a kislányom és én. Karácsony előtt utaztunk, ez lett volna az első olyan szilveszter, amit távol töltünk az otthonunktól. Cecilia alig múlt egyéves... Pár napot töltöttünk Bangkokban, utána Phuketre repültünk. Tudja, én szerveztem az egész utat. Nem akartam bevonni utazási irodát, otthonról a neten mindent elintéztem – mondtam, és halványan elmosolyodtam. – Nem figyeltem meg a netes vásárlás gyenge pontjait... Simon szokás szerint halálosan fáradtan indult, én csomagoltam be helyette, mert még az utazás előtti éjszaka is dolgozott. A férjem sebész, mondtam már? Óriási a felelősség a vállán, egy nagy traumatológiai osztályt vezet. Már így ismertem meg, úgyhogy nem panaszkodom. Sokszor vártam rá étteremben, tenispályán, gyakran megesett, hogy telefonon hívott, és közölte, behoztak egy sérültet, ezért vissza kell mennie a műtőbe... Én akartam mindenáron nyaralni menni, azt mondtam, elutazunk, ha törik, ha szakad, még akkor is, ha pont a kórház mellett zuhan le egy repülőgép, tele sérült utasokkal... Úgyhogy eljöttünk. Életem legrosszabb döntése volt.

– Lehet, hogy árulásnak tartod, hogy elmeséltem neki – folytatom halkán. – De muszáj volt egy kívülállónak beszélnem róla, aki nem vág sajnálkozó képet, aki csak figyel... És akkor elmeséltem neki, hogy mi történt Phuketen. Egyébként szerintem már korábban kitalálta. De azért elmondtam.

Simon megmozdul az ágyban, nyugtalanul, vagy csak én érzem úgy, hogy nyugtalan? Jézusom, lehet, hogy ébren van. Talán mégsem kellene folytatnom. Nem akarom felkavarni.

Nem akarom elveszíteni.

– Elmeséltem neki, hogyan történt. Elmondtam, hogy előző nap összekaptunk, mert én az elefántokhoz akartam menni Ceciliával, te pedig még pihenni szeretted volna a tengerparton. És végül beadtam a derekam... Az egyezésünket nem említettem neki, nem mondtam, hogy abban maradtunk: a londoni hétköznapjainkról te döntesz, mert te vagy az elfoglaltabb, de a nyaraláskor én vagyok a főnök. Azért sem említettem neki az egyezésünket, mert nem ezen múlt... Illetve, most már sajnos mindegy, min múlt. Nem dokumentálni akartam a történeteket, hanem végre szerettem volna kiönteni a szívemet, hogy egy kicsit megkönnyebbüljek.

– Felmentem a szállodába, hogy Cecilia ételét megmelegíttessem – emlékeztem vissza. Már szinte nem is hallottam a zenét, a lányok nevetését, nem láttam senkit, még Bradet sem. – Fentről, az ablakból figyeltem őket. Simont és a lányunkat.

Mély lélegzetet vettem.

– És akkor megláttam azt a szörnyű... borzalmas hullámot, ami vágatott, száguldott a part felé. Először nem is tudtam, mi történik, mert mire felfogtam, letarolta a szálloda strandját, a kertet, felkapta a nyugágyakat, az embereket, egy óriási, rettenetes hullám, ami özönvízként zúdult a környékre, és olyan agresszív volt, hogy magával sodort mindent és mindenkit, ami és aki csak az útjába került.

Elhallgattam, és megittam a maradék konyakot.

– Simon túlélte – mondtam később. – Ceciliát azonban kitepte a karjából a hullám. Sosem találták meg. Eltelt egy év, és azóta sem találták meg... Mi pedig... nem bírtunk megbocsátani magunknak. Szép lassan tönkretettünk mindent magunk körül. A házasságunkat is. Hát ezért vagyok itt. Hogy megértsen, mi történt. Hogy megkönnyebbüljek. Hogy... hogy tovább tudjam élni az életemet.

Érdekes, amikor ezt kimondtam, már arra gondoltam, vajon Brad hogyan fog reagálni. Vajon azt mondja: sajnálom? Vagy azt, hogy milyen szörnyű történet? Egyiket sem akartam hallani. De persze igazságtalan is vagyok, egyiket sem akarom hallani, csak hát én mit mondanék annak, aki az én helyemben lenne, és elmesélné ezt a történetet? Azt

mégsem mondhatnám, hogy na, akkor igyunk egyet.

Brad semmit sem szólt.

És ez volt a legjobb, amit tehetett. Akkor jöttem rá, hogy nem akarom, hogy bármit is mondjanak, hogy sajnálkozzanak, szánjanak. Egyszerűen csak szerettem volna elmesélni az egészet egy kívülállónak, már ez némi megkönnyebbülést hozott. Érdekes, valahányszor meséltem róla, mindig kevesebb indulatszóval tettem, mindig kevesebb könnyem folyt. Azt hiszem, akkor értettem meg, hogy – bármilyen nehéz is beszélni egy ilyen tragédiáról, és hiába gondolják azt az emberek, hogy jobb nem bolygatni az ilyesmit, jobb hallgatni róla – ha beszélhetek, közelebb jutok ahhoz, hogy megértssem magamat. Most például azt is kezdtem elhinni, hogy valójában szeretnék boldogan élni. Eddig, egy éven át ezt nem hittem volna. De amint kimondtam: „azért vagyok itt, hogy tovább tudjam élni az életemet”, rájöttem, hogy tényleg, igazán erre vágyom. Hogy normális mederbe terelődhessen az életem.

– Arra gondoltam, hogy nekem is el kéne mennem az elefánttáborba. Önkéntesnek. Mit gondol?

Brad bólintott, majd kisvártatva azt mondta:

– Már a hazaúton tudtam, hogy önkéntes munkát fog vállalni. Tudtam, hogy visszatér Ayutthayába.

Nagyon furcsa, hogy ha valaki elmesél magáról valami nagyon személyeset, akkor rendszerint a másik is kinyílik.

– Emlékszem, egyszer elutaztunk a nővéremmel és az öcsémmel a nagynénémékhez Floridába – kezdett bele Brad egy történetbe. – Tizennégy lehettem, a nővérem tizenöt, az öcsém tizenkettő. A nagynéném akkoriban ment újra férjhez egy ellenszenves fazonhoz, és meghívtak az apartmanjukba. A férj – azt hiszem, Billnek hívták, a neve nem fontos, mert azután a nagynéném még elfogyasztott pár férjet – a kezdetektől utált minket. Tény, ami tény, átok rossz kölykök voltunk, de a tengerpartot élveztük. Aztán hazaindulás előtt kiderült, hogy elhagytuk a parton az egyik vadiúj strandtörülközőjüket. Bill elkezdett velünk üvöltözni. A nővérem a vállát vonogatta, hát ezt nem kellett volna, mert ez csak olaj volt a tűzre, Bill még jobban feldühödött és kiöntötte azt a vizet, amit a nővérem haza akart vinni. Tengervíz egy palackban. Semmiség, de nekünk fontos volt. Egy üveg tengervíz. És ahogy Bill kiöntötte, azt mondta: „Figyeljétek meg, ahogy kifolyik.

Cseppenként öntöm. Ti is csak egy-egy ilyen kis csepp vagytok”.

Brad várt egy pillanatig, majd kesernyésen elmosolyodott.

– Ez volt a legnagyobb sértés. Ennél jobban nem is bánthatott volna meg bennünket. És egy időre el is hittük Billnek, hogy nem vagyunk többek egy-egy csepp víznél, ami lefolyik a mosogatóba. Hát elég hülyék voltunk. Én nagyon-nagyon sokáig csak egy kis cseppnek éreztem magam azután. Harminckét éves voltam, amikor elvettem azt a lányt, akivel örökre gondoltam... mindent. Olyan lány volt, akivel bármiről lehetett beszélni. Egyszeriben megéreztem, hogy már nem vagyok egyetlen csepp, amit bármikor belelöttyinhetnek a mosogatóba. Bee-nek hívtam. Valahogy a részem volt. És teljesen természetes volt, hogy feleségül veszem. Szerintem ő is szeretett. Sőt továbbmegyek, azt hiszem, ő is szerelmes volt belém. És a legjobb barátjának is tekintett. Aztán... egyszer, még az első házassági évfordulónk előtt átölelt és azt mondta, beleszeretett valakibe.

Arra gondoltam, mennyi ilyen történet van. Igen. Bárcsak nekem is efféle bánatom lenne.

– Beleszeretett egy lányba. Egy ázsiai lányba. Egy lányba, aki Thaiföldön, Chiang Raiban született.

– Meg akarta fejteni, hogy történhetett meg ez az egész...? Azért jött először Bangkokba?

– Zavart voltam, talán kíváncsi is – bár ez nyilván elég perverzül hangzik, hogy kíváncsi voltam arra az országra, amelynek szülőtte, ráadásul egy nő, elszerette a feleségemet –, de évekig nem mertem elindulni. Aztán persze elfogadtam, hogy így alakult, és amikor már nem fáj, akkor már csak tiszta kíváncsiság volt bennem. És eljöttem, még egyedül is.

– Mi az, amiért évről évre visszajön?

– Az, hogy... azt hiszem, az a meggyőződés, vagy hitem, vagy bárminek is nevezzem... szóval az, hogy itt semmi sem lehetetlen.

Elhallgatott, és én sem szóltam. Hiszen amint kimondta, mindketten tudtuk, hogy ebben téved. Nagyon nagyot téved.

– Másnap zuhogott az eső. Egész nap esett, kisebb megszakításokkal. Lementem az utcára, és láttam, hogy a csatornák nem tudják elnyelni a vizet, helyenként majdnem a térdemig ért, ahogy átkeltem a Soi 11-en – mesélem.

Nem tudom, Simon is itt volt-e már akkor. Szeretném remélni, hogy még nem. Biztosan

rosszulesne neki, ha tudná, hogy miközben itt volt a közelben, én nem őt kerestem, hanem egy idegen vállán sírtam ki magam. Simon nyugodtan szuszog.

Milyen régen szuszogott így mellettem. Abból gyanítom, hogy nem alszik, mert háton fekve többnyire horkolni szokott. Ha horkolt, általában óvatosan addig bökdöstem, amíg valamelyik oldalára nem fordult. De ki tudja, lehet, hogy már másképp alszik. Annyi mindent nem tudok már róla... Eltelt egy év, ami alatt elhidegültünk egymástól, mindketten szenvedtünk, de a fájdalmunkat nem tudtuk megosztani egymással, én kimondatlanul is őt okoltam, és az utolsó két hónapban már nem is laktunk együtt. Nem bírta elviselni a kimondatlan szemrehányásaimat, és nyilván nem bírta elviselni az egész helyzetet.

Most itt ülök mellette, és visszafordítanám az időt... szeretném meg nem történtté tenni legalább az elmúlt hónapok eseményeit.

– Amikor esett az eső, az járt a fejemben, hogy Cecilián milyen aranyosan állt az a kis esőköpeny... És eszembe jutott a doveri hosszú hétvégénk is, amikor mindent elmosott a zuhé, de mi nem bántuk... Nem mondom, hogy csupa szívderítő gondolatom volt, úgyhogy már vártam, tényleg vártam, hogy végre kiszabaduljak a gondolataim börtönéből, és gondoskodhassak az én „saját” elefantomról.

Esküdni mernék, hogy Simon elmosolyodott. Még a sötétben is látom. Vagy csak szeretnék látni az arcán egy mosolyt?

– Roong Pas lett az elefantom – mondom. Hát persze hogy Roong Pas. – És el tudod képzelni, mennyire utált? Keresztülnézett rajtam, és amikor muszáj volt a szemembe néznie, egyszerűen éreztem, hogy utál – mosolyodom el.

Roong Pas. Jó rá visszaemlékezni. Hiszen visszahozott az életbe.

Enyém lett az egyik cölöpház, kőpadlóval, kényelmes ágygal, mosdóval, zuhanyzóval, vécével, és kilátással a telepre. Brad a szomszéd házban kapott egy szobát, és egy olyan elefántot választott – Sariát –, aki munkaalkoholizmusban szenvedett. Sariát nyugdíjazták kora (közeledett a hetvenhez) és leromlott fizikai állapota miatt, ám a tétlenséget egyáltalán nem bírta, és depressziós lett. Egykori gazdája nem tudott neki könnyebb munkát biztosítani, és az ellátására sem mindig volt elég pénze, úgyhogy Saria végül a telepre került. A gondozóinak olyan munkákat kellett találniuk a számára, amelyek nem merítik ki túlzottan. Hát, Bradnek is feladták a leckét, gondoltam.

Mint ahogy nekem is. Roong Pas, a választottam gyönyörű elefánt volt. Hatalmas, sötétbarna szemmel bámult unottan a világba, a bőre inkább barnás volt, mint szürke, és a fülét, valamint az ormányát világos foltok tarkították. Roong Pas csak az ananászt és a speciális elefánttápot fogadta el, ezért a táplálása meglehetősen drága volt.

– Egyébként az éhhalált választaná – magyarázta Michelle, amikor bemutatott minket egymásnak. – Így hát maradnak a kedvenc csemegéi, amelyeknek nem tud ellenállni. Ő kerül legtöbbször a táborban, bár még így sem fogyasztja el az átlagos, napi száz kilónyi táplálékot.

Roong Pas és köztem számos hasonlóság volt. Az egyik éppen az étkezés. Régen szerettem enni, néha fogyókúrára kellett fogynom magam, amikor láttam, hogy kicsit elszaladt velem a ló. Ilyenkor az utolsó kocka csokoládét is eltüntettem a lakásból. Cecilia miatt is jobb volt ez így, Simon pedig különben sem evett édességet, mert azt mondta, attól „úszógumi” alakul ki a derekán. Az én hiú férjem... Miután Ceciliát elvesztettük, az étvágyam is elveszett. Pont úgy éltem én is, mint Roong Pas: legfeljebb annyit ettem, amennyi életben tartott. Csakhogy nekem már kedvenc kajám sem volt. Nem éreztem az ízeket. Már vagy egy éve nem azért kellett küszködnöm, hogy beleférjek a régi cuccaimba, hanem hogy ne fogyjak ki belőlük. Megesett, hogy csak azért tömtem magamba egy-két csokis croissant-t, hogy gyorsan túlessem az étkezés „szertartásán” – már ha a péknél vásárolt croissant gyors, helyben történő elfogyasztása szertartásnak tekinthető –, és hogy kalóriát vigyek a szervezetembe. De nem kívántam sem a tejszínes-epres csokoládét (ami régen a kedvencem volt), sem a főtt ételeket. Úgyhogy Roong Pas éhségstrájkját nem a világgal szembeni gyűlölet jeleként értelmeztem, hanem kétségbeesett segélykiáltásként.

– Sokan próbálták már beleimádkozni a banánt, a kókuszdiót, de nem sikerült – tette hozzá Michelle, nyilván azért, hogy ne magamat hibáztassam, ha Roong Pas maga mögé hajítja valamelyik csemegét. – Volt itt egy norvég hölgy, aki mindig friss banánt vásárolt, és direkt az elefánt előtt evett belőle, hátha Roong Pasnak is megjön az étvágya... De nem jött meg. Úgyhogy maradunk a tápnál és az ananásznál.

Az elefántok elvileg szeretik a fürdőzést, a „vakarászást”, de az én védencem ettől sem derült jobb kedvre. Michelle elmagyarázta, hogy Roong Pas nem agresszív, de váratlanul és hátulról nem közelíthetek hozzá (egyébként a thaiföldi elefántok, ha normálisan tartják őket, nem szoktak megvadulni, de a felügyelők azért mindig a közelben vannak, sosem marad egyedül a segítő az elefántjával).

Az első nap kiderült, hogy nem lélekgyógyász vagy „barátnő” leszek, hanem az elefánt

lakóhelyét kell takarítanom, segítenem kell a táp összeállításában, a mindennapi teendőkben. Ezt azért sem bántam, mert Roong Pas látszólag nem vett tudomást rólam, és ha mégis, akkor – úgy éreztem – megvetően átnézett rajtam.

A rövid időre érkezőknek elvileg megszabott programjuk van, hogy a gondozás minden elemét megismerjék és kiélvezhessék. Azonban én maradhattam Roong Pas mellett, mivel az elefantom nem szívesen vett részt a közös programokban.

Rögtön az első este megtudtam, hogy Brad járt közben az érdekemben Michelle-éknél.
– Ha nem bánod, röviden elmeséltem nekik, miért vagy itt – mondta Brad. Ayutthaya központjában, egy thai étterem viaszosvászonral leterített asztalánál ültünk és rostos sült tintahalat ettünk sült rizzsel. – Mivel az ausztrál Susanon és egy dán családon kívül nincsenek más önkéntesek a táborban, Michelle-ék beleegyeztek, hogy végig Roong Pas mellett maradj, talán jót tesz mindkettőtöknek. Bár én azt mondom, érdemes lenne holnap kijönnöd a fürdetésre, akkor is, ha az elefántod nem lesz ott...

Brad strandpapucsban volt, a haját copfba fogta, az ingét kigombolta... Komolyan mondom, szívesen megsztájlingoltam volna egy kicsit. Levágattam volna a haját, a borostáját is leborotváltattam volna vele, és normális cuccot adtam volna rá. Ha rajtam múlik, nem flangál egy rövid ujjú, mellig nyitott ingben, még akkor sem, ha éppen nyaral. Aztán gyorsan rájöttem, hogy semmi közöm hozzá, hogy néz ki. Nem várhatom, hogy minden férfi annyira adjon magára, mint Simon. És hogy ugyanolyan legyen az ízlése.

– Saria nagyon jó fej – dicsérte az elefántját Brad. – Kimentünk a mahutokkal kókuszdiót szedni. Saria szorgalmasan dolgozott, bár minden második kókuszt feltörte és megette.

Brad mosolygott, és láttam, hogy tényleg bírja azt az elefántot. Koccintottunk és egymásra mosolyogtunk.

– Hogy bukkantál rá erre a telepre?
– Amikor itt vagyok, mindig keresek magamnak olyan helyet, ahol segíthetek. Két hetet, egy hónapot. Tavaly Pattayán voltam egy... árvaházban. Egyszerűen... nem is tudom, úgy érzem, hogy ettől turbóenergiát kapok. Feltöltődöm. Részt veszek egy közösség életében, és úgy érzem, hogy egy kicsit én is hozzájárulok ahhoz, hogy az ott lakók jobban érezhessék magukat. Szerintem nem is nekik van szükségük ránk, önkéntesekre – persze nyilván jól jön a segítség –, hanem nekünk a lehetőségre. A feladatra. Engem egy évre feltölt, ha részt vehetek ilyesmiben. Pont azon gondolkozom, hogy otthon szervezek majd efféle elfoglaltságokat a barátaimnak. Egészen másként látod a világot utána...

Akkor bevillant, hogy nem véletlen ez a találkozás. Mr. Hope, a reménysugár. Nem véletlenül vetődött az utamban pár nappal ezelőtt a Patpongban. És nem véletlenül hívott magával Ayutthayára. Vajon lehetséges, hogy ez a tetovált, copfos pasi már a közös tuk-tukozás alatt ráérezte, hogy el kell hoznia ide? Persze azt nem gondoltam, hogy egészen másképp fogom látni a világot, a problémáimat, ha letelik az egy hét a Royal Kraalban, de legalább ez alatt az idő alatt mással foglalkozom, és nem ugyanazt a filmet pörgetem magamban egyfolytában.

Tuk-tukra vadásztunk, de éppen egy sem jött az úton, úgyhogy elindultunk gyalog. A telep a városon kívül fekszik, így legalább láthattuk a megvilágított ayutthayai romokat. Brad mesélt az egykori királyságról, amelynek Ayutthaya volt a központja, és arról is, hogy mennyi vér, szenvedés, könny tapad ezekhez a romokhoz... Ő szereti a romokat, én nem. Hiába élénk a fantáziám, valahogy nem hiszek benne, hogy ezen a helyen valaha paloták álltak, nem tudom – de talán nem is akarom – magam elé képzelni az itt lakók életét. Ezt el is mondtam Bradnek, aki csak mosolygott.

– Nem kell szeretni. Csak érezd az energiát.

– Aha – dünnyögtem. Energiát, persze, gondoltam.

– Vigyázz – ragadta meg Brad a vállamat, amikor majdnem leléptem egy kocsira. Thaiföldön az erősebbé az elsőbbség, a gyalogosok még a zebrán is jól teszik, ha előbb alaposan körülnéznek (még akkor is, ha zöld a lámpa). Hát én ezt elmulasztottam.

És akkor megéreztem, milyen jó, hogy egy férfi fogja a vállamat.

Nem tudom, hogy történhetett, de mindennél erősebben tört rám a vágy. A vágy, hogy érintsen, hogy gyógyítsa meg a lelkemet, hogy ölelje a testemet, hogy csókoljon, és sose engedjen el.

Nyolc hónapja senki sem érintette a bőrömet.

– Akkor már nyolc hónapja nem voltunk együtt – mondom halkán, és reménykedem, hogy Simon, ha ébren van is, nem hallja tisztán, amit mondok. Ámbár, miért ne hallaná? Lüktet a csend körülöttünk. Vagy ez csak a saját, belső csendem? – Emlékszel, amikor utoljára együtt voltunk... abban a szeretkezésben nem volt szerelem, inkább csak félelem. Félelem a jövőnkől, a jövőtől, attól, hogy elveszítjük egymást... És aztán többé nem mertünk közeledni egymáshoz. Nem mintha ez bármire felmentést adna. És nem mintha magyarázkodnom kéne – teszem hozzá, bár magamban azonnal felteszem a kérdést:

tényleg nem? –, de a semmiből tört rám a testi vágy, és ugyan eszembe jutottál, és átfutott az agyamon, hogy nem kellene, nem szabad, de... végül... hát csak megtörtént.

Kimondtam. És most hallgatok. Nem részletezem, mert minek? Ennyi elég. Sőt sok is.

Az elefánttelepen, a kőpadlós házban nem töltöttem egyedül az első éjszakát. Kapaszkodtam Bradbe, először biztos voltam benne, hogy csak menekülök – ám egyszeriben, már nem tudom, mennyi idő után arra eszméltem, hogy ez nem menekülés. Hanem vágy. Színtiszta vágy. Öleltük egymást, és arra gondoltam, így akarok maradni, Brad karjában, egy elefántmenhelyen, távol az összes problémámtól. Amikor mellette feküdtem, nem gondoltam Simonra. Nem gondoltam a régi életemre, nem gondoltam semmi másra, csak arra, mennyire jó, hogy Brad a simogatásával ráébresztett, hogy van testem, ami törődést kíván. Ha pedig ez így van, akkor talán a lelkem is képes lesz majd a gyógyulásra.

Akkor vettem észre, hogy milyen szép a szája, és hogy nem is szúr a borostája. Hogy mennyire normális férfi. Persze, gondoltam, reggel majd biztosan máshogy látom az egésztestet. Talán bele sem tudok majd nézni a szemébe. És a tükörbe. Már elképzeltem, hogy kerek egy hétig kerülni fogom a találkozást. Vagy hogy már másnap visszautazom Bangkokba, annyira kínos lesz a helyzet. De alighogy ezt végigpergettem magamban, ő végigsimított a hátamon. Egy ponton érdes lehetett az ujjbegye, vagy valami ilyesmi, mert kicsit karistolt, de nem esett rosszul. És hirtelen arra gondoltam: lehet, hogy nem is akarok másnap elmenekülni. Ki tudja. Még az is megtörténhet, hogy maradni akarok.

– Akarsz beszélgetni? – kérdezte később.

– Nem – morogtam a mellkasának.

– Hála istennek – vigyorgott. – Akkor alhatunk.

Én is elmosolyodtam.

A mellkasán aludtam el. Egy tetovált, copfos, szőrös, törvénytől kívüli fickó karjában.

Másnap reggel ott is ébredtem. És – hiába kerestem magamban az érzést – nem volt menekülhetnékem.

Cecilia elvesztése után rengeteg ezoterikus könyvet elolvastam, vigaszra vágyva, és valamelyikben azt olvastam, hogy az emberekben halálközeli élmény nélkül is történhet „lélekcsere”, vagyis elérkezhet egy sorsfordító pillanat, és attól kezdve egész máshogyan látják magukat, az életüket, és „magasabb rezgésszinten élnek”. Akkor persze ezt hülyeségnek tartottam, de azért reggel, az ébredés után átsuhant az agyamon, hogy talán

lélekcsere volt, csak átaludtam. Mert az én fegyelmezett, precíz, megbízható, életmentő és sármos férjemet lecseréltem egy szakadt rockzenész külsejű szabadúszóra, aki attól érzi jól magát, hogy hetekig elefántok ürülékét takarítja, és közben úgy véli, jót tesz a világgal és önmagával.

És ez a pasi egész éjjel engem ölelt, és nekem már rég esett olyan jól bármi is, mint ez az ölelés.

Nem tudom, hogyan is szeret bele az ember valakibe. Engem sosem a testem ösztökélt, eddigi kapcsolataim kezdetén (bár nem volt túl sok) először mindig a lelkemben és a szívemben éreztem vágyat. Mind a négy kapcsolatomban először jött a szerelem, arra sóvárogtam, hogy a másik szeressen belém, és csak később támadt fel bennem a testi vágy, akkor, amikor már eleget fantáziáltam arról, hogy együtt vagyunk... A leghosszabban Simonról ábrándoztam, majdnem egy kerek évig – munkakapcsolatban voltunk (hiszen a balesetmentes év kampányában szakértőként sokat segített), kezdtem egyre jobban megismerni, mint embert, és csak akkor éreztem, hogy kívánom, amikor már végleg elveszttem. Amikor már szerelmes voltam belé. Én ezt tartottam normálisnak.

És most, miközben a mahutokkal, a thai elefántgondozókkal és az önkéntesekkel a reggeli után az aznapi programra, a fürdetésre készülődtünk, egyfolytában az járt a fejemben, hogy dacára annak, hogy Roong Pas antiszociális és biztosan nem akar majd a csapattal tartani, én szívem szerint velük mennék, csak hogy Brad közelében lehessenek. Bármilyen ijesztő volt is az érzés, hogy egyetlen, váratlanul együtt töltött éjszaka után ennyire vágyom a közelségére, mégis azon tépelődtem, hogy nem bírom ki, ha nem lehetek mellette. Talán most is lassítanom kellene, gondoltam, hiszen teljesen előzmény nélküli, amit tettünk. Nem beszélve arról, hogy férjnél vagyok, még ha nem élünk is együtt Simonnal, de azt nem mondtuk ki, hogy mindenki menjen, amerre lát, csináljon, amit akar. Ideiglenes különélésnek neveztük, valószínűleg azért, hogy lehetőséget adjunk egymásnak a visszatérésre, hogy ne zárjuk le véglegesen azt, ami hét éven keresztül annyira jól működött.

Mindennek ellenére most Brad érintésére vágytam, arra, hogy vele fürdessem az elefántokat.

Végül eldöntöttem, hogy csatlakozom a csoporthoz. Hiába mondtam korábban azt, hogy a táborban maradok. Ám mire elszántam magam, Brad odalépett hozzám, finoman végighúzta ujját a karomon, és azt mondta:

– Sok sikert az elefántodhoz. Délután találkozunk.

Így hát nem mentem velük. Sértetten, kedvetlenül, de a táborban maradtam.

Roong Pasnak ananászt daraboltam szakmányban, Michelle-ék megengedték, hogy a karámja előtt szecskázzam fel a gyümölcsöt. Gondoltam, talán megjön az étvágya, ha látja, hogyan készül a kajája. A gépies munka közben volt időm gondolkozni Braden és kettőnkön. Mit akarok tőle? Mit várok a kapcsolatunktól? Ez a férfi nyilvánvalóan maga sem tudja, mit szeretne. Nem akar vagy nem tud megállapodni, úgy él, mintha még mindig egyetemista lenne, kötöttségek nélkül, szabadon... talán ez tetszett meg benne? Én régen mindig előre terveztem, ahogy Simon is. Simon szigorú időbeosztás szerint élt, és talán éppen Brad lazasága és szabadsága vonzott. Igyekeztem megfejteni és megérteni vonzódásom okát, mert most, évek után először ismét azt éreztem, hogy kezdem elveszíteni önmagamat (mint amikor Simonnal egymásra találtunk), csak hogy ez most furcsa és ijesztő volt. Nem szerethetek bele valakibe, akit csupán néhány napja ismerek, aki egészen másképp él, mint én, aki még csak nem is tetszik igazán!

Az etetéshez Kwan, az elefántom gondozója kinyitotta a hatalmas, nyitott kifutó ajtaját és bemehettem Roong Pashoz. A „kislány” – Kwan így nevezte: „the little girl” – a füle botját sem mozdította, azaz még a fülét sem lengette érkezésünkkor (pedig mostanra már tudom, hogy a füllengetéssel gyakran a boldogságukat, vagy éppen ingerültségüket fejezik ki az elefántok). Roong Pas tudomást sem vett a külvilágról. Kimérten eszegetett, és hiába kínáltam a kezemből a gyümölccsel, ő inkább az etetőjéből vette el az ananászt.

– Szomorú a kislány – mondta Kwan, és megpaskolta Roong Pas hatalmas hátát. Arra gondoltam, Roong Pas életkedvét valószínűleg nem én fogom visszaadni, már ha egyáltalán bárki is képes lenne erre.

És akkor történt valami.

Egy vemhes elefánt köré sereglettek a gondozók, az állatot az imént hozták vissza a fürdetésből, mivel bizonyos jelek arra utaltak, hogy – idő előtt – megindul nála a szülés. Az elefánt a tábor közepén állt meg, és a bébigondozóból – ahol a bébielefántok laktak az anyjukkal – izgatott horkanások hallatszottak. Az egyik elefánt valósággal felsikített. Kwannal a kerítés felé indultunk, hogy jobban lássunk, és csak az utolsó pillanatban vettük észre, hogy Roong Pas otthagya az ételt, és maga is kifelé tartott a kifutójából. A „kislány” elsétált mellettünk, mintha ott sem lettünk volna. Mindez pillanatok alatt történt

– láttam Kwan tanácstalanságát, láttam, hogy azon tűnődik, megállítsa-e az állatot, láttam, hogy a kerítéshez támasztott botja felé kap. Aztán Kwan pillantása találkozott Roong Paséval. Elkaptam ezt a pillantást én is. A gondozó szemében bizalom tükröződött. Az elefántéban elszántság. Ijesztő, félelmetes, gyönyörű és megható pillanat volt.

Kwan engedte, hogy Roong Pas kimenjen a táborba. Futólépésben kísérte, de nem szólt rá, nem akarta visszaterelni, talán érezte, hogy most valami fontos történik. Máig sem tudom, vajon Kwan ennyire bízott Roong Pasban, hogy kiengedje az ellő elefánttehénhez? Bízott benne, hogy nem fog ártani neki? Sejtette, hogy nagy dolog van készülőben?

Izgatottan követtem őket.

Mire odaértem, láttam, hogy az újszülött világra jött. Picike, nedves, szőrös fejű elefántbébi volt, most ott feküdt a tábor közepén, és az anyja gyengéden bökdöste az ormányával. Roong Pas érkezését senki sem vette észre. Egyszeriben csak ott volt. Mire az anyaelefánt meglátta és horkantott egyet, Roong Pas már közvetlenül az újszülött mellett állt. Visszatartottam a lélegzetemet. Kwannak még arra is volt gondja, hogy odébb tereljen, nehogy valamelyik állat véletlenül nekem jöjjön, rám taposson, de a gondozók gyűrűje mögül is jól láttam, mi történik.

Roong Pas egy ideig nézte az újszülött elefántot, majd lassan, egészen lassan leeresztette az ormányát, és lágy mozdulatokkal végigtapogatta. Mintha csak illat- vagy ízmintát akarna venni róla. Aztán pedig, amikor látta, hogy az anyaállat talpra akarja állítani a kicsit, segítségére sietett. Együtt támogatták fel az újszülöttet. Roong Pas nézte a picit, aki már azt kereste, hogyan tudna szopni, és még egyszer megérintette pihés testét az ormányával.

Utána, mintha mi sem történt volna, megfordult és visszasétált a kifutójába, hogy megegye a maradék ananászt.

Bár a gondozók a váratlan elléssel voltak elfoglalva, sejtettem, hogy nem kerülte el a figyelmüket a jelenet. Kwannal visszamentünk Roong Pashoz. A gondozó elmosolyodott.

– Roong Pas pótanyja lesz az új bébinek – fordult felém. – A kislány visszatért közénk.

Attól kezdve csak bámultam Roong Past. Az igazat megvallva, az ellést követő órákban nem sokat segítettem Kwannak, inkább csak a korlátnak dőlve néztem az elefántot, a környéket, a pálmákat, és próbáltam elhessegetni a kérdést, hogy miért kell mindig mindent összezavarnom. Olyasmik jutottak eszembe, hogy Brad vajon miért nem használ

kölnit, és hirtelen az orromban éreztem Simon kölnijének édes-kesernyés illatát, aztán eltűnődtem, vajon mennyi időnek kell eltelnie, hogy elfelejtsem ezt az illatot? Egyáltalán, el akarom-e felejteni? Közben beúszott a gondolataimba az a kép is, ahogyan együtt vagyunk Braddel, ahogy fekszünk, végtagjaink összefonódnak, és már megint beleborzongtam... És gondolataimban újra láttam Simont a bőröndjeibe pakolni – akkor ment el, amikor nem voltam otthon, így beszéltük meg –, és szinte éreztem a nyakamon az érintését... Uramisten, megőrülök, gondoltam.

Aztán megjött a csapat a fürdetésből, és én úgy vetettem rá magam Bradre, mint egy kiéhezett, őrült szerelmes nő. Ebéd helyett birtokba vettem a testét, és reménykedtem, hogy a lelkét is birtokolni akarom, mert akkor legalább leteszem a voksom valaki, helyesebben valami: egy érzés mellett. Mert döntenem kell, eddig sem vezetett sehová, hogy csak vártam, hátha valami jó is történik velem. Vártam Simonra, vártam rá, hogy újra akarja kezdeni, vártam, hogy talán előbb-utóbb megbocsátom neki azt, ami megbocsáthatatlan: hogy hagyta (úristen, de rohadt szemét vagyok, ha ez egyáltalán felmerül bennem, gondoltam), szóval, hogy hagyta, hogy az a borzalmas hullám elragadja a kezéből a gyerekünket... És vártam arra, hogy megbocsássak, megbocsáthassak magamnak. Legkevésbé egy új szerelemre vártam, de ha már itt van a láthatáron, akkor végre felnőtthöz méltó döntést kell hoznom: belevetem magam, vagy befejezem. Mert az egész életünkhöz ez a kulcs. Tudunk-e döntést hozni, vagy sem. Én korábban azt hittem, tudok. De már biztos vagyok benne, hogy nem tudok.

Rohadt érzés.

Elvesztem Brad ölelésében, és a fizikai gyönyör megnyugtatta a lelkemet is.

Talán a vágy egyenlő a szerelemmel, tűnődtem, és ha így van, akkor a szerelem mellett kellene döntenem.

Belép valaki, és meggyújtja a villanyt.

– Lefolyt az infúzió – mondja. Középkorú thai nővér, jól beszél angolul. Leveszi az állványról az üres zacskót, és a helyére akaszt egy másikat. Állít rajta valamit, hogy megfelelő sebességgel folyjon az oldat Simon alkarjába, majd végigsimít a férjem arcán. – Nem éhes? Mindjárt hozom a vacsorát.

Simon kinyitja a szemét.

– Már ettem – feleli rekedten. Valószínűleg tényleg most ébredt fel. – A feleségem

hozott az étteremből...

– Rendben, de szóljon, ha éhes – mondja, majd hozzám fordul. – Égve hagyjam a villanyt?

Simon válaszol.

– Leolthatja, köszönjük.

Csendben, sötétben ülünk. Tűnődöm, vajon mennyit hallott. Vajon mindent hallott-e, amit mondtam, vagy aludt, amíg beszéltem? Simon átnyúl a székhez, kitapintja a kezem és megfogja.

– Találkoztam Saollával – mondom hirtelen, aztán meg is bánom. Simon keze elernyed, már nem szorítja az enyémet. Nem válaszol. Én pedig olyan rohadék vagyok, hogy a saját botlásomról beszélve megemlítem az övét is. De minek? Miért kell erről beszélnem?

– Amikor először itt voltam nálad... – folytatom mégis –, amikor Ralf megmondta, hogy itt ápolnak, ebben a kórházban, ahol én is... szóval átjöttem hozzád, hogy megnézzelek, hogy vagy. Már épp mentem volna el, amikor belépett egy csinos, negyven körüli thai nő. Ismerősnek tűnt, rám nézett, és kiment. Én utánamentem – vallom be. – Azért mentem utána, mert rájöttem, hogy hol láttam. Ő az a bártulajdonos, tudod, akit Brad mutatott a Soi Cowboyon, abban a sztriptízklubban. Akire kiakadtam, hogy kizsákmányolja a csajokat, de Brad szerint inkább a gondjukat viseli. Szóval, utánamentem. A folyosón értem utol, és bemutatkoztam neki. Azt mondta, örül, hogy megtaláltalak. Akkor rájöttem, hogy ő neked amolyan... lelki bizalmasod lett itt. Hogy neki meséltél el mindent... és... akkor már sejtettem, hogy a te lelkednek is gyógyír kellett.

Persze hogy kellett. Hiszen én nem voltam gyógyír számára. *Azután*, otthon nem beszélgettünk a tragédiánkról, mert nem tudtunk beszélni róla. Még egymással sem. Én őt okoltam, ő magát okolta, aztán én magamat, hogy miért nem mentünk el az elefántokhoz, akkor megúszhattuk volna a cunamit... Saját magunkkal voltunk elfoglalva mindketten, és nem is próbáltuk gyógyítani a másik lelkét.

De erre csak itt, a bangkoki Bumrungrad kórházban jöttem rá.

És persze arra is, hogy Simon is szerelembe esett valakivel Bangkokban. Vagy legalábbis volt egy kalandja.

– Roong Pas változása adott reményt. Hogy nincs olyan helyzet, ami egy napon ne

változhatna meg. Rájöttem, hogy Mr. Hope felbukkanása új irányt szabhat az életemnek – folytatom kimérten. Azt persze nem részletezem Simonnak, hogy Mr. Hope megjelenése miféle lehetőségeket villantott fel előttem. Hogy két nap után már a közös életünket tervezgettem. – Tudod, Roong Pas, az én antiszociális elefánt-pártfogoltam elkezdett kommunikálni. Először csak az újszülöttel, utána annak anyjával is. Aztán láttam, a saját szememmel láttam, hogy megtört egy kókuszdiót és kieszegette a tartalmát. Kwan szerint a kislány visszatért. Na hát, akkor eldöntöttem, ha egy elefánt képes feldolgozni a gyászát és a fájalmát, és képes újra hinni, bízni, akkor nekem is meg kell próbálnom.

Döntöttem. Attól kezdve beleengedtem magam a Braddel való kapcsolatba. Nem az agyam döntött, inkább csak engedelmeskedett a testemnek, a lelkemnek. Mert Brad mellett kezdtek begyógyulni a sebeim. Először a szokásos éjszakai rémálmaim maradtak el, amelyekből felébredve mindig rá kellett döbbernem, hogy nem rémálmok – hanem a valóság. Brad mellett nem álmodtam semmiről, és ez hihetetlen megkönnyebbülés volt, ugyanakkor ébredés után mindig gyötört a bűntudat: megengedhetem ezt magamnak? Megengedhetem-e azt, hogy ne gyötörjön a múlt, hogy ne fájjon álmomban is, ami nappal annyira fáj?

De a testem és a lelkem azt jelezte, hogy kezdek rendbe jönni. Takarítottam az elefántszart, beszéltem Roong Pashoz, ámultan figyeltem, hogyan anyáskodik az újszülött elefántborjúval, és hogy annak anyja mennyire normálisan hagyja ezt, meghallgattam, milyen jól tanul a helyi suliban Kwan kislánya, hallgattam Michelle-t és Ewát, akik az elefántok különleges szokásairól és érzékeny lelkéről meséltek, végighallgattam Susant, aki elmondta, hogy fél év fizetés nélküli szabadságot vett ki, és Sydneyben, a munkahelyén megértették, hogy mennyivel jobban járnak, ha egy boldog, feltöltődött munkaerőt kapnak majd vissza, délben rizst ebédeltem a többiekkel, kajálás közben összeért a vállam Brad vállával, és kezdtem boldognak érezni magam.

– Ha visszamegyek Bangkokba...

– Igen, te mindjárt visszamész. Én még maradok egy hetet. Nem maradnál te is?

– De igen, maradnék. De... azt hiszem, van más lehetőség is.

– Jó veled, Anne.

– Nekem is veled.

A vállára hajtottam a fejem, és nem tudtam, megmondhatom-e neki, hogy napok óta az

a kérdés foglalkoztat, hogy vajon milyen lenne együtt élni. Nem is ismerem őt, csak azt látom, milyen gyöngéd velem, mennyire segítőkész a táborban a többiekkel. Ennyit tudok róla – ez, akárhogy néztem is, nem túl sok, de akkor mégis úgy éreztem, hogy elég.

– New Yorkban élsz – mondtam hirtelen.

– Igen.

– Én pedig Londonban.

– De most mind a ketten itt vagyunk, Ayutthayán.

Abban a pillanatban, ahogy ezt kimondta, megértettem, hogy ez az egész csak egy pillanatkép. Megy, száguld, rohan velünk az élet, és mi egy pillanatra megállítottuk. Kimerevítettük, akár egy kockát egy filmből. Aztán újra meg kell nyomnunk a play gombot. Legalábbis Brad mondata számomra ezt jelentette: kiszálltunk egy időre valamiből, amibe muszáj visszaszállnunk.

Nem mondom, hogy nem tört össze bennem egy csomó minden, amikor kimondta: „De most mind a ketten itt vagyunk, Ayutthayán”. Azt hiszem, titkon abban reménykedtem, hogy megkér, maradjak vele. Tudom, hogy hülyeség, hiszen alig ismertük egymást, és egészen másképp élünk, de az elmúlt pár napban mégis erről ábrándoztam. Mint egy tizenhat éves lány, aki arról fantáziál, hogy a plátói szerelme megkéri a kezét. Nem álmodtam esküvőről, és persze odáig sem jutottam el, hogy hogyan realizálhatnánk a közös életünket, de legalább abban reménykedtem, hogy Brad megkér: maradjunk együtt.

Persze valószínűleg abban a pillanatban megkérdőjeleztem volna magamban az épelméjűségét, hiszen ő sem tudott rólam semmit, de azért fájó volt szembesülni azzal, hogy ez csak egy ideiglenes kitérő, megálló. Bangkok, tranzit. Nem az a kérdés, ami Simonnal (volt): mehetünk együtt tovább, vagy mehetünk külön, melyiket válasszuk? Itt az a kérdés, hogy melyik pillanatban nyomjuk meg a play gombot. Mert nem tarthatjuk örökre lenyomva a pillanat-álljt.

Szeretkeztünk napközben, amikor sikerült ebéd után még lopnunk egy félórát, szeretkeztünk este, éjszaka és reggel. A legjobb a hajnali szeretkezés volt, amikor a ház résein már beszűrődött a világosság, és hallottuk kintről az állatok és a madarak neszeit. És a gyönyör után elaludtunk egymás karjában, mert még volt idő a reggeli ébresztőig. Szeretkeztünk, az elefántokról beszélgettünk, a gondozóikról, a thai életről... de arról nem, hogy mi lesz azután, ha elmegyek. Arról sem, látjuk-e még egymást Bangkokban. Arról pedig végképp nem, hogy mi lesz, ha hazautazunk – én előbb, ő később. A világ két különböző pontjára.

Nem ez volt a lényeg, bár szerettem volna tudni, hogy vajon akar-e még találkozni velem. A lényeg az volt, hogy míg ő talán csak így érezte jól magát, addig a jelenléte, az érintése elkezdte begyógyítani a sebeimet, és készen álltam egy újabb... önkéntességre. Igen, ott, Roong Pas pótanyáskodását látva merült fel bennem az ötlet, bár ez akkor még csak tényleg egy kósza gondolat volt, de jó, hogy egyáltalán felvetődött bennem.

Roong Pas az utolsó nap a kezemből ette a banánt.

Azt hiszem, ennél szebben nem búcsúzhattam volna a Royal Kraal Elefánttábortól.

A csomagjaimmal álltunk a bejáratnál, amikor Sitnoy, a taxis megérkezett. Már mindenkitől elbúcsúztam, még Roong Pastól is. Csak Brad kísért el a kapuig, és amikor Sitnoy kocsija begördült, Brad berakta a cuccomat a csomagtartóba.

– Bangkokban találkozunk – mondta, és megcsókolt.

Én pedig megnyomtam a play gombot.

– A többit már tudod, mert elmeséltem. Elmentem a Khao San Roadra, céltalanul csellengtem, és egy táncosnő bevitt egy bárba. Egy ital mellett határoztam el, hogy nemcsak álmodozni fogok valamiről, hanem meg is teszem – mesélem halkán. – Elmentem egy bangkoki árvaházba, és megismerkedtem Szunggal, egy ott dolgozó nővel, aki mindenféle engedélyeket szerzett be nekem, hogy önkéntesként segíthessek... És ott láttam meg Tesumit, azt a hároméves kislányt, akinek már mutattam a fotóját. Pitvari sövényhiánnyal született, gyógyszereket kell szednie, de rosszabbra is fordulhat az állapota. Ezért hívtalak, illetve csak próbáltalak hívni, aztán Ralfot kerestem. Ő mondta, hogy szabadságon vagy, de azt nem, hogy itt vagy te is... hogy elindultál, talán utánam, talán a múltunk után...

– Utánad jöttem – mondja, és hirtelen leesik a tantusz: mindvégig ugyanilyen egyenletesen lélegzett. Tehát hallotta, amit elmeséltem neki. Valószínűleg mindvégig ébren volt. – Utánad jöttem, de... félttem a találkozástól. És... beültem abba a bárba, tudod.

Bólintok. Igen, Saolla bárjába. Milyen véletlen. Akár találkozhattunk is volna. Akkor talán Simont nem hozták volna be életveszélyes állapotban, maláriával ebbe a kórházba... hiszen valahol a Kwai-folyónál csíphette meg a fertőzött szúnyog. És hogy kivel járt a Kwainál? Csak sejtem, hogy azzal a fiatal thai lánnyal, aki egyszer benézett a szobába, majd, amikor meglátott, szinte elmenekült. Igen, Saolla feltehetően felajánlotta az egyik

„lányát” Simonnak. Egyiküket sem hibáztathattam, bár nem mondom, hogy jólesett arra gondolnom, hogy Simon egy lánnyal kirándulgatott Thaiföldön... de nincs mit a szemére hánynom.

– Aztán találkoztam egy lánnyal, Jennyvel, aki... – kezdi, és lehunyom a szemem. Akkor most nekem is végig kell hallgatnom? Lehet, hogy nem akarom. – ...próbált vigaszt nyújtani nekem. De mindvégig téged képzeltelek a helyébe.

Halkan, tárgyilagosan beszél. És nem kéri számon a kalandomat. Felnőtt. Felfogta. Megértette. Megértette, hiszen ő is hasonlókon ment keresztül. Nem fog bántani Brad miatt. Megkönnyebbülten sóhajtok.

Simon. A férjem. Alighogy elhagytam a tábort, hirtelen úgy éreztem magam, még Sitnoy kocsjában, mint akit fejbe vágtak, és mint aki magához tért ettől az ütéstől. Arra gondoltam, hogy Simon mit csinálhat. Operál, hajtja magát, még több műtétet vállal, csak hogy ne kelljen az életén, az életünkön gondolkodnia? És mit eszik? Reggelizik-e egyáltalán? Mit vacsorázik? Amióta nem lakunk együtt, vajon mit eszik este? Beül egy Mekibe, és salátázik? Ki főzi neki reggel a kávé? Ki veszi meg az Armani Code-ot, ha elfogy? Elmegy a parfümériába két műtét között? Vagy a titkárnőjével, netán a műtősnővel vagy az asszisztensnőjével veteti meg? Vagy... vagy egy másik nő, egy NŐ veszi meg neki? Lehetséges, hogy már nem is ugyanazt az illatot használja. Eltűnt az az illat, elfelejtette, mert a múltra emlékeztette. Az új nő új illatot talált neki.

Fájni kezdett a gyomrom, annyira gyötrelmesek voltak ezek a gondolatok. Ayutthaya, Roong Pas és Brad már messze mögöttem volt. Megnyomtam a play gombot, és mindennél erősebben tört rám a vágy, hogy láthassam Simont. Hogy érezhessem a régi illatát, vagy keressünk együtt újat... És arra is gondoltam, hogy jogunkban áll tévedni. Nekem is jogomban állt tévedni, amikor Simont hibáztattam Cecilia elvesztéséért. Persze az eszemmel mindig tudtam, hogy nem tehet róla, de a szívemmel nem tudtam felfogni, miért nem tudta megmenteni... ő, az erős férfi. Aki nap mint nap súlyos sérülteket, életet ment meg, pont a saját gyereket nem tudta megmenteni.

Jogomban állt tévedni. Mert akkor, a taxiban ülve kezdtem rájönni, hogy tévedtem, amikor Simont hibáztattam a szívemben. És hogy fel kéne vállalnom a beszélgetést, a konfliktust, a... bármit, hogy újra egymásra találjunk. Mert ha tévedni jogomban állt, akkor esélyt is kell adnom. Magunknak.

– Tudod – szólalok meg végül –, olyan sok volt a véletlen az elmúlt időben, hogy rájöttem, mindez nem lehet véletlen. Az sem, hogy Tesumit pont ebben a kórházban vizsgáltattam ki, én fedeztem, mert az árvaháznak erre nem volt pénze... és innen hívtam

Ralfot, akitől megtudtam, hogy nemrégén kerültél be pont ide, maláriagyánúval, életveszélyes állapotban, magas lázzal... És nyilván az sem véletlen, hogy Szung éppen itt mondta: ideje lenne kitöltenünk az örökbefogadáshoz szükséges papírokat. Ő találta ki helyettem... én csak addig jutottam el, hogy segíteni szeretnék egy árvaházban, mert ha Roong Pasnak, az elefántnak új reményt adott, hogy segíthet egy másik nőstényelefánt kölykének, akkor talán nekem is... Én idáig jutottam. Szung pedig már a papíroknál tart...

– Kitöltjük.

Csak ennyit mond.

Kitöltjük. Holott még csak egy fotót látott Tesumiról.

Kitöltjük. Ennyi. És mégis milyen sok...

Most újra megállítottuk a lejátszást, pillanat-állj, de közösen állítottuk meg, és mindjárt megnyomjuk a play-t. Most indul el újra kettőnk filmje.

Simon nem kérdezi meg, hogy beszéltem-e azóta Braddel. Én pedig nem mondom el, hogy igen. Brad felhívott, amikor visszaért Bangkokba.

– Az elefántod újra fest – mondta.

Én pedig meséltem az árvaházról, és arról, mennyire jó, hogy ilyen ötletet adott az elefánttáborral.

Egyikünk sem kérdezte, találkoztunk-e.

Talán féltünk a találkozástól, talán féltünk egymástól, önmagunktól? Nem hiszem. Egyszerűen vége volt. Már újra pörgött a film, két különböző film, amelynek a szereplői egyszer, valaha találkoztak, valamiért szükségük volt egymásra. De én visszatértem a saját életembe. Volt hozzá bátorságom, hogy visszatérjek bele.

Felállok, és odamegyek az ablakhoz.

– Mit nézel? – kérdezi Simon.

Már tudom, hogy túléli. Nem tudom, visszatér-e valaha a maláriás rohama (a kezelőorvosa szerint erre is van esély), de túléli, és ez a fontos.

– A várost. Láttad már éjszaka, felülről? Gyönyörűek a fények.

– Olcsó az áram – nevet.

– Ha írnék egy könyvet... magunkról...

– Írni fogsz? Azt hittem, legfeljebb reklámszövegeket vagy hajlandó írni...

– Nem fogok, de ha írnék...

– Hogy végződne?

Kitalálja, hogy mit akartam mondani. Az elejét nem tudom, de a vége itt van a fejemben.

– Úgy fejeződne be... – egy pillanatra elhallgatok, hogy összeszedjem a gondolataimat, majd lassan folytatom –, hogy „Anne akkor sem mozdult az ágy mellől, amikor Simon behunyta a szemét. Békésen aludt végre. Lassan leszállt az éjszaka. Anne nem gyújtotta fel a szobában a villanyt. Állt a kórházi szoba ablakánál, nézte a bangkoki éjszaka színes fényeit, és várta, hogy egy új nap kezdődjön”.

– Ez egész jó. Nem jössz ide mellém?

– Ez már a vége utáni rész? – tudakolom.

– Igen. Vegyük úgy, hogy a folytatás – mondja.

Egyetérték. Annyi minden van mögöttünk... de talán még előttünk is... – Elkezdjük most megírni a folytatást, rendben?

Felnevetünk. Pont úgy, mint régen.

Hajónapló

Minden évben kétszer írok naplót. Mert azt mondta a pszichológusom, hogy így követhetem a fejlődésemet, összegezhetem, mi történt velem az évben, és min kell javítanom. Szerinte havonta kéne összegezmem. De én utálok írni, és utálok leírni, hogy semmi jó sem történt velem, mióta eljöttem otthonról, legfeljebb amikor filmhősnőnek képzelem magam.

– Vanda, szükséged van arra, hogy jobban fókuszálj a dolgaidra, és megtaláld a céljaidat. Nézd meg, mi az, ami érdekel, próbáld meg kitalálni, mit tanulnál szívesen – mondta.

Hogy mit tanulnék? Hát azt, amit az önsegítő könyvek üzennek. Hogy hogyan legyek boldog és hogyan váltsam valóra az elképzelhetetlent. Csak sajnos nem elég gazdag a fantáziám, nem hihető számomra sem, ha brazil szappanopera-hősnőnek álmodom magam. Igazából azért kerestem meg a pszichológust (de nem jártam sokáig, mert baromi sokba került, és semmire sem jutottunk), mert az önsegítő könyvekből rájöttem, hogy nem tudok pozitívan gondolkodni. Mert az, hogy lásd magad gazdagnak meg sikeresnek, roppant nehezen működik akkor, amikor huszonnyolc évesen a nálam tíz évvel idősebb nőknek ajánlgatom fáradt meg érett bőrre a krémeket. De hát az üzlet az üzlet, és a legdrágább termékeket kell a vevőkre sózni. Meglehetősen rémesek a kilátások, de mindenki tudja, hogy sokkal jobb üzlet a kaviáros meg aranyrészecskés arckrémeket eladni, mint a sima hidratálókat. Hazaviszem a mintákat, és őszintén, én semmi különbséget nem látok a bőrömön, akármelyikkel kenem is. Hogy mik a céljaim, mit tanulnék? Egyelőre nem látom őket, bármilyen ügyesen helyezkedem is meditációs pózokba, meg képzelem el magam egy jachton a férjemmel a fedélzeten, pezsgővel a kezemben. A valóság, ha nem meditációs pózban vagyok, az, hogy egy örült egyetemista csajjal bérelek egy lakást, hétvégén bulizom, mert meg kéne találnom azt a srácot, aki normális, és akit a jachtunkra oda tudnék képzelni, sátoros ünnepeken pedig hazamegyek Szarvaskőre, a szülői házba. Hát otthon sem tűnik fényesebbnek a jövő, megállt az idő ott már vagy tíz éve, de talán régebben.

Szóval mi történt idén? Áthelyeztek egy másik boltunkba, egy plázába. Volt egy majdnem komoly és két (három) komolytalan kapcsolatom. Nem tudok egyedül lakást bérelni, mert nem futja a fizumból. Elképzelésem sincs, mit csináljak. Anyámék azt tanácsolják, költözzek haza, és vegyem át a kisboltjuk vezetését. Áruljam ott a krémeket, ugye? Dobozoneként húszszerért? Hát ki venné meg? Vagy mit tegyek? Feleségül menjek Károlyhoz, a göthös szomszéd sráchoz, akinek mindig kocsányon lóg a szeme, amikor

hazalátogatok? Na nem.

Úgyhogy relaxálok, meditálok, hallgatom a sikert kovácsoló cédéket, filmeket nézek, és olyan bulikba megyek, ahol szarul érzem magam.

Ma este például az egyik kolléganőméknél bulizom. Annyit elmondok róla, hogy négy hónapos terhes, és pár hete még folyton hányt, szóval remek buli van kilátásban. Van persze meghívásom egy barátnőtől, Ágitól, meg egy volt pasimtól. De Ági pár nap múlva elmegy hajóra dolgozni, a búcsúpartik meg mindig szomorúak. Volt pasival pedig nem vigasztalódunk.

Tehát a 2007-es év konklúziója: várom a csodát.

2008. április 26.

Boldog születésnapot neked!

A torta kicsi, és hajót ábrázol. Egyetlen gyertya van rajta huszonkilenc helyett, és a körülöttem lévők angolul énekelnek. Indonéz, Fülöp-szigeteki, marokkói, thai, román, cseh, magyar, szóval igazán nemzetközi az ünneplő társaság. Nincs sok időnk a bulira. Ez az első szezonom, és Ági szerint végül is teljesült, amit a meditáció közben elképzeltem. A jacht. Na jó, nem is jacht, hanem egy óriási hajó. Óceánjáró. Tuti, hogy jó lesz. Mondjuk most sajnálom életemben először, hogy nem jártam be angolórára. Mert így, hiába lennék rátermett, legalul kell kezdenem. Egyelőre még az is szuper, hogy a biztonsági tanfolyamot el tudtam végezni, különben nem kaptam volna meg a munkát. Van nálam egy nyelvkönyv, hanganyag, eldöntöttem, hogy mindennap tanulok egy órát, meg majd beszélgetek.

Végül jól jött, hogy mégis Ági szilveszteri bulijára mentem el. Rádumáltak a hajózásra, csomó történetet hallottam ott hozzám hasonló lányokról és fiúkról, akik a hajón keresték meg maguknak az első lakásuk árát. Én már annak is örülnék, ha annyit félre tudnék rakni, hogy egyedül bérelhessek majd otthon egy garzont.

Ági sajnos egy másik hajón dolgozik, de itt is van néhány magyar. Én legalulról indulok, hiszen az én angolom eléggé gyenge, meg mert nincs tapasztalatom. Nem baj, mosogatóként kezdem, kapitányként végzem! Na jó, csak vicceltem. De a vonzás törvénye működik, hiszen hajóról álmodtam, és most van egy saját kabinom egy hajón. Amin Wayannal, a balinéz szobalánnyal osztozom. Én fekszem az emeletes ágy felső szintjén. Ablakunk nincs, de hát nem is egy ezereurós gondtalan nyaralásra fizettem be, hanem hat hónapra szóló munkaszerződése van.

Holnap indulok az első utamra, Nápoly kikötőjéből. Izgatottan várom, nekem nem

büdös a munka. Eleinte nem lesz sok szabadidőm, de a szabadságba hajózom.

Tortázunk, és arra gondolok, milyen jó lesz, amikor felhangzik majd a hajókürt.

2008. április 28.

Ez rettenetes. Tizenhat óra nonstop munka, vízhólyagos a lábam a cipőmtől, senkivel sem tudok beszélni, nincs is időm rá, fogalmam sincs, mi van Palermóban, dehogy tudok kimenni várost nézni (erre persze számítottam), a vízszint alatt élek, egy olyan szinten, ahová vaslépcső vezet le, egy másik világba, a fényből semmit sem látok; nem, nem is másik világban, hanem egy másik bolygón vagyok.

Holnap felmondok, a kikötőből egyenesen a reptérre megyek, a spórolt pénzemen hazarepülök, Szarvaskőig meg sem állok, és inkább klotyópapírt fogok árulni a kisboltban meg Amo szappant (mert ott még talán az is van), és akár Károllyal is hajlandó vagyok elmenni Egerbe moziba, csak ezt a kurva hajót soha többé ne lássam, meg a makogó filippínókat, meg a kurva áldozati tálcákkal bíbelődő kabintársnőmet.

2008. november 14.

Hát ki a fene gondolta, hogy Károly angoltanár? Karesz, nevezzük így, ő kérte, hogy így hívjam. Nem annyira gáz, mint gondoltam. Én mesélek a hat hónapról, amit a hajón töltöttem, nevetünk, amikor felidézem, hogy az első hetekben minden este azzal az elhatározással feküdtem le, hogy másnap felmondok.

Nem tudom, hogy bírtam ki. Talán csak a pénzt láttam magam előtt, amit összespórolhatok.

Fél év alatt hetente ugyanazt az útvonalat hajóztuk, három hónap után segédpincér lettem (valaki felmondta a szerződését, ez egyébként eléggé mindennapos, én pedig azt állítottam, hogy egy magyar bisztróban is dolgoztam néhány hónapig, tehát van vendéglátós tapasztalatom), ami fizetésemeléssel járt, de még rettenetesebb élménnyel. Ráadásul nem a vendégeknél, hanem a személyzetnél lettem segédpincér, ez egyrészt jó, mert nem ugráltatnak fölöslegesen a vendégek (úgy hallottam, az amerikaiak egy része sportot űz ebből), másrészt mindig úgy érzed, hogy ellenőriznek. Attól kezdve havonta legalább egy pár cipőt elhasználtam, a térdemen olyan gumiszorítót viseltem, mint a porckopásos öregek, derékövet kellett beszereznem, ami a derekamat tartotta, és a három hónap alatt olyan szép formás vádlím alakult ki, amiről sosem álmodtam. A biztonsági tréninghez hétről hétre a tizedikre kellett gyalog felrohannom (liftet nem lehet olyankor

használni), szóval pár hét után semmi szükségem nem lett az istenített, narancsbőr elleni krémekre. Egész más, vékonyabb, formásabb testtel tértem haza.

Világot, azt nem láttam, de a helyeket, ahol a hajó megállt, sikerült megnéznem. Hat hónap alatt láttam hét várost, végül is elég jó arány.

Hófehér a bőröm, nap nem érte.

Viszont megspóroltam szinte az összes keresetemet. A felhők fölött járok. Több mint ötezer dollárral jöttem haza, amikor lejárt a szerződés. Kaland volt, kemény kaland, de elég is.

Még nem tudom, mi lesz. Angolul tanulok, de a franc akar többé a hajóra menni. Most pár hétig anyáméknál lakom, filmeket nézek, aztán keresek egy albérletet és egy állást Budapesten. Lehet, hogy sminkes szeretnék lenni. Már ki is néztem néhány sminkes tanfolyamot, az alapokat megteremthetném a megspórolt pénzemből. Mert jó, hogy kibírtam a hajót, de soha, soha, soha többé.

2008. december 31.

Szilveszter Cozumel szigetén, erről sosem álmodtam, mert elképzelni sem tudtam volna, honnan is... Persze arról sem, hogy egész szilveszterkor rettenetesen nehéz tálcákkal fogok szaladgálni. Most is segédpincér vagyok, de már nem a személyzeti étteremben, hanem a vendégszinteken – többnyire az önkiszolgálóban, ám a mai vacsoránál a főétteremben. De hát aláírtam egy újabb hat hónapos szerződést egy másik hajóra, és immár a Karib-térségben hajózom! Tegnap strandoltam, hát ez valami leírhatatlan. Igaz, hogy csak három órám volt, azonban ez mindennél többet ért. Ez a tenger varázslatos. Csak feküdtem a bokáig érő vízben, és hagytam, hogy simogassa a testemet. Aztán egy kölcsön bújárpipával és szemüveggel úszkáltam egy kicsit, és valóban tele van a víz színes halakkal. Arra gondoltam, ez mindent megér. Feltöltött.

Szilveszter: egy merő rohanás, nulla szabadidő, mosoly, közben rettegés, hogy az amcsi vendégek hozzám szólnak, nem mindig fogom fel, mit akarnak. Az indiaiak angolját jobban értem, ez azért sokat elárul a nyelvtudásomról.

Fabióval strandoltunk, ő bartender, valahonnan Palermo mellől jött, buli neki az egész, azt állítja, itt jobbak a körülmények, mint abban az étteremben, ahol eddig dolgozott. Minden italról tudja, hogyan kell fogyasztani, pöntyög franciául is az angol és az olasz mellett. Az összes európai csaj be van indulva rá a crew-ból.

Az utószilveszteri bulikon, amikor már végre kitikkadtak a vendégek, vagyis hajnalban Fabio minden csajt szájon csókol. Engem is. Röhejes. Lassan harminc leszek, és egy

huszonhat éves olással smárolok, akinek még a szeme sem áll jól.

BÚÉK-üzeneteket küldök: a szüleimnek, Áginak, meg még Karesznek is, megköszönve az angoloktatást.

2009. január 2.

Karesz visszaír: várja, hogy hazamenjek.

Az ágyban olvasom el, Fabio fekszik mellettem.

Ezer éve nem szeretkeztem.

Jól indul az év.

De most rohanok, mert kezdődik a munkaidőm.

2009. április 26.

Fabiónak lejárt a szerződése, szabadságra megy, és másik hajóra fog kerülni nyáron. Nem tudom, hogy bírom itt tovább. Naponta lógok a neten alvásidőmben. Rémesen egyedül vagyok.

A születésnapomra a többiektől egy rólam készült fotóalbumot kapok, gyönyörű ajándék. Az utolsó képen Fabióval állunk az esős Key Westen, a válla alá is beférek, nevetünk, mintha minket kikerülne a zuhé, holott nem. Szomorú vagyok.

Nagyon jó a csapat.

Hiányozni fognak. Még egy hónap, és soha többé nem jövök hajózni. Kivan a derekam, a csípőm, a térdem, büttyök nőttek a lábujjaimon a cipőimtől meg az állandó menéstől. Unom, hogy nekem kell visszalopnom az asztalaimhoz az állandóan megfogyatkozó tányérokat, poharakat, evőeszközöket más asztaloktól. Fáradt vagyok és szomorú. Hiába szép a Karib-tenger, már uncsi ez a sok örömködő amerikai és kanadai utas, Európát akarok látni, egri várat, meg mit tudom én, mit. Fabiót. És nyáron Európából nem a nagyvárosok kikötőit akarom látni, hanem magyar hangot szeretnék hallani, érezni a magyar folyók illatát, bemenni úgy egy Douglasba, hogy simán elmondom, milyen krémet keresek, nem nyökögve angolul.

Karesz tartja bennem e-mailen a lelket. Ragaszkodik hozzá, hogy angolul levelezzünk.

Csak az vigasztal, hogy spórolni tudok.

De már alig várom, hogy lelépjek innen, és örökre elfelejtsem a hajózást.

2009. december 31.

Szilveszter a Grand Cayman szigeten! Nem segéd-, hanem pincérként! Nem bánom, hogy visszajöttem. Már második hónapja vagyok itt az új szerződéssel, egy másik hajón. Fabióval novemberben Miami-ban találkoztunk. Egy nagy egymásra találás, aztán mentünk tovább. Már nem fáj a szívem.

Kicsit jobb pincérként dolgozni, mint segédpincérként. És végre kényelmes cipőket szereztem be otthon. Drágán, de kényelmeseket. Olyanokat, amelyek kevésbé törnek fel a lábamat, és esetleg egy hónapig is bírják. A cipő a legfontosabb. Továbbá hoztam olyan szilikonos vacakot, amit a nagylábujjam és a második lábujjam közé kell helyezni, elvileg elmúlik tőle a nagy bütykőm, ami az elmúlt másfél év alatt alakult ki. Lassan a gyógyászati segédeszköz boltok lesznek a legelső, amelyeket hazaérve meglátogatok.

Grand Cayman nyüzsgő, nagyon karibi. Imádom. Még rengeteg mindent nem láttam, de igyekszem megnézni, dokumentálni, elküldöm a képeket Karesznak. Jó sokat fejlődött az angolom. Neki köszönhetem.

De ez az utolsó cruise-om, többet nem jövök hajózni. Most mindent megnézek, amit lehet, mert valószínűleg a saját pénzemből nem fogok már eljutni ezekre a gyönyörű helyekre.

Sosem láttam ilyen szépet, mint ez a tenger.

Sosem volt így kizsigerelve a testem.

Sosem hiányzott ennyire... valaki. Nem tudom, ki.

Imádom és gyűlölöm az egészséget.

Ez az utolsó hajós szilveszterem.

2010. április 26.

– Vandára! – kiáltja Hugo, és koccintunk. Szigorúan tilos szolgálatban inni, de ki nem szarja le. Egy korty, és megyünk tovább. Szülinap, azt kapom, hogy holnap szabad leszek, és Hugo is. Helyettesítenek. Mi pedig a maja riviérát fedezzük fel, Tulumot, és elmegyünk Cobába is. Kóktélozunk, csókolózunk, mint a kamaszok, megmásszuk a piramist, ezüst fülbevalót veszünk, és talán mindketten tetkót fogunk csináltatni.

De most munkára fel! Olyan izmos vagyok, olyan feszes a bőr a combomon, a karomon és a hasamon, hogy a fitnessvilágbajnokok jöhetnének hozzám továbbképzésre. A munkám a legjobb testedzés.

Persze azért utálom ezt a melót, és csak Hugo miatt sajnálom, hogy hamarosan vége. Ő

megy haza Puerto Ricóba, én meg Szarvaskőre.

Kicsit várom, kicsit szomorú vagyok, de harmincévesen itt az ideje, hogy lezárjak egy korszakot és nyissak egy újat.

2011. április 26.

31! Igen, harmincegy éves lettem. Annyi minden történt egy év alatt... Nem is tudom, ha ma nem lennék szabadnapos, folytatnám-e valaha a naplót.

Hugót nagyon megszenvedtem. Lezártam egy laza korszakot az életemben. Még Szarvaskőről is írogattam neki. Karesszal sem mentem sehova, még moziba sem. Ki kellett találnom az új életemet.

Annyira szar volt, hogy végül két hét után elfogadtam egy új szerződést. Velence, Bari, görög szigetek, Montenegró, ez a kör, amit hetente megtettünk. Hosszú, angol nyelvű interjúsorozat után végre a bárban kaptam munkát. Sokkal jobb volt, sokkal. Új dolgokat tanultam.

Úgy jöttem haza, amikor letelt a hat hónap és lejárt a szerződése, hogy soha többé. De aztán Ági mesélte, hogy ő már recepciós, és hát az szuper. Jelentkeztem, egy életem, egy halálom.

Sajnos ahhoz nem volt jó az angolom, hiába gyakoroltunk rengeteget Karesszal. De egy másik hajóra szerződtek, bekerültem itt is a bárba, és most a Karib-térség másik részét ismerem meg, a szél felőli szigeteket.

Karesszal beszélgetünk, olyan szép, hogy vár rám – mert tudom, hogy vár. Én meg úgy élek, mint egy huszonéves. Amit eddig megspóroltam, abból vettem egy garzont Egerben, két főiskolás lány béreli. Kezdhetem előlről a spórolást. De most utoljára. Tízezer dollárt szeretnék hazavinni. Aztán kész, vége. Tudok angolul, talán találok otthon is jó állást. Mert a hajó részint buli, másrészt viszont kicsinálja az embert. Szerintem a limbikus rendszerem már kinyiffant. A legnagyobb hullámokon is hajózhatunk, meg sem érzem. Azt hiszem, már nem tudnék vízszintes, stabil talajon egyenesen menni. Csak ha hullámozok alattam.

Mindig azt gondoltam, itt annyi időm lesz kitalálni, mit kezdjek majd az életemmel: csak egy utolsó cruise, és tudni fogom. Hát egy frászt. Itt ezen nincs se időm, se kedvem gondolkodni.

De most születésnapom van, és a világ legjobb buliját fogjuk csapni Tortolán, hajnalban. Jövőre úgyis Magyarországon ünnepelek.

2011. december 31.

Gréti barátnőm két évvel fiatalabb nálam, és a második gyereke született októberben. Éppen otthon voltam, meglátogattam a kórházban, és annyira kiborultam attól, hogy az én életemben semmi állandóság nincs, csak egy dekk, ahová a munkám szólít, hogy két napig bögtsem. Aztán Karesz megvigasztalt, már amennyire tudott.

Maradjak otthon, kérte. Éljük úgy, mint a normális emberek.

Csupán arra tudtam gondolni, miről maradok le. Sok munkával jó kereset, gyönyörű helyek, ahol különben sosem járhatnék. Hát hogy a fenébe juthatnék el valaha is máshogy a Turks- és Caicos-szigetekre? Hol úszhatnék delfinnel és ereszthetnék a tengerbe egynapos teknősbékákat?

A veszteségre gondoltam.

Most meg itt viszem egy kurva nagy tálcán a pezsgőt a Turks- és Caicos-szigetek közelében az éjszakában, leszakad a karom, a vállam, a derekam, és azon tűnődöm, miért nem maradtam otthon, miért nem vállaltam a normális életet.

De hamarosan hazamegyek, és most már a fenekemen maradok. Megígértem Karesznek is.

2012. április 26.

Hát Izland, még utoljára.

Karesz nem ír üzenetet, semmit. Azt hiszem, örökre végzett velem. De hát mit tudnék csinálni Szarvaskőn? Vagy Budapesten? Hol tudnék sokat dolgozni, de átlag kétezer dollárt keresni úgy, hogy még közműdíjat sem kell fizetnem? És hogyan látnám Izlandot?

Harminckét éves lettem, és boldog vagyok. Boldog vagyok, nem hiányzik semmi az életemből, itt a családom, még ha sikerült is kikapnom egy rendetlen és tengeribetegségre hajlamos egyiptomi csajt szobatársnak.

Fabio ír egy szülinapi sms-t. Legalább emlékszik a szülinapomra.

Nem izgatnak a srácok a crew-ból, annyira hajtok, hogy nem jut eszembe a szex, főleg nem a szerelem.

Nem tudom, meddig csináljam.

Talán ez az utolsó.

Talán nem.

Hepi börszdéj.

Csak a szél miatt folyik a könnyem. Hideg van a biztonsági tréningen a dekken.

2012. december 31.

Az év csúcspontja, hogy az új szerződésemmel újra egy hajóra kerültünk Fabióval.

Ez egy igazi nagy szerelmi sztori. Vagy legalábbis annak kell lennie. Bartender vagyok, egyedül viszem az egyik nagy bár. Elismernek, jó a borraival, jól érzem magam.

Cozumelnél szilveszterezünk, tele van a bár, hajtok, mint az állat, nem tudok senkinek sem sms-t küldeni, e-mailt írni.

Hullaként esünk ágyba Fabióval, még egy jó szexhez sincs erőnk.

2013. április 26.

Nagyon nagy gáz volt a múlt hónapban. A harmincharmadik születésnapom tiszteletére Fabiót kibaszarintották a hajóról, és voltaképpen szerencsésnek mondhatta magát, mert a rendőrök is elvihették volna. Lefeküdt egy vendéggel az a személtáda. Egy huszonéves amerikai szőkeséggel. Csak hát a csaj utána jól felnyomta, és itt most tényleg félreteszem az érzelmeimet, miközben azt mondom: Fabio megérdemelte. Pontosan tudta, hogy szigorúan tilos a vendégekkel intim kapcsolatba kerülni, mert azonnali kirúgással jár, és arról is hallottunk, hogy a szexbe bonyolódó vendég a végén még feljelenti alkalmi szexpartnerét. Itt ez a csaj kicsit benézte a dolgot, totál becsípve dugott egyet Fabióval, elfelejtve, hogy a férjével utazik. Na most, valahogy jól kellett kijönnie a dologból, hogy ne rakja ki a férj, úgylátszóan felnyomta a főnökségnél Fabiót. És ilyenkor rohadtul nem kérdés, hogy ki kezdte. A vendégnek van igaza, és Fabio örülhet, hogy nem a sitten kötött ki, a rohadék.

A Grand Caymanon rakták ki, és mehetett is haza, Olaszországba.

Búcsú nélkül.

Később Omar, a váltótársam mondta, hogy Fabiónak otthon felesége van. Fasz.

Úgylátszóan eldöntöttem: ez volt az utolsó cruise.

Normális életet fogok élni otthon, és kész. Nem akarok itt megöregedni, szexkapcsolatokban vegetálni, ha épp üres a kabinunk, amúgy meg horkoló szobatársnőkkel aludni. Hát hülye vagyok én?

Úgylátszóan ma nincs szülinapi ünneplés.

Nincsenek sms-ek sem, Karesz nem ír, anyám szerint barátnője van. Sok boldogságot nekik.

2013. december 31.

Frankó a hajó, amire most novemberben kerültem. Jó lesz a borraivaló, fiatalok az utasok, remek az idő. St. Thomason töltöttük a napot, mindenki leégett, mindenki iszik. Mármint az utasok.

A zenekarban van egy magyar srác. Hegedűs. Nagyon szimpatikus, de nem akarok én már szexen kívül semmit, az meg túl bonyolult lenne egy magyar hegedűművésszel, akinek a hajózásos korszak nyilvánvalóan hakni. Minden este az „én” báromban játszik.

A múltkor azt mondta, a legszebb nő vagyok a hajón. Hát ilyenek a magyar pasik. De már nem dőlök be senkinek.

Szépen bezsebelem a borraivalót, kedves vagyok mindenkivel, aztán boldog új évet.

Jövőre a Bahamákon szeretnék szilveszterezni. Nem tudom, miért. Csak. Ha már dolgozom és a hajó az életem, akkor legyen benne változatosság.

2014. december 31.

Szilveszter az egri kórházban.

Csak élje túl. Fohászkodunk.

Nem szokás hazajönni szerződés lejárta előtt, de ha az ember apjának infarktusa van, akkor azért megértőek, ráadásul ismernek, a főnökeim küldtek, repüljek az első géppel.

Napok óta itt vagyok, a kórházban.

Évek óta alig beszélgettünk, évente kétszer egy hónapig ha itthon voltam, és akkor sem az volt a fő tevékenységem, hogy a szüleimmel beszélgessek.

Fogalmam sincs, mitől kapott infarktust ötvennyolc évesen.

Nem is ismerjük egymást.

Az apám.

Bőgök.

Karesz vigasztal, ott ül mellettem ő is.

Vidám szilveszter.

2015. április 26.

Hiányzik a tenger, a hajó, a bár, a hegedűszó, a poharak csilingelése, a hang, ahogy a fotocellás ajtó nyílik-csukódik mögöttem nagyjából percenként. Még a biztonsági oktatás is hiányzik.

De apám betegsége nagyon felkavart.

Most itthon őrzöm őket, a szüleimet. Közben megoperáltattam a bütykömet.

Mindkettőt. Nem fájdalmatlan műtét. Hetekig lábadoztam, most már dolgozom.

A boltot viszem. Jesszusmária, a kisboltot! Még csak laktózmentes tej sincsen. Be kell vezetnem a kínálatba.

Beépíttetem a házunk tetőterét. Azt hiszem. De az azt jelenti, hogy maradni fogok. Lehet, hogy inkább jelentkezem egy következő útra.

Karesz szülinapi ajándéka nekem egy balatoni hétvége, sétahajózással. Nevetünk, de értékelem, hogy tudja, milyen dilis csaj vagyok.

Lehet, hogy vissza kellene mennem. Ide sem tartozom, oda sem.

2015. december 31.

Szilveszter Velencében.

Sokszor jártam itt, mégsem láttam rendesen a várost, mindig csak néhány óras pihenőm volt.

Most itt ünnepelünk Karesszal.

Gyönyörű a város. Mindig csak nyáron jártam itt, de most a finom ködben talán még romantikusabb.

Szerencsére nem tűnik fel hajó a távolban. Mert már kezdek megnyugodni. Ugyanakkor még hiányérzet gyötör.

2016. április 26.

Karesz hűgát búcsúztatjuk a szülinapomon. Annyit meséltem a hajózásról, hogy miután elvégezte a főiskolát, jelentkezett recepciósnak az egyik társasághoz, és felvették. Holnap Genovába utazik, ott száll majd hajóra. Azt kéri, majd intézzünk egy kedvezményes kabint magunknak Karesszal. Rázom a fejem: azt hiszem, nem lennék képes utasként felszállni egy óceánjáróra, nem bírnám, hogy kiszolgáljanak, mert tudom, milyen kemény az életük. Ugyanakkor irigylem Edinát. Előtte áll egy nagy kaland, ami tutira függőséget okoz. Nekem még most is hiányzik. Néha megnézem a fotókat a laptopomon, de egyre kevesebb időm van rá, mert felvettek egy utazási irodához dolgozni. Nálam jobban senki sem tud hajóutat eladni.

Karesz megígéri, hogy júniusban elmegyünk csónakázni a Tisza-tóra. Nem tudom, mi lenne velem nélküle.

Egyik szemem sír, a másik nevet.

Fogalmam sincs, jól döntöttem-e.

Boldog születésnapot.

Dalma

(A Cuba Libre hősnője is volt gyerek...)

Volt idő, amikor nagyon jól tudtam mindent. És boldog voltam ezzel a tudással. Akkoriban barátaim is voltak, akikkel jókat dumáltam, annak ellenére, hogy a közös nyelvünket senki más nem értette rajtunk kívül; volt idő, amikor azt hittem, hogy minden kerek körülöttem. Aztán beütött a ménkű, vagyis érkezett egy bizonyos pillanat (konkrétan az egyik születésnapom), amikor minden megváltozott. Véget ért a boldogság, lőttek a nagy dumálásoknak, és rájöttem, hogy az élet nem habos torta, ahogy addig hittem.

Ekkor persze már (még) meglehetősen sokat tudtam a világról.

Hiszen hároméves voltam. És óvodába kerültem.

Nesze neked, gondtalanság! Nesze neked, boldogság!

Eljött a pillanat, hogy leszámoljak az életemmel. Azon a napon érkezett el a leszámolás ideje, amikor kihánytam az óvodában az ebédnek titulált, borzalmas ízű cukrozott káposztás tésztát. És aznap zabigyerekezték le először. De nem utoljára.

Hát így ért véget a boldogság.

Attól kezdve beszüntettem a dumálásokat, és kiszorítottam tudatomból a kortársaimmal közös nyelvünket. Valójában az egész kommunikációt beszüntettem. A többiekkel. És az egész világgal.

Utólag visszatekintve, azt hiszem, szándékosan döntöttem úgy, hogy nem fogok párbeszédbe elegyedni a világgal. Megvolt a magam problémája, és ezt senki sem akarta felismerni. Legalább az anyám felismerhette volna, akire eleinte igazán dühös voltam, mert legalább azt megmondhatta volna, hogy mi az a zabigyerek, tájékoztathatott volna róla, hogy én az vagyok, és ez milyen következményekkel jár a szociális kapcsolataimra nézve, rám nézve, az életemre nézve, de aztán megbocsátottam neki.

Viszont a barátaimnak, az egykori barátaimnak nem bocsátottam meg. Példának okáért Timinek, aki előbb tudta, mi a helyzet nálunk, mint én magam, és még az óvoda második hónapjában sem informált róla – csak a többieket, amikor kitört az a csetepaté egy csomag színes kréta miatt. Ha tudom, hogy ilyen fontos neki az a rohadt kréta, akkor eszem ágában sem lett volna bezabálni a rózsaszínt meg a lilát, közvetlenül a cukrozott káposztás kocka előtt (szép színes káposztástészta-kockák jöttek vissza egy órával később...), és visszaadtam volna neki, ha tudom, hogy a krétaevésem olyan

következményekkel jár, amelyek miatt leírhatom az addigi barátaimat, és lemondhatok a későbbi barátságokról is.

Mindegy, végül is nem foghatok mindent az óvodára. És hát akkor még élt bennem a remény: egyszer csak letelik ez a három év, és akkor végre visszavonulhatok majd, és lesz időm foglalkozni Tündivel, a félszemű babával, akinek kisebb koromban kioperáltam a fél szemét (nem, nem leszek szemsebész, a korán megszerzett rutinom ellenére sem), illetve a francia villanyvasúttal, amit a nagyapám hozott Párizsból, és ami a világ leggyorsabb vonata volt. Meg Bunyessel, a plüsskutyámmal. Ám akkor még nem tudtam, hogy a három óvodás év után nem vonulhatok nyugdíjba, és nem tölthetem azzal a napjaimat, amivel szeretném. Elég nagy tragédia, nem gondolkoztatok még ezen? Hároméves korodig arany életed van: nem kell hatkor kelned, hogy odaéj abba a kirekesztő társaságba, az óvodába, hogy káposztás kockát egyél, lecikizzék a legkedvesebb pulcsidat, nem kell égetned magad azzal, hogy te vagy a „házikó”, mert, basszus, ez lett a jelem. Szóval, hároméves korodig felhőtlenül boldog vagy, anyád visz magával mindenfelé, a legfinomabb kajákat nyomja a szádba, és ha egy kicsit sírsz, akkor gumicukrot is kapsz tőle, ha pedig eldobod magad az üzletben a földön, és lelkiállapotodat nyomatékosítandó, üvöltesz is, akkor még azt a rózsaszín fülű nyulat is megveszi, amit kinéztél magadnak, bár hozzáteszi, hogy elég a hisztiből. És ott a nagyanyád, a nagyapád, az anyád barátnői, mind-mind kedvesek hozzád, leszámítva a nagyanyád barátnőit, akik folyton puszilgatni akarnak, miközben összevissza szurkálja az arcodat a szakálluk, és tíz másodpercenként klattyingatják a nyelvükkel a műfogsorukat. Állatkertbe jársz, pereccel eteted a makikat, órákig bámulod az elefántot, miközben ezerszer megkérdezed anyádat, nagyanyádat vagy aki veled van: „Mit csinál az ormányával?” – ők persze nem értik a te nagyon is érthető nyelvedet, de gügyögnek, hogy „látod, mindjárt kifröcsköli a vizet”, aztán meg játszóházban csúszdázol a kortársaiddal, titkos nyelveteken elmeditáltok a csúszási sebességről, a plüsskutyákról meg effélékről, és úgy érzed, csupa-csupa öröm az élet.

Aztán persze durván visszaüt ez a nagy boldogság.

Először óvodásként vittek „szakemberekhez” – tudtátok, hogy így hívják azokat a szemüveges, szigorú tekintetű, többnyire erőltetetten mosolygó felnőtteket? –, akik kívülről vizsgálgattak, megnézték a hangképző szerveim állapotát, mindenféle trükkökkel (Ha megmondod, mi ez, megkapod – dugták az orrom alá a Mars szeletet) próbáltak

beszédre bírni. Na az én önfegyelmem már akkor is hatalmas volt, egyébként sem szerettem a Mars csokit, de ezt évekig gondosan titkoltam, mert igazán jól jött bizonyos helyzetekben, hogy efféle zsarolással sem tudtak szóra bírni. Aztán megismerkedtem az első pszichológusommal. Hah! Azt hitte, bedőlök neki. Rafináltabb módszerei voltak, mint a logopédusnak, például rajzolniom kellett. Na most, én úgy ültem ott, mint a kuka. Mint aki nem érti, mit akarnak tőle. Akkor aztán mutatott egy rajzot egy házról. Ez a rajz, mondta. Aha, bólintottam, és magamban elkönyveltem, hogy ez engem tök hülyének néz. Tudok rajzolni, csak nem akarok.

Hetekig ment a huzavona, hogy akkor most rajzolk-e házat, vagy sem. Vagy akármit. Lerajzolk-e anyát. Nagyanyáékat. Önmagamat. Vagy a pszichológust, akit Ildikónak hívtak, de azt kérte, hogy nevezzem Ildi néninek. Már majdnem mondtam neki, hogy Ildi néni, menjen a francba, de az utolsó pillanatban rájöttem, hogy pont ez a célja. Ki akarja ugrasztani a nyulat a bokorból. Hátha megszólalok.

Na most, ez a világ nem az a világ volt, ahol nekem kedvem lett volna beszélni.

Anyu azt mondta, hogy muszáj óvodába járni. Az óvónő azt mondta, hogy ha nem szólok meg, és nem csinálom, amit a többiek, évet kell ismételnem. Micsoda baromság, évet ismételni az óvodában? Még az angolórákon is kukán ültem. Most persze biztosan megkérdezitek, mi a fenének angolóra az óvodában. Jó kérdés, kérlek, írjátok meg az illetékeseknek, és ha titeket is érint, ne habozzatok az ombudsmanhoz fordulni a problémával. Hátha nektek válaszol... az én panaszos leveleimre nem érkezett válasz, de erről majd később.

– Dalma, ha nem fogsz beszélni, még tovább kell itt maradnod.

Így mondta az óvónő, és meredten nézett rám. Igaz, ami igaz, halálra rémültem ettől a lehetőségtől, de csak azért is összeszorítottam a számat. Azóta sem vagyok tisztában vele, vajon rájött-e az óvónő, hogy tudnék én beszélni, csak el akarom vágni magam a világtól. Ahogy a szemembe nézett, úgy láttam, hogy sejti.

Na jó, de engem nem lehetett ilyen egyszerűen szóra bírni.

Ha már zabigyerek vagyok, ha már nem játszanak velem a többiek, ha már mindenki csúfol, akkor lehetnek elveim is, nem igaz?

Idővel már szörnyen untam Ildi nénit, minden csütörtök délutánomat elvette, értékes

időt rabolt el Bunyesztől, a plüsskutyámtól, akit pedig meg akartam tanítani arra, hogyan tudja felismerni az ellenséget, illetve hogy kell három lábon állva pisálni, és úgy láttam, hogy a tanulási folyamat – tekintettel a képességeire – hosszabb időt vehet igénybe.

Szóval, amikor Ildi néni ismét arra kért, hogy rajzoljam le őt, akkor váratlanul magamhoz ragadtam a rajzlapot és a zsírkrétát (egy pillanatra átfutott a fejemen, hogy megegyem-e a lilát, de végül arra jutottam, hogy emiatt a végén még tényleg évet ismételtetnek velem az óvodában), és rajzoltam egy pápaszemet és egy szigorú, nagy száját. (A mai fejemmel azt mondanám, elég jó karikatúra volt, de Ildi néni először – láttam rajta – kiakadt. Aztán persze megdicsért, mi mást tehetett volna, hiszen az utasítását követtem...)

Végül még arra is rávett, hogy rajzoljak neki egy házat. Hát ekkor sajnos elkövettem egy végzetes hibát.

Ugyanis egy az egyben lerajzoltam azt a házat a virágokkal, a mahóniabokorral, a pirosan virágzó fával, a két nevető, kék ruhás, narancssárga fejű gyerekekkel, amit az első alkalommal megmutatott nekem. Ha tudtam volna, hogy mások ezt nem így szokták... De akkor még sejtelmem sem volt róla, hogy mások feje nem így működik. Ildi néninek pedig fennakadt a szeme, amikor meglátta a művemet. Előhúzta azt a rajzot, amit pár héttel korábban mutatott, és elsápadt.

– Ugyanazt rajzolta le! Pontosan ugyanazt! Mintha lefényképezte volna az agya!

Emlékszem, anyámnak így dicsekedett, némileg ijedten. Aztán szó esett valami szindrómáról, ami később is szóba került, amikor lélekdokiknál jártam, meg arról, hogy fényképező agyam van. Én már rettentően untam Ildi nénit meg a hallelujázását, hogy lám, lám, tudok én rajzolni, és nyilván meg is fogok szólalni hamarosan. Untam az óvodát, untam az anyám aggódó tekintetét (és azt, hogy mégsem vett ki abból a rohadt hülyegyerek-neveldéből, ahová minden reggel elcipelt, és a bőgése ellenére is képes volt ott hagyni), untam az ostoba csoporttársaimat, és untam az egész életet. Semmi izgalmas nem volt benne.

Úgyhogy végül, sok-sok tűnődés és tépelődés után megszólaltam az óvodában.

Ennyit mondtam:

– Húzzatok a francba.

Három és fél éves voltam, és romokban hevert az életem.

Muszáj kicsit visszamennem a múltba, egészen a születésem előtti időig. Fogalmam sincs róla, van-e valaki, aki szeretne megszületni, elhagyni azt a biztonságos világot, ahol kilenc hónapon keresztül fejlődik – én pontosan tudom, hogy nem óhajtottam a világra jönni. Semmi kedvem nem volt hozzá, különösen, amikor már öt hónapja bent lebegtem valami kellemes folyadékban, és egyszerre csak történt valami... Akkortól kezdve csak mi ketten voltunk, az anyám meg én. Éreztem, amit érzett. Sírt, bánatos volt, kétségbeesett. Csak én voltam neki, és fogalmam sem volt róla, hogyan vigasztaljam meg, legfőképpen azért, mert én magam is vigaszra szorultam. Hiszen elmúlt az a meleg biztonság... Ma már tudom, hogy akkor lépett le az apám.

Mindegy, ezzel nem tudok foglalkozni, meg hát nem is akarok. De később, körülbelül hatévesen, újraélhettem a születésemet. (Nem mintha vágytam volna rá, de van, ami ellen hiába tiltakozol, amíg nem vagy nagykorú, esélyed sincs, hogy megúszd... Nesze neked, szabad akarat!) Szóval, az iskolai pszichológus azt javasolta anyámnak, hogy vigyen el valami születésfelidéző tanfolyamra vagy hová. Állítólag a császármetszéssel születetteknek segít leginkább, hogy végigmehetnek a „szülőcsatornán”, vagyis átélhetik a születés folyamatát, és így nem lesznek hátrányban a hagyományos úton születettekkel szemben. Mondjuk, én nem császárral születtem, és mégis hátrányban voltam... ezt magyarázza meg nekem valaki. Egy alagutat képzeljete el, egy szűk gumialagutat, abba kell bebújni és keresztülpréselni magad rajta. Sötét van, egyedül vagy, de ha jól mozdulsz, előrébb jutsz a gumialagútban, ha rosszul, akkor talán még szorosabbra zárul körülötted – és a végén vár a világosság.

Hát elég nagy hülyeség, nem igaz? Vidámparkban még csak-csak, de hogy a lélekdokik ilyesmiket eszközöljenek össze, és ezzel keressék a pénzt... elképesztő. Azért, mivel más lehetőségem nemigen volt, sértett pofával bepréseltem magam az alagútba. Aki klausztofóbiás, vagyis még a liftben is elsötétül előtte a világ és rogyadozni kezd a lába, annak nagyon nem ajánlom ezt a játékot, mert tényleg nem valami széles az alagút szája. Szóval, elkezdtem kúszni, aztán meguntam az egészet, és befészkeltem magam az egyik kis ficakba. Elleszek itt, gondoltam.

Nem részletezem, hogyan csalogattak ki az alagútból, de hallgassátok meg, mire jutottak velem kapcsolatban: „Újra átéltem, amit már egyszer, a születésemkor átéltem, vagyis azt, ahogyan elakadtam a szülőcsatornában”. De most már jobban tudtam, mit kell tenni, és mivel ezt az élményt fel fogom dolgozni, hamarosan elmúlhat a „születési

traumám”, amely részben az előidézője a – na, most figyeljétek! – „szociális fóbiámnak”.

És ezért az anyám fizetett! Pénzt!

Aztán később elmesélte, amit már innen-onnan hallottam, hogy problémás volt a születésem.

– Úgy értem, nehezen jöttél a világra, Dalma. Még az is felmerült az orvosokban, hogy netán elpattant egy kis ér a fejedben. Elakadtál a szülőcsatornában, tudod?

Most erre mi a csudát felelhettem volna? Túl nagy volt a fejem? Vagy miért akadtam el?

Á, ne találgassatok, később a pszichológus erre is megtalálta a választ, miután visszanezette videón(!) anyámmal az alagutas-szülőcsatornás jelenetet: nem akartam megszületni. Másképp nem tudtam tiltakozni a megszületés ellen, csak úgy, hogy jól befészkeltem magam a szülőcsatornába.

Na most, ezt magamtól is tudtam, de ha mégsem lettem volna tisztában vele, akkor is könnyen kitalálom, hogy arra a világra, ahol nem volt kedvem beszélni, nyilván megszületni sem akartam olyan nagyon.

Egyébként az életem, ha nem lett volna az óvoda, meg később az iskola, tökéletes lehetett volna. Bunyesz, a kutyám egyre tanulékonyabbá vált, aztán a nagyanyámék beszerezték egy élő kiskutyát. Sajnos, nem engedték, hogy Bunyesznek nevezzem, így Bulira kereszteltük, de amikor a nagyiék nem hallották, őt is Bunyesznek hívtam. Hosszú, aranyszínű szőre volt, és sokkal hamarabb megtanult három lábon pisálni, plusz megtámadni az ellenséget (a szomszéd Joli nénit és három fiúunokáját), mint a plüss Bunyesz.

Nem értem, hogyan jutottam el az iskoláig. (A tanáraink se értik.) Nem értem, mi keresnivalóm van ott. Nem értem, minek kell számrendszerekről tanulnom, meg csupa olyasmiről, amire soha az életben nem lesz szükségem. Azt persze direkt nem tanítják meg, hogyan szoktass szobatisztaságra egy kiskutyát. Vagy hogy mi a fenét mondj a fiúknak. Azoknak, akik esetleg tetszenek. És azoknak, akik nem. Nem mondanak a suliban semmi értelmeset meg hasznosat, csak számrendszerekről, könyvekről meg ilyesmikről szövegelnek, és aztán beégetnek, amikor visszakérdezik az anyagot (tisztelet a kivételnek).

Mondjuk, a könyvekkel semmi bajom, mert képes vagyok megjegyezni bármilyen hosszú szöveget. Sőt még egy matematikai ábrát is pontosan fel tudok idézni, csak nem értem.

Azt hiszem, ez a különleges képességem segített át az iskolás éveken: hogy minden oldalra, minden irományra és rajzra, amire legalább kétszer ránézek, pontosan emlékszem.

Így tanultam angolul (persze ügyesen titkoltam, hogy előrébb tartok, mint a Tilky Dávid, a stréberek strébere, akivel az anyja otthon angolul beszélt, és egyébként egyetlen foga sem volt elől fél éven keresztül), és így tanultam meg valamennyire egy magántanártól spanyolul.

Elvégre spanyolul muszáj volt megtanulnom, nemde?

Kicsit visszakanyarodom az óvodás évekhez. Miután megszólaltam („Húzzatok a francba”), végül is sikerült kivívnom magamnak egyfajta tekintélyt. A többiek békén hagytak, és csak a hátam mögött röhögtek rajtam, az óvónők pedig úgy bántak velem, mint a hímes tojással. Egyetlenegy óvónő akadt csak, Bari néni (egyébként Barbi néni, csak ennek, ugye, nem volt semmi értelme), aki máshogy foglalkozott velem, mint a többiekkel. Például ő tanítgatott a betűkre. Érdekes, nekem a betűk rögtön összeálltak szavakká, a szavak pedig mondatokká. Alig múltam négyéves, és titokban már az anyám naplóját olvastam. Meg verseket, amiket Bari néni mutatott. Weöres Sándort szerettem a legjobban. Bari nénit éppen akkoriban hagyta el a vőlegénye, talán ezért is volt a kedvence az a vers, amit mindig felolvasott nekem: „Kérem a Sorsot, sorsod kérje meg, Csillagsorsomba ne véljen fonódni S mindegy, mi nyel el, ár, avagy salak: Általam vagy, mert meg én láttalak S régen nem vagy, mert már régen nem látlak.” Ma már tudom, hogy Ady Endre verse ez, az *Elbocsátó, szép üzenet*. Azt hiszem, meglehetősen dühös vers, nem is olyan „szép” üzenet, de ez csak a magánvéleményem. Bari néni mindenesetre sírt, valahányszor együtt olvastuk a verset, és egyáltalán nem úgy nézett ki, hogy ő az óvónőm, hanem éppenséggel egy kicsit fordítva.

– Ne sírj, Bari néni. Nem érdemes.

És ez a nagy bölcsesség az én számból hangzott el. Ötéves koromban. Persze nyugodtan lehettem már bölcs, addigra megtapasztaltam az életből egy csomó mindent, Bari néni mégis kétkedve nézett rám. Mit tudhat egy vézna, szociális fóbiás (hogy az vagyok, ezt akkor én még nem tudtam), a többiek által kiközösített kislány a szerelemről meg a párkapcsolatokról?

– Akár férfi nélkül is élhetsz, nem igaz?

Jó, elismerem, ez tényleg erős volt, de hát segítenem kellett neki feldolgozni a szakítást. Én speciel már tudtam, hogy mi az a szex, nem azért, mert annyira felvilágosult családban

éltem, hanem mert kicsivel korábban, amikor halálra untam magam a délutáni csendes pihenőn az óvodában, véletlenül felfedeztem az ujjammal a saját testemet.

Még nem tudtam, mi a fene ez, csak abban voltam biztos, hogy amit most találtam, valami tiltott dolog, amiről okosabb lesz hallgatnom. Később valahol olvastam, hogy ilyesmi a szex. Milyen szerencse, hogy már korán tudtam olvasni. Láttam is egy képen (anyukám könyvespolcán találtam a könyvet, amiben a kép volt), hogy egy férfi és egy nő volt meztelenül egymásba gabalyodva. Szexuális póz, vagy valami hasonló volt a képaláírás. Hát eléggé nem értettem, minek kell ehhez így meztelenül összefonódni, és kicsit össze is zavarodtam.

Ha már a témánál tartunk, iskolásként olyasmit is olvastam, hogy nagyon káros, ha korán kezdi az ember. Hát mit mondhatnék erre? Azt még nem tudom, lesz-e valaha fiúm, de az biztos, hogy legalább már egy kicsit ismerem a testemet. Ha lesz fiúm, akkor oké. Ha nem lesz, azt is elfogadom. Már túl vagyok a nehéz éveken, amikor még azt sem tudtam, mi történik majd velem, és hogyan élem túl az óvodát. Aztán elmúlt a szexkorszakom is, szerencsére. Úgyhogy a fiúk sem hiányoznak, és ha úgy vesszük, akkor már teljesen normális vagyok.

Nincs nekem semmilyen velem született sérülésem vagy betegségem.

Nekem az a problémám, hogy – akarom-e vagy sem – félig Kubába tartozom.

Az a legnagyobb bajom, hogy sosem ismerhettem az apámat, és egész óvodáskoromban szentül hittem, hogy én vagyok az oka az egésznek. Hogy az apám miattam hagyta ott az anyámat. Hogy miattam ment haza Kubába, és tűnt el örökre a szemünk elől.

– Nem szeretett?

– Nem ismert téged, Dalma. Ha ismerne, akkor szeretne. És a távolból is szeret.

– Hogy lehet a távolból szeretni valakit?

– Hát... úgy. Hogy a szívében örökké benne maradsz.

– Akkor miért nem látogat meg?

– Mert... onnan nehéz elutazni. Nem kap útlevelet.

– Akkor minek ment oda?

– Mert ott a hazája.

– Akkor miért volt itt?

– Mert itt tanult.

– És téged nem szeretett?

– De igen. Szeretett.

– És már nem szeret?

– Hát... már nem úgy szeret, ahogy a férj szokta a feleségét.

– Ő a férjed?

– Nem, Dalma, nincs férjem. Az apád csak... a szerelmem volt.

– Akkor én zabigyerek vagyok?

– Nem vagy zabigyerek. Vagyis, a gúnyolódók így nevezik azt a gyereket, aki nem „hivatalos” kapcsolatból született. Te szerelemgyerek vagy, érted? Még akkor is, ha nem maradt velünk az apád. Vedd úgy, hogy elváltunk.

– Mint a Kovács Hanna szülei?

– Igen.

– És mi az a szerelemgyerek?

– Amikor egy gyerek... úgy fogan meg, hogy a szülei nagyon-nagyon szeretik egymást. Elvakultan imádják egymást, nem törődve a körülményekkel, semmivel. Aztán később elmúlhat ez a nagy-nagy szerelem, de a gyerek mindörökké szerelemgyerek marad.

– És mindenki szerelemgyerek?

– Nem mindenki. Csak kevesen azok.

– De én az vagyok?

– Igen, Dalma. Te az vagy. Úgyhogy te nagyon különleges kislány vagy.

Szóval, már volt egy titkunk. Anyámnak és nekem. Ez a titok egyszeriben felemelt, kiemelt a nagycsoportosok közül. És akkortól kezdve mindenkinek válaszoltam, aki kérdezett, bár nem nagy kedvvel – a kommunikációt már nem korlátoztam azokra, akiket szerettem.

Mit nekem ez a csapat hülyegyerek! Lehet, hogy ismerik az apukájukat, de én szerelemgyerek vagyok! Azért persze sok-sok év alatt sem sikerült teljesen kiirtani belőlem az érzést, hogy én tehetek anyámék befuccsolt kapcsolatáról. És arról, hogy „más” vagyok.

Szerencsére az utolsó nyár teljesen szabad volt! Szabad lettem, és lezárult életem nehéz korszaka. Elballagtam az óvodából. Véget értek a kemény évek!

Nem óhajtottam kapcsolatot tartani a többiekkel. Vége a zabigyerek-korszaknak, emelt fővel távoztam a ballagásunkról anyukámmal és a nagyanyámékkal a várbeli cukrászdába, ahol megünnepelhattük a felnőtté és szabaddá válásomat.

Két szelet dobostortát nyomtam be pár perc alatt.

Így vettem búcsút az óvodás korszakomtól.

Beszéljünk egy kicsit a nyarokról, oké? Szerintetek normális dolog, hogy éveken keresztül egyfolytában a nyarat várja az ember? És miért...? Hát azért, mert akkor nem nyomaszt a rengeteg tennivaló, és nem kell hajnalban kelni. Amikor vége lett az óvodának, biztos voltam benne, hogy most már csakis lazább évek következhetnek. (Basszus, ezt gondoltam az általánosban, első után is... hát, már nem vagyok teljesen biztos benne, hogy valaha is eljönnek azok a lazább évek...)

Szóval, azok a régi nyarok csodások voltak. Egyrészt hetente kétszer elkísérhettem nagymamit a piacra. A nagyanyám vagány nő, minden árusnál alkudott, teljesen mindegy volt neki, hogy sárgarépára, hajsamponra vagy használt könyvre. És... a nagyanyám boltkóros. Nem divatcuccokra vadászott, hanem szőnyegekre. Sosem fogom elfelejteni azokat a BÁV-árveréseket és keletiszőnyeg-boltokat, ahová magával vitt. Az aukciónál nincs izgalmasabb dolog a világon. Előtte van pár napod, hogy elmenj a bemutatóterembe, végignézd a szőnyeget, meg is tapogathatod őket, valami régi, édeskés szag árad belőlük, színesek, vörösek, mintások, az egyik perzsa, a másik bukhari... Fura, hogy egy szőnyeg csodaszép is lehet, nem? A nagyanyámék szobája – említettem, hogy nyolcéves koromig velük laktunk, a pestlőrinci kertés házukban? – tele volt szőnyegekkel. Egymásra voltak terítve, mint valami budoárban, ki sem látszott alóluk a padló. Nagyapám nem lelkesedett értük, különösen, mert a porszívózás az ő feladata volt, és nem lehetett mindegyik szőnyeget porszívózni, a régebbi perzsákat csak kirázni engedte a nagymama. De én imádtam... Elmentünk megnézni a „felhozatalt”, ahogy a nagyanyám mondta, összeírta szépen magának, hogy melyik tetszik neki, és melyiket venné meg, „ha nem verik fel az árát”, aztán visszamentünk az aukcióra. Ott kapott egy táblát, amin egy szám volt. Örült, ha a 91-est kapta meg, az volt a szerencseszáma, mivel 1991-ben születtem.

És elkezdődött az árverés. Sorra megmutatták a vetítőn a szőnyeget, vagy ki is hozták őket, és az árverésvezető megmondta, melyiknek mennyi a kikiáltási ára. Akkor indult a licitálás. A nagymami nagyon ügyesen licitált. Sokszor, amikor nem jelentkeztek a kiszemelt szőnyegre, kivárt, és csak akkor emelte a magasba a tábláját, amikor már majdnem hozták a következő tételt.

És olyankor általában alapáron megszereztük a szőnyeget.

Aztán persze ennek ellenkezőjére is akadt példa: valaki, aki szintén arra várt, hogy majd kikiáltási áron elviszi a szőnyeget (például az árverés befejeződése után, amikor még

licitálni lehet a megmaradt tételekre), ráígért a nagymami ajánlatára. Mire az én nagyanyám vérszemet kapott, és ő is felmutatta a tábláját. Azt gondolom, sportot csinált a dologból, nem bírta kiszállni egy-egy lazának induló, a végén viszont vérre és pénzre menő licitálásból. Hát néha ott hagyta – ahogy ő mondta – az „örökségem egy részét”. Mit bántam én! Imádtam a szőnyeget meg a nagyanyámat is, és pénzre, örökségre meg egyebekre egyáltalán nem volt szükségem. Legfeljebb annyi kellett volna, amennyiből vehettem volna egy lakást anyukámnak és magamnak – bár azt hiszem, erre nekem sosem fogja futni –, megjegyzem: én imádtam a nagyiéknál lakni, de anyukám gyakran mondogatta, hogy nem gyerek ő már, mit szólnak bele az életébe, és miért kérdezik, hogy mikor jön haza, ha elmegy moziba nélkülem. Én elengedtem őt, mert a nagyiéknál tényleg jó volt lakni, és remekül elvoltam a nagyszüleimmel odahaza, de ő néha sírt a nagymamiék miatt, mert „ellenőrizni akarják minden percét”. Szerintem túlzott, de komolyan. Csak sajnós ezt nem tudtam megértetni vele.

Most jövök rá, hogy jól elkalandoztam a témától, vagyis a szőnyegvásárlástól. Amikor megvettünk egy-egy szőnyeget (nem is tudjátok, milyen nehéz lehet egy-egy nagyobb darab!), a nagyapámra várt a hazaszállítás.

Morgolódott, de a nagymami mindig sokkal alacsonyabb árat mondott neki, mint amennyiért megvette. „Jó vétel volt”, hangoztatta, nagyapám pedig csak a fejét csóválta.

Nagyon szerettem az árverések hangulatát.

Na mindegy, nem tudom, hogy ezt az egészet miért meséltem el. Talán csak azért, mert jelezni akartam, hogy nyaranta sokat lehettem a nagyszüleimmel, és nem kellett görcsölnöm azon, hogy anyám – aki kicsi koromtól újra dolgozott: üzletkötőként az országot járta, éveken át, vonattal – nem éri el a délutáni vonatot, és ott maradok az óvodában. Ha késett, mindig azt gondoltam, hogy elütötték, rosszul lett, kiesett a vonatból és meghalt. Néha odáig jutottam a képzelődésben, hogy magam előtt láttam, ahogy a vonaton gonosz emberek leütik anyukámat, kidobják a vagonból, vagy el sem éri a szerelvényt, mert gyilkosok feldarabolják őt. Ilyesmiket hallottam néha a hírekben, és amikor anyukám nem jött értem időben, mindig beugrottak ezek. Ilyenkor természetesen sírtam. Ültünk az óvoda lépcsőjén Bari nénivel, én sírtam, ő vigasztalt. Aztán megjelent az anyám, bűnbánó és kétségbeesett arccal. Én pedig felvidultam, hogy mégsem halt meg. Azt azért már tényleg nem bírtam volna elviselni, ha se anyám, se apám nincs.

De a nyár – hát az az enyém volt, meg a két Bunyeszé: a plüsskutyáé és Bulié. Hármásban vitattuk meg a kertben, a szilvafa alatt az élet dolgait.

Buli is szerelemgyerek volt. Az ő apja is eltűnt.

Ez persze lényegtelen. Szóval, a nagyapám nekem az apám is volt. Anyám mindig kiborult, amikor közöltem, hogy nekem a papa az apukám, és magába zárkózott, pedig azért mondtam neki ezt az egészet, hogy ne aggódjon már annyit miattam.

A nagyapámnak minden nyáron ki kellett festenie a konyhát. Vagy az előszobát. Vagy mindkettőt. És a szobákat is, néha a miénket, néha az övékét. Aztán a kisházat is, ahová néhány éves koromtól átköltözhattünk. A lényeg az volt, hogy minden nyáron festeni kellett, mert a nagymami kiadta az ukázt. Csak a fehér falakat szerette. Én meg azt, amikor a nagyapám kimeszelt. Imádtam a mész szagát, és, néhányatok talán furcsállni fogja, de imádtam nyalogatni a frissen meszelt falat. Zuhanyozás után mindig nyalogattam egy kicsit.

Amikor ezt elmeséltem anyámnak, elkezdett pezsgőtablettát itatni velem. Szerinte kalciumhiányos voltam, hiába magyaráztam, hogy egyszerűen csak imádom a friss mész ízét. Később még laborvizsgálatra is elvitt, valahogy elérte a gyerekorvosnál, hogy utaljon be, mert valami nyomelem vagy vitamin hiányozhat a szervezetemből. Nem értem a felnőtteket – beleértve az orvost is –, miért nem képesek felfogni, hogy én tényleg szeretem a mész illatát és ízét? (Ma is megkóstolnám, ha még meszelnének, de sajnos rossz szagú és rossz ízű falfestékek használatára szoktatták rá az embereket.)

Így elmesélve azt látom, elég vidám nyarak voltak, és az életem is rendben lett volna, ha mások nem akarják, hogy ugyanolyan legyek, mint ők. Velem voltak a szeretteim: Bunyeszék, anyukám és a nagyanyámék. És az óvodában Bari nénit is a szívembe zártam, a legeslegközepébe. Róla tudnotok kell, hogy nem sokkal azután, hogy kitették a szűrőmet az óvodából és iskolaérettnek nyilvánítottak (nagy nehezen, persze), felhagyott az óvónősködéssel, mert beleszeretett egy dokiba, összeházasodtak, és a férje egy arab országban kapott jól fizető állást, ahová magával vitte Bari nénit. Bari néni egy gazdag arab családnál helyezkedett el „félnapos” bébiszitterként, és klassz képeslapokat küldözgetett Dubaiból, amiken megírta, végre van pénze arra is, hogy csupa üveg bevásárlóközpontokban kávézzon, és Shiseidót vegyen. Gondoltam, ez olyasmi lehet, mint a sushi, amiről szintén nem sokat tudtam, csak annyit, hogy meg is lehet enni.

Szóval Bari néni benne maradt a szívemben, még azután is, hogy elköltözött az arabokhoz, aztán született egy kisfia, és nagyon örültem, hogy boldogok a férjével. (Ma már nem tartjuk a kapcsolatot, fogalmam sincs, mi lehet Bari nénivel, a családjával és a dubai bevásárlóközpontokkal, viszont azóta megkóstoltam a sushit, és egyáltalán nem

ízlett, és megtudtam, hogy a Shiseidót csak végszükség esetén ajánlatos megenni, mert kozmetikai márka, a termékei közé méregdrága krémek, sminkcuccok és parfümök tartoznak.)

Idővel az is kiderült, hogy van valamihez érzékem: a számítógépekhez. Már egészen kicsi koromban nézegettem az interneten a vonat- és bábujűjteményeket, sőt találtam egy olyan játékprogramot, ahol egymagam le tudtam vezényelni egy csomó bábuval egy komplett csatát. Szóval az esték sem voltak unalmasak, már amikor odaülhettem anyukám gépéhez. Mert egyébként nemigen akart odaengedni, szerinte gyerekek nem csatlakozhatnak fel az internetre, mert ott beteg férfiak lépre csalhatják és molesztálhatják őket. Hiába mondtam neki, hogy engem ugyan nem érdekelnek a férfiak, mert nézze meg, ő is hová jutott: elhagyta az a férfi, aki ugye elméletileg az apám, de sosem látott engem, meg hát őrá sem igen kíváncsi. Anyukám ilyenkor felháborodott, hogy mit értek én ebből az egészből, pedig csak a nyilvánvaló igazságot közöltem vele, amit neki is látnia kellett.

Végül belenyugodtam, hogy amikor nincs velem, akkor többnyire csak játékprogramokat használok, és nem internetezem titokban (csak néha), de hamarosan meg kellett szegnem az ígéretemet, mert rábukkantam valamire, ami fenekestül felforgatta az életemet, és nem mellesleg majdnem az örületbe kergetett: felfedeztem magamnak a levelezést. Konkrétan anyukám levelezését. Ha hallottatok már a Outlook programról, akkor tudjátok, hogy az tárolja, küldi és fogadja a leveleket, ami internet nélkül nem lehetséges. Na, az én anyukám nemcsak az Outlookot használta, hanem a Yahoont is volt egy címe, de hát nem volt nehéz kitalálnom, hogy mi az a cím, és a jelszó megfejtése sem jelentett olyan óriási kihívást. De erről majd később.

Sosem voltam nyomozgató típus, de az ugye érthető, hogy ha egy gyerek megtalálja az anyukája leveleit, akkor belekukkant?

És az is nyilvánvaló ugye, hogy ha olyasmiről olvas, ami már-már az ő létét is fenyegeti, akkor cselekednie kell?!

Tehát, bevallom nektek, a majdnem felhőtlenül boldog és láblógató nyarak számomra akkor értek véget, amikor belekukkantottam anyukám levelezésébe.

Ez nagyjából egybeesett az iskolakezdés rémes időszakával.

Betárcsázós internetünk volt otthon, tudom, hogy ez ma már nagyon cikin hangzik, és talán fogalmatok sincs, milyen az. Rémes lassúsággal töltődtek be az oldalak, és még azt is hallottuk, ahogy a modem betárcsáz egy számot, amikor felkapcsolódik az internetre. Akkoriban nem tartottam lassúnak, elég türelmes voltam, és bevallom, ha anyukám nem volt otthon, azért rá-ránéztem az internetre. Mivel a gonosz férfiak, akik a gyerekekkel kikezdenek, a beszélgetős oldalakon húzzák el előttük a mézesmadzagot (anyukám szerint), ezért inkább csak a játékokat kerestem, meg olyan üzleteket, ahol például rendelhettem volna másikat a rózsaszín plüssnyulam lerágott füle helyett (ne kérdezzétek, ki rágta le – akkoriban, amikor ezt tettem, még nyilván hülyegyerek voltam), de csalódtam, mert sehol sem kínáltak rózsaszín plüssnyúlfület. Ráakadtam viszont egy angol nyelvű honlapra, ahol „toys – pink rabbit” címszó alatt azt ajánlották, hogy írjak nekik levelet, és kiközvetítenek egy very beautiful and sexy nyulat. Ez azért elég jól hangzik, nem? Bár a beautiful szót és a sexyt sem vettük az óvodában, azért annyit tudtam, hogy a beautiful az gyönyörűt jelent, és a sexy meg olyan jól nézett ki leírva, nem beszélve arról, hogy a már korábban említett és addigra lezárt szexkorszakomra is utalt valamelyest. Nyomban ráklikkeltem az „írjon nekünk” feliratra. És abban a pillanatban előugrott anyukám levelezőablaka.

Én, aki akkor már tudtam olvasni, ettől az előreugró ablaktól roppant izgatott lettem. Gyorsan megírtam a levelet a „sexy pink rabbitet” kínáló cégnek (angolul nem tudtam írni, csak olvasni, úgyhogy magyarul betűztem): *„Kérekszépen egygy plüs nyulfüllet roszaszint anyukám ki fizeti majd”*. Bepötyögtem a nevemet és a címünket, ezzel befejezettnek tekintettem a levelet. Rá kellett klikkelnem a küldés ikonra, és azután alig vártam már, hogy visszatérjek abba a levelezőprogramba. Eltelt egy kis idő, mire kiismertem, hogy vannak ott elrendezve a levelek, külön mappa a beérkezőknek, külön az elküldötteknek, piszkozatoknak, de hiszen tudjátok, hogy megy ez. Csakhogy én hatéves sem voltam, olvasni tudtam már, de írni még csak nehézkesen, és rögtön arra kényszerültem, hogy átszervezzem az életemet és megmentsem anyukámat és saját magamat is.

A beérkező mappára klikkelve ugyanis egy nagyon durva levél ütötte meg a szemem. Először el sem hittem, hogy valaki ilyet írhat, ráadásul az én anyukámnak, a tulajdon anyámnak, de sajnos igaz volt.

Zsuzsi, örülök, hogy újráláthattalak. ☺ Jó volt veled mozizni, jó volt a film is, de meg kell mondanom, hogy nem igazán a filmre figyeltem... Találkozhatunk a héten?

Tudom, hogy kicsi a lányod, de hátha sikerül szabaddá tenned még egy estédet. Azt sem bánom, ha nem megy, akkor legfeljebb levelezünk, sms-ezünk, és kivárom a jövő hetet. ☺ (Kicsit többel, mint) szeretettel: Z.

Zsuzsi az anyám. Havasi Zsuzsanna, ez a leánykori neve, és én is Havasi lettem, mivel az apukám eltűnt, mint szürke szamár a ködben (nagyanyám megfogalmazása szerint), illetve felszívódott, mint húgy a száraz talajban (nagyapám hasonlata). Mindegy, Zsuzsi az én anyám. Az ő címére jött ez a levél egy bizonyos Zétől, aki nyilvánvalóan férfi. Hát ettől már csak elkaphatott a harctéri ideg, nem gondoljátok? Ott papol nekem az anyám a gonosz férfiakról, akik kislányokkal ismerkednek az interneten, ő maga meg mit művel? Hát az interneten hetyeg valakivel. Sőt moziba ment vele! Amikor én úgy tudtam, hogy a barátnőjével, Endrődi Katával ment moziba, akkor valójában ezzel a Zével randizott, akinek még rólam is mondhatott valamit... Ráadásul nem az igazat. Hiszen nem vagyok kicsi (hatévesen, ráadásul ilyen múlttal a hátam mögött ezt már nyugodtan kijelenthettem), másrészt kikérem magamnak, hogy én akadályozom az anyámat abban, hogy szabadok legyenek az estéi. Jól elvagyok én a nagymamiékkal is, ha neki ez kell...

De mire idáig jutottam gondolatban, azért rendesen csurgott a könnyem. Merthogy én is szeretek moziba járni. Miért nem engem vitt el az anyám? Miért egy idegennel ült be? Miért levelezget valakivel, egy pasival, amikor egyszer csalódnia kellett a férfiakban? Hát nem volt elég neki, hogy az apám lelépett, és mindent hátrahagyva visszament Kubába?! És ki ez a Zé?

Aztán észrevettem a teljes nevét. Feladó: Lebeauer Zoltán. Micsoda név az, hogy Lebeauer? Le sem lehet írni. Legalábbis nekem elég nehezen ment. De azért sikerült.

Ketves Lebuaeur Zoli

a mozi nekem nem tetszet és nem érekrá ma és a jövőhénten se és nem tudok a levelezéssel se foglalkozni elfoglalságok akadájoznak

Havasi Zsuzsana

Hát ezzel megvolnék, elrendeztem a dolgot, tettem valamit a gonosz elhárítása érdekében, ha már az anyám nem volt képes rá.

Ráböktem a küldés gombra.

Végre valami fontos és helyes dolgot cselekedtem.

Megmentettem az anyámat.

Megmentettem a családomat.

Másnap reggel magamra erőltetett nyugalommal készülődtem az első évnyitómra, azok után, hogy Zét, vagyis az internetes gonoszt így elintéztem. Felszabadult voltam, mert soha, de soha többé nem kell óvodába mennem, és nyugalمامat még az sem tudta felborítani, hogy anyám rám erőltetett egy borzalmas szoknyát. Két évembe telt, mire sikerült száműznöm a ruhatáramból a szoknyákat, két évem ment rá, mire anyu, a nagyi és a nagyanyám szőrös arcú barátnői is felfogták, hogy csak elrontják a szülinapomat azzal, ha szoknyát vagy ruhát adnak ajándékba. Kizárólag gatyát voltam hajlandó felvenni. A kedvencemet, egy farmert sajnos már kinőttem, rövid volt a szára, és a térdénél is kiszakadt, de ha tehettem, otthon csak ezt hordtam. Mindegy, az évnyitóra, egyszer az életben, még utoljára hajlandó voltam – sok-sok kérlelés után – felvenni egy szoknyát. Fehér blúz, brrr. És copf. Bele sem mertem nézni a tükörbe.

- Csinos vagy. Az én csinos kislányom.
- Ugye megígéred, hogy soha többé nem kell felvennem ezt a borzalmas szerkót?
- Mmmm...
- Ígérd meg.
- Ne sírj. Szép vagy.
- Ígérd meg!

Fel nem foghattam, hogy lehet egy felnőtt ilyen rafinált; anyám ügyesen kitért a válaszadás elől.

- Jó, egy darabig még biztosan nem kell...
- Soha! Ígérd meg, hogy soha!
- Dalma, nem ígérek semmit. Gyere, indulnunk kell, különben már az első nap el fogunk késni.

Így már megértitek, hogy végül kibőgött szemmel érkeztem az évnyitóra, ugye?

Csupa ismeretlen gyerek az ünnepségen, babsalygó tanárok, nem részletezem, mert nyilván átéltetek már hasonlót. Néhány gyerek jópofáskodott, az igazgató borzasztó sokáig beszélt, de annak, amit mondott, semmi értelme nem volt, persze nem is figyeltem rá, mert az egyik fiú, aki mögöttem állt, állandóan a copfomat piszkálta. És ezt a gyereket iskolaérettnek nyilvánították! Amikor engem alig akartak...! Ez az egész annyira gáz volt.

Hátranéztem a fiúra, hogy jól megjegyezzem magamnak.

De nem tudtam megnézni, mert hirtelen elsötétült előttem a világ.

Aztán elájultam.

– Nagyon fáj. Így nem enged a doktor néni iskolába.

– Dalma, csak egy pici púp van a homlokodon. Elkaptak a társaid, szerencsére nem esett bajod.

– Agyrázódásom van.

– Azt agyrázkódásnak mondják. De neked nincs olyanod. Nincs semmi bajod, drágám.

Szerencsére nem esett bajod.

Ahogy anyámat néztem, azon tűnődtem, hogyhogy nem látják a felnőttek, mikor van egy gyereknek baja, és mikor nincs? Hogyhogy nem ismerik fel, ha agyrázódása lett? Ráadásul óriási szilva nőtt a homlokomra. Ma már tudom, az összes jel egyértelműen arra utalt, hogy nem szabad iskolába mennem. Nemcsak az első napon, hanem egyáltalán nem.

De a felnőttek ezt nem értik. Még a nagyanyám se igen értette, aki különben mindig mindenben a pártomat fogta, még azt sem támogatta, hogy óvodába adjanak, vitatkoztak is rajta eleget anyukámmal, hogy hasznos-e közösségbe járnom, vagy inkább maradjak otthon velük. (Anyukám azt mondta, muszáj „szocializálódnom”, tudjátok, ez olyasmit jelent, hogy megtanuljátok elviselni magatok körül a hülyegyerekeket – a nagymamám szerint viszont az tett volna jót nekem, ha otthon maradhatok vele, és majd ő „szocializál”. Mélységesen egyetértettem a javaslatával, de anyámat nem lehetett meggyőzni.) Most viszont ezzel az iskoladologgal hiába mentem panaszra a nagyszüleimhez.

– Dalma, muszáj iskolába járnod. Ott tanulod meg a fontos dolgokat.

– Már tudok olvasni.

Na, erre még a nagyanyám se tudott mit válaszolni. Komolyan nem értettem: ha már megtanultam olvasni, akkor mi dolgom az iskolában?

Ráadásul egy hatalmas szilvával a homlokomon bemenni...?

– Senki sem fogja észrevenni, Dalma – mondta az anyám, és ellentmondást nem tűrően kézen fogott, hogy elballagjunk a suliba. Aztán még hozzátette: – Jól fogod érezni magad, drágám.

Mekkorát tévedett!

– A kislányt pszichológushoz kell vinni.

Megadóan és csendben ültem a tanári szobában, amikor a tanító nénim felhívta anyukámat. Összesen három órát töltöttem az osztályban, az első iskolás napomon, és újra lélekbúvárhoz küldenek! Megint rajzolnom kell majd, de most már ügyelni fogok rá, nehogy lemásoljam a képet, amit mutatnak.

De minden rosszban van valami jó: legalább véget ért az iskolás pályafutásom. A tanító nénim egy kis hallgatás után tovább beszélt a kagylóba.

– Hogy mit csinált? Hát... bántotta az egyik osztálytársát. Egy kisfiút.

Amit a tanító nénim mondott, az azért elég erős csúsztatás volt. Hadd meséljem el az esetet a saját szemszögemből is, rendben? Mielőtt még azt hinnétek, hogy csak úgy ok nélkül nekiesek valakinek.

Szóval, az évnyitós fiú, az, aki a hajamat piszkálta (az egyik lánytól tudom, hogy ő volt az), bizonyos Nagy Tomi, a következővel fogadott:

– Hú, micsoda szép dudor van a homlokodon! És milyen kék! Nézzétek csak! – riasztott egy csomó ismeretlent, akik mellesleg mindannyian az osztálytársaink voltak, és most körém gyűltek és kíváncsian méregették a homlokomat. – Eldobta magát, és púp nőtt a fejére! Ott jön ki az agya, mi? Persze ha lenne agya! De üres a feje!

Ilyen esetekre kétféle megoldásom volt, mindkettőt az óvodában kísérleteztem ki és fejlesztettem tökélyre. Az egyik: úgy tenni, mint aki ott sincs. Mint aki nem is hallja, hogy róla beszélnek és őt csúfolják. A másik: bemondani azt, amivel már az óvodában is kivívtam magamnak azt a bizonyos pozíciót.

Az utóbbi ígéretesebbnek tűnt, egyrészt mert – kár lenne tagadni – nagyon megijedtem a sok fiú láttán (az óvodában csak három fiú járt a csoportunkba, itt meg az osztály fele fiúkból állt), és úgy gondoltam, legjobb védekezés a támadás, másrészt pedig azért, mert hátul kárörvendően vigyorogva állt néhány csaj. Kétségbeesetten bemondtam a kulcsszavakat:

– Húzzatok a francba.

Csakhogy... csakhogy itt nem ijedtek meg tőlem. Tomi kivörösödött arccal húzta meg a hajamat, aztán a szünetben kórust alapított pár fiúval, és azt ordibálták az iskolaudvaron:

– Dagifejű ájulós, dagifejű ájulós!

Tomi még meg is dobált homokkal.

Hát akkor elszakadt nálam a cérna. A hajam tele lett homokkal, de még a pólóm alá is jutott belőle. Lehet, hogy ti béketűrőbbek vagytok, de nekem elborult az agyam, és elkezdtem rohanni Tomi felé. Ő pedig menekülőre fogta. Nem vagyok egy futóbajnok, de Bunyesz (mármint nem a plüss Bunyesz, hanem az élő Bunyesz, vagyis Buli) után rengeteget rohangáltam a kertben, és persze a dühöm is hajtott, úgyhogy a végén utolértem. Én nem tudom, hogy történt, ami történt, de tényleg megtörtént.

Fenéken rúgtam.

Persze most azt kérdezitek, miért lesz ekkora ügy egy seggberúgásból? Hát én sem értettem. Aztán kiderült, azért, mert Tomi gondoskodott róla, hogy az egész iskola megtudja: nem fenéken rúgtam, hanem „tökön”. Azt üvöltözte, hogy „alulról tökön rúgott a feldagadt homlokú!”, és közben bömbölt is.

Hát ez történt.

Még aznap délután megkaptam anyukámtól a kellő szexuális felvilágosítást, már ami a fiúk nemi szerveit illeti, és hogy ott nem szabad bántani senkit, mert az fáj. És inkább ne agresszíven védjem meg magam.

Szóval, aznap megtudtam, hogy a fiúknak töküik van, ami felettébb érzékeny, és azt is, hogy hiába cikiznek, nem fizikailag, hanem szóban vagy inkább „fejben” kell megvédenem magam. Abban nem tudtunk dűlőre jutni anyámmal, hogy a homokdobálás fizikai vagy szóbeli bántalmazásnak minősül-e, mindenesetre aznap leszámoltam a sulival.

És kaptam egy időpontot az iskolai pszichológustól.

– Speciális iskolát kellene keresnünk?

Anyám hangja ijedten és talán kicsit védekezően csengett.

– Nem mondtam ilyet, de meg kell nézni, honnan ered ez az agresszió – felelte a pszichológus.

Én a váróban hallgatóztam, és sejthetitek, milyen szörnyű érzés volt, hogy megint mások döntenek az életemről. Ha engem is megkérdeztek volna, nyilván azt felelem, hogy sem speciális, sem semmilyen sulira nincs szükségem.

– A kislányom nagyon... érzékeny. A képességei, azt hiszem, nem rosszak. Csak nehezen viseli, ha bántják.

– Beszélgetni fogok vele. Figyelni fogunk rá. Jobban, mint a többiekre. Egyelőre ne gondolkozzon speciális iskolában.

Ez nem hangzott valami jól: egyrészt idegesített, hogy jobban fognak figyelni rám, mint a társaimra, másrészt a „speciális iskola” kifejezés is igencsak rémisztően hatott rám. A két rossz közül melyiket választottam volna, ha netán engem is megkérdeznek az életemről, a jövőmről?

Anyám este, amikor azt hitte, nem hallom, a nagyiékkal is megtárgyalta a problémát.

– Azt mondják, vannak speciális iskolák...

– Dalma egészséges kislány – szögezte le a nagyapám.

– Hát persze hogy az – felelte anyukám. – Csakhogy... úgy látszik, nehezen illeszkedik be.

– Adj időt neki – javasolta a nagyi. – Még csak most kezdődik az iskola. Ne akarj rögtön másik suliba rohanni vele. Hamarosan lesznek barátai, barátnői. A beilleszkedés nehezen megy, de hamarosan imádni fogja az iskolát.

Bevallom, ebben én nem voltam olyan biztos.

Rajzok, rajzok, rajzok. Az iskolai pszichológusnál. És kussolás a suliban.

Erről szóltak az első hetek. Eleinte akart velem dumálni néhány osztálytársnőm, de biztosra vettem, hogy úgyis cikizés lesz a vége. És annak mindenképpen én iszom meg a levét, mert dühbe gurulok, és abból nem sülni semmi jó. Mondjuk, a lányoknak nincs tükörük, ezt többször is átbeszéltem anyukámmal, de egyszerűen nem volt kedvem dumálni a lányokkal. Elég volt a pszichológusra koncentrálnom, meg arra, hogy mindennap átnézzem a könyveimet.

A harmadik hét végére majdnem az összes olvasmányt kívülről tudtam.

És a negyedik héten a tanítónk, Anett néni, akit addig még csíptem is, bement az egész osztálynak:

– Dalma nagyon különleges kislány. Az édesapja kubai.

Hogy honnan a fenéből szerezte ezt az információt? Fogalmam sem volt, de dühömben és kétségbeesésben újra elájultam.

Az ájulást lassan felvehettem volna az állandó szokásaim közé.

Ennek az esetnek a kapcsán azt is megtudtam, hogy a titkod mindig kiderül. Nem menekülhetsz el a múltad elől. Na akkor persze még csak úgy jelentkeztek ezek a gondolatok, hogy „miért bánt mindenki?“, de ma már szofisztikáltabban fogalmazok.

Aznap este sokáig tanakodtunk anyukámmal, hogy akkor hová járjak suliba, ahol nem tudják meg, hogy kubai apám van. Illetve nincs.

– Én meséltem el a tanító nénidnek. Nem lehet örökké titkolni... Ez az igazság. Nincs benne semmi szégyellnivaló.

Komolyan, szálanként szerettem volna kitépni a hajamat. A saját anyám árult el?! Ő gondolja úgy, hogy nincs ebben semmi titkolnivaló?

Egyébként pár hónap múlva már magam is úgy éreztem, hogy nincs mit titkolnom. Sőt, különlegessé tett a távoli, „misztikus” apa, akiről történeteket is kitaláltam. Csak azért, hogy megnyugtassam magam. Apa szeret, gondol rám, és hamarosan eljön. Meglátogat. Vagy hazaköltözik, ki tudja.

Na de akkor, amikor amúgy is gáz volt belépni az osztályba, mert lerúgtam a Nagy tükört, és mindenki tudta, hogy beutaltak az iskolai pszichológushoz, még annak is ki kellett derülnie, hogy kubai az apám? Természetesen az is kiszivárgott (vagy megsejtették), hogy az apám már nem él velünk.

Úgyhogy zabigyerek lettem a suliban is.

És mindennek tetejében anyámnál jelentkezett a beautiful, sexy nyulakat árusító amerikai cég.

Levélben.

– Ez micsoda, Dalma?

Anyám szigorúan meredt rám. Ezt a pillantását nem szerettem igazán. Azt jelezte, hogy valami nagyon nem stimmel. Ráadásul a nagyapám is haragos tekintettel méregetett a konyhaasztaltól. Anyám egy vaskos borítékot tartott a kezében. Fogalmam sem volt, mi lehet.

– Nem tudom.

– Erőltessd meg egy kicsit a memóriádat.

– Mi van benne?

– Egy prospektus.

– Nem tudom.

– A nevedre szól.

– A nevemre? Nem tudom – ingattam tovább a fejemet.

– Így sem rémlik? – dugta az orrom elé anyám a prospektust. Egy csinos ápolónőnél nyílt ki, a másik oldalon meg valami bilincset láttam. Na jó, hát én aztán biztos nem kértem kórházi prospektust! Felháborodottan tiltakoztam.

– Én nem hozattam ilyesmit.

– Neeem? Akkor ki kérte az interneten? Egyenesen Amerikából?

– Az interneten? Amerikából?

Miközben anyám vallatott, azon tűnődtem, hogy minek az amerikai ápolónőknek bilincs. Nagyon veszélyes ország lehet. Már korábban is hallottam, hogy ott nagyon sok a bűncselekmény. De hogy még a kórházi betegeket is meg kell bilincselni...! Tényleg veszélyes pálya. Nem leszek ápolónő, határoztam el hirtelen. Egyébként is utáltam a fehér köpenyt. Bár azok az amerikai ápolónőruhák a katalógusban kicsit szebbek, mint amiket a gyerekorvosi rendelőben látni. De hát az amerikai ápolónő is csini volt azon a képen.

– Amerikából. Na, rémlik valami?!

Hirtelen felderült az arcom.

– Hát a plüss nyúlfü! Azt kértem! Azt is elküldték?

– Micsoda? – pislogott értetlenül és kissé gyanakodva az anyám. – Milyen nyúlfül?

– Hát a plüssnyulam lerágott füle. Rózsaszínt kértem az interneten. Azt nem küldték?

Csak kórházi prospektust?

Anyám végre elmosolyodott.

– Hogy találtál rá az oldalukra?

– Pink rabbitet kerestem. Tudod, angolul. És rátaláltam erre a kórház oldalra.

Beautiful és sexy nyulakat ígértek. De nekem csak a füle kellett – szögeztem le. Nehogy már azt higgye az anyám, hogy egy egész új nyulat rendeltem.

– Aha. Dalma, nem kéne az interneten bóklásznod, amikor nem vagyok melletted. Ez egy... romlott oldal.

– Mint a párizsi a hűtőben a múltkor?

– Nem egészen. Olyan, mint azok a gonosz bácsik, tudod, akikről meséltem.

– Aha, mint Zé bácsi.

Anyám egy pillanatig értetlenül bámult rám, majd elvörösödött.

Aztán eltiltott az internettől.

Amikor nem volt otthon, elzárta a modemem.

Mielőtt eltiltott volna a világot jelentő internettől, leült velem beszélgetni.

– A levéltitok az interneten is azt jelenti, hogy nem nézegetjük más levelezését, mint ahogyan nem olvassuk el más sms-ét – kezdte.

– Igen, de te is felbontottad a kórház cég nekem szóló levelét!

– Az más. Egyébként sem kórházi cég, hanem beteges gondolkodású embereknek szól.

Az ő vágyaik felkeltését célozza.

– Pont erről beszéltem én is! Kórházról, meg betegekről. Felbontottad a levelüket! Amit nekem írtak!

– Az más. Veszélybe sodorhattad volna magad.

„Az más.” Mindig ez a végső érv, ha az ember az elevenjükre tapint. „Az más”, esetleg: „csak”. Tudtátok, hogy a felnőttek néha semmivel sem jobbak a hülyegyerekeknél, akik csak ezt tudják mondani: „azért, mert... csak”?

– Másrészt, az ember nem válaszol mások nevében. Tehát, ha elolvasod a leveleimet, akkor nem válaszolsz a nevemben, érted?

– De hát mit akar tőled ez a Zoli?!

Hallgatás. Na persze. Az anyám sem az a ma született bárány. Nyakig benne van.

– Majd mesélek, ha itt lesz az ideje.

Ennyit mondott, én pedig felháborodtam. Mi a fenét jelent ez a mondat? Titkai vannak – előttem? A saját anyámnak? És mikor jön el az az idő? Jó, hogy nem jövőre... vagy mit tudom én.

Úgyhogy még mielőtt a gyakorlatban is eltiltottak volna az internettől, aznap este, egy óvatlan pillanatban újra megnéztem anyám levelezését. Csakhogy most az elküldött üzeneteket. Hosszú ideje semmi. Az utolsó levél ez volt:

Zoli, mostantól használjuk inkább a yahoos címemet. Ne haragudj, de tudod, hogy Dalma nagyon érzékeny. Egyelőre nem szeretném beavatni a dologba. Így is pszichológushoz jár. Puszi: Zsuzsi

Na, jól kezdődik ez az ősz, gondoltam.

És vajon mi az a yahoos cím?

Ki kell derítenem, határoztam el.

Ha már nem küldött a gonosz amerikai kórházas cég plüssfület, amivel megjavíthattam volna a nyulam hallószervét, legalább lekötöm magam valamivel, gondoltam. Mert a sulival kapcsolatos dolgok nem igazán tudtak lekötteni.

A Nagy Tomi az ellenségem lett. Az összes energiámat arra fordítottam, hogy kizárjam őt a tudatomból, meg a hülye haverjait is, de nem ment igazán. Mindenfélét terjesztett rólam, például azt, hogy be fog barnulni a bőröm, mert kubai az apám, és tízéves koromra néger leszek. Mondhatom, nagyon megijedtem, amikor ezt meghallottam. Elképzeltem, hogy fognak csúfolni, amikor be barnulok. Járt egy fiú a suliba, másodikba, akinek az anyukája cigány volt. Ezt onnan tudtam meg, hogy egyszer együtt mentünk fel a lépcsőn, és megszólított:

– Te vagy a kubai?

Az ilyen kérdésekre nem szoktam válaszolni, mert senki sem mondta meg, mit válaszoljak. Anyukámnak nem akartam beszélni a gúnyolódásokról, gondoltam, elég bajt okoztam neki azzal, hogy megszülettem, meg hogy miattam elhagyta az apám, szóval ne tetézzem már a gondjait. De hát kivel beszéltem volna meg? Egy eltűnt kubai apa zabigyerekének nyilvánvalóan sosem lesznek barátai. Úgyhogy csak vállat vontam.

– Én meg félig cigány vagyok – közölte. – Anyukám cigány.

Fogalmam sem volt, mit kezdjek ezzel az információval.

– Aha – mormoltam. Ennyiben maradtunk. Mindenesetre aranyos volt, ahogy mosolygott.

De hát engem akkor már a be barnulásom nyomasztott. Hatéves elmúltam, és annyit ki tudtam számolni, hogy még majdnem négy év, mire ez bekövetkezik.

Mivel az internetről letiltottak, muszáj volt a tévéből és egyéb forrásokból információt szerezni. Szerencsére láttam egy Michael Jacksonról szóló műsort, és abban azt mondta, hogy kifehérítette a bőrét különböző krémekkel. Szóval lett egy pluszküldetésem a yahoos cím megfejtése mellett: megtudni, hol árulnak bőrfehérítő krémet. Bementem a sarki boltba, és megkérdeztem az eladó nénit, de nem értette a kérdést, úgyhogy elmentem a patikába is. Ott azt a választ kaptam, hogy Ázsiában. Ázsia? Hát az meg merre van?

Mindegy, ezen még volt időm gondolkodni.

Kérdezhetnétek, hogy haladtam a tanulással. Hát nem volt vele sok gondom, azon kívül, hogy a szóban elhangzott tananyagot egyáltalán nem jegyeztem meg. Anyukám egy ideje nem emlegette azt a „speciális iskolát”, aminek még a neve is rémisztőnek tűnt. Mivel a „sima” iskola is borzalmas volt, elképzeltem, milyen lehet a speciális...?! Vajon ott

odakötözik a gyerekek kezét a padhoz, és hideg vízcseppek csöpögnek óra alatt a fejükre? (Nemrég láttam egy filmet, vagyis csak részletet belőle, amíg anyukám el nem küldött aludni, abban ilyen speciális módszert alkalmaztak, hogy valaki elárulja a titkát.) Szóval, a sulival nem volt sok problémám, bár gondolatban ott sem voltam az órákon. Mindig volt min töprengenem. Egyrészt azon aggódtam, mi lesz, ha tényleg beburnul a bőröm, másrészt hogy nem veszítem-e el anyukámat, ha ez a Zoli tovább próbálkozik. Ezért is volt sürgős kinyomozni azt a yahoos címet. Ráadásul a plüssnyulamnak is új fület kellett csinálom rongyokból. Tehát a sulis volt a legutolsó, amivel foglalkoztam. De azért tartottam a lépést a többiekkel, mert olvasni még mindig szinte csak én egyedül tudtam az osztályban, és elég volt kétszer átnézni a leckét, megmaradt bennem. Ne gondoljátok, hogy minden összefüggést megértettem, vagy meg akartam érteni, de ami le volt írva, azt bármikor szóról szóra felmondtam.

Na ezt a többiek furcsának tartották.

És már nemigen próbáltak beszélgetni velem.

Aztán egy nap rájöttem, mit kell tennem. Már jó ideje ott volt a szemem előtt a megoldás, csak éppen nem vettem észre.

KÖNYVTÁR

Ez a felirat állt az ajtó fölött, és nem kellett különösen nagy ész hozzá, hogy rájöjjenek: ez a hely tele van könyvekkel. Talán találok olyat is, amiben írnak arról, hogyan lehet megakadályozni a bőrbarnulást. És esetleg arról a yahoos dologról is megtudok majd valamit.

Úgyhogy beléptem.

Hasonló illat fogadott, mint amikor szőnyegárverésen voltam a nagyanyámmal. Édeskés, kicsit fanyar, régi szag. Az első pillanatban beleszerettem.

Hát most elmondom, milyen viszonyban vagyok a könyvekkel. Semmilyenben. Na jó, ha akarjátok, kifejtem bővebben is. Szóval, a mesék, amiket anyukám olvasott nekem gyerekkoromban, varázslatosak, de idegenek voltak számomra. Hát hol vannak tündérek? Na és boszorkányok? Azok sincsenek. (Leszámítva persze nagyanyám szomszédasszonyát, Joli nénit, aki nemcsak szakállas volt, hanem szakadatlanul az utcát leste, és amikor kimásztam a tetőre a padlásról, csakis abból a célból, hogy rálássak felülről a szilvafára, azonnal beárult a nagyszüleimnek, és utána hosszan halandzsázott arról, hogy mi lenne, ha leestem volna, és most a mentőket kellene hívni blablabla...)

Tehát a mesék világa egyszerűen értelmezhetetlen volt számomra, főleg azután, hogy a Mikulás is lebukott (az első pillanatban), még óvodáskoromban, merthogy már első ránézésre gyanúsan hasonlított a nagyapámra. Szép-szép a mese, de, higgyetek nekem, az élet egészen más. Sajnos ott nincsenek tündérek meg jóságos boszorkák.

A nagyapám meséi kicsit életszerűbbek voltak, mert ő általában egy kisfiúról mesélt, aki festőművész szeretett volna lenni, de aztán végül szobafestő lett. Ezekben a mesékben legalább ráismertem a nagyapára. És megértettem, miért nem tiltakozik, amikor évente újra kell festenie a házat. Még az is megfordult a fejemben, hogy esetleg nem is a nagyanyám ragaszkodik a nyári festésekhez, hanem a nagyapám hozza elő a dolgot, mert szeret festegetni.

A mesekönyvek többsége olyan furcsa világról szól, amiben nem tudtam elképzelni magam, mert mindig ott motoszkált a fejemben, hogy hiszen ez nem a valóság, hanem kitaláció.

Akkor már azok a mesék jobbak voltak, amiket én találtam ki. Ezekről is tudtam persze, hogy csak mesék, de legalább megnyugtattak. Például elképzeltem, hogy az apukám visszatér hozzánk. Fogalmam sem volt, hogy nézett ki a valóságban, de az én meséimben mindig magas volt, barna szemű, mosolygós, és csak a Nagy Tomi csúfolódása után láttam őt gondolatban barna bőrűnek. De ez sem zavart.

Tehát a mesekönyvekkel furcsa viszonyban voltam, megmosolyogtam azokat, akik elhitték a bennük leírtakat, ám a lelkem mélyén én is szerettem volna elhinni minden sorukat.

De a könyvtárban nem csak mesekönyvek voltak.

– Segíthetek, kislány? Hogy hívnak?

– Havasi Dalma.

– És miért jöttél ide? Szeretnél olvasni?

– Iiiigen... nem tudom.

– Be kell iratkoznod. Tagdíjat kell fizetni a gyerekeknek is. Anyukád be tud íratni, gyere vissza vele, és akkor kikölcsönözhetsz könyveket.

– Van otthon könyvünk.

– Akkor itt újakat találhatsz.

Csüggedten bólintottam. Annyira jó illat áradt abból a rengeteg könyvből, és a néni is kedves volt. Olyan volt a mosolya, mint Bari néninek, tudjátok, a régi óvónőmnek.

Megvontam a vállam, és kifelé indultam.

De azután mégsem mentem ki, mert megláttam egy számítógépet. Úristen! Számítógép! Talán internet is van?

– Itt internet is van?

– Igen, de te még túl kicsi vagy ahhoz, hogy internetezz. Tudod, a gyerekeknek veszélyes a világháló.

Nem válaszoltam. Már megint az ismerős szöveg. Ezt se szabad, azt se szabad. Elhúzzák előtted a mézesmadzagot, aztán a végén kiderül, hogy mindenhez túl kicsi vagy. Hát nem tudok vigyázni magamra? A tetőről sem estem le.

– Csakhogy nálunk le vannak tiltva a veszélyes oldalak, Dalma. Úgyhogy ha a tudásodat szeretnéd bővíteni értelmes dolgokkal, akkor felügyelet mellett használhatod is az internetet.

Felvillanyozódva közelebb mentem a géphez, de a néni közbeszólt.

– Persze csak akkor, ha beiratkozol a könyvtárba. Olvasójegyet kell váltanod. Gyere el anyukáddal, és majd ő beírat. Akkor lesz olvasójegyed.

Komolyan, már tele van a hócipőm azzal, hogy nem tudok semmit sem elintézni önállóan, gondoltam. Most biztosan nem értitek, hogyan merek ismeretlenül bemenni a könyvtárba, és szóba elegyedni vadidegenekkel, de ez nekem még mindig könnyebb, mint a suliban az osztálytársaimmal beszélgetni. Nem mondom, hogy nem dobog hevesen a szívem, ha idegen helyen vagyok, de jó érzés, amikor egyedül meg tudok oldani valamit.

Még ha csak kis dologról van is szó. A saját ügyeimben úgyis csak én tudok előrelépni.

Most mégis muszáj volt segítséget kérnem.

– Könyvtárba szeretnék járni.

– Könyvtárba? Van itthon elég könyvünk, Dalma – nézett rám csodálkozva az anyám. –

Ne mondd, hogy olvastál valamit Vernétől... ott az egész sorozat... Minek neked a könyvtár?

– Szeretem a könyvek szagát.

– Hát szagoldgasd őket itthon.

– A könyvtárban lévő könyvek szagát szeretem.

– ...

– Be kellene iratkoznom. El kellene jönnöd velem, mert van tagsági díj is.

Aznap este az ágyból hallottam, hogy anyukám nagyon magyaráz valakinek telefonon arról, hogy vajon mi dolga egy kisiskolásnak a könyvtárban, amikor ott vannak neki a tankönyvek, nem beszélve a rengeteg gyerekkönyvről és meséről, amiket még nem olvastam, pedig ott várják a könyvespolcomon, hogy a kezembe vegyem őket.

De az a valaki, akivel beszélt, meggyőzhette őt, mert végül elmentünk a könyvtárba, és megkaptam az olvasójegyet.

Gondolhatjátok, hogy az első alkalommal, amikor „tagként” bementem, azonnal a számítógéphez vezetett az utam.

És hiába volt ott Anna néni, a könyvtáros (már a nevét is tudtam), amikor látta, hogy mit keresek, magamra hagyott. Nem találta veszélyesnek, ha egy gyerek Ázsiáról és a testápoló krémek hatásáról olvas, meg a yahoos oldalt nézegeti.

Na most, Ázsia nem egy ország, hanem egy földrész, tudtátok? Én ezt is kiderítettem, mint ahogy azt is, hogy az ázsiai nők kerülnek a napfényt és fehéritős arckrémet meg testápolót használnak. Fél évembe telt, mire kinyomoztam, hol árulnak ilyet Magyarországon. A yahoos dolog megfejtése gyorsabban ment, nem mondom, hogy nem kellett hozzá fejlesztenem az angoltudásomat, de Anna néni megmutatta, hol találok az angol-magyar és magyar-angol szótárt, mert rendkívül tetszett neki, hogy végre találkozott egy kisiskolással, aki egyedül akar angolul tanulni. Hetente kétszer mentem hozzá (amikor tudtam, hogy ő a délutános), és a harmadik héten főzött nekem egy vaníliás-barackos teát. Isteni volt!

Nyugodtan szóljatok rám, hogy ne csigázzalak tovább titeket: igen, megtaláltam a Yahoo-t. Ez egy oldal az interneten, és lehet rajta levelezni is. Anyukám nevét beírtam, és sokat, nagyon sokat gondolkoztam a jelszaván. Végül beírtam a nevemet: Dalma. De nem volt jó a jelszó. Megjelent a monitoron egy olyan üzenet, hogy kérjek segítséget. Kértem. És megjelent két kérdés. Na most, ezek jó kacifántos kérdések voltak: mi volt anyukám kedvenc tanárának a vezetékneve, és a nagybátyjának a keresztnéve. Utóbbit persze tudtam, de az előző kinyomozása hetekbe tellett.

Anyukám persze ködösített. Ili néniről beszélt, meg valami Julcsiról, de nekem vezetéknev kellett, viszont nem akartam gyanút kelteni azzal, hogy egyfolytában az iskolás éveiről faggatom.

Végül a nagyanyám adta meg a választ, méghozzá magától.

Imádom a nagymamit, mondtam már?

– Dalma, nem lehet olyan rossz az iskola.

– De igen, nagyon rossz – feleltem, miközben a húslevest kanalaztam. – Még a húslevesnél is rosszabb.

– Ez a húsleves finom – felelte sértetten a nagyanyám. Utáltam a levest, minden levest, általában csak akkor ettem meg, ha a nagyanyám ígért utána egy kólát vagy egy csomag rágógumit.

– Orvosságleves. Edd meg, ez olyan, mint az orvosság! – szólt közbe a nagyapám, mire én csak a fejemet ráztam, ahelyett, hogy szokás szerint közöltem volna a véleményemet

erről a kijelentéséről. (Hetente legalább egyszer, a vasárnapi ebédnél erről tartott előadást, de ha a nagyi máskor is főzött húslevest, nem hagyta volna ki... pedig tudhatta volna, hogy az orvosság szótól rögtön kiráz a hideg.)

– De mi a baj az iskolával? Nem szereted a tanító nénidet? – vette elejét a vitának nagyanyám.

Arra gondoltam, vajon komolyan kérdezi, hogy mi bajom a sulival? Hát milyen világban élnek a felnőttek, ha egyáltalán felmerül bennük ez a kérdés? Az iskola olyan hely, ahová muszáj járnunk, na de szeretnünk azért nem kell, nem igaz? És Anett nénit sem imádtam azóta, hogy világgá kürtölte az infót, miszerint kubai az apám.

– De – feleltem, mert így, az első osztály vége felé eléggé megalkuvó lettem ahhoz, hogy ne bonyolódjak felesleges vitákba.

– Anyukád sem szerette a sulit, egészen addig, amíg nem találkozott Darvasi tanárnővel. Ő úgy tanította a történelmet, hogy közben odafigyelt a gyerekekre...

Bocs, hogy nem folytatom, miket mesélt Darvasi tanárnőről a nagymami, de már nem voltam képes figyelni rá.

Még a húslevest is zokszó nélkül kikanalaztam a tányérból, és közben azon járt az eszem, hogy hamarosan be fogok jutni anyukám yahoos levelezésébe.

Ami, mellel, már nagyon időszerű volt, mert anyukám egyre többször jött haza későn, és szombat esténként szinte mindig moziba ment Katával, a barátnőjével. Néha Kata érte is jött, na de engem nem lehetett átverni.

Sejtettem, hogy a titokzatos és gonosz Zoli van a dologban, és képtelen voltam megakadályozni, hogy anyám a végzetébe rohanjon, magával rántva engem is.

Bár a nagyiékkal jóban voltam, de nem oszthattam meg velük a problémámat. Nekik se lehetett könnyű – gondoltam –, amikor az apám lelépett, és épp eleget sírtam óvodásként, amikor anyu vidéken aludt, vagy később jött haza a vártnál, szóval nem akartam kikészíteni őket azzal, hogy beárurom nekik: az anyám nem tanult a történetekből. És újra egy férfi ólálkodik körülötte.

Meg aztán bizonyítékot is kellett szereznem, mert azért titokban reménykedtem benne, hogy anyám tényleg Katával jár moziba, és azért jön szerdánként (és később csütörtökönként is) későn haza, mert sokat dolgozik, hogy saját lakásba költözhessünk. (Bár én akkoriban már azért drukkoltam, hogy ne gyűljön össze annyi pénz, amiből külön tudnánk költözni, mert nagyon jól éreztem magam a nagyanyáméknál, meg aztán Bunyeszen is meg kell osztozni, ha elköltözünk, nem? Három napig lakjon a

nagymamiéknál, négyet velünk? Vajon egy kutya lakhat lakásban? És ha ott lakik, vajon hogyan pisálja le a szilvafát minden reggel?)

Végül sikerült megfejtenem a jelszót. Ha belegondolok, hamarabb is kitalálhattam volna. Dalma91 – ezzel lehetett belépni anyám yahoos levelezésébe. Dalma, aki 91-ben született.

Na, végre hozzáférhettem anyukám leveleihez.

És amit ezekben olvastam, annak – higgyetek nekem – egyáltalán nem örültem.

Új tervet kellett kidolgoznom, hogy egyben tarthassam a családomat.

Hát ez a Zoli nem adta fel, az szent igaz.

És anyám, mint egy buta liba, bedőlt neki. Elárult engem is, meg saját magát is.

Szar szembesülni ezzel, amikor még alig töltöttem be a hetedik éveket.

Sürgősen tennem kellett valamit.

Attól kezdve eléggé keveset figyeltem az iskolai dolgokra, még az olvasmányokat sem vettem át, mert más járt a fejemben. Szerencsére az iskolai pszichológus segítségemre volt. Na nem úgy, ahogy gondoljátok. Sokáig nemigen beszélgettem vele, csak ültem ott kukán, meg rajzolgattam, mert gondoltam, ha már beutaltak hozzá a tökön rúgásos eset miatt, hát letöltöm nála a kötelező időt és kész.

Aztán váratlanul elkezdtem beszélni arról, hogy az anyukám milyen keveset van otthon, mert sokat dolgozik, és én mindig izgulok miatta.

Ez egész jó téma volt, Tibi bácsi (így hívták a pszichológust) ráharapott, és olyasmikről kérdezett, hogy mit csinálnék, ha anyukám jobban ráérne és többet lenne otthon. Meséljem el, hogyan képzelek el egy olyan hetet, amikor anyukám mindig korán ér haza.

– Akkor tanulhatna velem – mondtam, bár a hátam közepére kívántam a tanulást, de hát Tibi bácsi komolyan bólogatott, úgyhogy éreztem, sínen van a dolog.

Aztán be is hívta anyukámat, aki kisírt szemmel jött haza, és megígérte, hogy leadja a csütörtöki vidéki útjait valaki másnak.

Így nyertem vissza egy napot a Zolitól.

Tudjátok, nem volt sok minden azokban a levelekben, de azt láttam belőle, hogy ez a Zoli teljesen behálózta anyámat. Rengeteg közös dolguk lehetett, mert színházakról meg kiállításokról, filmekről leveleztek, aztán valami nyaralásról is. Volt olyan levél, amiben csak annyit írtak egymásnak, hogy „szeretlek”.

Hát ez elég rosszul hangzott.

Mi a fenét tudtam volna kitalálni? Azt már sejtettem, hogy hiába írnék Zolinak levelet anyukám nevében. Valahogyan a múltkor is rájött, hogy nem anyám válaszolt neki.

Azért írtam egy panaszos levelet egy irodának. Nap mint nap ott mentem el előtte, az volt rá kiírva: Panasziroda. Elképzeltem, mi mindenről panaszkodnak ott az emberek. Például a gyerekek a padtársaikra, meg mert mindig korán kell kelni, és csak ritkán van szünidő. A felnőttek a vonatok késése miatt, az árak miatt, és persze még egy csomó mindenről panaszkodhatnak. Úgyhogy azt gondoltam, ez a legjobb hely, ahol reklamálhatok a Zoli erőszakossága miatt. Ezt a választ kaptam tőlük (szerencsére én vettem ki a postaládából):

*Kedves Havasi Dalma, sajnáljuk, hogy termékünk nem nyerte meg a tetszését. A csereidőszak 30 nap, ezalatt visszaküldheti a terméket, és visszatérítjük az árát.
Üdvözlettel: FXP Csomagküldő Szolgálat.*

Szóval, rá kellett jönnöm, hogy a panaszirodában dolgozók sajnos abszolút nem tudják értelmezni a panaszokat. (Bár szívesen visszaküldtem volna nekik a Zolit.)

Nem tudtam semmit se kitalálni, amivel végképp elriaszthattam volna a Zolit anyukámtól.

A megoldásra Kornai Peti jött rá.

Róla már meséltem, ugye? Az a másodikos fiú, akit azért csúfoltak a suliban, mert cigány az anyukája.

Azután, hogy megszólított a lépcsőn, egy ideig nem találkoztunk, de egyszer az udvaron, amikor a Nagy Tomi direkt úgy rúgta el a labdát, hogy engem találjon fejbe, a Kornai Peti elkapta a labdát. És amikor a Nagy Tomi odaért, és valamit beszólt neki, a Kornai Peti elgáncsolta.

Gyönyörű esés volt.

Azért persze megijedtem, de mivel épp arra járt a nagyok tornatanára, Nagy Tomi visszakullogott a többiekhez.

Kornai Peti pedig leült mellém.

– Kapus akarok lenni. Focikapus.

Hát elég váratlanul ért a vallomás, de felé fordultam. Elég hülye dolog, pont erre vágyani, de valamiért a fiúk mindig focisták akarnak lenni, megfigyeltétek? Engem speciel már akkor is hidegen hagyott a futball, de nem akartam megbántani azzal, hogy nem figyelek rá.

– Mert akkor nem fognak gúnyolni. Ha nagy kapus leszek, akkor majd mindenki a barátom akar lenni – tette hozzá.

Hirtelen kíváncsi lettem rá, hogy vajon a lányok is lehetnek focikapusok? De hát nem is volt labdaérzésem. A Nagy Tomi simán fejbe tudott találni a labdával (meg is tette kábé hetente kétszer), mert nem volt meg a reflexem, hogy elugorjak előle vagy elkapjam.

– Aha. Igazad van.

– Ezek hülyék – dünnyögte. Bólogattam. Ezt a kijelentést nem tudtam volna cáfolni, akkor sem, ha akarom.

Na és attól kezdve jókat ültünk csendben egymás mellett az udvaron, és amikor már nem csupán hallgattunk, akkor ő a focikapusokról mesélt, én meg a kutyámról.

Néha sulis után is összefutottunk, és leültünk a villamosmegállóban, ahol vártuk a villamosunkat.

Aztán egyik nap a villamosmegállóban elmeséltem neki a Zolit.

Úgy éreztem, mintha egy felfújott lufi lettem volna, amit odakötöttek egy fához, és hiába akar szabadulni meg repülni – és amikor elmeséltem a Kornai Petinek anyukám és a kimondhatatlan vezetéknevű Zoli ügyét, akkor elszakadt a lufi madzagja. A lufi pedig elszabadult, és végre repülhetett.

Hát ezt éreztem, mikor végre elmondhattam valakinek, hogy behálózták az anyukámat. Megkönnyebbültem, szárnyaltam.

– Írjál neki.

– Már írtam.

– Anyukád nevében írtál. Most írjál neki a saját nevedben.

– Mit írjak neki?

– Hát hogy hagyja békén az anyukádat.

– És?

Elgondolkoztam a lehetőségen. Aztán mit érdeklis a Zolit, ha erre kérem? Nem is ismer.

– Kérd meg, hogy hagyja békén, vagy vegye el feleségül.

– Mi van?

Egészen felháborodtam. Még csak az hiányzik, hogy az anyám férjhez menjen!

– Hát jó, de ha szereti... Akkor miért ne? És neked lenne egy apukád.

– Nekem van egy apukám – feleltem dühösen. – És másokra nincs szükségem! Anyukámnak sincs szüksége egy másik férfira!

Elhallgattam, és attól kezdve ő sem szólt. Csendben vártuk meg a villamost.

Sajnos nem volt elég időm gondolkodni, hogyan intézzem el ezt a Zoli-dolgot, mert Anna néni, a könyvtáros egyik délután odalépett hozzám.

– Dalma, válogasd ki, amit a szünidőben szeretnél olvasni, mert nyárra bezár a könyvtár.

Micsoda?! És akkor hol fogok internetezni? Hol találok szakirodalmat?

Az eltelt időben ugyanis olyan könyveket kerestem, amik arról szóltak, hogy mit lehet tenni, ha az embert egy férfi ki akarja használni. De hát sajnos nem sokat értettem belőlük. Találtam egy könyvet, *Emberi játszmák* volt a címe, lefotóztam magamban az oldalakat, de egy árva kukkot sem értettem belőle. Azért kétszer elolvastam, hátha egyszer majd hasznát veszem.

Úgyhogy döntést kellett hoznom.

Mivel nem volt jobb ötletem, mint amit Kornai Peti javasolt, megnéztem a Zoli e-mail címét, megjegyeztem, és alig fél óra alatt létrehoztam magamnak is egy címet.

Aztán megírtam a levelet.

Ketves Zoli!!

Kéremszépen haggya békén anyukámat. Szeretném ha boldogok lehetnénk és nem érné újra megrázódás.

Köszönömszépen?

Havasi Dalma

Ha van szíve ennek a Zolinak, akkor ezt a levelet elolvasva azért magába néz és visszavonul, gondoltam, és ráklikkeltem a küldés ikonra.

Aztán eljött a nyár, és bezárt a könyvtár.

De legalább az iskolának is vége lett.

Dicséretben persze nem részesültem a suliban, ám valahogy tanulás nélkül is átvészeltem az első évet, és zöld utat kaptam a második osztályba.

A levélírásnak egy kézzelfogható haszna biztosan volt.

Csak némi idő elteltével jöttem rá, hogy azzal a levélküldéssel új korszak kezdődött az életemben.

Az e-mail cím, amit létrehoztam magamnak, egy új világot nyitott meg előttem.

De erről majd később.

Augusztusig nem történt semmi különös. Eljártam a piacra a nagymamival, figyeltem, ahogy alkudozik a kofákkal, néztem, ahogy a nagyapám kifesti az előszobájukat és a konyhát, titokban megnyalogattam a frissen meszelt falat, aztán még egy javaslattal is előálltam.

– Fessél a falra egy képet!

– Milyen képet?

– Egy vízilovat.

– Ugyan már... megöl a nagyanyád – mondta, de vidám mosoly ült az arcára. – Akkor festek vízilovat, ha...

Na, ez a zsarolás. Még nem tudtam, milyen ígéretet kell tennem, de gondoltam, hogy valami nagy dologba kell beleegyeznem.

– ...ha megígéred, hogy ezentúl mindig megeszed a levest.

Elgondolkoztam az ajánlaton. Ha ez az ára, akkor... nos, akkor talán igent mondhatok, jutottam végül döntésre.

– Jó, de akkor rózsaszín legyen a víziló.

Hát némi bonyodalmat biztosan okoztam, mert a nagyanyám majdnem elájult, amikor meglátta a konyha frissen festett falán díszelgő dagadt hasú, rózsaszín vízilovat, pontosan a fölött a hokedli fölött, ahol én szoktam ülni.

De a nagyapám a vita hevében elmagyarázta neki, hogy cserében mindig meg fogom enni a levest. Közben büszkén vizsgálgatta a vízilovat. Nem hagyhattam cserben, úgyhogy attól kezdve nem vágtam pofákat, amikor szóba hozta az „orvosságlevest”, hanem szó nélkül bekanalaztam, hogy gyorsan túl legyen rajta.

A nagyapám pedig nekilátott, hogy kifesse a szobámat, és telidekorálja az általam rendelt képekkel.

Nagyon ügyesen festett.

– Neked festőnek kéne lenned – mondtam neki.

Nagyanyám legyintett, de nagyapám beszerzett egy festőállványt és egy vásznat. Vége egy nyár, amikor úgy láttam, nem unatkozik.

Augusztusban jutott időm arra, hogy bemenjek a Váci utcába. Az összes zsebpénzem nálam volt, amit megspóroltam. Gyakorlatilag semmire sem költöttem az elmúlt hónapokban.

Elvégre fel kellett készülnöm arra, hogy be fog barnulni a bőröm. Muszáj volt megtennem az óvintézkedéseket.

– A barna foltokat halványítja el – magyarázta az eladónő kedvesen az üzletben. – Anyukádnak vagy a nagymamádnak van rá szüksége?

– Ööö... ajándék – makogtam, és a krémet néztem. Egészen pici doboza volt, azon gondolkodtam, hogyan lesz ez elég az egész testemre, amikor barnulni kezdek? – És... tessék mondani, a nagyon sötét bőrt is kifehéríti?

– Halványítja a foltokat.

Aha. Hát, ha esetleg foltokban fogok barnulni... ha csak foltokban... akkor, ha időben elkezdem használni, biztosan elég lesz. Már magam előtt láttam, ahogy fokozatosan egyre barnábbá, végül feketévé válik a bőröm, és a Nagy Tomiék attól kezdve folyton rajtam szórakoznak. Talán már most el kellene kezdenem használni a fehéritős krémet.

– És mennyibe kerül?

– Tizennégyezer forintba.

Micsoda? Sosem volt ennyi pénzem.

Akkor most már menthetetlenül barna lesz a bőröm?! Mindenki megtudja, hogy zabigyerek vagyok, az egész világ tudni fogja, és csúfolnak majd, és...

Váratlanul fogott el a szédülés, és menetrendszerűen tört rám a sötétség.

Mit szépítsem, elájultam egy elegáns kozmetikai szalon közepén.

– Mire kellett volna neked az a krém?

Álltam anyám tekintetét. Szegény a munkából rohant a boltba, ahonnan riasztotta az eladónő. Nyilván be is számolt neki a részletekről, nem tudom, mert kábán ültem egy kozmetikai székben, amikor anyukám feltűnt az ajtóban. Taxival vitt haza, és csak otthon merte megkérdezni, mit kerestem abban az elegáns üzletben.

Nem akartam kikészíteni őt, de most már tényleg muszáj volt elmesélnem, hogy mit hallottam a Nagy Tomitól és bandájától. És azt is bevallottam, hogy félek a beburnulástól, mert akkor aztán az egész sulis engem fog bámulni, ujjal mutogatnak rám, és nyilván mindenki cikiz majd.

Gondolhattam volna, hogy anyukám nem volt tisztában vele, hogy azok a gyerekek, akiknek kubai az apjuk, tízévesen beburnulnak. Mert szegény úgy elkezdett sírni, hogy

megegett rajta a szívem. Milyen oltári nagy hülye voltam, hogy elmeséltem neki! Elég lett volna, ha majd akkor tudja meg, amikor már sötét a bőröm.

– Na, anya, ne sírj!

És akkor magához ölelt, és hüppögve mondta:

– Édesem, annyira sajnálom...

Tehát mégis tudta, villant át a fejemen. Tudta, hogy mi vár rám.

– ...sajnálom, hogy ennyit szenvedsz miattam... Apád miatt. Mert lelépett. Sajnálom, hogy bántanak... Nem tehetsz semmiről... Akarod, hogy másik iskolába kerülj? Valamilyen speciális iskolába, ahol nem bántanak? Ahol kevesebb diákra több tanító néni jut?

Na, még csak az hiányzott volna nekem. Speciális iskola, ahol csöpögtetik az ember fejére cseppenként a hideg vizet, mint abban a filmben, és még több tanító néni... Köszí szépen. El sem akartam hinni, hogy az anyám ilyesmit kíván nekem.

– Nem. Inkább maradok – feleltem határozottan.

Aztán később anyám azt is mondta, hogy sosem lesz barna a bőröm. Mindig fehér maradok. Mert az apám is fehér bőrű. És egyébként sem tízévesen barnulna be a bőröm.

Nem tudtam eldönteni, hogy komolyan beszél-e vagy csak vigasztalni akar, mindenesetre egy kicsit megnyugodtam.

És később elvitt nyaralni.

Kérésemre vett egy nagy flakon magas faktorú naptejet, amit magunkkal vittünk a nyaralásra.

Mert úgy gondoltam, az ördög nem alszik.

De előtte még ellenőriznem kellett, hogy Zoli válaszolt-e. Nagy titokban végül feljutottam a netre otthonról úgy, hogy anyu nem látta, milyen oldalt nézek. Gyorsan ellenőriztem a postaládámat.

Zoli nem válaszolt.

Most vagy lelépett, vagy egy személtáda, aki még válaszra sem méltat.

Nem tudtam eldönteni.

Balatonföldvára mentünk nyaralni, anyukám barátnőjééknek a házába. Azelőtt még sosem jártam a Balatonnál, egyszer voltunk a Velencei-tónál anyámmal, de akkor én éppen tüszős mandulagyulladás kaptam, úgyhogy strandolni nem nagyon tudtunk, ráadásul idő előtt haza is kellett jönnünk.

Szóval nekem ez volt az első igazi nyaralásom. Egy kétszobás házban laktunk, és át kellett kelniük a síneken ahhoz, hogy lemenjünk a strandra. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én imádom nézni a vonatokat, úgyhogy az első nap órákig bámultam az előttem elszakató szerelvényeket. El sem tudtam képzelni, hová utazhatnak tovább az emberek, hiszen ideértek a Balatonhoz.

Lángost ettem meg főtt kukoricát, sült halat, fagyit. Ebből állt a napi menüm. Egészen meg tudtam volna szokni a levesmentes étrendet.

Meg azt is, hogy anyukám úszni tanít, puhán simogatva bekeni a bőrömet a leégés és barnulás elleni krémmel, hogy társasozunk. Még a tengerről is mesélt. Igaz, ő sem járt még soha a tengernél, de sokat hallott róla. Apukám a tengernél lakik Havannában. Havanna pedig Kubában van. Nagyon messze innen.

– Elmegyünk majd apám után? – csúszott ki a számon a kérdés. Anyám elvörösödött, aztán megrázta a fejét.

– Nem... Nagyon távol van. De ha nagy leszél, te biztosan eljutsz majd oda.

Aztán már nem akart tovább beszélni a dolgról. Inkább kibéreltünk egy vízibiciklit, és betekertünk a tóba. Én csak úgy tettem, mintha tekernék, valójában anyukám hajtotta a biciklit, én meg nézelődtem.

Este sétáltunk a parton, aztán a környéken, dumcsiztunk, és anyám még azt is megígérte, hogy másnap szalonnát fogunk sütni a kertben.

Ettől azért jöttem izgalomba, mert otthon, a nagymamám kertjében csak egyszer próbáltunk szalonnát sütni, de aztán letettünk róla, mert Bunyesz egyrészt örülten ugatta a tüzet, másrészt ellopta a megsült szalonnát.

Biztos ti is voltatok már úgy, hogy minden klappolt. Hát ez a nyaralás tényleg így indult. Még a szalonnasütés is jól kezdődött, bár anyukám vendégeket is hívott. Átjött a régi barátnője, Kata Siófokról, meg egy férfi is megjelent, akivel valamelyikük együtt dolgozott. Katát még csak-csak elviseltem, de egy vadidegent... Azért nem utáltam ki, mert hozott nekem ajándékba egy plüssnyulat. Képzeljétek, pont olyan plüssnyúl volt,

mint amelyiknek még hülyegyerek-koromban lerágtam a fülét! Rózsaszín. Vajon honnan tudta, hogy pont ilyenre vágyom?

A plüssnyúl lekötötte a figyelmemet, mert be kellett avatnom a családi dolgokba, úgyhogy miután megkóstoltam a sült szalonnát, elvonultam a nyúllal és egy zacskó gumicukorral a hintaágyba. Muszáj volt elmondanom a nyulamnak, hogy ki kicsoda a családjukban.

De azért közben valami eléggé zavart, csak nem jöttem rá, hogy mi.

Akkor még nem jöttem rá.

Másnap is a jó formámat hoztam, mert strandra menet ragaszkodtam hozzá, hogy megvárjunk három vonatot (anyám ott állt a gumimatracral, úszókarral, strandtáskával felpakolva), aztán majdnem elmentem két kislánnyal csúszdázni, de az utolsó pillanatban észbe kaptam: biztosan kiderül, hogy kubai vagyok, és akkor kigúnyolnak majd. Ezért, hogy elejét vegyem a dolognak, inkább ott maradtam anyukám mellett.

Alighogy letelepedtünk a strandon, társaságunk akadt. Még hozzá a tegnapi vendég, a nyulas.

És akkor rájöttem, hogy mi zavart előző este.

Hát a férfi, aki a plüssnyulat hozta. Zolinak szólították anyámék.

Tehát az ellenség már beférközött a családjukba.

Ráadásul engem is be akart hálózni.

Hát ebből nem eszik, gondoltam.

Persze nem nagyon tudtam mit kitalálni. Hol nyafogtam, hol durcáskodtam, a végén meg némaságba burkolóztam. De anyám nem zavartatta magát, beszélgetett tovább a Zolival, aki tönkre akarta tenni mindkettőnk életét, és ami ennél is rosszabb: életem első igazi nyaralását.

Egy átduzzogott estét követően (amikor anyám semmivel sem tudott szóra bírni), másnap délután Endrődi Kata eljött értünk, és elvitt kocsival Siófokra, a nyaralójukba, ahol csak úgy nyüzsgött a sok ember. Ott volt Kata orvos testvére is, a kislányával, a Dórival. Ő nagyon aranyos volt, és borzasztóan tetszett neki a plüssnyulam. Erre abból jöttem rá, hogy kivette a kezemből, és harapdálni kezdte a fülét.

Nálam is így kezdődött, ha jól emlékszem.

Aztán megérkezett a Zoli. El sem tudtam képzelni, hogy talált oda, és miért jött.

De abban a pillanatban, ahogy megláttam, megszületett bennem a gondolat, hogyan tudnám véglegesen kiiktatni őt az életünkből.

Hát jól meg kell sértenem.

Arra is rájöttem, hogyan tudnám vérig sérteni.

És cselekedtem. Odaajándékoztam Dórinak a Zolitól kapott plüssnyulammat.

Fájdalmas bosszú volt, vérzett is a szívem, de megérte, mert biztos voltam benne, hogy Zoli ezek után sértetten lelép és elfelejti az anyámat.

Nem tudom, mit gondoltok, de nyilván titeket is meglepetésként ér, hogy a Zolit ez sem zavarta. Fecsegett tovább az anyámmal, mintha mi sem történt volna, és anyám úgy bazzsalygott, hogy felfordult a gyomrom. Ráadásul Zoli velem is állandóan beszélgetni akart. Hát akkor rájöttem, hogy nemcsak a világgal, hanem a saját anyámmal is fel kell függesztenem a kommunikációt.

Biztosan kíváncsiak vagytok, hogy nézett ki ez a Zoli. Sajnos, nem tudok túl sok rosszat mondani a külsejéről, mert se bajsza, se szakálla nem volt, és bár nem volt olyan magas, mint a Dóri apukája, azért túrhetően nézett ki.

De ugye a külső nem minden.

Hiába van valakinek elfogadható külseje, ha a belseje rothad. Ezt a mondatot az egyik könyvtári könyvben olvastam, már nem tudom, melyikben, de megragadt bennem.

Anyám valószínűleg ráébredt, hogy gáz ez az egész ügy, mert a nyaralásunk hátralévő négy napján már nem találkozott a Zolival. Úgyhogy végül megbocsátottam neki, főleg mert elképzeltem, hogy a nyúl elajándékozása kiverte Zolinál a biztosítékot, és nyilván

összeveszett anyámmal.

Sajnáltam ám nagyon a plüssnyúl elvesztését, de néha komoly áldozatot kell hozni azért, hogy megnyerjük a háborút.

Viszont elhatároztam, hogy hazaérve most már tényleg csinálok a régi plüssnyulamnak egy fület. Mondjuk törülközőből.

A Zoli-féle kellemetlen epizódot leszámítva végül mégiscsak szuperül sikerült a nyaralásunk. Nagyon sajnáltam, amikor haza kellett mennünk. Csupán az vigasztalt, hogy vonatozhattunk.

Aztán úgy alakultak a dolgok, hogy mégsem tudtam a nyúlfülpótlással foglalkozni, mert elkezdődött az iskola. Már napokkal azelőtt úgy ébredtem reggelente, hogy a torkomban dobogott a szívem és iszonyúan lüktetett a fejem. Még hánytam is. Mégis muszáj volt kitartanom, ha nem akartam abba a fejre vizet csöpögtetős suliba kerülni, amilyennek azt a „speciálisat” elképzeltem. (Nyáron egyébként kipróbáltam: amikor elzártam a locsolócsövet, a fejem fölé tartottam, és hagytam, hogy a homlokomra csöpögjön belőle a maradék víz. Nem volt kellemes, de azért ki lehetett bírni. Persze csak nyáron.) Úgyhogy kitartottam amellet, hogy maradok ebben a suliban, ha már nagyon muszáj, de közben utáltam az egészet, gondolhatjátok.

Nagyon sajnáltam az elsősöket az évnnyitón, de ennél is rosszabb volt, hogy hiába lestem az udvaron a Kornai Petit (tudjátok, aki azt az e-mailezős ötletet adta, és akit szintén gúnyoltak a többiek, csak őt az anyukája miatt), nem találkoztam vele.

Nem vezet sok jóra, ha az ember bekopog a tanáriba, de nem tehettem mást. Egyszerűen meg kellett tudnom, hogy mi történt a Petivel. Anett néni semmit sem tudott róla, de megígérte, hogy a nagyszünetben utánanéző.

Féltem, hogy megbetegedett, és még hetekig nem fogom látni. Akkor kivel tudom megdumálni a dolgokat?

– A kis barátod már nem jár ide – lépett ki Anett néni a tanáriból. – Átvitték a szülei egy másik iskolába.

Kész, leeresztett bennem az a lufi, ami addig repülni segített. Hogyhogy átvitték egy másik iskolába?

– De miért?

– Azért, mert... mert nem tudott összebarátkozni az osztálytársaival.

– És akkor velem mi lesz?

Anett néni nem válaszolt, csak hosszan, szomorúan meredt rám.

Mit bántam én, ha látja, hogy eleredt a könnyem.

Az első osztályt legalább úgy fejeztem be, hogy volt a suliban valaki rajtam kívül, aki hasonlított rám. Most már senki sincs.

Egyedül voltam, akár az ujjam.

Anett néni másnapra megszerezte nekem a Peti anyukájának e-mail címét. Úgyhogy újra volt miért elmennem a könyvtárba. Már rég jártam ott, örültem, amikor beülhettem a megszokott kis zugomba. És annak még jobban örültem, amikor a számítógéphez is hozzájutottam.

Képzeljétek, addigra kaptam egy csomó levelet!

Idegenek írtak, például valami nigériai ember, akit ki kell valahonnan szabadítani, és ha küldök neki pénzt, akkor valami kincset is magával vihet, és abból sokkal többet kapok majd vissza, mint amennyit adtam. Felírtam a címét, mert gondoltam, talán félre tudok tenni valamennyit a zsebpénzemből erre a célra. A kincs elég jól hangzik ahhoz, hogy az ember egy kicsit spóroljon.

Aztán krikszkrakszok is érkeztek, meg valami gyógyszert is ajánlgattak. Nem is értem, hogy találtak rám.

De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy megírtam a levelet a Peti anyukájának.

Kedves Peti anyukája!!

Én az iskolában jóba voltam a Petivel. Most sokat kerestem őt és végül az Anet néni meg mondta ezt a címet. Szeretném ha megkapná az üzenetemet hogy ide írhat nekem levelet. Elég unalmas nélküle a sulis meg a szünetek. Mostmár csak engem utálnak. Őt nem. A többiek.

Köszönömszépen. Havasi Dalma

Napokig hiába jártam be a könyvtárba a válaszáért. És a helyzet egyébként is romlott. A suliban a lányok hirtelen elkezdtek miniszoknyában járni. Előző évben még farmert hordtunk, most meg mindenki miniszoknyában jött. Nálam ugye erről szó sem lehetett. A fene se fogja mutogatni a vézna lábát. Meg egyébként is utáltam a szoknyát. Hogy még a lábam miatt is gúnyoljanak?! Mert a Nagy Tomi csak nem állt le. Most meg azt találta ki, hogy az apámat Kasztrónak hívják, és öreg, és nagy ősz szakálla van. Missz Kasztrónak kezdtek csúfolni a suliban. „Ott megy a Missz Kasztró, egyenesen Kubából!” „Csíped a fekákat, Missz Kasztró? Hiányzik a roma barátod?” – ilyesmiket mondtak a szünetekben, amikor a tanárok nem hallották.

Rohadtul utáltam őket, elhiszitek nekem?

És senki sem segíthetett rajtam. Senki az égvilágon.

De ez még mind semmi. Most figyeljétek, mert igaz a mondás, hogy a baj nem jár egyedül. Októberben a nagymamám kórházba került. Meg kellett operálni a térdét.

Protézist kapott, ez a szó biztos nektek is furán hangzik, de az a lényeg, hogy a térdében valami elkopott, és nagyon fájt neki, ha járt, ezért az elkopott részt egy utólag gyártott dologgal pótolni kellett. Ami már önmagában is elég rossz volt, és ezt még csak tetézte, hogy anyám beíratott a napközibe. Azt mondta, hogy ő nem tud minden este főzni, a nagyapámra nem bízhatjuk a főzést, és meleg ételt muszáj ennem. Úgyhogy marad a napközi.

Akkoriban még nem tudtam, mi az az éhségstrájk, valószínűleg nem is volt még divatban, csak én vezettem be. Első nap megkóstoltam a levest, ami olyan híg volt, hogy mire az asztalhoz értem a tálcával, minden kilötykölődött belőle, a káposztás kockát pedig el se vettem a pultról. (Emlékeztek az óvodás élményemre... na nem, ebből aztán nem kérek!)

Szóval elélegéltem a tízórainon, délután pedig alig vártam, hogy a nagyapámmal meglátogassuk a nagymamit a kórházban. A kórház büféjében kaptam egy minyont vagy egy lúdláb tortát, és megvolt az ebédem.

Alig vártam már, hogy a nagyanyám végre kijöjjön a kórházból, de legyengült szegény, sokat sírtam miatta, meg anyukám is aggódott, amikor megtudtuk, hogy két hét után sem engedik ki. Még egy hetet bent kellett maradnia, mert nagyon lassan gyógyult.

A napközi legalább annyira gáz volt, mint délelőtt a sulis, csak azzal súlyosbítva, hogy itt délután még közös játékokat is szerveztek nekünk. Például fogócskát, bújócskát, csupa idióta játékot. Hát én szépen kivontam magam ezekből a kényyszerű programokból, hiába magyarázták, hogy részt kell vennem bennük.

A napközibe járt a Kerényi, egy csaj, aki folyton beszélgetni akart velem. Ilyeneket mondott:

– Tudom, hogy mások csúfolnak, de én nem foglak.

Meg azt is mondta:

– Szerintem rajtad nem is látszik, hogy külföldi vagy.

Mindegy, vele se nagyon beszélgettem, bár úgy láttam, tényleg nem akar bántani. Viszont, mivel szerette a levest meg a főzeléket, mindig odaadtam neki a kajámat. Legalább azt hitték, hogy én ettem meg. De nekem ott volt a minyon, amit a nagyapámtól kaptam, és már nagyon vártam haza a nagyanyámat, az sem érdekelt volna, ha egy álló héten keresztül húsleves van ebédre.

Csakhogy amikor hazaengedték, anyukám nem vett ki a napköziből. Mert – szerinte – a nagymamámnak teljesen fel kell épülnie, most még túl gyenge ahhoz, hogy gondoskodjon

rólam.

A napközivel volt egy másik nagy baj is: délutánként nem tudtam könyvtárba menni.

Már megint egy tanév, ami a lehető legrosszabbul kezdődött.

Aztán szerencsére véget ért a rossz korszak: november végén kivettek a napköziből. A Kerényi meg a barátnőm lett, bár nem tudtam, hogy miért. Azt mondta, nagyon menő vagyok ezzel a külföldi származással.

Megint járhattam könyvtárba, ahol már várt az interneten egy levél. A Petitől.

Hali, Dallma!

Új a sulim. Elég jó. Itt már van 3 barátom. Focizok de egyenlőre nem vagyok kapus. Találkozhatnánk valamikor. Átjöhetnél a sulimba ez sokkal jobb. Mi történt anyukáddal és a zolival? Elvette? feleségül? Vagy nem?

Majd írd!

Nem tudom, hogy történt, de kezdtem úgy érezni, hogy a Peti az igazi barátom. Jó lett volna találkozni vele, de messzire járt suliba, és a lakáscímüket sem tudtam. Mindegy, ő lett a legigazibb barátom. Már elképzeltem, hogy milyen lesz az esküvőnk. Amikor a Nagy Tomiék elkezdtek a misszkasztrós szövegüket, mindig arra gondoltam, ahogy a Peti elkapta a nekem szánt labdát, később meg még arra is, hogy amikor majd megyek mellette a hosszú fehér esküvői ruhában, akkor nem fog látszani a pipaszár lábam. Idővel már az apukámat is odaképzeltam az esküvőmre, ő ölelt át elsőként, amikor kivonultunk a házasságkötő teremből a Petivel. Meg persze az anyukám. Na meg a nagyiék.

Jó volt így képzelődni, mert ilyenkor hiába cseszegettek a Nagy Tomiék, oda sem figyeltem. Úgy tettem, mint aki nem hallja őket.

A Kerényi egyre többször jött el hozzánk, nekik ugyanis nem volt kertjük, mert lakótelepen laktak egy magas panelházban, és nálunk nagyon élvezte, hogy játszhattunk, meg amikor esett egy kis hó, hógolyózhattunk a kertben. És mindig érdeklődött az apukám iránt. De valahogy nem tudtam úgy megbeszélni vele a dolgokat, mint annak idején a Kornai Petivel. Aztán egyszer meséltem a Kerényinek a Petiről, meg arról, hogy feleségül fog venni. A Kerényi szeme csillogott és tágra nyílt a csodálkozástól:

– Neked már van fiúd?

Ezen a kérdésen el kellett gondolkodnom. Végül is volt, nem igaz? Az előző tanévben legalább nyolcszor jöttünk haza együtt a villamossal, meg az iskola udvarán is naponta üldögéltünk egymás mellett.

– Aha – bólintottam végül.

– És... milyen volt vele? Te már... túl vagy rajta?

– Háááát – billentettem félre a fejem, és azon gondolkodtam, vajon mire céloz.

– Milyen volt? Megharapta a szádat?

Fú, hát elég beteg lehet a Kerényi lelke, gondoltam, ha ilyesmit kérdez. Kerültem a tekintetét.

– Úgy értem, csókolóztatok?

– Ja. Hm. Hát... – bizonytalanodtam el, majd a szemébe néztem. Láttam a tekintetében a sürgető várakozást, az izgalmat. Most kedvetlenítsem el? Úgyhogy vettem egy nagy levegőt, és kinyögtem: – Igen.

És ezzel elindítottam a lavinát.

Már másnap furcsán néztek rám a fiúk az osztályban, de nemigen vettem tudomást róluk, egyrészt már csak rutinból sem, másrészt közeledett a karácsony, és muszáj volt átgondolnom, kinek mit adjak ajándékba. Nagypámnak például festéket szerettem volna venni, mert láttam, hogy nagyon jó képet festett a múltkor, de azt mondta, hogy olajfestéssel jobb lenne dolgozni, mint temperával. De hol árulnak olajfestéket, és mennyibe kerül? És akkor még anyukámról meg a nagymamámról nem is beszéltem. Nekik is ki kellett találnom valami jó ajándékot. Ráadásul a Petit is meg akartam lepni valamivel. Már elég gyakran írtunk levelet egymásnak, és egyszer otthonról fel is hívtam, majd – a hosszú hallgatásokat is beleszámítva – legalább tíz percig beszélünk, amíg a nagyanyám be nem lépett a lakásba.

Mit vesz az ember karácsonyra a leendő férjének? Fogadni mernék, nektek sincs egy épkezláb ötletetek se.

Missz Kasztró, a csókkirály! Ez lett az új szlogen a suliban. Döbbsen hallgattam. Többé már nem tudtam elvonulni a magam teremtette külön kis világomba, mert a fiúk, élükön a Nagy Tomival, elrohantak mellettem, és azt üvöltözték:

– Engem mikor csókolsz meg, Missz Kasztró?

És a Nagy Tomi ráütött a fenekemre.

Elborult az agyam.

Utánaeredtem, és ütöttem-vágtam, ahol értem.

Aztán kaptam tőle egy óriási pofont, és a földre estem.

Megszégyenülten, vérző orral ültem az osztályterem padlóján, és a Nagy Tomi azt mondta:

– Látod, Missz Kasztró, mennyivel jobban jártál volna, ha megcsókolsz! De így csak a seggemet csókolhatod meg.

Erre a végszóra lépett be Anett néni az új igazgatónővel az oldalán. Az igazgatónő akkor akart bemutatkozni az osztályunknak.

Jobb lett volna, ha mindketten igazgatói intőt kapunk, vagy ha egyikünk sem kap – de az, hogy csak a Nagy Tomi kapott és majdnem kirúgták, csak olaj volt a tűzre. Az osztályban az összes fiú kerülte a tekintetemet, de valahányszor megláttak, összesúgtak, és amikor elmentek mellettem, odanyúltak a fenekemhez vagy rácsaptak.

A Kerényi letagadta, hogy bárkinek is elmondta volna, amit meséltem, először el is hittem neki, de amikor szájra kapott a szóbeszéd, hogy a cigány srácért vagyok oda, akivel smároltam is, akkor már biztosan tudtam, hogy ő volt az.

Úgyhogy a téli szünet előtti két hetet egyszerűen ellógtam. Reggelente elindultam a suliba, de végül nem ott kötöttem ki, hanem kivillamosoztam a városból, és sétáltam az út szélén, meg egy padon ültem, arra várva, hogy kinyisson a könyvtár, és bemehessek. Nyilván kíváncsiak vagytok, miért nem szóltam anyukámnak, hogy többé nem megyek suliba... Nem is tudom a választ. Azt hiszem, egyszerűen arról volt szó, hogy nem akartam felidegesíteni, abban bíztam, hogy az idő mindent megold, és ő is belenyugszik majd, hogy befejeződtek az iskolás éveim.

Aztán a karácsonyi bevásárlást már nem tudtam elintézni, mert anyukámat felhívták a suliból, hogy miért nem járok be.

Óriási balhé lett az ügyből.

Mondjuk, tényleg nem értettem, miért kellett anyukámnak így felhúznia magát, és hogyan hihette el, hogy egy fiúhoz járok, akivel már csókolóztam is. Ezt hallotta az Anett nénitől.

Úgyhogy kénytelen voltam tiszta vizet önteni a pohárba.

– Kötelező iskolába járnod, tudsz róla? Ez nem rajtad múlik. Nem dönthetsz úgy, hogy nem mész be. És ki ez a fiú? Mi ez a csókolózás?

Anyám hangjában több volt a félelem, mint a düh.

– Muszáj volt azt mondanom a Kerényinek, hogy csókolóztam a Petivel. Ezt várta tőlem. Büszke volt rám.

– Büszke – nézett rám anyám, mint aki ufót lát, és lassan ingatta a fejét. – A hazugság sehová sem vezet. És miért nem jártál be az iskolába?

– Mert utálok őket. Mindenki csúfol. Missz Kasztrónak hívnak, meg kubainak, meg

zabigyereknek... Jó, én ilyenkor máson gondolkozom, hogy ne kelljen rájuk figyelni. De azért már tényleg nagyon unom.

– Most már tényleg muszáj lenne megbeszelnünk, hogy esetleg átmenj másik iskolába...

– Nem a-ka-rom. Ezt sem, és a másikat sem.

Muszáj volt hangosan tagolnom neki, hátha végre megéri. Utálom a sulit, leszámoltam vele és pont.

– Dalma, a sas nem kapkod legyek után. Gondold azt, hogy te vagy a sas. Akik gúnyolnak meg beszélnek, azok a legyek – mondta halkán. Ebből egy kukkot sem értettem.

Azért nagyon megsajnáltam anyámat, mert sírva fakadt. Viszont reméltem, hogy nem haragszik, és azt is megéri, hogy ezek után tényleg nem mehetek suliba többé.

A téli szünet tulajdonképpen jól kezdődött, leszámítva, hogy karácsonyra mindenkinek csak egy rajzot tudtam adni ajándékba, mert nem engedtek el sehová, még a könyvtárba sem. Ez volt a büntetésem. És újra meg újra el kellett olvasnom a leckéimet, holott már a második olvasás után kívülről fújtam őket.

Végül anyukám nagy kegyet gyakorolt, és megengedte, hogy az interneten is tanuljak, nézelődjek. Úgyhogy végre nyugodtan keresgélhettem, és találtam egy csomó mindent Kubáról. Színes fotókat, útleírásokat, nagyon klassz volt. És a Petivel is levelezhettem. Ráadásul az anyukája elkezdett valami naplót írni Petiről és a rasszizmusról – fogalmam sem volt, mi az, de aztán rájöttem, hogy arról van szó, amikor valakit a származása vagy a bőrszíne miatt bántanak –, és azt olvasgattam. Az internet lett a legjobb barátom. Persze csak a Peti után.

Felfedeztem még egy játékos mesés oldalt is, ahol új barátokat is találtam. Személyesen nem találkoztunk soha, de leírtuk, hogy kinek mi fáj a suliban. Voltunk azon az oldalon vagy húszan, és mindenkinek volt valami panasza, gondolhatjátok. Egymásnak adtunk tanácsokat, például én elmondtam, hogyan értem el, hogy többé ne kelljen iskolába járnom. Egy-két felnőtt is hozzászólt azok közül, akik csinálták az oldalt, és meséket ajánlottak, meg azt javasolták a többieknek, hogy ne fogadják meg a tanácsomat, járjanak be a suliba, és nekem külön írtak, hogy előbb-utóbb biztosan meg fogom szeretni. (Akkor már sejtettem, hogy tanárok felügyeltek erre az oldalra, és ez azért egy kicsit elvette a kedvem az írogatástól.)

A várva várt karácsony végül drámává fajult.

Ugyanis a legklasszabb napon, a szentestén eljött hozzánk a Zoli. Hozott nekem egy távirányítós helikoptert, még sosem láttam ilyet. Egészen fellelkesültem.

De aztán a Zoli elkövetett egy óriási hibát. Megkérte a nagyanyáméktól anyukám kezét.

Gondolhatjátok, hogy én meg haladéktalanul elájultam.

Biztos voltam benne, hogy sosem fogok megbocsátani az anyámnak. Elcseszte a karácsonyomat, a szilveszteremet, az egész életemet.

És még két dolog kiderült. Az egyik jó, a másik rossz. Kezdem a jóval. Nem kellett többé betennem a lábam a régi sulimba. És a speciálist sem emlegették, hanem az anyukám átvitt abba az iskolába, ahová a Peti is járt. (Csak azért nem örültem, mert ugye azt hittem, hogy soha többé nem kell suliba járnom.) A rossz hír pedig: a Zolinak van egy lakása, kicsi kerttel, és anyukám azt mondta, hogy tavasszal odaköltözünk.

Viszont a „jó hír”, anyukám szerint, hogy csak néhány villamosmegállónyira fogunk lakni a nagyanyáméktól.

Hát mi a francot keresnék én a Zoli lakásában?!

– A nagymamiékkal maradok – feleltem végül, hosszas megfontolást követően.

Anyám sírva fakadt.

Az új suliba reggelenként elvitt a Zoli. Anyukámért jött, és először engem tettek ki az iskolánál, aztán elvitte anyámat dolgozni.

Halljátok, hihetetlen, de igaz: az új osztályomban senkinek eszébe sem jutott, hogy lezabigyerekezzen. Én ezt tényleg nem értettem. Attól, hogy van az anyám mellett egy pasi – akihez mellesleg akkor sem lesz semmi közöm, ha összeházasodnak –, már másképp néznek rám?

Ez nagyon kemény volt.

Sejthetitek, hogy próbára kellett tennem őket.

– Kubai az apukám. De már Kubában él, nem velünk. Az anyukám meg férjhez megy a Zolihoz.

Ezt a bejelentést tettem körülbelül a második héten, az egyik órán, amikor a tanárnő, a Heni (fiatal, copfos lány, első ránézésre is imádni való) megkért, hogy jöjjek ki a katedrához, és meséljek magamról a többieknek.

Direkt provokáltam az osztálytársaimat. Ha zabigyerekezni akarnak, hát csak tessék. Ne várjanak hetekig vagy hónapokig. Most mondják meg, hogy nem akarnak velem egy osztályba járni.

De semmi ilyen nem történt.

Gyanakodva figyeltem, hogy továbbra is odajöttek hozzám a szünetben beszélgetni, meg elvárták, hogy súgjak nekik, mert én megjegyeztem a leckét, ők meg el se olvasták.

Vártam, hogy mikor kezdenek undokoskodni velem, de nem kezdtek.

Furcsálltam ugyan a dolgot, de akár jól is érezhettem volna magam, ha a Petiről nem derül ki, hogy szerelmes az egyik osztálytársnőjébe.

Ettől azért rendesen magam alá kerültem, és elkönnyveltem magamban, hogy ilyenek a fiúk. Esküvő helyett máris más jár az eszükben. Fel sem merült bennem, hogy a Peti sosem ígért esküvőt nekem.

Aztán történt még egy jó és két rossz dolog.

A jó az, hogy a Zolinak van egy spanyol származású barátja, aki elkezdett engem spanyolul tanítani. Érdekelt nagyon, Kuba miatt is. Mert megtudtam, hogy Kubában spanyolul beszélnek az emberek. És ha igaz az, amit anyukám mondott, hogy egyszer majd eljutok oda, akkor legalább értsem, mit beszélnek.

Az egyik rossz dolog az volt, hogy tavasszal odaköltöztünk a Zolihoz.

A másik pedig, hogy éppen megszoktam az új szobámat, amikor anyám bejelentette: kistestvérem lesz.

Amikor elsötétült előttem a világ, és éreztem, hogy mindjárt elájulok, abban reménykedtem, hogy úgy térek majd magamhoz, hogy csak álmodtam ezt a testvérdolgot.

– Most ezt hogy képzelted? – ez volt az első kérdésem, amikor magamhoz tértem.

– Dalma, szívem.

Az anyám aggódva nézett rám, és az arcomat simogatta. Talán mégis csak álom volt, gondoltam.

– Tessék.

– Amikor egy férfi és egy nő szereti egymást, akkor szerelmeskednek, és a szerelmük gyümölcse egy... kisbaba. Lesz egy kistestvéred, de ugyanúgy te leszel az én kicsi lányom, mint most.

És tényleg volt képe ezt mondani?!

Üvölteni lett volna kedvem.

De inkább újra beleájultam a helyzetbe.

Hát sajnos nem álom volt, ez feketén-fehéren kiderült a továbbiakban.

Az anyukám lefeküdt(!!!) a Zolival, és gyerekük születik, aki ráadásul az én testvérem is lesz.

Ezt fel kellett dolgoznom magamban.

Pár hétig a tóra, az iskola mellé jártam, mert nem akartam sokkolni az osztálytársaimat ezzel a borzalmas hírrel. És egyébként is egyedül akartam lenni, mert muszáj volt kitalálnom, hogy ezek után mit kezdjek az életemmel.

– Azért nem jártam be, mert át kellett gondolnom az életemet!

Nem akartam elhinni, hogy az anyám nem érti, miről beszélek. Vagy csak nem akarja megérteni? Vajon a terhes nők tényleg nem használják a fejüket? Olvastam, hogy valami hormonális izé telepszik az agyukra, és ezért másképp gondolkoznak, mint normális körülmények között, meg sokat sírnak vagy nevetnek. Vagy felváltva.

Az anyám most éppen sírt.

– De hát mit kellett átgondolnod? Neked az iskola az életed! Meg mi vagyunk az életed!

– Igen? Talán megkérdezted tőlem, hogy feleségül menjél-e a Zolihoz? Hogy akarok-e koszorúslány lenni abban a nevetséges, fodros ruhában?! Hogy el akarok-e költözni a nagymamiéktól? A vízilovamtól? És ki kérdezett meg, legfőképpen arról, hogy akarok-e kistestvért?!

Muszáj volt az arcába vágnom ezeket a dolgokat.

Nyolcévesen már elég öntudatos voltam ahhoz, hogy tisztában legyek a jogaimmal. Ha ők semmibe veszik a véleményemet, én is fütyülök arra, hogy ők mit szeretnének.

Kaptam egy új iskolai pszichológust, ugye, ti is csodálkoztok, hogy egy szülőnek nincs jobb ötlete, minthogy sokadszor is úgynevezett szakemberhez vigye a gyermekét, amikor gáz van?

De ennek a pszichológusnak most már aztán jól kitaláltam az otthoni dolgokról, legfőképpen a két esküdt ellenségemről: Zoliról és a leendő testvéremről.

Egyébként el kell ismernem, hogy a Zoli egész rendesen viselkedett velem, és hiába provokáltam, nem tudtam magamra haragítani, de ez engem csak még jobban feldühített. Teljesen kiborultam, hogy elvette tőlem az anyámat, és még gyerekük is lesz, és akkor nekem annyi. Költözhetek vissza a nagymamiékhoz, mert ők majd akkor is szeretni fognak, legalábbis reméltem, aztán szevasz, gyerekkor.

Na mindegy, gondoltam, majdcsak elleszek valahogy. Talán szőnyegkereskedést nyitunk a nagyanyámmal.

De a pszichológus igyekezett elsimítani a dolgokat, és azt mondta, hogy nem eszik olyan forrón a kását. Ezt úgy értette, hogy nem kell azonnal fognom a cuccomat és elköltöznöm anyáméktól.

Ahogy nőtt az anyukám hasa, úgy foglalkoztatott egyre jobban a jövőm. Mi lesz velem, ki fogad be, ha csak a testvéremet fogják szeretni, visszamehetek-e a nagyanyámékhoz a Bunyesszal együtt, vagy nekik is a kistestvérem lesz majd a világ közepe... Anyukámmal nem tudtam beszélni erről, és másról sem, mert mindenen kiborult. Meg egyébként is idegen volt ő már nekem, sejthetitek. Egy másik gyerek nőtt a hasában, vele volt elfoglalva. Orvoshoz járt, meg berendezte kiságygal és egyéb kacatokkal a legkisebb szobát, és persze próbált velem kedves lenni, mindenféle felvételeket mutogatott a gyerekről, aki – ezt higgyétek el – egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy igazi gyerek, hanem inkább valami ufóra hasonlított. És arra is megkért, hogy tegyem a kezem a hasára. Megtettem a kedvéért, mindenki azt hajtogatta, hogy kímélni kell, de egyáltalán nem repestem az örömtől, hogy az a kis ufó hamarosan megszületik.

A suliban mélyen titkoltam, hogy mi a helyzet otthon. Arra gondoltam, legalább ott nyugtom van, a leckékkel csak akkor volt bajom, ha nem voltak leírva vagy ha nem olvastam el őket, már az írás is jobban ment, és végeredményben befogadtak a többiek, mert például a Bakos engem is meghívott a McDonald's-ba a szülinapi bulijára. Szóval nem akartam elrontani a jó viszonyt azzal, hogy mesélek az otthoni nyomasztó helyzetről meg a kis ufóról.

De persze minden titok kiderül egyszer, és higgyétek el nekem, hogy a legpletykásabbak a tanárok. Mert a Heni néni bejelentette az osztálynak, hogy „Dalmának nemsokára kistestvére születik”.

Szóval, szépen elszúrta a többiekkel a kapcsolatomat, mert mindenre vágytam, csak arra nem, hogy a suliban is a kistesómról értekezzen. Lehet, hogy meg sem értették volna, miért nem örülök, hogy tesóm születik. Úgyhogy inkább csendben maradtam, és csak akkor nyitottam ki a számat, ha muszáj volt. Még a decemberi múzeumlátogatásra sem mentem el a többiekkel, pedig nagyon érdekelték volna a régi vonatok.

- Mert nem akarom! Így is épp elég nehéz nekem...
- Dalma, nagyon jó az, ha az embernek van egy testvére.
- Igen? Hát akkor miért nincs az anyukámnak testvére?
- Mert nekünk csak egy gyerekünk született. Örültünk volna többnek...

– Akkor neveljétek fel az én testvéremet!

Nagyanyáméknál bőgtem először, úgy igazán, a gyerek miatt. Most már tényleg kevés idő volt hátra, és anyám olyan fura tekintettel üldögélt esténként a díványon, és persze folyton az óriási hasát simogatta. Borzasztó volt ezt látnom, mert addig azt hittem, hogy engem is szeret. Annyi minden kiderült róla, feketén-fehéren, amit soha nem gondoltam volna: lefekszik a Zolival, még férjhez is megy hozzá, és ráadásul új gyereke lesz! Igazán dühös voltam. De sírni csak a nagyanyáméknál sírtam. És akkoriban kezdtem el Kindertojás-meglepetéseket gyűjteni. Azokkal a figurákkal órákig el tudtam játszani. El is mondtam a nagymamáméknak, hogy nagyon hiányzik a rózsaszín víziló, meg a falfestményeim, amiket nagypapa pingált a régi szobám falára.

Úgyhogy a nagyapám eljött a Zoli lakásába, és elkezdte szépen kidekorálni a szobámat mindenféle rajzfilmfigurákkal. Hagytam neki, mert akkor már biztos voltam benne, hogy szíve szerint inkább festőművész lenne. Tudtam, hogy élvezi a dolgot.

De attól az én lelkem még nem lett könnyebb.

Az új év pedig úgy kezdődött, hogy megszületett a testvérem.

Daninak nevezték el, és többnyire piros meg lila volt a feje az üvöltéstől.

Ráadásul anyámon élősködött. Anyám egykor normális méretű melle óriásira nőtt, és a testvérem abból evett. Szerintem ezt el se tudjátok képzelni. Nekem meg látnom kellett az egészet, azt is, ahogy puszilgatja, simogatja Danit. Zoli is a karjába vette a fiát, de legalább ő, amikor látta, hogy kész vagyok, inkább nem puszilta meg, hanem elkezdett velem beszélgetni. Anyám viszont szüntelenül a tesómat pátyolgatta, aki nyár elejéig végigüvöltött minden éjszakát. Pont a szomszéd szobában.

Rendesen kivoltam, és ti ezt biztosan megértitek.

Nem bírtam rendesen tanulni, mert muszáj volt a jövőmön gondolkoznom, meg azon, hogy mit kezdek majd az életemmel a családom nélkül, úgyhogy ez az egész trauma az osztályzataimon is meglátszott.

Ja, és nem mentem többé az iskolai pszichológushoz. Minek mentem volna, ha idáig jutottunk a segítségével?!

Év végére megtanultam helyesen írni. (Én azt hittem régebben is, hogy helyesen írok, de Heni néni nem osztotta ezt a véleményemet. Aztán valahogy elkezdtem máshogy írni a szavakat, mint korábban. Úgy, ahogy leírva lefotózta őket az agyam.)

A szünidőt szinte teljes egészében a nagyanyáméknál töltöttem, és tényleg egész jó nyár lett volna, mert a nagymami megtanult bot nélkül közlekedni, ismét kijárt a piacra, és engem is mindig magával vitt. A nagyapám pedig szerzett valahonnan vásznat és egy csomó olajfestéket, és sorra festette a képeket, főleg Bunyeszről, mert erre kértem. Júliusban a Peti is eljött hozzánk, és dumáltunk a suliról, meg arról a lányról, akivel év közben járt, de aki végül dobta őt a már hatodikos Rajnaiért. (Titokban ennek nagyon örültem, de megpróbáltam szomorú képet vágni.)

Egyszóval: tűrhető nyár volt, csak folyton anyámék meg a tesóm jártak a fejemben; mit mondjak, eléggé össze voltam zavarodva. Amikor esténként hazavittek, mentem volna vissza a nagyanyámékhoz, de amikor náluk voltam, azon tűnődtem, mi lehet otthon, és hiányzom-e még anyukámnak egyáltalán.

A kistesóm hozott a legjobban zavarba. Már figyelt rám, és amikor észrevett, kacagni kezdett és felém nyújtogatta a kezét. Természetesen nem vettem az ölembe, de amikor senki sem látta, azért bohóckodtam neki egy kicsit. Azt szerette a legjobban, ha felfújtam az arcomat, és aztán olyan hülye süvítő hanggal kiengedtem a levegőt. Ilyenkor nagyokat nevetett.

Na igen, csak hogy nemigen tudtam megbocsátani neki, hogy fenekestül felforgatta az életemet. Persze sejtettem, hogy ebben nem ő a hibás, hanem az anyám és Zoli tehet a dologról. Azt mindenesetre neki köszönhettem, hogy esténként másfél órát internetezhettem, persze az anyukám ott jött-ment mögöttem, és rá-rápillantott a monitorra, de ez engem nem zavart, mert többnyire Kubáról olvasgattam, meg a Peti anyukájának a naplóját nézegettem.

Néhány osztálytársammal még leveleztem is, a yahoos címem ezért volt nagyszerű. Kinek lett volna kedve levelet körmölni, borítékot címezni, bélyeget vásárolni, postaládát keresni? De így rögtön odaért a levelem, és gyorsabban megjött a válasz is. A legjobb az volt, hogy azon az oldalon, ahol néhányan kipanaszkodtuk magunkat az iskolával kapcsolatban (én még a régi sulimmal kapcsolatban), fel lehetett venni privátban is egymással a kapcsolatot. Így szert tettem néhány internetes baráttra, akikkel mindenféle

bizalmas dologról leveleztem, de találkozni még sosem találkoztam velük. És ez így volt jól. Elképzeltem az arcukat, a külsejüket, nem volt gáz, hogy nem ismertük egymást. Talán éppen ezért tudtam nekik kiönteni a szívem, és ők is nekem. Hát ezért örültem, hogy volt egy saját e-mail címem.

Zoli barátja, José bácsi, akitől spanyolul tanultam, csak hetente egyszer ért rá, de nyáron is vállalta, hogy tanít, és óra után mindig ott maradt borozni a Zolival. Olvasásban jól haladtam, a ragozást nem értettem, de – bármilyen furcsa is – valahogy fel tudtam idézni a leírt szöveg képét, és amikor kellett, hibátlanul felmondtam. José bácsi azt mondta, ilyet még nem látott, hogy valaki úgy megjegyyez egy idegen nyelvű szöveget, hogy a felét sem érti. Én meg azt nem tudtam felfogni, hogy lehet, hogy más nem jegyzi meg két olvasás után. Nekem a megértéssel volt bajom, nem a memóriámmal. (És a spanyol szavak kiejtésével, de ez már más tézta.)

Amúgy furcsa dolog ez az emlékezés. Amit mondtak nekem, az sokszor bement az egyik fülemben, a másikon meg ki, anélkül, hogy bármi is megragadt volna bennem, de például ha egyszer elmentünk valahová, ismeretlen környékre, akkor minden fát, padot, buszmegállót, házat megjegyeztem. Ott maradt a képük az emlékezetemben. (Talán ezért nem esett nehezemre iskolát kerülni: nem félttem az ismeretlen környéken, mert tudtam, hogy mindenképpen visszatalálok. A két nagy lógásos korszakom alatt felfedeztem az egész területet, egyszer még a Batthyány térig is elmetróztam, onnan meg HÉV-vel elmentem egészen Budakalászig. Ott sétáltam egy kicsit, nem mintha túl sok látnivaló lett volna, de aztán simán visszataláltam Pestre.)

Meg kell mondanom nektek, hogy ez a nyár egy csomó új dolgot hozott az életembe: például öt új festményt Bunyeszről (a nagyapámtól), egy igazi perzsaszőnyeget (a nagymamámtól), egy vőlegényt, a Kornai Petit (természetesen ő még nem tudott róla, hogy feleségül fog venni), és megtanultam a Zolitól kártyázni. Persze csak anyám kedvéért kezdtem bele az egészbe, de amikor Zoli felajánlotta, hogy játszunk pénzben, megjött a kedvem. Hamarosan jól megvertem őt snapszerben, és később römiben is, úgyhogy a nyár végére megdupláztam a zsebpénzemet. Ha másért nem is, hát ezért érdemes volt kártyáznom a Zolival.

Aztán a nyereségemet és a direkt erre a célra összepórolt zsebpénzemet egy borítékban elküldtem annak a nigériai kincskeresőnek, aki e-mailben azt írta, hogy résztulajdonosa leszek a kincsnek, ha kisegítem pénzzel. Láthatjátok, hogy már akkoriban is törekedtem a jó befektetésekre.

Aztán olyan gyorsan elmúlt az ősz, hogy szinte észre sem vettem. Bejártam a suliba, mondjuk, nem is igen tehettem volna másképp, mert a Zoli minden reggel elvitt kocsival, megtették ezt az óvintézkedést anyámmal, nehogy kedvem szottyanjon másfelé venni az irányt. Persze ha nagyon akartam volna, így is lelépek – miből áll úgy tenni, mintha bemennék a suliba, aztán amikor Zoli kocsija eltűnik az utcából, választani egy új célpontot? De nem tettem, nem mintha imádtam volna a sulit, de legalább volt egy hely, ahol valami történt velem. Nem voltak közeli barátaim az osztálytársaim, de azt hiszem, ez inkább rajtam múlt, mert én már – hiszen tudjátok – elég sokat csalódtam. A Petit gyakran láthattam, de keveset beszéltünk, mert belezúgott a Klaudiába, aki a párhuzamos osztályba járt, és mindig szoknyát hordott. De akkor már tudtam, hogy a Peti ilyen szerelmes típus, aztán a végén úgyis mindig nálam köt ki. (Persze azért utáltam a Klaudiát.)

Kitalálom, mire gondoltok: kíváncsiak vagytok a nigériai kincsemre. Hát képzeljétek, hónapok múltán sem volt hírem róla. Persze, biztosan beletelik némi időbe, mire Nigériába ér a pénz, de egyre nyugtalanabbá váltam, elvégre én is a saját kincsemet gyűjtöttem össze a nigériai bajbajutottnak, ezért spóroltam, ezért nem vettem akkortájt Kindertojást... Vártam a kincsre, de csak nem érkezett meg.

Már kevesebbet jártam a könyvtárba, elsősorban azért, mert anyám megengedte, hogy naponta másfél órát internetezzem, miután megcsináltam a leckémet. Arra jöttem rá, hogy mindenki engedékenyebb velem, mióta Dani megszületett. Így próbáltak kárpótolni azért, hogy már nem én vagyok a legfontosabb. Lassan kezdtem elfogadni a dolgokat. Meg hát így, hogy nem kényszerítettek a tanulásra, hanem engedték, hogy leckeírás után internetezzek, inkább megcsináltam, amit muszáj volt. Persze sosem leszek kitűnő tanuló, ettől nem kell tartanotok. Meg hát azt sem ígérhetem meg, hogy soha többé nem fogok a sulis mellé járni, mert nem tudhatom, mit hoz a jövő.

Leesett az első hó, és én kimentem szánkózni a dombra. Van itt a környéken egy szuper domb, mondtam már? Napokig esett, úgyhogy klassz vastag hóréteg fedte. Vittem Bunyeszt, megpróbáltam befogni a szánkó elé, de nem sikerült, mert mindig lefeküdt, amikor a pórázt odaerősítettem a szánhoz. Úgyhogy a végén loholt mellettem, én meg

szánkáztam lefelé a dombról. Nagyszerű volt a száguldás. Nagyon bírtam. Lefelé csúszva megint úgy éreztem magam, mint egy elszabadult, gázzal töltött luftballon.

Aztán egyik nap az anyukám megpróbálta elrontani az élvezetemet.

– Vidd el Danit. Szánkáztasd meg.

Hevesen dobogott ám a szívem. Addig soha nem akarták rám bízni a tesómat. Nem mintha erre vágytam volna, de hallottam, hogy a nagyanyám a múltkor arról beszélgetett anyámmal, hogy minden lány szeret a kistestvérével anyáskodni, és anyámnak hagynia kellene, hogy én is „kibontakozzam” Danival. Na, abból nem esztek, gondoltam. Én, aki legszívesebben a vonataimmal játszottam? A plüssnyulam óta nem is igen volt babám. Na jó, a Szilvi babám az más volt, mert az be is tudott pisilni. A Szilvit tisztába lehetett tenni. Néha elmajmoskodtam a pelenkázással, amikor anyukám Danit tette tisztába, de ugye nem gondoljátok, hogy egy percig is komolyan vettem a dolgot? Csak anyukám kedvéért csináltam. Hogy lássa, osztozom a sorsában. Mert egyébként nem könnyű egy kisgyerek anyukájának lenni. Velem biztosan könnyebb dolga volt, nem hinném, hogy én is végigüvöltöttem az éjszakákat, azt pedig kizártnak tartom, hogy még egyéves koromban is bekakáltam volna. Egyszerűen higiénés megfontolásból nem. Főleg nem éjjel, hogy aztán reggelig ott legyek a mocskos, bűdös pelenkában. Mindegy, a fiúk biztosan lassabban érnek, vagy ilyesmi. De azért nem lehetett könnyű a Dani anyukájának lenni, merthogy a testvérének lenni sem volt egy leányálom.

– Engedni kell, hogy az ösztönei kibontakozzanak – hallottam, ahogy nagyanyám győzködte anyámat.

– Nem bízhatom rá, még sosem hagytam őket kettesben. Dalma még mindig... féltékeny rá egy kicsit.

– Éppen ezért kellene kettesben hagynod őket.

– De ha... mi van, ha... tudom, hogy hülyeség, de mi van, ha kárt tesz benne?

Ekkor léphetett be Zoli, vagy addig is ott volt, csak hallgatott, nem tudom, de egyszer csak megszólalt:

– Dehogyan tesz benne kárt. Bízz Dalmában, Zsuzsi. Bízd rá nyugodtan Danit. Jót fog tenni mindkettőjüknek.

Nem hallgatóztam tovább, mert így is volt mit megemésztennem. Egyrészt azt, hogy anyám feltételezte, kárt tennék a testvéremben! Hát jó, mostanában, hogy elkezdett totyogni és folyton elesett, nem mindig kaptam el, az igaz. De saját kárán tanul mindenki, nem?

A másik, amin elgondolkodtam, hogy a Zoli állt ki mellettem. Nem mintha az lett volna

minden vágyam, hogy a kistesómat abajgassam, de mégis – pont a Zoli bízik bennem, és nem az anyám?!

Aztán végül talán az anyám is jobb belátásra tért, mert elküldött minket szánkózni a dombra. Sajnos a kisszánkót vittük, mert abba Danit bele lehetett szíjazni. És persze meg kellett hallgatnom egy csomó figyelmeztetést: nem mehetek Danival a kocsiótra, csak a járdán húzhatom, a dombon nem lökhetem le egyedül, nem állhatok meg kutyázni, mert akkor sosem érünk haza, nem hagyhatom őt magára. Blablabla. Mintha nem tudnám, hogyan kell vigyázni valakire. Elfelejtették volna, hogy mennyit sétáltattam Bunyeszt? Ha rá tudtam vigyázni, és csak néha-néha szökött el, akkor csak boldogulok egy gyerekkel, aki még járni sem tud, nem? Főleg, ha még be is van szíjazva a szánkóba.

Bólogatva végighallgattam a figyelmeztetéseket, aztán kelletlen képpel felöltöztem. Még sapkát is kellett vennem, pedig azt rohadtul utálok. (A sarkon le is vettem, és begyűrtem a zsebembe.)

Szóval elindultunk, néha hátranéztem, Dani vigyorogva ült a szánkón, komolyan, ha nem az én tesóm lett volna, azt mondtam volna rá, hogy milyen édes. De így nem mondtam semmit. Azért volt bennem egy kis büszkeség, nem is tudom, hogy fogalmazzam meg, mit éreztem, ahogy kifordultunk az utcából. Fontosnak éreztem magam, mintha nem is egy kis hülyét húznék, aki a tesóm, hanem mintha, mondjuk, a gyerekem ült volna azon a szánkón. Persze, tudom, hogy ez örültség, de akkor is.

A dombon hallatlanul jól szórakoztunk, én futottam elől, mintha a szánkó elől menekülnék, Dani meg visítva kacagott rajta, ahogy lefelé csúszott. Hát meg kellett zabálni, ahogy kivörösödött az arca a hidegtől meg a szintiszta élvezettől. Akkor jutott eszembe, hogy még mennyi mindent meg tudnék mutatni neki. Például elvihetném hullámvasutazni, mert ugye, még azon sem ült soha. Meg a könyvtárba.

Aztán persze nem úsztuk meg balhé nélkül. A dombon mások is szánkóztak. Persze én ügyet sem vettem rájuk, az ő szánkózásuk az ő dolguk, a mi szánkózásunk meg a miénk. Úgyhogy azt sem láttam, hogy ott van a Nagy Tomi, meg még pár volt osztálytársam. Olyan ronda sapkát viselt a Tomi, hogy nem ismertem meg, csak akkor, amikor már egészen közel volt. Mi éppen leértünk a dombról, indultam volna visszafelé, amikor egyenesen felénk száguldott egy olyan lapos műanyag szánkón, és mire felismertem, és

elugrottam volna, direkt nekicsúszott a szánkónak, amin Dani ült. A szánkó felborult, a Nagy Tomi meg üvöltött.

– Mi van, Missz Kasztró, már gyereket is szültél? Kubai az apja?

Felszaladt ám bennem a pumpa, egy pillanatra felmerült bennem, hogy most aztán tényleg és igazán és végleg lerúgom a tökét, nem véletlenül, hanem akarattal, de Dani bömbölni kezdett, amikor rájött, hogy ez a borulás nem természetes velejárója a mulatságnak.

Úgyhogy hagytam a francba az idióta Nagy Tomit, és visszafordítottam a szánkót. Szegény kistesóm arca csupa hó volt, és torkaszakadtából üvöltött, gyorsan kiszíjaztam, felvettem és átöleltem.

– Jól van, ne sírj, semmi baj – ismétелgettem. Aztán megpusziltam az arcát. Fincsi babaillata volt. Nem az a kakaszag, ami reggelente áradt a pelenkájából.

Akkor jöttem rá, hogy még sohasem pusztam meg. Soha. Tizenegy hónapos volt, de még egyszer sem pusztam meg.

Pedig milyen jó szaga volt, és finom, puha bőre.

Még egyszer leszánkáztattam a tesómat a dombról, hogy ne legyen stresszes, meg ne menjen el a kedve a szánkózástól, és ügyet se vettem a Nagy Tomira. Azt hiszem, akkor értettem meg, amit annak idején anyukám mondott: a sas nem kapkod legyek után.

Hát én sas lettem.

Mit érdekeltek engem a legyek! Vagyis a Nagy Tomi és a csapata.

Aztán hazamentünk Danival, de még mielőtt beléptünk volna a kapun, lehajoltam hozzá és újra megpusziltam. Mert újból érezni akartam az illatát, de az anyám előtt nyilván nem fogom lejáratni magam azzal, hogy pusztatom.

Az osztálytársaim néha kijártak a műjégpályára korcsolyázni. Én még sosem koriztam, nem is volt korcsolyám, és tulajdonképpen nem is akartam megtanulni, de a Zoli az egyik este úgy jött haza, hogy fülig ért a szája.

– Tudod, mit hoztam neked, Dalma?

– Nem tudom – feleltem, és várakozón néztem rá. Nem szokott gyakran ajándékot hozni, de néha kaptam tőle ezt-azt. Például a múltkor vett valahol egy csomag tök érdekes kártyát, tündérkártyát, ami a gyerekeknek ad tanácsot nehéz helyzetekben. Valahányszor dolgozatot írtunk, vagy másféle segítségre volt szükségem, csak húztam egy lapot, és azon mindig rajta volt, hogy mit kell erősítenem. Nagyon jó volt, mert mindegyik lapon csak pozitív dolgok álltak. Na mindegy, most nem kártyát hozott nekem a Zoli.

Hanem egy pár korcsolyát.

Húha, ha tudnátok, milyen klassz korcsolya volt! Műanyag cipő, tépőzár... igazán király. Minden tízéves ilyenre vágyik, biztosan tudjátok. Lett egy pár igazi korcsolyám!

Hú, ez a december a legszebb! És még csak ki sem kellett várnom a karácsonyt.

Anyám ugyan morgott egy kicsit Zolira, hogy elkényeztetet, de szerintem ez nem kényeztetés volt, hanem nyilván fontosnak tartotta, hogy sportoljak valamit, és azért vette.

És el is vitt a műjégpályára.

Vasárnap jött el a napja, hogy megtanuljak korcsolyázni. Ha minden jól megy, még piruettezni is fogok, gondoltam.

Vidáman átvetettem a vállamon a korit, ahogy beléptünk a műjégpályára.

Egyedül fogok korizni!

Átfutott a fejemen, hogy ezennel vége a gyerekkornak. Felnőtt lettem.

A jég nagyon-nagyon csúszik, főleg akkor, ha korcsolyával mentek rá. Ezt csak azért mondom, hogy ne csodálkozzatok majd, amikor azonnal seggre ültök, úgy, mint én tettem. Szerencsére a Zolin nem volt korcsolya, és nem is csúszott nagyon a cipőtálcára, úgyhogy a karjába tudtam kapaszkodni, és úgy egyensúlyoztam. Sosem gondoltam volna, hogy ez ennyire durva! Láttam a tévében jégtáncversenyeket, de nem hittem, hogy a jég ilyen csúszós. Szóval, hiába álmodoztam előző nap, hogy úgy fogok hazatérni a műjégről, hogy már piruetteztem meg hátrafelé koszorúztam, hát, annak is örültem volna, ha egyedül meg tudok tenni egy kis kört.

Közben kaptam teát a Zolitól, meg szendvicset is, és elmeséltem neki, hogy hamarosan kincset kapok attól a nigériaitól, akinek odaadtam a kártyanyereményemet.

– Ezek csalók, Dalma. Elküldted a pénzedet valami csalónak.

– Hogy érted?

– Hát úgy, hogy nincs semmiféle kincs. Ezért mondta anyukád, hogy veszélyes a gyerekeknek az internet. Először, emlékszem, mesélte, hogy valami szexuális kellékeket árusító cégtől kértél nyúlfület, most meg ez a nigériai... Nagyon jó, hogy már így tudsz angolul, és megértetted a levél tartalmát, de sajnos ez tanulópénz volt, nem fogsz kincset kapni... Az ilyen levelekre nem szabad válaszolni. El se olvasd őket. Kapásból ki kell törölni.

– Akkor nem kapom meg a kincsemet, amit ígértek? – teljesen kiborított még a feltételezés is. Ezért spóroltam, ezért nyertem el Zoli römipénzét? Annyira szerettem volna látni a kincset, ami mondjuk egy aranyozott ládában érkezik... valami csillogó, vagy régi... valami titkos kincs. Hogy lehet, hogy hazugság az egész?

– Átverték, Dalma. Veszélyes az internet.

– Komolyan azt mondd, hogy nem fogják küldeni a kincset?

– Nem, mert nincs is semmiféle bajba jutott nigériai ember. Ezt a levelet csalók írták, és küldték körbe a világon. Biztosan sokan ráfáztak... – próbált vigasztalni, amikor látta, hogy elszomorodom. Arra gondoltam, hogy én simán elhittem, amit ígértek. Pont az én pénzemre hajtottak?! – Ezért nem kell ismeretlenekkel levelezgetni. Most saját károdon láttad, hogy milyen veszélye is lehet az internetnek. Látod, valaki azt állítja magáról, hogy bajba került nigériai, és közben csaló ember. Nem kell ismeretlenekkel levelezni a neten.

– És mit szóltál, amikor neked írtam levelet? – csúszott ki a számon, miután megemésztettem, hogy jól lenyúlták a neten a spórolt pénzemet. Kérdezhethétek, hogyan

jutott eszembe ez a kérdés. Azt hiszem, csak ürügyet kerestem, hogy még ácsoroghassak egy kicsit a Zoli karjába kapaszkodva, és ne kelljen visszamennem a jégre, és rögtön seggre ülnöm.

– Aranyos leveleket írtál.

Aranyos? Kihullik a hajam az ilyen hülye válaszoktól, gondoltam. Hogy lehet aranyosnak nevezni azt a levelet, amiben felkértem, hogy tartsa magát távol az anyámtól?!

– Nem csináltad azt, amit kértem tőled – mondtam.

Zoli elmosolyodott, én pedig jobbnak láttam elkorcsolyázni tőle.

Aztán elegánsan hasra estem.

A következő hétvégén újra kimentünk a jégre. Már alig vártam, hogy ott legyünk, persze kicsit félttem is, mert két napig fáj a térdem és a fenekem a múltkori esésektől. De vonzott is a pálya, elképzeltem, hogy amikor már jól megy a korizás, akkor majd az osztálytársaimmal jövök ki, és bemutatok nekik egy piruettet vagy valami ugrást. Vagy csak egyszerűen körbekorizom. Már annak is örültem volna.

Egy kicsit jobban ment már, képzeljétek. El is távolodtam egy kicsit a Zolitól, és ha kiraktam oldalra a két kezemet, akkor jobban ment az egyensúlyozás. Csak megállni nem tudtam egyedül.

Úgyhogy mire rájöttem, mi történik, egyenesen két mostani osztálytársam és a Kerényi felé csúsztam, irányíthatatlanul. Nem, nem együtt voltak, de egymás mellett. És, hogy teljes legyen a borzalom, a Kerényi mellett ott volt a Nagy Tomi egyik legjobb haverja, a másik régi osztálytársam is.

Amikor megláttam őket, megbotlottam.

Seggen érkeztem, pont a Kerényi elé.

A mostani osztálytársaim, úgy tűnt, örültek a viharos érkezésemnek, a Kerényinek is felderült az arca.

– Itt a Havasi! Helló, Havasi, még mindig a kisvasutaddal játszol? Meg rongyból gyártasz fület a nyuladnak?! Most már mindig debil maradsz?

Aztán még hozzátette, szomorkásan, miközben grimaszt vágott:

– Elköltöztünk. Jövő félévtől én is a te sulidba fogok járni.

Éreztem, ahogy kigyúl az arcom. Miért éget le az osztálytársaim előtt? Ha lekubaizna...

hát az kit érdekelné? A mostani osztálytársaim egyáltalán nem gúnyolnak azért, mert félig kubai vagyok. De a nyúlfül meg a kisvasút miatt... hát azért biztos cikizni fognak. És az igazat megvallva, tényleg égő a dolog. (Szeretnék megnyugtatni benneteket: a plüssnyúllal már évek óta nem játszottam.) És az a debil sem hangzott jól, bár fogalmam sem volt róla, hogy mit jelent. Ráadásul az új sulimban is látnom kell a Kerényit?! Vagy csak viccelt? Persze, nyilván csak viccelt.

Aztán a Nagy Tomi barátja is megszólalt:

– Mi van, a nyulad lett az apád, Havasi? Legalább kubai az a nyúl?

És akkor eleredt a könnyem. Nem bírtam erőt venni magamon, ott ültem a jégen, és arra gondoltam, hogy ennek soha, de soha nem lesz vége. Mindig csúfolni fognak azért, mert nincsen apám. Jeges tömb volt a mellkasom, kihűlt körülöttem minden. Folyt a könnyem, az orrom is eleredt, de nem érdekelt. Vége volt a világnak.

Csak bőgtem, sirattam magamat, meg az egész életemet, és hiába hűtötte a fenekemet a jég, nem bírtam felállni. Zsepim sem volt, úgyhogy taknyom-nyálam egybefolyt.

Hirtelen a hónom alá nyúlt valaki, és felsegített. Aztán magához húzott, átölelt, és nem hagyta, hogy újból kicsússzon alólam a lábam. Közben megtörölte egy zsebkendővel az arcomat.

Lassan felé fordultam, és én is átöleltem. Álltunk így egy kicsit. Aztán megmozdultunk.

– Gyere, kislányom.

Ezt mondta a Zoli, majd kézen fogott, és elindultunk a pálya széle felé. És én akkor még mindig sírtam, de már nem a szomorúságtól.

A decemberi hideg dacára, belül, a mellkasomban olvadni kezdett a jég.

Lujza, Lilla és az ébredés

A száguldás csodálatos érzés. Én uralok mindent. Igazi szabadság. Suhan mellettem a táj, csak színes csíknak érzékelem. Életem első csodálatos élménye. A csíkok, a fények, a... fények... a robaj...

A semmi...

– Jó reggelt – hallom a férfihangot. Tisztelettel szól hozzám. Homályos arcot látok, hunyorgok. Minden homályos. Fekszem. Mi a szent szar ez? Hol vagyok? Lehunyom a szemem. – Minden rendben ment – hallom, ahogy belezuhanok az álomba. – Most már nem lesz baj.

Alszom, felébredek, fogalmam sincs, hol vagyok, mi történt. Halványan emlékszem a száguldásra, a fényekre, a sötétségre, amikor berobogok egy alagútba. Aztán visszaalszom. Amikor újra felébredek, ég a szobában a lámpa. Kótyagos a fejem, nem bírom megmozdítani. De azt érzékelem, hogy kórházi szobában vagyok. Jézusom, baleset. Baleset történt azzal a rohadt motorral. Életem első motorozása, és tessék, kórház lett a vége. Nemhiába papoltak otthon. Megjósolták, hogy ez lesz. Tiltottak tőle, aztán bekövetkezett.

Infúziós állvány magasodik az ágyamnál. Lassan követem a csövet. A karomban végződik. Állj! Ez nem az én karom! Ez egy dagadt kar. Hájjas. Jézusmária. Mi a szar történt velem?

Nem bírok megmozdulni.

Jóteknony álom.

Amikor újra felébredek, valaki matat a szobában. Egy nővér.

Maszkot visel.

Mi a szar? Hát hogy a fenébe...?

– Jó estét – mondja halkan. Fekete a haja, mosolyog a szeme. – Itt volt a családja. Hamarosan visszajön...

Úristen, anyuék látták, hogy mi van velem. Meg a tesóim. A francba. Remélem, megvan a lábam. Nem tudom megemelni. Nem akarom, hogy így lássanak, biztos szar a hajam, és nincs rajtam smink.

– Tud beszélni?

– Szomjas vagyok – suttogom.

– Ma még nem ihat. Majd holnap.

Engem nem szoktak magázni. Újra a karomra pillantok. Aztán felemelem a jobb kezem. Hurkás ujjak, párnás kézfej, vaskos alkar.

Azt hiszem, jobb lesz, ha elájulok.

Mindig vékony voltam. Mindig. Egész biztos, hogy valami történt a motoron, baleset, és megsérült a szemem. Párnásnak látom a saját karomat. Tizenhét éves, csontos, leendő világsztár vagyok, kitörök az érvényesülésre képtelen családomból. Elhozom nekik azt, amiről mindig álmodtunk. Természetesen továbbtanulni így sem fogok. Na, azt lehetik! Legfeljebb énekelni... abban benne vagyok. És miben még? A családnak szuper dolgok. Új lakás, jobb környéken, nyaralás, pénz. Kurva jó az énekhangom, és én leszek az új Pink. Jövőre, ha lesz tehetségkutató, benevezek rá, remélem, Márton Paul zsűritag lesz. Miatta megéri majd. Táncolni is tudok. Talán ezután is megy majd. Márton Paul öregebb nálam nyolc évvel, de a világ legmenőbb pasija, és eszméletlen jók a dalai. Élek-halok érte.

Nem nyitom ki a szemem.

Alszom.

– Jó estét, doktornő. Vízit.

Kinyitom a szemem. Három doki, az egyik elég jól néz ki, fiatal, és három nővér áll az ágyam körül. Most már nagyon unom ezt a szarságot. Azt mondták, jön a családom. Mégsem jönnek? Vagy itt voltak, és átaludtam a látogatást.

Az egyik doki közelebb lép, lehajol hozzám, és a szájaszkjában arcon csókol.

Azt a kurva...! Őszül a haja. Rohadt öreg. Szerintem vagy negyven is van. Még szerencse, hogy maszkot visel.

– Hogy vagy, drágám? – kérdezi.

– Baszott rosszul – motyogom. Döbbsenten néznek rám, aztán mindenki elmosolyodik.

– Rendben lesz minden – mondja a legidősebb doki. – Az új vese működni fog.

Mi a franc? Mi a jószagú úristenről dumálnak ezek itt? És kik ezek?

– Mi... mi történt velem?

– Új vesét kaptál, szívem – mosolyog rám a negyvenéves. Szívem?! – Nincs több dialízis, egészséges leszel és szabad.

– Uhhh. – Más nem jut eszembe. Szerintem álmodom ezt az egészet. Nagyon remélem, hogy csak estem egy baszott nagyot a motorral, és elájultam. Ájulás közben álmodom. Ennyi. Majd magamhoz térek, visszaülök a verdára, aztán húzok tovább. És aztán visszaadom Robiéknak a motort.

Az őszülő halántékú újra lehajol hozzám.

– Újra teljes életet élhetsz – súgja. Na még szép. – És szülhetsz még egy gyereket.

Mi vaaaaan?

– Tudni akarom, mi történt – csúszik ki a számon egy egész mondat. Eddig csak suttogtam. Most először hallom a hangomat, és halálra rémülök. A hangom, a gyönyörű, vékony hangom most mély és bársonyos. Ez nem az én hangom!

– Cadaver vesét kaptál. Pihened kell. Holnap majd mindannyian bejövünk hozzád.

A cadaver szó hallatán kimegy a fejemből a vér, és jótékony álomba zuhanok, szinte azonnal.

Amikor újra felébredek, pittyegnek körülöttem a monitorok. Az intenzív őrzőben vagyok. Cadaver vese – azt jelenti, hogy egy halott szervét kaptam meg. Elképzelésem sincs, honnan a picsából tudom ezt. Nézem a monitort, és ellenőrzöm a vérnyomásomat, az EKG-görbét, a rohadt életbe, honnan tudom, hogy mi mit jelent? Honnan tudom, hogy mi az a cadaver donor?

Bejön egy nővér. Amikor meglátja, hogy ébren vagyok, megkérdezi, minden rendben van-e.

– El kell mondania, ki vagyok. Mindent mondjon el rólam – kérem, szinte könyörgök. Most először magázódom életemben, leszámítva persze a sulit. Elég jól megy, magam is meglepődöm. – Hogy kerültem ide, mi történt velem, mit tud rólam?

A nővér ijedten elszáguld, aztán visszatér. Nyomában egy fiatal doki. PhD-je van, látom a kis névtáblán. Marói doki. Egyetemi adjunktus. Fasza. Szóval tudományos karrierje van. Ezt meg honnan tudom?

– Doktornő, mire kíváncsi?

Doktornő?

– Ki vagyok? Mi történt velem? Mindent mondjon el, amit csak tud. Hol dolgozom, hogy hívnak, mindent. – Látom, árnyak suhannak át az arcán.

– Minden rendben volt az altatással – mondja megnyugtatóan, de szerintem elsősorban saját magát akarja megnyugtítani.

– Nem érdekel. Mindent mondjon el.

– Öööö...

– Nem. Mindent. Most azonnal.

– Igen, rendben, professzor asszony.

Mi a franc?

– Várom – biztatom. Igyekszem nem gondolni arra, amit már szinte biztosan tudok.

Persze hát óriási hülyeség az elméletem.

– Ön professzor dr. Márton Lujza PhD, med. habil tudományos fokozattal rendelkező fej-nyaksebész, Magyarország egyik legfiatalabb professzora – sorolja.

Lujza? Hát ezt jól megszívtam. Hogy a francba képzelték a szüleim ezt a nevet...?

– Magánéletem?

– Hát... a férje...

A férjem? Asszem azonnal elájulok. Tizenhét éves vagyok, Lilla a nevem, a művésznevem Lyla, és menjen mindenki azonnal a picsába.

– Igen... – suttogom.

– ...dr. Dorogi András, agysebész.

A kurva életbe. Átoperálta az agyamat.

– És...? – Nem merem folytatni. Ha utálok valamit, vagyis valakit, vagyis valakiket, azok a hülyegyerekek. És minden gyerek hülyegyerek, kivéve a tesóimat, de ők már nem kicsik.

– Ha jól tudom, van egy gyerekük – mondja bizonytalanul, és a homlokát ráncolja. *Tudtam*, bassza meg. Remélem, ez az álom gyorsan véget ér. A rémálmok legrosszabbika. Még hogy gyerekem van, még csak az kellene.

– Mit kell tudni róla? – érdeklődöm szenvtelenül, nem mintha valóban érdekelne.

– Öööö... Azt kell mondjam, ennyire nem vagyok beavatva, nem tudom a nemét.

– Fasz – bólintok. Csodálkozva pislog. – Akkor azt szeretném tudni, hogy miért volt szükség a műtétemre.

– Progresszív idült vesebetegség miatt cadaver donortól vesét kapott. Balesetes donor. Riasztás után hozta be a doktornőt a férje. Jól sikerült a műtét.

– De a testtömegindexem nem harmincöt alatti – mondom, miközben nem teljesen értem a mondatomat. Vagy mégis. A franc tudja. – Felemelem a dagi kezem. Valahonnan biztosan tudom, hogy harmincöt feletti testtömegindex esetén nem végeznek veseátültetést.

– De igen. Egészen pontosan – nézi meg az adatokat – huszonnyolc egész négy.

Ez rettenetes. Kurva kövér vagyok.

– Akkor mondja már meg az egyéb paramétereimet is.

– Mire gondol?

– Magasság, súly, életkor.

Látom rajta, hogy rémült, nyilván arra gondol, hogy valami nem volt rendben az anesztézia részéről. Én meg csak abban bízom, hogy ez a rémálom csak átmeneti.

– Százhetvenhárom centiméter magas... a professzor asszony... Nyolcvanöt kiló...

Azt a kurva. Egy víziló vagyok.

– És harmincnégy éves.

Ó, ne már, csajok, segítsetek. Márton Paul, gyere, segíts. Mondjátok, hogy ez egy kibaszott film, akár egy olyan film, ami a halálom előtt lepereg bennem. Ilyen rohadt öreg és dagadt vagyok? Lehet, hogy a legújabb magas sarkú Zara cipő sem jön rám, amit a Kőbánya téri bulira akartam felvenni?

– Hányas a lábam? – kérdezem.

– Hát ezt... sajnos nem tudom megmondani.

Rácsesztem, ha még a lábméretem sem stimmel. Vagyis... nem tudom, mi van. Mindent értek, és mégsem.

Kapok valamit az infúzióba (mit, mit, tudom, egy kis nyugtató vagy altató), és magától lecsukódik a szemem.

Reggel van. Fény árad a szobába. Lemegy a vizit, mindenki professzornak meg doktornőnek nevez. Ezek szerint nem ért véget a rémálom.

A vizit után van időm gondolkodni. Kovács Lilla vagyok, a lelkemben. Valójában Márton Lujza, aki huszonegy évvel idősebb Kovács Lillánál. Márton Lujza testébe kerültem. Csak egy magyarázat van, ami ellentmond minden tudományos elméletnek. Megkaptam Lilla lelkét. A picsába. Lilla csodálatosan káromkodik, úgy, ahogy én sosem tudtam volna csúnya szavakkal kifejezni magam. Viszont, ha Lilla volt a cadaver donorom, és minden tudományos elmélet dacára valahogy átjött a lelke a testembe, az azt jelenti, hogy a lelke számos más befogadó testébe is átment, a szívével, a másik veséjével, a májával. Vagy mégsem? Minden, amit eddig tanultam (pedig rengeteget tanultam, bassza meg!), érvényét veszítette. Be vagyok zárva egy testbe, ami nem az enyém, olyan dolgokat is tudok, amelyeket nem kellene tudnom és semmi szükségem rájuk, mint ahogyan egy őszülő férjre és egy gyerekre sincs szükségem. Csak a saját családomra!

Nyílik az ajtó. A pasi, aki belép, elképesztően jól néz ki, még a szájaszkban meg az orvosi cuccban is. Márton Paul! Hát mi a szart keres itt? Mindjárt elájulok. Nem láthat meg ebben a testben, mert akkor végem.

– Lujzi – mondja, és párás a szeme. Honnan a bánatból tudja a nevem?

Odalép hozzám, és óvatosan végigsimít az arcomon. Képzelem, mekkora bálnafejem van, majdnem harmincas a testtömegindexem. Talán jó lenne megnézni a vércukorszintemet is, cseppet sem csodálnám, ha a kettes típusú cukorbetegség előszobájában lennék. Csoda, hogy bírja a szívem. A pulzusom az egekben.

– Hát te?

– Még jó, hogy bejövök a nővéremhez – mondja halkán.

Azt az elcseszett úristenit.

– Képes lettem volna meghalni érted – suttogom.

– Tessék?

Gondolok egyet, és énekelni kezdek. Pinktől a Just Give Me a Reason-t. Ezt mindig nagyon tudtam. A cappella is úgy nyomtam, hogy még maga Pink is elcsodálkozott volna rajta.

De a hangom olyan, mint egy tehetségtelen jelölté valamelyik kutatóműsor első válogatásán.

Nincs hangom! A picsába. Sírva fakadok.

– Mi a baj? – ül le az ágy mellé a kisszékre.

– Kurva szar a hangom – felelem hüppögve.

– Mindig is az volt, Lujzi. Sosem tudtál énekelni. Te másban vagy nagy.

A picsába, nem bírom tovább. Kérem vissza a testemet, a hangomat, az életemet! Ez nem az én életem!

Sírok, Márton Paul vigasztal. Mit nem adtam volna ezért akár csak három napja is. Az életemet. Azt is adtam volna érte.

De most kérem vissza, amit elvesztettem. Az se baj, ha Márton Paullal soha többé nem találkozom.

Hároméves a kislányom, és Rékának hívják. Leszámítva, hogy gyerek, és azokat utálom, nagyon cuki. Sírok is, amikor látom, hogy sír.

A franc se tudja, mi történik velem és bennem. Lehet, hogy harcolnak bennem. Lilla és Lujza.

Aznap este megkérdezem az ősz hajú pasit, aki állítólag a férjem, mit gondol, a donor lelke átvándorolhat-e a recipiens testébe. Mégiscsak agysebész, neki tudnia kell.

Először mosolyog, majd közli, hogy ez nem lehetséges.

De én tudom, hogy lehetséges.

Mindent meg kell tennem, hogy visszakapjam a régi életemet.

* * *

A saját temetésemen nem tudtam részt venni, de talán nem is baj. Pedig megnéztem

volna, hogy eljött-e az első fiúm, Zoli, és ott voltak-e a csajok a suliból, a csajok a zenekarból. De a szüleimet nem akartam ott látni, meg a testvéreimet sem.

Mégis jól el tudtam képzelni.

Közben kikerültem az intenzívről egy steril kórterembe. A vécében már tükör is van, szerencsére a testemet nem látom, csak nyakig vagyok benne, és azt kell mondanom, hogy ez a kerek képű nő, bármilyen sikeres is az életében, és még ha Márton Paul is az öccse – nem én vagyok. Hiába van lehetőségem ruhákat vásárolni, tuti nincsenek otthon normális cuccaim, farmersort, top, Adidas superstar, semmi. Egy ilyen bálna mi a fenéért venne magának farmersortot meg Guess topot.

Alig várom, hogy kiengedjenek a kórházból, hogy az utcára mehessek, amikor már nincs fertőzés- és kilökődésveszély, és megkeressem a legjobb barátnőmet. A húgomat.

Ha valaki tud segíteni, hát ő az.

* * *

Végre kiengedtek.

Hát a pofám leszakadt a házunktól. Ezt, baszki, sosem hittem volna. Egy saját gardrób! Ez a legeslegdurvább. Sajnos tele van öreges és ronda cuccokkal, de akkor is. Tök nagy tévé a nappali falán. Festmények, mintha múzeumba lépnék. És a gyerekek egy akkora szoba, mint nekünk otthon az egész lakás. Hát jó hülyék vagyunk, csak mondom.

Ja, és jacuzzi. Pezsgőfürdő, amibe az összes barátnőm beférne. Sajnos csak nélkülem, mert ha én beleülnék melléjük, kiöntene a víz. Rémesen nézek ki, pedig az étkezési szokásaim alakíthatóak. Úgy veszem észre, Lilla kedvenc kajáit szeretem. Ezen az ősz hajú pasi, nevezzük az egyszerűség kedvéért Andrásnak, mert mégse mondanám rá, hogy a férjem, erősen csodálkozik. Szerinte a csokis fánk a kedvencem, és sosem néztem a kalóriákat. Nem a szart nem! Nem lehetek énekesnőként akkora, mint egy elefánt. Legalábbis régen, amikor volt hangom és normális testem volt, akkor így gondoltam.

Ma már nem tudom, hogyan gondolom.

A gyerek nagyon cuki. Azt hittem, folyton ordítani fog, de végül egész jól eljárszunk, meg a plázákba is elviszem, ott is jól érezzük magunkat. A babáit igyekszem úgy öltöztetni, ahogy valamikor én öltöztem. Topok, sortok, csillogó cuccok. András nevet az egészen. Ő még azt hiszi, hogy visszakapta a feleségét.

Hogy hová tűnt a felesége, azt nem tudom. Vagyis tudom. Valahol bennem van. Ő az öreg és okoskodó énem, de igyekszem leszarni.

Lassan felvehetem a munkát. El sem tudom képzelni, mi a francot fogok csinálni a műtőben. Igyekszem eltolni a visszatérés időpontját. Egy ideje már mehetek az utcára, eljárók a kedvenc plázámba, de a kedvenc boltomban egyetlen rohadt gönc sem akadt, ami feljött volna rám. Úgyhogy a gyereket öltöztetem.

Azért valahogy összeválogattam más üzletekben néhány vállalható cuccot, de az ilyen alkattal, mint amilyenbe sikerült bepattannom, sajnos nem nagy a választási lehetőség. Ráadásul, bár a lelkem tizenhét éves rocker csaj, valahol mégis figyelnem kell arra, hogy a testem Lujza dokinőé, akinek dokinősen kell öltöznie. Nagyon nagy harcokat vívok magammal, mire veszek két ruhát, aztán még kettőt, mert farmerben úgy nézek ki, mint egy kötözött sonka. Gyűlölöm ezt a testet.

Amikor már elég erős vagyok, beülök a kocsiba, és meg sem állok a tizedik kerületig. Minden sarok ismerős. Meg sem lepődöm, hogy tudok vezetni, a dokinő megtanulta és kész. Valahogy elvagyunk egymással, de remélem, nem kell sokáig a testében élnem.

A suli előtt parkolok le.

Libabőrös vagyok, amikor meglátom. Megrohannak az emlékek és az érzések. Ott van ő. A gyönyörű, szőke, vékony, szomorú szemű tesóm.

Kipattanok, és odarohanok. Le kell fékeznem magam, amikor rájövök, hogy ő egy ismeretlen felnőttet lát, nem Lillát.

– Laura? Beszélünk kell – mondom, és hallom, ahogy remeg a hangom. Furcsán néz rám. El fog küldeni... Ő bizalmatlan. Sokkal bizalmatlanabb, mint én... voltam.

– Miről? Ki maga? – kérdezi. A két osztálytársnője, aki eddig mellette ballagott, int neki és továbbmegy.

– Lilláról – mondom. – Én... jól ismertem.

Könnyes a szeme, el akar menni. De nem hagyhatom.

– Én ismertem jól, és pontosan tudom, hogy kiket ismert – feleli. Ő az én tesóm. Fegyelmezi magát, de majdnem bög. Én is.

– Ülünk le a padra – mutatok a távolba. – Szeretnék valamit elmesélni.

Persze hogy nem hisz nekem. Többször ott akar hagyni, dilisnek, veszélyesnek gondol. Végül kénytelen vagyok megemlíteni a titkainkat. Márton Pault, aztán az ő titkos

szerelmét, Horváth Gergőt. Azt a közös lógásunkat, ami csak a mi titkunk maradt, amikor sulis helyett, hiába tiltakozott, egész nap egy rockzenekar próbáján ültünk. A szüzességem elvesztését is csak ő tudta. Mindent elmondok neki, a szüleinkről, az öcsénkről. Minden kis közös titkunkat. Az álmaimat a tehetségkutatóról meg a karrierről. A csipkés bugyit, amire fél évig spóroltam.

A végén sírunk a padon.

Már elhiszi. Még mindig nem teljesen, de olyasmiket mondtam el neki, amit csak ő tudhat rajtam kívül. A saját titkait.

- Azt mondd, átszállt a lelked valaki más testébe?
- Aha. Pontosan.
- Régen káromkodtál, minden mondatodban volt egy káromkodás.
- Mert az olyan rockeres volt. De azóta nincs énekhangom.
- Viszont dokinő vagy.
- Az, bazmeg – hagyom rá. Hitetlenkedve, de végre elneveti magát. Összeölelkezünk.

(Persze a Zara cipő nem jó a lábamra, bele sem megy.)

A férjem furcsállja, de meg is érti, hogy támogatni kezdtem egy olyan családot, ahol a lány meghalt, és a szülei felajánlották a lány átültethető szerveit. Nagyon türelmes velem, és támogat a célomban. Naponta futok nyolc kilométert Laurával. Ő mindig jól sportolt, most ő az edzőm. Azt mondta, legalább hozzam ki a testemből, amit lehet, és ahogy el tudom fogadni. Hát, tizenhét éves testet nem tudok belőle varázsolni, az biztos.

A műtőben minden úgy megy, mintha tényleg sebészorvos lennék. Félelmetes ez az egész. Első nap azt hittem, el fogok ájulni, ehhez képest úgy végeztem valami állkapocsműtétet, hogy mindenki a csodámra járt. Elsősorban persze én magam csodálkozom.

Szóval lassan elfogadom ezt az életet. Nagyon sajnálom Lillát, de azt hiszem, sosem szabadulunk egymástól, Lujza és Lilla.

Nem tudom, miért történt, azt sem, hogy Lilla másban is él-e, vagy csak Lujza testében. Anonim donáció, meg sem lehet keresni, kik kapták a többi szervemet. Vagy Lilla szervét. Nem tudom, hogy fogalmazzak. Persze én meg tudnám keresni őket. De nem akarom. Nem akarok találkozni magammal több példányban. Nem tudom, ha valakinek még van ilyen élménye, hogyan birkózik meg vele. Én egyelőre tanulom, és minden este azt

remélem, hogy amikor másnap felébredek, újra Lilla testében leszek.

* * *

Már egy bő éve élek Lujza testében, és lassan nem tudom megkülönböztetni Lillát és Lujzát magamban. Sosem fogom Lilla múltját elfelejteni, és Lujza múltja továbbra is fehér folt számomra, ugyanakkor mindent tudok, amit Lujza tudott, és sok mindent szeretek, amit egyértelműen miatta szeretek. Tudom, hogy furcsán hangzik, és ha erről a testvéreimen kívül bárkivel is beszélnék, az rögtön pszichiátriára küldene. De nekem két lelkem van. Néha azon is elgondolkozom, talán nem kellett volna olyan sokszor elmondanom, amikor megláttam a tévében vagy koncerten Márton Pault, hogy „meghalok ezért a pasiért”.

Mert most megkaptam, ő a testvérem. Ez nagyon jó és menő, de jobb volt, amikor szerelmes lehettem belé.

A férjem egyre szimpatikusabb. A testem kívánja, de a lelkemben Lilla még helyteleníti a dolgot. A lányunkkal viszont ő is megbarátkozott.

Tizennégy hónappal a műtétem és Lilla tragikus balesete után beteget hoznak a klinikára. Sürgős műtét, építkezés közben baleset történt, és egy plexi beleállt a nyakába. Csak azért nem vérzik el, mert ott a plexi, de bármikor meghalhat.

Ez az a pillanat, amikor rájövök, miért történt az egész.

Hogy megmentsem a műtőben az apámat.

Életem legfontosabb operációja.

Sikerült, professzor asszony. A beteg él.

Ebben a pillanatban Lilla megbékél Lujzával.

(Persze még egy kicsit le kell fogyasztania őt.)

Nyári szerelem

(avagy valóságshow a parton)

Rákklikkelek Tamás profiljára. Lassan kényszeres leszek. Nincs az oldalán semmi változás – vagy csak letiltott, és nem láthatom a friss bejegyzéseit. Megnézem Vanda Facebook-profilját is, holott gyűlölöm őt, és gyűlölök utólag is minden alkalmat, amikor megengedtem neki, hogy hozzányúljon az arcomhoz, nem beszélve a forró gyantáról, amivel – gondolom – már akkor is halálra akart kínozni. Dől rólam a víz, a kánikulában átnedvesedett a pólóm, és ahelyett, hogy a Balatonban hűsölnék, egy magánmúzeumban bámulok mindenféle kifakult sportmezeket a telefonomon. Vanda profilján csak a műszempillafotók frissültek. Vagy nála is blokkolva vagyok.

– Tanárnő, ezt nézze! – kiáltja az egyik hetedikes fiú, és egy elnyűtt, szétrúgott stoplis cipőre mutat, közben elhadar egy számomra ismeretlen angol nevet. – Az övé volt, gondolta volna, tanárnő? Kupameccsen játszott benne!

Csak egy pár súlyosan leharcolt cipőt meg egy foltos mezt látok, és a reggeli müzlibemutató, a több kilométeres séta, továbbá a focimúzeum hatására tökéletesen elegendem van a mai napból, de azért bólintok.

– Klassz – felelem, közben arra gondolok, hogy végül is az én bajom, miért vállaltam el ezt a nyári tábort. Miért is? Hát mert nyilván sokkal jobb a Balaton mellett tölteni a nyarat, mint a város kellős közepén. Két hónap, a srácok a sulinkból meg a testvérsuliból váltják egymást, én pedig kiszellőztetem a fejem, ahogy ígértem a szüleimnek. És elfelejtem, hogy nemrég még menyasszony voltam, lefogytam öt kilót, hogy jól nézzek ki a fehér ruhában (visszaszedtem nyolcat, négy hónap alatt) – szóval megváltozom, és új életet kezdek harmincnyolc évesen. Új, boldog életet. Csak még gőzöm sincs, hogyan.

– Azta! – kiált valamelyik fiú, és síri csend támad. A tulajdonos kulccsal kinyitja a szomszéd szoba közepén álló vitrint, és színpadias mozdulattal elővesz belőle egy aranylabdát, majd a feje fölé emeli, és a mozdulata jelzi, hogy egyhamar nem fogunk távozni innen. Esküszöm, meg tudnám ölni.

Ebbe a szent pillanatba rondít bele hangos és unott kérdésével Bianka, az étkezési zavaros tizenhárom évesünk, aki már három napja nem hánytatta meg magát, legalábbis remélem, mert szoros ellenőrzés alatt tartom.

– Tanárnő, sokáig maradunk még?

Kitör az őrjöngés a srácok körében, Biankát ki akarják penderíteni maguk közül, úgyhogy a lányokkal az udvarra távozunk.

– Hamarosan csobbanunk egyet – biztatom őket. – Utána jön egy újabb fiús program. De holnap csajos nap lesz!

– Milyen fiús program?

– Még egy múzeum – vallom be. – Magángyűjtemény. Viszont: az legalább érdekes lesz! Dobmúzeum.

– Dob? – kérdezi Lili, és unottan kisöpri az arcából sötét hajtincseit. Már betöltötte a tizennégyet, szakadt farmer miniszoknyát, fehér topot és gyöngyökkel kirakott, pink színű műanyag papucsot visel, mindig beszél a többieknek, és nem mernék megesküdni rá, hogy még sosem volt együtt fiúval.

– Igen – bólintok. – Például láthatjátok majd azt a dobot, amin Joey Kramer, az Aerosmith dobosa játszott 1990-ben Ausztráliában! – Próbálom lelkesíteni őket, de őszintén szólva számomra is ez az első izgalmasnak ígérkező program a mai napon, mert Tamás váratlan távozása óta Aerosmith-számokat hallgatok elalvás előtt, és mindig nagyot böögök rajtuk.

– Nemtom, ki az a Joey akárki, de ez elég béna proginak tűnik – nyugtázza Lili. – Más nem lesz ott? Mondjuk egy menő zenekar, vagy ilyesmi?

– Mi számít ma menő zenekarnak? – kérdezek vissza.

– Mondjuk Beyoncé.

– Vagy Miley Cyrus. Kate Perry.

– Bastille.

– One Direction. – Rögtön megsoroznak a válaszokkal. Egyetlen nevet sem ismerek az említettek közül, úgyhogy csak állok, és a fejemet rázom.

– Please – könyörög Bianka.

– Az lesz – mosolyodom el. – Csak nem angolosan, hanem magyarosan. Plíz. Ott lesz a dobosuk. Ő kíséri végig a múzeumon a látogatókat.

Sejtem, hogy a lányok nem erre a Plízre gondolnak. Persze az is igaz, hogy amíg a múzeumi prospektust nem olvastam, fogalmam sem volt róla, hogy létezik ilyen nevű zenekar.

– A Plíz! – ragyog fel Lili arca, és mind az öt lány a levegőbe csap, szépen, egyszerre, mintha begyakorolták volna. – Ott a helyünk!

Ó. Hát nem hittem volna, hogy ma még bármivel is a kedvükben tudok járni.

– Jól kell érezned magad, Kriszta – magyarázza a telefonban Juli, az ikertesóm. Persze ő könnyen beszél, mert neki, ahogy a tanítványaim szokták mondani, „bejött az élet”. Van egy négyéves kislánya, egy szupernormális férje, kötetlen állásban dolgozik egy irodalmi ügynökségnél, és minden jó könyvet elolvashat, amit csak akar. – Az, hogy Tamás kísértelt az életedből, akár valami jónak a kezdete is lehet.

– Ne kezd megint – morgok. – Nem vagyok vevő az ezoterikus marhaságokra... Bálint, ne nyomd a víz alá a fejed! – kiáltok a strandoló csapatom felé.

– Hozzám beszélsz?

– Nem.

– Akkor jó. Figyelj, sokkal jobb, hogy most hagyott el, mintha az esküvő után lépett volna le.

– Aha – dünnyögöm, és igyekszem nem gondolni az előre lefoglalt solymári étteremre, a hófehér tűsarkúmrá, amit nyilván sosem fogok felvenni, és a tágabb családom értetlen telefonhívásaira, miután e-mailen értesítettem őket arról, hogy „bizonytalan időre” elhalasztjuk az esküvőt. Értsd: soha napjára. – Tényleg szuper. Főleg, hogy most már kozmetikusom sincs, és lassan copfba lehet fogni a lábamon a szőrt.

– Ne túlozz. Erre találták fel az epilátort, ráadásul még a múlt században. Amúgy léteznek más kozmetikusok is Vandán kívül.

– De én már nem bízom bennük.

– Nem mintha most lenne az életedben bárki is, akit elcsábíthatnának tőled, nem igaz?

A kérdés a fülemben visszhangzik. El kell búcsúznom a tesómtól, mielőtt még valami sértőt mondanék neki. Arra fogom, hogy Lili fuldoklik, holott ahogy fuldoklik, a térdig érő vízben ácsorog ábrándos tekintettel, és a bikinipántját köti szorosabbra, hogy nagyobbak tűnjön a melle. (Ismerem az ilyen trükköket, amíg nőnek éreztem magam, én is gyakran folyamodtam hozzájuk, de az még az előző korszakomban történt, mielőtt rájöttem volna, hogy ezek a dolgok semmit sem számítanak. Azonban Lili ezt még nem tudja.)

A strandon később igazi szenzációra figyelünk fel, befut vízibiciklivel egy ismert tévés műsorvezető, a lányaim összesúgnak, hogy reng a csípőjén a hártya (nem reng, nekem bárki elhiheti), a fiúk a mellét stírölik, én pedig arra gondolok, hogy neki is bejött az élet, legalábbis a magazinok szerint, hiszen még alig szakított az előző celeb pasijával, máris boldog kapcsolatban él.

A tévés csaj a bámuló tekintetek közepette kisétál a Balatonból, rám pillant, majd felderül az arca, és teljesen váratlanul odalép hozzám. Ad két puszit, és azt mondja:

– De jó, hogy újra látlak!

Csak állok meghökkenve, és semmit sem értek.

Mialatt visszapusztilom, bevillan egy kép, ahogy Tamás megy befelé a Balatonba, és integet. Ijesztő, lehetséges, hogy kezdek megbolondulni, a tévés csaj mögött a tavat

nézem, és – bár nincs ott – az egykori vőlegényemet látom.

– Emlékszel az egyiptomi nyaralásunkra? – zökkent vissza a műsorvezető.

A srácok elhúltan merednek rám. Azt olvasom ki a tekintetükből, hogy életemben először „király” vagyok, mert az ismerősöm a tévében dolgozik. Pedig hát nem ismerjük egymást, soha életemben nem jártam Egyiptomban, és az első tengerparti nyaralásom a nászutam lett volna, ami az exkozmetikusom, Vanda és a hűtlen vőlegényem, Tamás miatt csúnyán elmaradt. Itt állok én, Kátai Kriszta, harmincnyolc éves tanárnő, akit nemrég elhagytak, aki felszedett nyolc kilót az átbőgött éjszakák alatt elfogyasztott több tonna csokis keksznek köszönhetően, akinek mindenki csak ezt a nyári táboroztatást tudta „terápiaként” javasolni – és erre a nyakamba ugrik egy celeb. Mintha ismernénk egymást. Sajnos pillanatokon belül fel kell világosítanom az ellenkezőjéről...

A gyerekek dermedten figyelnek. Még az étkezési zavaros Bianka szemében is érdeklődés villan, pedig bátran kijelenthetem, hogy a tábor kezdete óta szinte semmivel nem tudtam lekötni a figyelmét. Lili, az önimádó tinilány leesett állal bámul, a fiúk is a tévés csajt lesik, és nyilván nem tévedek, ha azt feltételezem, hogy képzeletben már le is vetkőztették.

– Emlékszel, milyen klassz volt? – sóhajtja a médiasztár.

Most, gondolom. *Most* fogom megmondani neki, hogy sosem találkoztunk. Aztán Biankára nézek, és vállat vonok.

– Igen, remek volt – felelem. A gyerekcsoporthoz irányából „ahhh” és „huhh” hallatszik, a fiúk sziszegnek. Bianka rám mosolyog, ami szép eredmény, tekintve, hogy már négy napja a zord képét bámulom.

– Itt nyaralgattok? – kérdezi a celeb, aztán választ sem várva hozzáteszi: – Fussunk össze valamelyik nap, rendben?

– Rendben – dűnnyögöm. Hát ezen ne múljon. A strandtáskájából előhúz egy névjegyet, és felém nyújtja.

– Egyébként – teszi hozzá – nem is gondoltam, hogy *azok után* bevállalsz egy táboroztatást.

Nincs időm elmerengeni azon, hogy mit jelenthet az *azok után*, nagyon remélem, hogy nem valami swingerklubos sztoriról beszél, ahová a rám hasonlító ismerősével ment, ismét ad két puszit, bájosan búcsút int a srácoknak, és tovalibeg a parton az új pasijával. (Ezt az egyik bulvárlapból tudom, mármint hogy ez a pasi az *új* pasija. Már aznap, hogy összejöttek, lefotóztatták magukat. Vagyis véletlenül ott volt egy bulvárlap fotósa, hát van

ilyen, nem igaz?)

– A tanárnő nagyon menő – dicsér meg Zsombor, a tizennégy éves nyakigláb kamasz, én pedig zavartan kiadom az ukázt: irány a dobmuzeum. Már csak ezt a kötelező programot kell ma túlélnem, utána kedvemre sajnálhatom magam a bungalóban.

– A szólók után Joey gyakran begyorsult. Steven Tyler, a banda énekese, aki maga is nagyszerű dobos, emiatt gyakran osztotta őt – meséli a Plíz dobosa, aki pólóban, farmerban és tornacipőben okítja a srácokat. A dobverőkért nyúl és belekezd egy ritmusba, de olyanba, hogy lüktetni kezd tőle a halántékom.

A fiúk eksztázisba esnek, a lányok csápolnak, én pedig kezdem úgy érezni, hogy a saját feszültségemet is levezeti ez a Black művésznevű, negyven év körüli fickó a dobszólójával. Közben megnézem a telómon Vanda és Tamás Facebook-profilját, de semmi változás, vagy ugye mindketten letiltottak. Alighogy elvégzem ezeket az ellenőrzéseket, befut a buszunk a többi gyerekkel. Zoli és Tamara, a két másik tanár kíséri őket.

– Szervezzük a Rémület Éjszakáját – közli Zoli. – Ebben az évben igazán megrémisztjük őket – vigyorog, és a jókedve rám is átragad.

A legjobb buli mindig a Rémület Éjszakája a táborban. A múltkor nekem is majdnem megállt a szívem, amikor egy gorilla (na jó, gorillajelmezes exbirkózó a szomszéd faluból, mint később megtudtam) elrabolta, bezárt a tábori műhelybe, és azt ordibálta a többiek felé, hogy leharapta a tanárnő fejét. Ez voltam én, és egy ideig egyáltalán nem tűnt viccesnek a helyzet.

– Van egy-két fiú, akik elég ügyesek és jó a ritmusérzékük – informál a dobos, mielőtt távoznánk. – Őket párszor kölcsönvenném. Úgy értem, adnék nekik néhány órát.

– És... öööö... mit mondhatunk a szüleiknek, ha keresik őket? Hogy... Blackkel vannak?

– Azt hiszem, a mobiltelefon korszakában élünk – mosolyog. – Fekete Norbert a nevem. Nyugodtan hivatkozhatok rád. – Simán letegez. Hát rendben. Egy névjegyet is ad (ma ilyen névjegy napom van), amin csak annyi áll, hogy Black, és a telefonszáma. Egyeseknek megártott a rockkorszak, rendesen benne ragadtak, gondolom, és aztán búcsút intek neki.

Van egy furcsa szokásom. Esténként, elalvás előtt mindenféle negatív helyzetbe képzelem magam. Mostanában arról szoktam fantáziálni, hogy véletlenül összefutok az utcán Tamással, aki egy kisfiú kezét fogja, és amikor meglátnak, már nem tudok

elmenekülni. Tamás átölel, és azt mondja:

– Ez a mi életünk is lehetne, de te nem harcoltál értem.

Ilyenkor még jobban utálok őt, és persze még jobban bögök. Most is ezt a filmet futtatom magamban, amikor dörömbölnek a bungalóm ajtaján. Lili áll a bejáratnál.

– Bocs, tanárnő. Csak hallottam, hogy Bianka a vécén öklendezik.

A rohadt életbe! Amióta itt van, Bianka végre normálisan eszik, a második naptól hajlandó bikinire vetkőzni a strandon, és egyre többet dumál a lányokkal. Mi történhetett vele éppen most?

Bianka a vécédeszkán ül sápadtan, verejtékező arccal, bugyiban és pólóban.

– Jól vagy? – kérdezem. Nem túl elmés kérdés, mert a gyerek egyáltalán nem úgy néz ki, mint aki jól van.

– Nem bírom a tojást – motyogja. Este ugyanis tojásos lecsót főztünk vacsorára.

– Ez biztos? – pislogok rá gyanakodva, de már jön is egy új roham, és kezdem elhinni, hogy valóban a gyomrát csapta el.

Később, amikor Bianka lefekszik, Lili kikísér.

– Tanárnő, kérdezhetek valamit? – érdeklődik. Bólintok. Könnyedén folytatja. – Igaz, hogy lelépett a vőlegénye, és ettől idegösszeomlást kapott?

Jesszusom. Miket pletykálnak? Egy hét hiányzás a suliból, kibőgött szemek, és máris dilisnek tartanak?

– Igen, elhagyott – felelem. – De nem omlottam össze.

– Az jó. Egy pasi sem ér annyit – legyint.

Bár terveztem, hogy még sajnálom egy kicsit magam a bungalómban, de végül azonnal elalszom. Álomban dobos vagyok egy zenekarban, és rögtön az első koncertemen kifütyül a közönség.

Még nem sejtem, hogy ez az előjele annak, hogy a dobos másnap jól bekavar az életembe.

* * *

Legalább tízszer nyomok rá a telefonomon a „szundi” ikonra, mire felkelek. Törökülésben meditálok reggeli előtt. A meditációm – mint az elmúlt négy hónapban mindig – abból áll, hogy a pokolba kívánom Vandát, továbbá válogatott kínzásokat képzelek el Tamásnak. Nem valami építő dolog, de jobb érzés úgy felkelni, hogy tudom, mindketten velőtrázó sikolyt hallatva lezuhannak egy hullámvasút tetejéről.

Fogmosás közben eldöntöm, hogy muszáj lesz az egyedüllétre berendezkednem. Már közelebb vagyok a negyvenhez, mint a harmincöthöz, és semmi lehetőségem az ismerkedésre. Az év nagyobbik felében egész nap tizenkét évesek közé vagyok zárva, így az esélyem arra, hogy beköltözzön valaki az életembe: nulla. Továbbá az, hogy leadok pár kilót, szintén valószínűtlen, mivel a csokis keksz a legnagyobb vigaszom a hullámvasutas képzelgések mellett.

A bungalóból kilépve látom, hogy a srácok éppen a hajnali strandolásból térnek vissza; ezek szerint ma is megfűzték Zoli kollégámat, hogy vigye le őket a partra. Zoli mellett egy ismerős alak slattyog farmerben, zsebre dugott kézzel, fekete pólóban. Ő Black, a Plíz dobosa, akivel tegnap ismerkedtünk meg. Úgy látszik, elhatározta, hogy a táborunkban neveli ki a dobos-utánpótlást. Cseppet irigylem, hogy negyven körül is olyan életet élhet, akár a huszonévesek. Nekem minden reggel nyolckor becsöngetnek, amióta az eszemet tudom.

– Helló – köszön, és odalép hozzám. – Ma este a fesztiválon játszunk, és szerettelek volna meghívni.

Engem? Meglepve bámulok Blackre, és arra gondolok, hogy nem kellett volna ebbe a feszes farmersortba beleprésem magam, amiben kétszer akkorának látszom, mint amekkora valójában vagyok. Zavartan lefelé húzogatom a pólómat. *Fel kellett volna vennem egy ruhát.*

– Fesztivál? – kérdezem. Vonósokat és zenekari árkot látok a lelki szemeim előtt.

– Igen. Nagy buli lesz. Hoztam egy karszalagot – húz elő egy zöld cetlit a zsebéből.

Zavarban vagyok Black jelenlétében, és ezt nem foghatom a radarjaimra, sem a kémiára, mert inkább ufóként tekintek rá, a férfira, akinek a dobolás a főállása. Elég bizarr, nem? Eddig még sosem társalogtam zenészekkel, leszámítva azt az alkalmat, amikor tizenkét évesen anyuval és a tesómmal elmentem egy popkoncertre, és néhány szó kíséretében kaptam az énekestől egy aláírást a buli után a csíkos strandtáskámra.

– Hát... köszi. Majd meglátom, tudok-e menni. Elég sok dolgunk van itt esténként – felelem, de a vacsoráztatáson kívül konkrétan semmi más feladat nem jut eszembe.

* * *

– El kell menned! – ismétli Tamara, a kolléganőm már vagy huszadszor. – Mi majd vigyázunk a srácokra.

– Ezer éve nem voltam koncerten.

– Hát majd most – mondja, és leteszi elém a magas sarkú szandálját. – Kölcsönadom. – Fekete túsarkú, csak néhány vékony pántból áll a felső része. Már beleszuszkoltam magam a farmerembe, és felvettem Tamara fekete felsőjét, ami rátapad a melltartómra, ezért nyilván úgy nézek ki benne, mint egy ribanc. – Szuper jól áll, de el fogsz késni – mondja, én pedig vállat vonok. A kollegialitás jegyében Zoli elfuvaroz a szomszéd településre, a fesztivál bejáratához. Igyekszem nem kitörni a bokámat, amíg eljutok a túsarkúban a színpadhoz.

A Plíz utolsó számára érek a nagyszínpadhoz. Előtte tizenéves, nádszálkarcsú, szűk ruhás, vadul kisminkelt csajok ringatóznak műanyag pohárral a kezükben. Szinte a fülemben dübörög a dob. Vonaglanak a testek, két lányt ölel egy izmos fiú, átverekszem magam köztük, kikerülök egy csókolózó párt, és nem értem, mi a fenét keresek itt.

Reflektorfény pásztázza a közönséget. A zene a fejemben lüktet, körülöttem üvöltve énekelnek. Kinőttem már ebből. Pont amikor menekülőre venném, véget ér a zene, kialszanak a fények. Megállok a színpad mellett. Ilyenkor mi a teendő? Öt percbe sem telik, és valaki megérinti a hátamat. Black az. Nem tudom, mi történik velem, nevetséges ez az egész, de úgy érzem magam, mintha tinédzser lennék, és elszöktem volna egy srác miatt egy koncertre. (Megjegyzem, ez sosem történt meg velem.) Black tol maga előtt, közben már újra szól a zene a színpadon. Botladozom, elhagyjuk a sortot és topot viselő csajok és a tetovált, izompólós fiúk terepét, halkul a zene, besüpped a cipősarkam a földbe (mit fog szólni Tamara?), mire kiverekedjük magunkat a poros útra.

Jó ég, ez az egész kimaradt az életemből. Most viszont kicsit késő bepótolni mindezt. Mégis totál felpörgök. Érzem Blacket, vagyis Fekete Norbertet a hátam mögött, érzem a teste melegét, és közben Tamásra gondolok, meg arra, hogy nem kellene itt lennem. Őrülten száguldoznak bennem a képek. A két évvel ezelőtti földvári, esős nyaralásunk Tamással – ott, a viharban, a mólón kisfiús mosollyal megkérdezte: mi lenne, ha összeházasodnánk? A legderűsebb napom volt, dacára, hogy percekkel később a közelünkben csapott be a villám a vízbe... Az a délután, amikor lefoglaltuk az éttermet az esküvőnkre... Húsvéthétfő, amikor becsomagolta a cuccait, és én elmentem a bérelt lakásunkból, hogy ne lássam, ahogy elköltözik...

A kisszínpadon is megszólal a zene, egy csapat tini átvág közöttünk, rohannak a koncertre, egyikük meglök, majdnem leesek a túsarkamról. Black, vagyis Norbert elkap, hozzám ér a karja, furcsa érzés, egy pillanatra megtorpanok, amikor kialszanak a lámpák körülöttünk. A sötétben Tamás arcát látom, aztán amikor újra kigyúlnak a fények, Tamás már nincs sehol. Lüktet a zene, a bokrokban párok csókolóznak, hirtelen mintha megint

ismerős arcot látnék, szinte teljesen megbolondít ez a sok villódzó fény. Megtorpanok, mert nem tudom, merre tovább. Norbert belém ütközik, aztán átöleli a derekamat. Úgy maradunk, eldöntöm, hogy belelazulok ebbe az egészbe, amikor megérezem, hogy rezeg a mobilom a zsebemben. Előveszem, és egyből felgyorsul a szívverésem. Norbert kezét még érzem a derekamon, de elhúzódok.

Muszáj felvennem a telefont. Pont a legrosszabbkor jött ez a hívás. Ilyen az én formám.

– Hallasz, Kriszta?

– Ha kiabálsz, akkor igen – üvöltöm a telefonba.

Mellettünk, a kisszínpadon bőgeti a gitárokat egy csapat. Black kezét már nem érzem a derekamon, és ez megerősíti bennem, hogy tévedés volt az elmúlt pár perc, amikor eljátszottam a gondolattal, hogy talán még tetszhetem valakinek, aki fiatalabb nyolcvannál. A vonalban Zoli van, a kollégám. Igyekszem távolabb menni a dübörgéstől.

– Réka, Lili és Bianka eltűntek – mondja Zoli. Alig hiszem el, amit hallok. Eltűnt három lány a táborból?

– Azt hittem, Bianka jobban van – mondom, és az étkezési zavaros kislányra gondolok, aki ugyan előző nap még kihányta a vacsorát, de meggyőződött, hogy csupán gyomorrontásról van szó. – Liliért nem merném tűzbe tenni a kezem – tűnődöm tovább, elég hangosan. Lili a legvagányabb lány a táborban, tizennégy éves, és az örületbe kergeti a fiúkat a különleges szereléseiével és a szemtelen beszólásaival. Ha engem kérdezne valaki, hát az tuti, hogy már most összetörte jó pár srác szívét. Réka viszont... ő az a tipikus jó kislány.

– Rátkainak a nyolc céből az a feltevése, hogy kiszöktek a fesztiválra – folytatja Zoli. – Elkaptam egy beszélgetésfoszlányt, Lilit hallotta, aki a mai bulit emlegette. Nézz körül, kérlek, én is átjövök. Jobb lenne a rendőrség és a szülők nélkül megoldani...

Kinyomom a telefonom, és tanácstalanul bámulok magam elé. Még sosem jártam efféle fesztiválon, hogy lehet itt bárkit is megtalálni?

– Valami baj van? – kérdezi Black, vagyis Fekete Norbert, a negyvenéves, barna szemű, atléta alkatú dobos, aki történetesen az előbb még a derekamat fogta, számomra is meglepő módon.

– Meg kéne keresnem három lányt. Leléptek a táborból.

– Akkor induljunk máris – feleli. – Én sem örülnék, ha a fiam ellógna a táborból, miközben úgy tudom, hogy biztonságban van.

– Ők lányok – vetek rá egy lesújtó pillantást.

– Nekem pedig fiam van – mosolyog.

Ó, a fenébe. És még van képe mosolyogni. Hát persze hogy van legalább egy gyereke, egy felesége, és csak azért nem hordja a jegygyűrűjét, mert zavarná a dobolásban. Mellesleg naponta összetöri a csajok szívét, nagyobb szívtipró, mint Lili, a tizennégy éves gyönyörű lány (jelenleg: szökésben), és kíváncsi volt, hogy a vonzereje hat-e az én korosztályomra is.

– Mennem kell – vetem oda neki.

– Hol kezdenéd a keresést? – kérdezi, és körbemutat. Éppen a kisszínpad háta mögött, egy agyonszemetelt, szétszórt műanyag poharakkal teli területen állunk, körülöttünk bokrok, köztük néhány sátor. Az egyik bokor mögül felvillan egy mobiltelefon kijelzője, valaki azzal világít, akár a mi lányaink is lehetnének. És akkor nem vettem még figyelembe a színpadok előtt tomboló tömeget. Itt megtalálni bárkit is legalább akkora kihívás, mint tűt keresni a szénakazalban. Sajnos fogalmam sincs, hol kezdjem. – Van egy ötletem – mondja. – Gyere!

Megfogja a kezem és magával húz, én pedig azon tűnődöm, hogy mi lehet a legeslegnagyobb örültség, amibe három tizenéves, szökésben lévő lány belekeveredhet. A torkomban dobog a szívem. Nem viselném el, hogy bajuk essen (annak ellenére, hogy Lili ma reggel is beszólt nekem, közölte, hogy ne az ő miniszoknyáival foglalkozzam, hanem azzal, hogy végre én is belefogyjak egy minibe... Nagyszájú, szemtelen tini, de remélem, semmi baja.)

Black szorosán fogja a kezem, újra áttörünk a kisszínpad előtti tömegben, aztán átkommandózunk a bokros részen, közben látunk egy félájult lányt, akit a barátnői támogatnak, ez a látvány nem tesz túl jót nekem. Odébb észreveszünk egy csomó betépett tizenévest, közben folyamatosan cikáznak a rémisztő gondolatok az agyamban, aztán Black hirtelen megáll, és egy csapat fiatal csajnak ad autogramot (basszus, ez a fickó a fiatal csajok bálványa!), végül eljutunk egy sátorhoz, és hálát adhatok az égnek, mert még azt is megúszom, hogy kitörjem a bokám a magas sarkú szandálban. A sátor előtt kigyúrt kopaszok állnak, kordon zárja le a bejáratot. Ekkor látom meg a feliratot: VIP-sátor.

Black elővesz egy karszalagot, és némi eszmecsere után beengednek mindkettőnket. Egyre erősödik bennem a gondolat, hogy Black a maga univerzumában nagyon is menő pasi. (Mi tagadás, az enyémben is kezd azzá válni, de ezt egyelőre nem szeretném beismerni magamnak.)

– Mit keresünk itt? – kérdezem.

– A lányokat – feleli magától értetődően. Magasra szalad a szemöldököm a

csodálkozástól. Mit keresne itt a három tizenéves lány? Hogy juthattak volna be – ÉS MINEK?

A sátor dugig tele, a lehető legváltozatosabban felöltözött alakokkal: rockzenészek (bördzseki, fémek), alternatív énekesnők (szakadt, szűk felső, farmer), és topot-miniszoknyát viselő, tizenkét centis sarkakon egyensúlyozó csajok. Ribancok, gondolom, aztán rájövök, hogy Tamara szűk topját viselve én sem szólhatok semmit. A sarokban egy brit zenész ül (reggel a tévében adott interjút, híres énekes, kifejezetten erre a fesztiválra jött Magyarországra), kólát vedel, a telefonját babrálja, körülötte jó néhány fiatal csaj ül, és őt bámulják. Bár háttal vannak nekem, de... igen, hátulról is megismerem Lilit. És a többiek... igen, a kék topos Bianka, aki pedig feketében feszít, na ő Réka. Nagyot sóhajtok. Fürgén odamegyek.

– Lányok, hála az égnek! – kezdem.

– Ó, tanárnő – mondja Lili. – Jó ez a szerkó – mutat a topomra. – Üljön le közénk. Épp Rékát próbáljuk megvigasztalni.

Réka olyan tekintettel mered rám, mint aki gondolatban valahol máshol jár, a kezében egy sörösüveget tart.

– Mi baja?

– Válnak a szülei – feleli egykedvűen Bianka. Black fújtat egyet mögöttem. Na, itt mindjárt rendet csinállok.

– A tanárnő és Black járnak? – élénkül fel Lili tekintete.

– Nem – felelem határozottan. – És most hazamegyünk. Mindannyian.

Ekkor csattog be a sátorba a tévés műsorvezető, aki tegnap azt hitte, hogy ismerjük egymást, és egyenesen felém tart.

– Már tegnap rájöttem, hogy nem kértem el a számodat – lép oda hozzám, miközben a VIP-sátorban Lilit, Biankát és a jó kislány Rékát próbálom összeszedni. Réka ötlete volt a szökés, mert megtudta, hogy válnak a szülei, és úgy gondolta, csak Lewis Braxton, az angol sztár tud segíteni rajta. Braxton itt ül a VIP-sátorban, állítólag ő hozta be a lányokat (?), mindenesetre most a telefonjánan a Facetime-on egy lánnyal angolul, és azt mondogatja neki, hogy teljesen egyedül van Bukarestben. Mondja ezt a Balatonon. – De most végre ismét talizunk!

Újra odatipeg hozzám két puszira a tévés nő. Most veszem csak észre, hogy Black, a dobos eltűnt mellőlünk, pedig neki köszönhetem, hogy megtaláltam a szökevény diákjaimat. Mindennek tetejébe egy kamerás is közeledik felém. Én csak egy egyszerű,

harmincnyolc éves, elhagyott tanárnő vagyok, semmi keresnivalóm flancos fesztiválok, VIP-sátrakban, leírhatom magam és kész. Mit akar már megint tőlem ez a Kozák Heni, az egyik legmenőbb tévés celeb? Hiszen korábban sosem találkoztunk!

– Ez valami tévedés lesz – nyögöm ki végre, nem törődve azzal, hogy porig alázom magam a tizenéves lányaim előtt, akik azóta istenítenek, mióta tudják, hogy Heni „régis ismerősöm”. – Én sosem nyaraltam veled, összekeversz valakivel.

– Hát hogyan is keverhetnélek össze bárkivel is, Kátai Kriszta! – nevet, és belebokszol a karomba. Ámultan nézem őt. Honnan tudja a nevem? – Együtt nyaraltam veled Egyiptomban.

– De hát én sosem jártam Egyiptomban – felelem. Elmosolyodik, és közelebb hajol.

– Oké – súgja a fülembe. – Mondjuk azt, hogy Egyiptomban találkoztunk. Nem akarom, hogy a gyerekek megtudják, valójában honnan ismerjük egymást.

Puff. Nyakig vörösödöm. Vajon hol találkozhattunk? Csakis valami mélyen megalázó helyzet lehetett. Talán akkor, amikor az első angol nyelvvizsgámon meghúztak? Az igen megsemmisítő volt. Vagy amikor Tamás elköltözése után gyakorlatilag boldogboldogtalannak elbőgtem, mi a szitu? Netán, és ez a legkeményebb: ő is Vanda vendége volt? Csak állok, és nem tudom, mit feleljek.

– Semmi baj. Megtörténik az ilyesmi – suttogja, még mindig a fülembe, és kedvesen végigsimít a vállamon.

Kedvem lenne elsírni magam, de közben ez a kérdés üvölt bennem belül:

– Honnan a francból ismersz?

Persze nem kapok választ, és közben már Heni kihúzza belőlem a mobilszámomat, valamint tesz egy ígéretet, hogy másnap este közös programot fog szervezni nekünk a Balatonon, mert „szeretné, ha klassz dolgok történnének velem”. Még mindig engem figyel, holott rá irányul a kamera, és én még mindig zavarban vagyok. Amikor magamhoz térek, telefonálok Zolinak, a kollégámnak, hogy jöjjön értünk, megtaláltam a szökevényeket. Eközben a brit énekes elkezd befűzni a csajokat, na el innen, kislányok, gondolom, a bácsi nem hozzátok való.

– Tanárnő, nagy gáz, hogy leléptünk? – érdeklődik Bianka. – Ugye nem lesz súlyos büntetés?

Őszintén, semmiféle büntetésen nem gondolkodtam. Annyira örültem, hogy megtaláltam őket, hogy eszembe sem jutott, hogy büntetést érdemelnének.

– Nem lenne jogos a büntetés, tanárnő, mert csak örömet akartunk szerezni Rékának. Ma tudta meg, hogy válnak a szülei.

Réka feláll, nem túl koordinált a mozgása, feltételezem, hogy nem dísznek van a kezében az a sörösüveg, aztán a nyakamba borul, és zokogni kezd. Magamhoz ölelem. Szegény kislány. Arra gondolok, milyen jó, hogy velünk, Tamással ez nem akkor történt, amikor már volt gyerekünk. Jó, így végül is arra, hogy gyerekem szülessen, az esélyeim a nullára csökkentek, de legalább nem törjük darabokra a gyerekünk szívét, amikor elválunk. Mert ha Tamás jó néhány év együttélés után csak így, egyik pillanatról a másikra beleszeretett egy másik nőbe, akkor mi lehetett volna velünk házasokként? Bepárásodik a szemem, és még jobban ölelem Rékát.

Zoli, a tanár kollégám a bejárattól telefonál. Szólok a lányoknak, induljunk. Lili megkér, hogy hadd kísérjen el másnap a tévés celebbel közös programomra. Emlékeztetem őt az életkorára, mire vállat von.

– Én legalább élek, és nem búslakodom – veti oda, és elvörösödöm. Ma mindenki velem foglalkozik?

Ekkor ugrik be, hogy igen, kivéve egyvalakit: Blacket, akit azóta nem láttam, hogy behozott a VIP-sátorba. Neki köszönhetem, hogy megtaláltam a szökevény diákjaimat. Körülnézek, de nem látom őt. El is szomorodom, majd eszembe jut, hogy VAN EGY GYEREKE. Vagyis nős és a többi. Végül is kit érdekel, segített, és ez kedves tőle, de ennyi.

Kilépünk a sátorból, és indulnánk a kijárat felé, amikor valaki elkapja a karom. Black mosolyog rám.

– Hát megvannak – mondja. – Elkísérlek titeket a kijáratig, nehogy újra megszökjenek – teszi hozzá, és már megint úgy érzem, mintha áramütés ért volna, pedig semmi, de semmi vonzás nincs köztünk Blackkel, vagyis Fekete Norberttel.

A kijáratnál Zoli a kocsijába tereli a lányokat, én pedig megköszönöm Blacknek a segítséget.

– Nincs mit. Nem így terveztem, de majd legközelebb – mondja, aztán váratlanul elkapja a karomat, magához húz, és röviden, de határozottan megcsókol. Libabőrös leszek, közben tiltakozó hang szólal meg bennem, de valahol át is adnám magam a pillanatnak. Mire elenged, már meg is bánom az egészet. De közben szeretném a folytatást. Ami teljesen kizárt és őrülség is lenne a részemről. Több okom is van rá, hogy nemet mondjak: 1. nős (azt hiszem), 2. zenész (ezen nincs mit magyarázni), 3. fiatal lányok bálványa, 4. én már öreg is vagyok hozzá, 5. fogynom is kell.

Szóval ennyi mára. Viszlát, Black, vagyis soha többé ne találkozzunk, gondolom, és elnyomom magamban a tiltakozó hangot. Bevágódok a kocsni anyósülésére, és hallgatásba

burkolózom.

* * *

Megcsókolt. Ez annyira durva, hogy el sem hiszem. Egész éjjel hánykolódom a bungalómban a kényelmetlen, túl puha matracon, és reggel a „meditációmban” elfelejtem Tamásnak a lehető legdurvább halálnemet kigondolni, mert Blackre, a dobosra gondolok. És a csókjára. Váratlanul ért. Mint ahogyan az odavetett vallomása is: van egy fia. Nyilván van felesége is. Magam előtt látom a rajongó csajok fényes tekintetét, ahogy Blacket nézik, miközben aláírást kérnek tőle. És persze magam előtt látom, ahogy elkapja a karomat és megcsókol. Rövid, de intenzív csók, utána beugrom a kollégám kocsijába, a szökevény lányok mellé. Mindez még csak tegnap éjjel történt, de azóta is bizsereg a keresztcsontom felett a bőr, ha eszembe jut. A meditációm mindenesetre ma arról szól, hogy elképzelem, ahogy Black megkéri a kezem. Erről még a tesómnak sem mernék beszámolni, mert annyira durva képzelgés. Persze ehhez előbb el kellene válnia, amit nem szeretnék, mert nem fogok szétrobbantani egy családot.

A nap nagy részében gondolatban ott sem vagyok a gyerekekkel. A Réműlet Éjszakája szervezéséből ugyan kiveszem a részem, artistákat próbálok találni a környező vándorcirkuszokban, akik ingyen vállalnának egy kis rémisztgetést a táborban az egyik éjszaka. A gyerekek imádják ezt a programot. Délelőtt én vagyok a strandon velük, vízibiciklizem a fiúkkal, csobbanok a lányokkal, és hosszan beszélgetek Rékával, aki elsuttogja, hogy tudta, nincs minden rendben a szülei között, mégis nagyon megviselte, hogy megtudta: elválnak. Ettől úgy kiborult, hogy tegnap rávette Lilit és Biankát, szökjenek meg a táborból, és lógjanak be a balatoni fesztiválra. Szerencsére időben rájuk találtunk...

Lili, a magát teljesen nagymenőnek képzelő tini egyfolytában a nyomomban jár, és azzal gyötör, hogy szeretne részt venni az esti programon, amit a tévés híresség, Kozák Heni szervez, aki ragaszkodik ahhoz az elképzeléséhez, hogy valahonnan ismerjük egymást.

– Én vigyáznék a tanárnőre – fűz Lili. – Ki tudja, mi történhet azon az örült bulin?
– Tudok vigyázni magamra, és nem egy tizennégy évest szeretnék őrangyalomul – morgom.

– Na aztán mégis lelépett a vőlegénye a kozmetikusával! – sóhajt, és elmélyülten pásztázza a pinkre festett lábujjkörmeit. Hát még ő is a szégyenemre emlékeztet? – Én

mondom, tanárnő, változott a világ. Higgye el, szüksége lesz rám ma este – mondja határozottan.

Elbizonytalanít. Igazi hülye vagyok, ha egy tizennégy éves lányt viszek magammal (ráadásul mit szólnának a szülei, ha tudnák?) egy celeb által szervezett titokzatos programra, amin semmi kedvem részt venni, de... ki tudja.

– Majd meglátjuk. Mindenesetre ma próbálj normálisan viselkedni, nem megszökni, kezdetnek ez is megteszi – biccentek felé, de persze utálok magam. Zsarolom őt, és persze úgyis elviszem. Hogy miért? Mert egyedül bizonytalan vagyok. Mert négy hónapja végképp lőttek a magabiztosságomnak. Siralmas, hogy egy tizennégy éves nagyszájú csajszit mellett magabiztosabbnak érzem magam, de ez az igazság.

* * *

Kozák Heni egy tóparti villában vár. Kicsit meglepődik, amikor Lilit is meglátja mellettem, de vállat von. Bikinifelsőt visel, nemrég plasztikázott melle (a magazinokból tudom, még azt is, hogy kedvezménnyel csinálta neki egy plasztikai sebész, mert Heni megengedte, hogy a klinikáján ébredés után lefotózzák őt pizsamában, aztán később meg bikiniben is) feszes és gömbölyű, még sosem láttam élőben szilikonos mellet, úgyhogy jól megbámulom. Miniszoknya van rajta, top sehol. Az új pasija, akivel pár hete vannak együtt és a pasi gluténérzékeny (ezt is a bulvárlapokból tudom), narancskarikával díszített pohárból koktéllal kínál, Lilinek kólát hoz. Heni int, hogy kövessem, és a pasijával közli, négyszemközt akar beszélni velem, addig üssék el az időt Lilivel. Ez nem hangzik jól, tekintve, hogy például mi folyt a brit tévések körében. Tele volt pedofilokkal az egyik csatorna (ezt is az újságokból tudom). Bár azt hiszem, Lili meg tudná védeni magát, szerintem simán leütné ezt a vézna pasit, ha kikezdene vele. Amúgy is nagy a szerelem Heni és a pasija között, már a gyerekvállalást tervezik. (Ismét csak a magazinokból vagyok ilyen jól értesült.)

Heni a saját, valószínűleg nem teljesen legális stégjére kalauzol, ahol két felfújható karosszék vár minket, illetve egy dézsában pálma magasodik, rajta egy kis doboz, mintha kamera lenne, feltételezem, az esetleges besurranó tolvajokat figyeli.

– Mielőtt elkezdődik a sütögetés, mert tudod, másokat is hívtam estére, szerettem volna megbeszélni veled valamit – suttogja, egészen úgy, mintha valóban barátnők lennénk. – Van egy műsorterv, egy ilyen... diákshow... Ahová tanár műsorvezetőt keres a csatorna. Adnak a véleményemre. És bevallom őszintén, Kriszta, én rád gondoltam.

Puff. A koktéltól látok csillagokat? Ez hihetetlen. Elhűlve nézek rá. Az előbb még meg akartam kérni, hogy legalább négyszemközt árulja el, hol találkozhattunk korábban, de most ez eszembe sem jut. Az ájulás környékez. Nemet kell mondanom, mi mást? Nem nézem a tévéshow-kat. (Ja, de azért néha igen. Sőt. Na mindegy, ebbe ne menjünk bele, a srácok előtt mindenesetre le szoktam tagadni.) Hirtelen magam előtt látom Tamás arcát, ahogy bámulja a tévét Vandával, és meglát a műsorban. Gyorsabban ver a szíve. Verejtékezni kezd. Vanda át akar kapcsolni, de Tamás nem hagyja. Tudja, már tudja, hogy hibázott, amikor elhagyott. Gyönyörű vagyok a tévében. Gyönyörű, és sovány. Hipp-hopp leadom a nyolc kiló súlyfeleslegemet valami hipermodern fogyasztógéppel, még sportolnom sem kell, legfeljebb diétáznom.

Gyönyörű vagyok, én vagyok A Tévés Diákshow Tanárnője. Címlapra kerülök.

Ingatom a fejem, annyira hihetetlen ez az egész.

– Ne mondj nemet – kér Heni. Eszem ágában sincs, de ezt nem merem bevallani. Aztán átfut az agyamon: mit fog ehhez szólni az anyám? Az apám? A tesóm? A tanári kar? A gyerekek örülni fognak, ez tuti. És mit fog szólni Black? Persze vele végeztem, azt hiszem.

– Hmmm – ennyit mondok, de Henivel mindketten tudjuk, hogy elvesztem. Ennyi. Ez a „hm” valójában azt jelenti: igen, élek-halok érte. Szánalmas vagyok, mondhatom.

* * *

– Ez rettenetesen király – kiabálja Lili a fülemben. Ma éjjel a bungalómban alszik, mert nem akartam, hogy felébressze a szobatársnőjét, mivel későn értünk haza Heni villájából.

– Tanárnő, ez eszméletlen! Lehetek a segédje?

– Lili, az sem biztos, hogy komolyan kell vennem ezt a felkérést. És ha mégis, akkor sem biztos, hogy elvállalom. Azt sem tudom, hogy ez a Kozák Heni honnan ismer engem – vallom be töredelmesen. – Mert azon az általa emlegetett egyiptomi nyaraláson én nem voltam ott.

– Kit érdekel? De őszintén. Biztos már régebben kinézték a tanárnőt, és kellett egy fedősztori – vonja meg a vállát. – Így megy ez. A lényeg, hogy alá kell írni azt a papírt, amiben beleegyezik a forgatásba, és aztán indulhat a buli! Én leszek a segéd, oké? Én tudom, mi a dörgés.

Lili csak nehezen alszik el. Jelenleg nincs is más az életemben, akinek el merném mesélni az elmúlt hetek történéseit. Ezen a tizennégy éves, minden lébe kanál, vagány kiscsajon kívül mindenki más hülyének nézne. Én is sokáig ébren forgolódom az ágyban,

olyan érzésem van, mintha most ismerkedtem volna meg egy jóképű pasival. Erre persze rögtön beugrik Black, a dobos képe, aki a fesztiválon megcsókolt. Rövid csók volt, mégsem tudom elfelejteni. Ahogy sajnós azt sem, hogy valószínűleg csak egy flört vagyok neki, hiszen otthon várja a családja. Úgyhogy felejtős.

* * *

Másnap muszáj a kollégáimnak is színt vallanom, de Tamara és Zoli jól fogadja a híreket, azon szórakoznak, hogy elképzelik, mit szól majd a dirinőnk, ha meglát a tévében. Azért muszáj beavatnom őket, mert hivatalos vagyok „próba felvételre”, a balatonfüredi ideiglenes stúdióba.

Érkezésemkor elém tolnak egy csomó papírt, hogy írjam alá. Eszembe jut az ügyvéd nagybátyám, aki biztosan leszúrna, hogy nélküle bármilyen szerződést is aláírok. Tétovázom.

– Megmutatnám a... – kezdem, de az asszisztens, aki velem szemben áll, idegesen toporog, és valami olyasmit magyaráz, hogy vannak itt még jelöltek rajtam kívül, ne húzzuk már az időt. Belém hasít, amit mond. Szóval mégsem én vagyok az egyetlen jelölt. Persze az én mentorom nem akárki, Kozák Heni, a csatorna első számú celebje. A mellkasomban dörömböl a szívem, amikor arra az eshetőségre gondolok, hogy valaki kigolyóz ebből az egészből, és csak végigpörgetem a papírokat (arról szólnak, hogy bemutathatják a tévében az eddig készült és a mostantól készülő felvételeket – nahát, eddig nemigen készülhetett semmi, gondolom), és aláírok.

Utána többen megszólítanak a folyosón, kamerák vannak mindenütt, amerre csak nézek, menő tévések köszönnek rám, mintha ismernénk egymást, majd jön Kozák Heni, ad két puszit, és bevisz a sminkbe. Kicsit lelazít, hogy beszélgethetek vele, és végül megkérem, árulja már el, hogy honnan ismerjük egymást.

– Gondolkozz, Kriszta, gondolkozz! – hajol közel hozzám. A homlokom ráncolom, de semmi sem jut eszembe. – Rá fogsz jönni... – súgja, aztán még jobban lehalkítja a hangját: – ...és nem biztos, hogy örülni fogsz az emlékeknek.

Basszus. Nyakig vörösödöm. Beugrik, hogy tízévesen megfújtam egy zacskó gumicukrot a közértekből. Aztán a nyelvvizsga-bukásom. A diplomaosztó utáni buli, ahol megittam másfél üveg pezsgőt, és a végén elájultam. A nyílt színi hányásra inkább vissza sem gondolok. Aztán amikor Tamás elhagyott... hogy boldog-boldogtalannak telesírtam a

vállát a sztorival. Rendben, bólintok. Nem is akarom tudni, honnan emlékszik rám.

A próbafelvételen különböző témákkal kapcsolatban kell megszólalnom. A végén Heni odajön hozzám:

– Szuper vagy, barátnőm. Szerintem a tiéd a show. Már csak egyvalamit... kéne megcsinálnod. Leadni egy bő tízest, vagy inkább tizenkettőt... Tizenötöt. Futás, az a legjobb. És a diéta. De persze a csatorna mindvégig veszi majd az egészset. Csodálatos átalakulás lesz. Este ombréra festik a hajad. Ha engem kérdezel, nálam már lecsengőben van az átmenetes festés, és én mindig megérezem, mi van a levegőben, ha divatról van szó, de ezek itt – int a stúdió felé – még nem értesültek róla. Rendben? Menni fog...

* * *

– A futás az tényleg jó, tanárnő. Nekem például van ez a futós topom – mutat Lili egy falatnyi pink felsőre. – Elkísérem, rendben? Tényleg lesznek kamerák?

– Nem szerepelhetsz szülői engedély nélkül. De egyébként nincs kamera, remélem.

– Nem is szerepelek, hanem futok. Segítem a tanárnőt. Én amúgy is szoktam futni az edzésen. Majd diktálom a tempót.

A futás kínszenvedés, kész pokol. Nagyjából percenként megállok és sétálok, Lili vigyorogva futkározik fel-alá mellettem, és megjegyzi, hogy ezek szerint a menő futócipő, amit a csatorna a rendelkezésemre bocsátott, nem ér semmit önmagában.

Délután elviszem a srácokat Tihanyba, de ahelyett, hogy a fenséges kilátásban gyönyörködnének, egyfolytában faggatnak a „show”-ról. Egész másképp néznek rám, még Balázs, a lehangosabb és legagresszívabb nyolc bés is kezelhető, és érdeklődve kérdezget a tévéről. Most mintha nem is a tanáruk lennék, hanem egy... híresség. Kihúzómagam. Lefutottam másfél kilométert, mostantól diétás kólát iszom, a csokis kekszem maradékát (öt bontatlan csomagot) odaadtam Biankának, a táplálkozási zavaros lányunknak.

Este befestik a hajam: felül meghagyják a barna színét, de kicsit felélénkítik, a tincseim vége szőkésé válik, és le is vág belőle a fodrász. A szempillámra műszempillát akarnak ragasztani, de nem hagyom. Az mindig Vandát, a kozmetikusomat, azt a ribancot juttatná eszembe, aki miatt elhagyott és elhízott egyedülálló nő vagyok, ahelyett, hogy a nászutamon koktéloznék a férjemmel.

Amikor kész a sminkem, és visszaérek a táborba, megszólal a telefonom: jelentkezik nálam egy artistacsoport a közeli vándorcirkusból, és a szóvivőjük közli, hogy hajlandóak részt venni és rémisztgetni a gyerekeket és a tanárokat a táborban a Rémület Éjszakáján.

Ma ilyen sikeres napom volt. Látható, hogy van élet a földön pasik nélkül is.

Mire ezt végigpörgetem magamban vacsora után, ott áll előttem Black, a dobos. A szokásos farmer-póló-tornacipő szerkőban van, kisfiús a tekintete, és várakozón néz rám. Bár semmi közünk egymáshoz, a hideg futkos a hátamon, a keresztcsontom fölött, és bármennyire nem akarom is, eszembe jut az a múltkori, gyors csók. Kemény leszek, határozom el. Megköszörülöm a torkom.

– Helló – mondom, és rémülten hallom, milyen rekedt, elhaló a hangom.

* * *

– Eltűntél – mondja Black, és fogalmam sincs, mit feleljek erre. Tudom, hogy keresett, láttam a telefonomon, de akkor épp próbafelvételen voltam. Hű, de nagyképűen hangzik ez az én számból! Nem is fogom bevallani neki. Egy kis kávézóban ülünk Füreden, a vízparton, bámulom a hattyúkat a tavon, és váratlanul ér – pedig a legutóbbi kapkodós csókváltásunk után nem kellene, hogy megleljen –, hogy megfogja a kezem. Elszoktam én az ilyesmitől. Nemrég lelépett a vőlegényem, egyedülálló tanárnő lettem, erre most, a nyári táborban fenekestül felfordult az életem. Megtalált ez a tévés lehetőség, ami persze teljesen hihetetlen, és a tanárember szüleim szerint bizonyára vállalhatatlan is; ráadásnak pedig itt ez a zenész srác, aki nő, bár nem hord jegygyűrűt, van egy gyereke, és pont az én kezemet fogdossa: ennek az immár hivatalosan, a tévécsatorna által is túlsúlyosnak minősített nőnek a kezét. Hát, ez meglehetősen fura, mégis libabőrös leszek, ha rá gondolok. Talán tényleg működhet kémia két ember között?

– Nem voltam telefonközelben – motyogom válaszul.

– Más lett a frizurád – nyugtázza. Nahát, észrevette!

Elkezd kérdezgetni a táborról, mesélek a küszöbön álló Rémület Éjszakájáról, jókat nevet, és én is ellazulok. Később lesétálunk a vízpartra, és érzem, hogy ismét meg fog történni... de nem bánom. Átölel, már nem látom a hattyúkat, mert lehunyom a szemem, és viszonzom a csókját. Elképesztő, milyen hülye liba vagy, suttogja bennem egy vékonyka hang, de elhallgattatom. Bármekkora ostobaság is, jól érzem magam vele, és ha ez életem utolsó kalandja, akkor azt nem ronthatja el semmilyen nyivákoló belső hang. Átadom magam a pillanatnak. Holnap úgyis kemény napom lesz.

* * *

– Az étrended – lebegtet előttem egy listát a dietetikus.
– Az edzésterved – nyom a kezembe egy füzetet az ismert aerobik-oktató.
– A szöveg, amit ma felmondasz – tol elém egy tabletet a rendező asszisztense. És ez így megy kora reggel óta. Közben megjelenik a csatorna celebje, Heni is, és meghív egy kávéra.

– Érzed már a sztárság előszelét? – érdeklődik. Nem tudom, vajon komolyan gondolja-e. Réműlt vagyok, de kezdem elhinni, hogy ez az egész tényleg velem történik.

– Még az ikertesóm sem tudja – suttogom. – Csak a tanár kollégák és néhány gyerek a táborban.

– Hát hívd fel most! Hangosítsd ki, hogy halljam! – nevet. – Vagy tudod mit, majd én beszélek vele! – Egy bekamerázott szobában fogok beszélgetni a tesómmal, hát ez nem hangzik valami jól. Beütöm Juli számát. Heni kikapja a kezemből a mobilt, és kihangosítja.

– Kozák Heni vagyok – jelentkezik be jellegzetes hangján. A tesómból kitör a röhögés.

– Én pedig Julia Roberts. Nagyon jól utánzol hangokat, Kriszta. Legalább végre magadhoz tértél. Azt hittem, már örökre búskomor maradsz a szakítás miatt.

Érzem, ahogy a bokámtól a fejem búbjáig elvörösödöm. Remélem, a kamerák nem forognak, nem tartozik a nézőkre, de Henire sem, hogy én vagyok a faképnél hagyott menyasszony.

– Valóban Kozák Heni vagyok, a testvéred egy tévéműsorban fog szerepelni – folytatja zavartalanul a celeb, majd átadja a telefont, de int, hogy hagyjam kihangosítva.

Hosszan magyarázok Julinak, mire végre elhiszi, amit mondok.

– Kriszta, biztos, hogy ez neked való? – kérdezi gyanakvóan.

– Nem tudom – sóhajtok, de Heni visszaveszi a mobilt, és elkezdi dicsérni. Juli elbizonytalanodva azt kéri, hogy később hívjam majd vissza. Nem akarom, hogy lebeszéljen erről a műsorról. Hiszen éppen most kezd izgalmas lenni az eddig középszerű és unalmas életem! Felnéznek rám a srácok a táborban, szép a hajam, talán negyvenéves koromra jó nő leszek, ha leszokom a csokis kekszről meg az önsajnálatról, életemben először kocogni kezdtem, hát nehogy már a tesóm lebeszéljen erről az egészről! Eldöntöm, hogy nem hívom vissza.

A táborba visszatérve kikapcsolom a telefonomat, és a nap további részét a gyerekeknek szentelem, na meg az ábrándozásnak. Black tegnap este végérvényesen beszivárgott az életembe, pedig csak egy csalfa zenész, és tudom, hogy semmi jó nem fog kisülni ebből. De a jövő héten lesz az első bejelentkezésem a tévében! Megváltozik az életem! Ezt a két csókot és a románcot életem első és utolsó kalandjának kell felfognom, mint ahogyan a

tévés szereplést is. Erre mondják, hogy élvezd, amit a pillanat ad? Egy kicsit megrettenek a saját gondolataimtól, de elhessegetem a rossz érzést.

* * *

A következő két nap hasonlóan nyüzsisen telik, ráadásul Black mindkét estére szervez közös programot. Most már azt is tudom, hogy dobos iskolát vezet, és hogy van civil foglalkozása is, webdizájner, vagyis honlapokat épít. Szinte ijesztő, hogy egyre jobban érzem magam a társaságában. Ugyan a csóknál még csak kicsivel jutottunk tovább, de tartok tőle – és egyben várom is a folytatást. Ugyanakkor... családja van. A második este borkóstolóra megyünk, és úgy látszik, másfél pohár bor elég, hogy elveszítsem az önkontrollomat, mert számomra is váratlanul megkérdezem:

– És miközben te körbevezeted a dobmuzeumban a látogatókat, meg koncertezel a zenekaroddal, a családod otthon vár?

Black tűnődve néz, aztán azt feleli:

– A szüleim már nem várják el, hogy pizsamaosztásra hazaérjek. A fiam pedig az anyjával él.

– És... szóval nem éltek... együtt? – Csak sikerül kinyögnöm.

– Nem – rázza meg a fejét, és én alig tudom visszafojtani a vigyort. Tehát nem nős! Nem biztos, hogy teljesen szabad – súgja bennem a hülye kis hang –, de legalább nem házas.

Jövő héten jön a tévéműsor, és egy helyes, jó fej, nem nős pasival ismerkedtem meg. Lehet, hogy nem is olyan rossz korszaka ez az életemnek.

* * *

Ma este megváltozik minden. A torkomban dobog a szívem. Mindjárt bemutatkozom a tévében! Szerencsére nem élő adásban. Még Blackkel is lemondtam a mai találkát, mert nem tudtam, hogy vezessem fel neki ezt az egészet. A csatorna Kozák Heni műsoraként reklámozza az adást, de hát kell egy befutott sztár is a show-ba. Black mai meghívását azzal az indokkal hárítom el, hogy ma lesz a Rémület Éjszakája a táborban (ami igaz is), és ezt kell szerveznem, holott csak arról van szó, hogy nem bírnám ki, ha kéz a kézben néznénk, hogy szerencsétlenkedem a tévében.

Együtt ücsörgünk a főépület társalgójában a nagyképernyős tévé előtt két tanár

kollégámmal, és azokkal a gyerekekkel, akik tudják, hogy benne leszek a műsorban. Kínszenvedés a várakozás, rettenetesen ideges vagyok, és azon kapom magam, hogy arra gondolok: bárcsak Black is itt lenne velem.

Végre elkezdődik. Kozák Heni, a tévésztár mondja a felkonfot.

– Ebben a sorozatban olyan hétköznapi embereket mutatunk be, akik egy pillanatra elhiszik vagy elhitték magukról, hogy sztárok lehetnek – mondja, és érzem, ahogy a verejték kiütözik az egész testemen. Miről beszél? – Utólag is elnézést kérünk tőlük, de elhitettük néhány nagyon kedves és szimpatikus, ámde a reflektorfénytől távol élő, civil emberrel, hogy a „semiből” felfedezzük őket, és műsort kaphatnak a tévében. Az ő átalakulásukat mutatjuk be ebben a sorozatban. Ismerjék meg az első hősnőnket! – mondja, és ráközelít a kamera az arcára. Elfog a rettegés. Miért nem olvastam el a szerződést?! Jesszusom, mibe keveredtem? – Jöjjön Kátai Kriszta, a tanárnő – mosolyog huncutul a kamerába –, akinek azt ígértem, hogy egy diákshow műsorvezetője lesz!

Ez rémes. Totális átverés. Illetve biztos nem az, de miért nem olvastam el a szerződés összes pontját, beleértve az apró betűt is? Hogy lehettem ekkora liba? Érzem a saját izzadságom szúrós szagát. Lili odapattan mellém a fotelbe, és azt mondja:

– Ez nagyon klassz, tanárnő! Szuper lesz!

Hát nem érti? Nem érti, hogy megalázó helyzetbe kerültem? Nem érti, hogy ez a műsor nem az, amit én gondoltam róla? Nincs itt semmiféle saját show, hanem csak egy bazi nagy lejáratás... Hirtelen betöltöm a képernyőt. Az utcán bandukolok, és úgy teszek, mint aki nem is tudja, hogy filmezik. Legalább harmincszor vettük fel ezt a jelenetet. Egy narrátor sorolja:

– Kátai Kriszta harmincnyolc éves, tanár. Éppen diákokat táboroztat a Balatonnál. Jelenleg – egy nagy csalódás után – keresi az igazit, de addig is a gyerekek és a tanítás köti le az energiáját. Mint mondja, ráférne egy kis testi-lelki átalakulás.

Szemétség, ezt csak Heninek súgtam meg!

Úgy nézem a műsort, mint aki be van rúgva. Szégyellem az egészet, feszengek, de néha elmosolyodom, mert valahol az is átjön, hogy mennyire esendő vagyok ebben a helyzetben. Lili és a lányok néha felsikítanak, a fiúk nevetnek a szobában, valaki azt mondja:

– A tanárnő nagyon menő!

...Amikor véget ér a szereplésem azzal, hogy egy pszichológus arról beszél, hogy „stabil alkat” vagyok, akinél láthatóan nem okozott súlyos személyiségváltozást, hogy

felajánlották ezt a lehetőséget, „bár kétségkívül felébredt a hiúsága”, azt remélem, hogy az ismerőseim nem látták az adást.

Hiszen, mint kiderült, ez csak egy kísérlet volt, egy átverés, hogy hogyan reagál egy átlagember arra, ha felkérlik egy tévéshow-ra. Utálom Kozák Henit: eljátszotta, hogy ismerjük egymást, hogy állítólag együtt nyaraltunk, megjátszotta, hogy a barátnőm lett, közben pedig minden csak róla, a saját sikeréről szólt, hiszen ez az ő műsora.

Hirtelen eszembe jut valami: mi van, ha Black is az átverés része volt? Igaz, hogy őt nem filmezték, de simán elképzelhető, hogy a csatorna uszította rám a dobost. Hát persze. Csodálkoztam is, mert egyre normálisabbnak tűnt, ahogy egyre többet tudtunk meg egymásról. Ez is csak egy nagy színjáték volt, nyilván. Hogy is kellenék neki, amikor a jó csajok közül válogathat koncertek után?

Felejtsd el, mondom magamnak, és a könnyeimmel küzdök.

– A tanárnő a példaképem! – közli hangosan Réka, mire a fiúk, ahelyett, hogy beszólnának, nagyban bólogatnak. Jóságos ég, ezt miért nem a tanári teljesítményemre mondják? Egy ilyen kínos műsor kellett ahhoz, hogy példakép legyek? De a srácok ünnepelnek, a fiúk azzal riogatnak, hogy háromszor fel fognak dobni a levegőbe. Tamara és Zoli, a kollégáim puszival gratulálnak. Hát tényleg nem látja senki, hogy hülyét csináltam magamból?!

Aztán már nincs időm ezzel foglalkozni. Hirtelen dübörgés hallatszik kintről, és hiába kapcsoljuk fel a villanyt, sötétben maradunk. Odakint már besötétedett. A közelből sikítást hallunk, fénycsóva pásztázza a tábor parkját, izmos férfiak sziluettje tűnik fel egy-egy pillanatra. A fiúk üvölni, a lányok sikítani kezdenek, és kitódulnak a szabadba. Zakatol a szívem, de aztán rájövök: elkezdődött a Réműlet Éjszakája. Rohanok a gyerekek után, és még mosolygok is magamban, amikor megbotlom. Hátról elkapnak, ketten vannak és erősen tartanak. Nem tudok megmoccanni. Érzem, hogy az erős karok megmarkolnak, valaki beköti a szemem, összekötik a kezemet és a bokámat, aztán felkapnak és elhurcolnak. Bár nem örülök, csak akkor kezdek el igazán félni, amikor azt érzékelem, hogy a sikításokat egyre távolabbról hallom, a támadóim elhagyják velem a tábort, holott a rémisztgetésnek a szabályok szerint a tábor területére kell korlátozódnia. Döngve csapódik be mögöttünk a tábor kapuja. Beraknak egy kocsiba, és felbődül a motor, aztán elhúzzunk valahová az éjszakába. Már nem is tűnik viccesnek a helyzet.

Leáll a motor, nyílik az ajtó, és kiségitenek a kocsiból. Még mindig be van kötve a szemem, de a bokámat eloldozták, csak a csuklóm van béklyóban. Nem tudom, van-e félnivalóm. Egy pillanatra reménykedem benne, hogy Black rabolt el, de... nyilván nem is érdekel, színjáték volt az a néhány randi... Ketten kísérnek, botorkálok az elrablóim között. Érzem a Balaton illatát, a tó mellett lehetünk. Mintha egy fapallón lépkednék, visszhangoznak a lépteim. Hirtelen megállunk, majd szelíden lenyom valaki egy székre, eloldozzák a kezem, és ugyanabban a pillanatban lekerül a kötés a szememről.

Hunyorogva nézek körül. Már vaksötét van, mégis tudom, hol vagyok. Egy nádfotelben ülök, a stég szélén fáklyák lobognak. Iszonyúan dühbe gurulok. Már jártam itt korábban. Egy újabb színjáték következik? Hogy kerültek ezek a mi diákrendezvényünkre?!

– Szia, Kriszta. – Kozák Heni hangja bársonyosan sima. Most jön fel a stégre, hallom a lépteit. Gondolom, ezt a találkozást is filmre akarják venni, de ez a jelenet, garantálom, már nem kerül adásba. Letiltatom, bár nem tudom, azt hogyan is kell, és hogy van-e hozzá jogom, meg egyáltalán: mit írtam alá nekik a múltkor. Mindenesetre éppen eléggé beégettek már az esti műsorban. Heni lehuppan a másik nádszékbe, velem szemben. Jól be tudnék húzni egyet a megplasztikázott orrába (huszonkét évesen megműttette az orrát, megírták a magazinok). – Ne haragudj – kezdi, és olyan esdeklő a tekintete, akár egy spánielé.

– De haragszom – felelem harciasan. – Elhitettétek velem, hogy egy diákshow-ba hívtok állandó szereplőnek, aztán kiderült, hogy átverés az egész, és csupán azt tesztelitek, hogy csinálnak hülyét magukból az általatok megkörményezett szerencsétlen, behülyített emberek.

– Aláírtad a szerződést – mondja szelíden.

– Nem kaptam időt az átnézésére.

– A szerződéseket mindig el kell olvasni. – Úgy gügyög, mintha egy taknyos kölyök lennék. – Egyébként nagyon jól jöttél ki ebből a helyzetből. Természetes voltál és őszinte. Higgy nekem, én tudom, hogy mikor járhatja le valaki magát a kamerák előtt. Velem már megesett. Élő adásban. Nem is egyszer.

– Gondolom, ezt a beszélgetést is veszi egy-két kandi kamera – állok fel a székből. – Nem értem, hogy kerültem ide. Valójában, ha úgy nézem, elraboltattál, tehát feljelenthetlek emberrablásért. Amúgy pedig épp most van a Rémület Éjszakája a táborban. Ott a helyem, és nem ezen a flancos stégen! Úgyhogy visszamegyek – fordítok hátat. Legfeljebb majd stoppolok az úton, de egy pillanatig sem maradok tovább.

– Tudom, hogy ma van a Rémület Éjszakája. Arra gondoltam, hogy felajánlom: én

leszek a tábori móka „levezetése”. – Hogy micsoda? Még lenne képe a diákjátékunkat is elrontani? – Kamerák nélkül, természetesen.

Ez egyáltalán nem természetes nálatok, gondolom, de aztán eszembe jut, hogy a gyerekek valószínűleg örülnének neki. Mit érdekel, ha eljön Heni is... a tévéműsornál rosszabb ma már nem történhet velem.

Amikor befutunk a táborba, már égnek a lámpák, és a gyerekek nagy röhögése fogad. Lemaradtam a támadást imitáló artistákról, a műtűzről és még a szomszéd faluból Zoli által toborzott emberevő harcosok orvtámadásáról is. Hangos zene szól a réten, a srácok egymás szavába vágva kezdik mesélni, mit éltek át az elmúlt másfél órában, de meglátják Henit, és éljenezni kezdenek.

– A Tanárnő És Heni A Legnagyobbak – jelenti be Lili, a tizennégy éves tanítványom, minden egyes szót kihangsúlyoz; és szinte sajnálom, hogy jövőre már a gimit kezdi, a táborban annyira megszerettem. – És most Heni mesélje el, hogy csinált sztárt a tanárnőből! – követeli, a többiek pedig elhallgatnak, és várakozón figyelnek. Sztárt? Belőlem? Világégés volt az adás! Heni elmosolyodik.

– Ez az adás azt mutatta meg, hogy aki szerethető, stabil személyiség, azon a mi kis „fondorlataink” sem változtatnak – kezdi halkán, és a gyerekek tapsolni kezdenek. Heni tovább beszél lágy, bársonyos hangján, én pedig leülök Bianka mellé az egyik pokrócra. Étkezési zavara ide, étkezési zavara oda, a csokis kekszemet mindenesetre eltüntette, pedig most jól jönne egy-két szem. A srácok a celeb mellére szegezik a tekintetüket, a lányok a karrierje kezdeteiről faggatják, nekem pedig bevillan, hogy már napok óta alig jutott eszembe Tamás... Hirtelen Blackre gondolok... majd még meg kell kérdeznem Henitől, hogy ők bérelték-e fel a férfit arra, hogy randevúra hívjon... Szomorú, ha nem volt őszinte a közeledése, ha ez is csupán színjáték volt, ugyanúgy, mint a tévés felkérés...

Éjfél után takarodót fújunk a gyerekeknek, kicsit később Heni beül a kocsijába és elhúzza a bérelt tóparti villába. Elballagok én is a tábori bungalóm felé. Amikor odaérek, látom, hogy a lépcsőmön ketten ülnek és beszélgetnek. Mindkettejük sziluettjét megismerem. Lili az, a tanítványom – és egy férfi. Pólóban, farmerben, tornacipőben.

– Hát te? – csúszik ki a számon a kérdés.

– Elhívtam őt egy búcsúestre – feleli Lili Black helyett, majd felpattan a lépcsőről, és indul a saját bungalójuk felé. Még visszaint. – Jó éjt, tanárnő. Jó éjt, Black.

Black is felállt már. Fekete Norbert, a dobos. Ott áll előttem, és ahogy rám néz, majd elvigyorodik, abból tudom, hogy ő nem a „show” része volt. Megölel, én pedig a kulccsal

ügyetlenül próbálom kinyitni a zárat, és azt kérdezem magamtól: mi lesz most, mi lesz?

De persze tudom a választ. Van választásom. És választok is.

Behívom őt magamhoz.

Sötét oldal

Döbbsenten állok a rendőrőrsön. Lívia összetörve ül a széken, fejét a keze közé fogja, mint aki ki akarja zárni az egész világot a saját kis világából. Nem is igyekszem eltitkolni, mennyire feldúlt ez a hívás. Az apósom mellettem áll, aztán leguggol a lányához. Észbe kapok, és megsimogatom a feleségem félhosszú, sötétbarna haját.

Mindent megmérgeznek, lassan rémálommá válik az életünk.

– Visszanéztük a biztonsági kamerák felvételeit, és nem láttunk senkit, aki a feleségét a sínek közé akarta lökni – mondja az egyik nyomozó.

Az apósom felnéz rám. Erről beszéltünk néhány nappal ezelőtt. Hiába mondtam, hogy Líviának téveszméi vannak, képzelődik, a világa megtelt sötét árnyalatokkal. Persze védte a lányát, mert nem akar szembenézni a saját bűneivel.

– Kimerült – mondom, mintha Lívia ott sem lenne. Öt éve a feleségem, csak ismerem annyira, hogy lássam: most már valóban pihennie kell. Téveszmék és sötét fantazmagóriák uralkodtak el rajta, és nincs senki, aki rajtam kívül ezt észrevenné.

– A lányom az egyik legjobb bontóperes ügyvéd a városban – mondja halkán, de határozottan az apósom. *Mi köze ennek az egészhez?* Egyik kezét Lívia térdén nyugtatja, a másikat a saját feje felé közelíti, és beletúr sűrű, ősz hajába. Aztán felegyenesedik. Az öltöne makulátlan. Átnéz rajtam, a nyomozóhoz fordul. – Meglehet, hogy sok a teher Lívián, de meg vagyok lepve, mert ezt biztosan nem találná ki.

Erről tudnék mesélni, de hallgatok. Amit legelőször, még ügyvédjelöltként megtanultam, az az volt, hogy bizonyos esetekben a legkifizetődőbb a hallgatás. Aztán a KN and Partners Ügyvédi Irodában művészi szintre emeltem, miután rájöttem, hogy mikor érdemes szólni és mikor csendben maradni. Maga KN, vagyis az apósom volt a legjobb mesterem ebben a tanulási folyamatban.

– Nem értem, miért metróval... – motyogja Lívia apja. Aztán meg is válaszolja. – Persze a belvárosban napközben mindenki metrózik... Még én is.

Még ő is! Nahát! KN, a híres ügyvéd lemerészkedik a metróba! Annyira ironikus, ahogy egy pillanat alatt előjön az egója, hogy alig tudom fegyelmezni az arcom. Mégsem mosolyoghatok gúnyosan egy ilyen helyzetben.

– Valaki be akart lökni a sínek közé... – szólal meg végül a feleségem. – Hallottam, ahogy azt mondja, ugorj. És... és megérintette a hátamat. Ha nem jött volna az a nő a síró

gyerekekkel... – csuklik el a hangja. – Ezt a hangot már hallottam valahol.

A nyomozó tanácstalanul néz ránk.

– Kívánják megnézni a felvételeket? A felesége csak egyszer van takarásban, de utána sem látunk senkit kilépni a takarásból rajta kívül.

Az apósomra bízom a döntést. Ha nemet mondanék, akkor elkönnyelné magában, hogy nem törődöm a lányával.

Lejátsszák a felvételeket egyszer, kétszer, háromszor. A takarás egy oszlop, onnan jön elő Livia, nem lehet rendesen kivenni az arcát, de talán valóban zaklatott. Hányszor láttam már így felkavarodva, elmondani sem tudom. Az utóbbi másfél év erről szólt. Mióta visszajött a gyesről, üldözési mániája van. Megindul a sínek felé, mintha valaki távirányítón vezérelné, aztán megszédül, összeesik a peronon. Eddig látjuk a képet, végignézzük a többi felvételt is, nincs is a közelében férfi, csak egy idős hajléktalan, meg egy tizenéves fiú kézen fogva egy lánnyal.

Nem akarom én kimondani, hagyom, hogy az apósom jusson megfelelő következtetésre.

Líviát túlterhelte, pihenésre van szüksége.

És talán egy pszichológus sem ártana.

Már amennyiben a családot is szem előtt tartjuk, természetesen.

Megfogom a feleségem kezét, és felsegítem a székről. Abban az elegáns fekete Max Mara ruhában van, amit a születésnapjára vettem neki. Átölelem. Az asztalon ott a fekete Gucci táskája, karácsonyra kapta. Szeretem, ha csinos a feleségem. Érzem a testét az öltönyön keresztül is, de nem melegít. Szinte kihűlt, amíg a metróban időzött, pedig itt a kora nyár, van vagy huszonnégy fok.

De persze a föld alatt jóval alacsonyabb a hőmérséklet.

KN

Léna, a titkárnőm szerint túl kemény vagyok a vejemmel. Ezen gondolkozom napok óta, a keménységen. Mindenkiel az vagyok, nincs kivétel. Természetesen máig sem érzem úgy, hogy Áron beleillene a csapatba, csak Livia őzikeszeme hatott meg annak idején, amihez a feleségem is csatlakozott, mondván, Livia felnőtt, és úgy dönt, ahogy akar. Ez a fiú egyáltalán nem éles eszű, és ez még enyhe jellemzés rá. Egy potyaleső, haszonleső, nem tudom, hogyan szerezte meg a diplomáját és a szakvizsgát. Magabiztos, és semmit sem tud. Az ügyvédjelöltek kanalazzák össze neki a dolgait, amikor kirendelték büntetőügyben,

azt sem tudta, mihez nyúljon. A legmegnyugtatóbb, ha csak ingatlanokkal foglalkozik, azt adjuk neki, amit kisujjból meg lehet oldani. És az az érzésem, hogy feketejövédélme van, különben nem venne állandóan drága dolgokat magának és néha Líviának. Nem sikerül nyakon csípnem, min ügyködhet, amivel extra pénzt keres. Én jól keresek, de Áront mindig az ellenőrzésem alatt akartam tartani, így hát nemhogy nem partner a cégnél, de nem is számlázhat olyan magas óradíjat, mint a vezető kollégáink. Meg mint én, természetesen. A szakértelmet megfizetem, de Áronnak még van mit tanulnia. Nem tudom, miért szeretett bele Livi. Fogalmam sincs. Alexandert szántuk neki a feleségemmel, a folyosó végén van az irodája. Nálam volt ügyvédjelölt, orosz a származása, határozott, jóképű, jó kiállású, nem ilyen kis vinyege, mint Áron, értelmes, beleváló, de ismeri a határait, és főleg – ismeri a mi határainkat is.

Lénának nincs igaza. Tudom, hogy ő sem kedveli Áront, mert volt már egy összetűzésük a fiú késései miatt, csak utálja, ha feszültség van a levegőben. Pedig már megszokhatta volna az itt töltött évei alatt, hogy nálunk mindig van valami feszültség. Nyomás alatt teljesítenek legjobban az ügyvédek.

Ezt is a vejem miatt kellett megélnem. Hogy itt állok egy őrszobában, és nem tudom, mit kellene tennem. A mai napig minden hivatalos helyen egészen pontosan tudtam, mitévő legyek – de eddig persze nem is a lányom ügyében kellett intézkednem.

Nem tudom, mi történt Líviával. Illetve, van egy sejtésem. Áronnak akar mindenáron megfelelni, az teszi tönkre. A végén még begolyózik miatta, hogy megfeleljen a tökkelütött férjének, holott klasszisokkal jobb nála.

Hirtelen támad egy ötletem, ami nemcsak a lányomon segíthetne. Hanem rajtam is.

– Jobb lenne, ha átköltöznél egy kicsit hozzánk. Néhány hétre – vetem fel, amikor kilépünk az utcára. Messziről kinyitom a Cayanne-t, és szívből remélem, hogy a vejem a hátsó ülésre ül, és nem tolakszik előre. Mert ő olyan. Mindig előretolakszik. Szerencsére általában résen vagyok. – Te csak pihensz, Klaut anyád ellátja a bölcsőde után. Semmi ügy, semmi munka.

Nem emlékszem rá, hogy először hatolok-e be ilyen mélységben a privát életükbe, vagy már előfordult korábban is. A nejem szerint igen gyakran. Én most veszem észre először. Tény, hogy most lényegében különélést ajánlok nekik, még ha csak rövid időre is. Talán onnan jött az ötlet, hogy Áron a Balatonra akarta küldeni Líviát, vagy valahová, ahol nyaralhat, pihenhet, amikor néhány napja elkapott, hogy mennyire kimerült a lányom. Akkor azt gondoltam, csak túloz, vagy valamilyen családi konfliktust akar így megoldani.

(Ma is részben ezt gondolom.)

Lívia leeresztett vállal lépked köztünk.

– Nem megyek sehová. Nem költözöm el – néz rám, és konok dac van a szemében.

Áron átöleli, pozíciót vesztettem.

Mindketten a hátsó ülésre ülnek a kocsiban.

Lívia

Hosszú ideje érzem, hogy figyelnek. Szinte azóta, hogy visszatértem a munkába. Egy névtelen levéllel kezdődött, amit az irodában kaptam. Senkinek sem mutattam meg, azt hittem, hogy félreértés vagy rossz vicc, nem foglalkoztam vele.

Új volt és fellelegeztem egy kicsit, hogy ismét feladatokat kapok, hogy nem otthon várjuk Áront, amikor késő este hazaér, hogy Klau jól viseli a bölcsődét, és ismét magabiztos lehetek. Ezért jöttem vissza: egyre elveszettebbnek éreztem magam otthon, kiestem a körforgásból. Áron már nem mondta el az ügyeit részletesen, mert nem volt rá idő, fáradt voltam, senki ne állítsa, hogy nem lehet elfáradni egy örökmozgó gyerek mellett.

Már nem tudom napra pontosan felidézni, mikor kezdtem érezni a fáradtságot, de valamikor akkor kezdődött, amikor visszaálltam a munkába. Pedig azért jöttem vissza két év után, mert Áronnal kezdtünk eltávolodni egymástól, esténként nem mindig tudtam ébren megvárni, és az ügyvédi munkát akkoriban fényévnyi távolságra éreztem magamtól.

A visszatérésem azt jelentette, hogy osztozunk a munkahelyi ügyekben is, együtt ebédelünk, és az életem újra felpörög egy kicsit. Persze tudtam, hogy így is álmosan fogom őt hazavárni, mert a délutánok Klauval az enyéme, de most már legalább nem két idegen találkozik esténként a lakásban.

Ez volt az elképzelésem, és igazam is lett, de jöttek a rémálmok, a telefonhívások, amikor nem szólt bele senki, az a kapucnis férfi, akit többször láttam felbukkanni a bölcsődénél, és Áron hiába mondta, hogy csak képzelődöm – úgy érzem, figyelnek. Fogalmam sincs, kicsoda és miért. Végigpergettem már magamban a korábbi nagy ügyeimet, néhány volt ügyfelemet fel is hívtam, érdeklődve, hogy van, hátha kiderül, hogy valamelyiküket zaklatja a volt házastársa, de egyetlen „gyanúsítottat” sem találtam.

Most, hogy beülünk apám flancos kocsijába, azon gondolkozom, amit Áron már többször mondott. Hogy meg akarok felelni otthon is, az irodában is, és téveszméim lettek. Így mondta: téveszméim. Mintha pszichiátriai betegség támadott volna meg.

Pedig nem lehetett hallucináció, hogy valaki ugrásra akart rávenni. Valaki meglökött a metró peronján, éppen annyira, hogy ha rossz idegállapotban vagyok (persze túl jóban nem is lehetek), akkor beeshettem volna a sínek közé. Lehetett volna persze csak rossz „tréfa”, de nem ilyen előzmények után.

Eddig azt hittem: valaki azt akarja, hogy megbolonduljak.

De most már mást gondolok.

Valaki azt akarja, hogy meghaljak.

– Pihenned kellene – próbálkozik újra az apám a kocsiban. Hirtelen átvette Árontól ezt a pihenéses szöveget, pedig apám aztán mindig erősnek nevelt, és nem tűrte, hogy akár csak egy napot is ellóggjak az irodából. (Ilyen nem is fordult elő, csak ügyvédjelöltként, amikor szerelembe estünk Áronnal.) Apám szerint a henyélők nem jutnak előrébb. De most ő is azt hiszi, hogy megzakkantam.

– Nem fogok pihenni. Inkább a metróról szokom le – felelem.

– Ha a belvárosban van dolgod, menj taxival. Ne gyalogolj – pillant hátra a visszapillantó tükörben apám. Nagy felajánlás ez tőle, utálja a taxit, szerinte az pénzsórás. Két kocsival járunk be az irodába Áronnal (Klauért én megyek délután, és viszem haza, Áron általában csak kilenc után érkezik), de amikor bíróságra, ide-oda megyünk a belvárosban, mindig gyalogolunk vagy tömegközlekedünk, mint mindenki az irodából.

– Majd meglátom – mondom. – Talán ez a mai... véletlen volt. Talán csak egy rossz tréfa...

Áron megszorítja a kezem, jelezve, hogy egyetért, hogy ott van mellettem, én pedig ráhajtom a fejem a vállára. Apám enyhén rosszálló pillantást vet ránk a tükörből.

Tilos a szerelmeskedés, ha a közelben van.

Mégsem szól semmit.

Mire visszaérünk az irodához, eldöntöm, ha törik, ha szakad, hamarosan megvalósítom, amit szeretnék. Pro bono dolgozom hamarosan, olyan ügyeken, amelyeket fontosnak tartok. Nem érdekelnek a bontóperek.

De ezt az elhatározást magamban tartom, mert sem apám, sem Áron nem támogatna benne.

Egy „merénylet” kellett ahhoz, hogy egyáltalán foglalkozzam ezzel a vággyal.

És mielőbb bele kell vágnom, mert nem tudom, mennyi időt hagy nekem az, aki a nyomomban jár.

Áron

Megmondtam Líviának, hogy nyolcra legyen kész, hazaérek és indulunk, hívja Krisztit, a bébiszittert. Elmegyünk vacsorázni. Romantikus vacsora, kettesben. Már ránk fér.

Most itt ülünk, ahol minden kezdődött. Egy kerthelyiséges étteremben, ha nem lenne még hűvös az este, akkor a mesterséges tó partján ülhetnénk. Lívia sötét ruhát visel, imádom rajta a fekete, a teste vonalát követő ruhákat. Halvány az arca, smink sehol, és láthatóan fáradt a romantikához.

– Emlékszem, amikor először vacsoráztunk – próbálom hangulatba hozni. Elmosolyodik. Ma először látom mosolyogni. – Feldöntöttem a bort, olyan ideges voltam – idézem fel. Nevetünk.

– Olyan voltál, mint egy kiskamasz.

– Igen. Belül most is olyan vagyok.

A desszertig csak nosztalgiázunk. Kisimul az arca, talán újra bízni kezd bennem és a kapcsolatunkban. Elérkezett az idő, hogy előálljak egy javaslattal.

– Elhiszem, hogy ma megtörtént, ami megtörtént...

– Nem hisz nekem senki – keményednek meg a vonásai. – Te sem.

– Dehogynem. Nagyon is hihető, hogy hatalmas lelki teher nehezedik rád, megfelelni itthon, végezni a munkádat, mindig a tökéletességre törekedtél, és a véletleneket összerakod egyfajta egésszé.

– Valaki figyel, Áron – suttogja.

– Most is?

– Most te figyelsz. De ha nem vagy velem, akkor valaki vagy valakik figyelnek. Nem tudom, mit akar, és ez a legijesztőbb. Nem tudok ellazulni.

– Szeretnéd, hogy veled legyek... egész nap? Egy ideig...?

– Dolgozunk – rázza meg a fejét. – Nem lehetsz a testőröm, ha kilépek a lakásból, vagy ha az irodát elhagyom.

– Több időt fogok veled tölteni. Úgy osztom be az időmet, hogy lehetőség szerint együtt induljunk reggel, és együtt menjünk Klauért a bölcsődébe. Majd dolgozom otthon.

Meglepve hallgat. Pontosan tudja, hogy az apjánál húzza ki a gyufát az az ügyvéd, aki

nem túlórázik. KN nem hisz az otthoni munkavégzésben, és szereti látni, ahogy a csapata bent sűrög az irodában, lehetőleg késő estig vagy akár éjszakáig. Nem restell visszajönni akár este tízkor sem, hogy megnézze, ki van bent az ügyvédek és a jelöltek közül. Persze engem akar fülön csípni.

– Nem tudom. Nem akarom a karrieredet... megakasztani.

– Ha ettől megnyugszol, akkor megoldom – fogom meg a kezét az asztalon. Hálásan megszorít. – Csak egyet kérek. Keressünk neked egy pszichológust, aki segít, hogy...

Elengedi a kezem. Utánanyúlok.

Tudja, hogy igazam van.

Ez az első reggel, amikor Áron kocsijával indulunk mind a hárman. Klau feldobott, neki mindig jól indul a reggel, nem úgy, mint az anyjáié. Bár most én sem panaszkodhatom, két hónap után először voltunk együtt Áronnal, és csak egyszer ébredtem rémálomra az éjszaka, de akkor is gyorsan visszaaludtam.

Együtt búcsúzunk el a kislányunktól.

Ilyen reggelem is rég volt.

Lehet, hogy minden jól fog alakulni, talán még ahhoz a pszichológushoz is elmegyek, akit Áron ajánlott (ő írta az ingatlanszerződését). De inkább felhívom Julit, már ezer éve nem beszéltünk. Néha egy barátnő többet segít, mint egy pszichológus.

Léna kávéhoz. Nem tudom, miért nem vagyok képes megszeretni, talán mert Áron mindig panaszkodik rá. Apámnak nincs baja vele, mert ő imádja, ha csinos nők fogadják az ügyfeleket, és itt kedvére legeltetheti a szemét rajtuk, nem ütközik anyám szigorú tekintetébe. Léna frissen végzettként akkor érkezett, amikor Áronnal jelöltek voltunk, hiába dolgozik itt azóta, mint mi, még mindig csak „ismerkedünk” a titkárnővel, jóban viszont sosem leszünk. Régóta tartja tőlem a három lépés távolságot. Valószínűleg azt gondolja, hogy a főnök lányával óvatosnak kell lennie. Nyurga, vörös hajú lány, Nicole Kidman jut róla eszembe, magas a homloka, szabadon hagyja a haja, amit többnyire lófarokba kötve visel. Kosztümben jár, magas sarkúban, nagyon csinos. Semmit sem mond a magánéletéről, gondolom, hogy nincs férjnél, hallottam a recepción, hogy van valakije, persze ez nem hír. Nem tolakodó, de mindig kicsit kényelmetlenül érzem magam a társaságában, valószínűleg azért, mert túl szép és túl hideg.

Megköszönöm a kávé, tejjel kapom, mint mindig. Már kezdem megszokni ezt a mogyorós kávé, bár jobban szeretem, ha nincs ízesítve, de éppen azért, mert az „apám lánya” vagyok, nem válogatok. Egy kávé otthon, Árontól, egy itt, Lénától – és egyik sem a kedvencem, de egyiküknek sem szólok. Ebédidőben megrendelem a kedvemre való eszpresszót itt, a sarkon, az legalább ízlik.

Találkozom egy ügyféllel, elkészítek egy beadványt, válaszolok néhány levélre, gondosan megfogalmazok egyet annak a nővédő alapítványnak, amelyiknek – egyelőre

titokban – dolgozni szeretnék, aztán becsukom az irodám ajtaját. Kikeresek egy számot a telefonomban.

– Livi?!

– Igen, én vagyok. Már ezer éve nem hallottam rólad, Juli.

– Örülök, hogy hívtál. Van valami baj?

– Miért lenne?

– Hát mert... mert most váratlanul felhívsz.

– Nincs semmi baj. Csak gondoltam, találkozhatnánk. Összefuthatnánk valamikor napközben... bármelyik nap... – Kicsit elbizonytalanodom. Juli a legjobb barátnőm volt a gimnáziumban, és nagyon sokáig hetente találkoztunk, naponta beszélünk. Aztán egyre ritkultak a találkozások, a beszélgetések... Áron és Juli nem kedvelték egymást, nekem pedig idővel nehezemre esett, hogy bizonygassam nekik, nem igaz, amit a másiktól gondolnak.

Megbeszéljük, hogy másnap délben találkozunk. Majd kitalálok valamit, hogy Áron ne akarjon velem ebédelni a sarkon a falafelesnél.

Áron éppen a recepciónál áll és egy csomagot bontogat, amikor a recepciós felém nyújt egy borítékot.

Nekem címezték, írógéppel. Jó ég, ki használ manapság írógépet, fut át az agyamon. Felbontom, és csak egy üres papír van benne. Egy üres papír, amelynek fekete a kerete.

Kifut a vér a fejből.

KN

Ott ájul el a lányom mindenki előtt. A saját lányom! Éppen kikísérek egy ügyfelet, megjegyzem, igen fontos ügyfél, komoly üzleti és politikai kapcsolatokkal, amikor Lívia összeesik a recepció előtt.

A vejem kapja el, elég jó a reakcióideje, még azelőtt megfogja, hogy Livi a szőnyegpadlóra rogya.

– Elnézést – mondom az ügyfélnek, és igyekszem higgadt maradni. – Nem mindig jut időnk reggelizni.

Az ügyfél elmegy, én lehajolok a lányomhoz. Éget a kettősség: nem bírom a gyengeséget, ugyanakkor a saját gyerekemről van szó, aki rosszul lett.

Később kiderül, hogy megcímezték és postán feladtak neki egy üres borítékot. Jobban

mondva, fekete keretet nyomtattak az üres lap szélére. És emiatt elájult.

Nem tudom, hová tűnt az én erős idegzetű, jókedvű gyerekem. Mikor vált ilyen bánatos virágszállá, aki megijed egy üres levélpapírtól?

Vissza kell hozni őt az életbe, mielőtt megbolondul.

Délután érkezem a lakásba. Többen béreljük az egyik tagunktól, összesen egy nagy asztallal és székekkel van berendezve. Kártyázunk. Én egyre ritkábban, mert muszáj fegyelmeznem magam. Nagyjából kéthetente mégis eljövök, és vagy egy csomó pénzzel könnyebben, vagy éppen ellenkezőleg: jókora nyeresémmel távozom. Igen, illegális, amit csinálunk, de ez egy baráti társaság. Nagyjából. Idegeneket nem engedünk magunk közé. Póker hetente kétszer van, de néha ultizunk, máskor römizünk. Mindig nagy pénzben játszunk. Ha egyenleget vonnánk, általában pénzemnél lennék, vagy inkább pluszban. Ez a hobbim, ami szellemileg frissen tart. Sajnos titkos hobbi, mert a feleségem gyűlöli a szerencsejátékokat, és már régóta attól tart, hogy egyszer csak elhatalmasodik rajtam a játékszenvedély, úgyhogy már idejét sem tudom, mióta hazudok neki, amikor idejövök. Így legalább nincs vita, a saját pénzemet költöm, és addig játszom, amíg van nálam pénz (itt nincs hitel meg kölcsön, ha elvesztetted, amit hoztál, akkor szépen kiszállsz és hazamész). Valószínűleg mindannyian megtehetjük, hogy ide hozzuk a keresetünk egy részét. Van, aki kevesebbet, más többet, a lényeg, hogy vita csak ritkán van. Néha elmarad valaki, máskor bejön egy új ember, de csak olyan, akiért kezeskedik, aki hozza.

A kártya kikapcsol az ügyeimből, a problémákból, élesen megélem a pillanatokat, gyors reakciót és egy kis színjátékot is kíván tőlem. Segít, hogy az ügyfelekkel és a bíróságon is az általam legjobbnak gondolt szerepet hozzam. Egyedül otthon nem megy a pókerarc. A feleségem a legélesebb szemű büntetőbírók egyike, hát nem könnyű megtéveszteni.

De azért én már évtizedek óta azt próbálom. És nem csak a kártyával.

Négy órával, egy köteg elvesztett pénzzel később a liftben állunk a Proffal. Tudtam, hogy ma itt lesz, tehát valójában nem is a kártya hívott, hanem vele akartam találkozni. Legalábbis ezzel mentem fel magam. Az ötödiktől a földszintig vázoló a problémát. A lift hangosan zötyög, minden emeletnél kattant egyet.

– Nem adhatok távdiagnózist – mondja a Prof, a szakmájában elismert pszichiáter, aki elsősorban amiatt keresett, hogy nagyon jól tudja adagolni a gyógyszereket a depressziós meg pánikbeteg pácienseinek. Két magánrendelőt működtet, az egyiket Budapesten, a

másikat egy másik nagyvárosban, mióta megszűnt a kórház, ahol osztályt vezetett. Vannak beosztott orvosai, de ő a zseni. Gondolom, hogy nem csak a gyógyszerhez ért. – De a ti szakmátokban... nem gondolod, hogy esetleg valaki valóban fenyegeti? – kérdezi már az utcán.

– Csak bontóügyei vannak.

– Esetleg egy kliensének az exe, akitől elperelte a vagyont? – tolja fel a szemüvegét a homlokára.

– Sosem fordult elő ilyesmi a praxisomban. Velem már megtörtént, hogy megfenyegettek, de azok zavaros gazdasági ügyek voltak. Az üldözési mánia nem... lelki zavar?

– Ha nincs rá oka, akkor igen. De előbb ki kellene zárni ezt a lehetőséget is.

Megfordul a fejemben, hogy lenyomoztassam a vejemet, de persze elvetem, mert Áron komolyan veszi a problémát. És a Profnak biztosan nincs igaza, sajnos úgy tűnik, hogy Lívia lelke nincs rendben.

Mielőtt hazafelé venném az irányt, teszek egy kitérőt, és elgurulok Líviáék környékére. Lassítok az utcában. Nem tudom, mit akarok itt, a redőnyök leeresztve, a garázsba nem látok be, csak feltételezem, hogy mindenki hazaért. Azért megeresztek egy hívást az irodába, de csak ketten vannak már bent, és megtudom, hogy Áron ma Líviával ment haza.

Mondanom sem kell, rég szétrúgtam volna Áron seggét, és kipateroltam volna az irodából és a lányom életéből is, ha egyrészt nem tudnám, hogy szereti Líviát, és viszont; másrészt, ha nem tartanék attól, hogy újra megzsarol, és ezúttal valóban romba dönti, amit felépítettem.

Áron

Szegény Livi, most már lassan felmondják az idegei a szolgálatot. Mindenki látta, hogy elájult egy üres papírlap láttán.

Szerinte normális, hogy akit egyik nap „be akarnak lökni a metró alá”, az legközelebb rosszul lesz, ha egy ilyen küldeményt kézbesítenek neki.

Szerintem nem normális az egész, és félek, hogy a gyerekünket sem fogja tudni rendesen ellátni. Mert a munka egy dolog: ott az apja majd megvédi, ha hülyeséget csinál vagy ha nem megy el egy tárgyalásra, de itthon... egyik pillanatban nagyon is itt van, aztán rájön a rettegés.

Ki akarna téged megölni, drágám?

Ezt már legalább ötször megkérdeztem tőle.

Nem tudom, magára hagyhatom-e ezek után egyáltalán.

Remélem, belátja, hogy szakszerű segítségre van szüksége.

Miután Klaut lefektettük, megvacsorázunk, az óvodáról beszélgetünk, meg a műsorról, ami a tévében megy. Szomorú a szeme, ő is érzi, hogy baj van. *Végre érzi.*

Megvárom, amíg mindenki elalszik, aztán óvatosan kiosonok az ágyból. Már tudok halkán járni, mezítláb vagyok, és várok, hogy megszokja a szemem a sötétséget. A vécére ülök be, kezemben a laptopommal. Beírom a kódomat, és várom, hogy feltáruljon előttem az a világ, amely annyira vonz, hogy bármire képes lennék miatta.

– Azt akarod mondani, hogy mégsem olyan rózsaszín a kép, mint amit látunk a Facebookon rólad? – hüledezik Juli. Egy nagy adag vaníliafagyit vesz a kehelyből a kanálára, én pedig lerakom az enyémet. Juli biztosítási kockázatelemző, szóval minden reakciójának nagy jelentőséget tulajdonítok ebben az ügyben.

– Igen. Vagyis nem. Nem tudom. Valaki követ időnként, valaki rám akar ijeszteni, vagy meg akar ölni.

– És... kizárhatjuk, hogy szimplán üldözési mániád van? – érdeklődik komoly arccal. Mindenki azt hiszi, hogy bekattantam.

– Igen, kizárhatjuk.

– Muszáj feltennem néhány kérdést – vált hivatalosra. – Van életbiztosításod? – Bólintok, és folytatja. – Ki a kedvezményezett?

– A férjem.

Hallgatunk. Ez képtelenség, de nyilván minden kockázatelemző agyán átfut egy ilyen helyzetben.

– Áron – bólint. Részint jó érzés, hogy valaki komolyan vesz, másrészt viszont még a feltételezést is kikérem magamnak.

– Sosem kedveltétek egymást – mondom gyorsan. – De ugye nem gondolod komolyan, hogy ő... bármit is tenne ellenem. Hiszen a férjem, és szeretjük egymást, és...

– Csak meg kell vizsgálni minden eshetőséget. Abból indulunk ki, hogy mentálisan stabil vagy, ugye. Tehát nem képzelődsz, hanem valós fenyegetettségben élsz. Ilyenkor szerintem nem szabad első körben azt feltételezni, hogy vadidegen szórakozik veled. Hanem a környezetedből valaki, vagy például valamelyik jelenlegi vagy régi ügyfeled... vagy az ő közvetlen környezetéből valaki. Mondjuk a feleség a váláskor mindent vitt, és a férfi bosszút áll. Muszáj lenne visszapörgetned azokat az ügyeket, amelyekben erőszak felmerülhetett. Ha gondolod, segítek, ülünk össze valamelyik nap, írd össze mindent, amire emlékszel.

– Nem fordulhatok a rendőrséghez, látod, hogyan álltak hozzá a metrós dologhoz.

– Azért mondom, hogy próbáljunk mi kitalálni valamit.

– Több dühös férj van a múltamban – mosolyodom el. – De senkit sem forgattunk ki a teljes vagyonából, mindig a megegyezésre törekszem. Kizárom ezt a lehetőséget.

– Ha semmire sem jutunk, akkor még mindig ott van a lehetőség, hogy magánnyomozót fogadj – sóhajt.

– Magánnyomozót?

Teljesen el vagyok hűlve. Juli az első, aki hisz nekem, és máris előrébb lépünk. De hogy egy magánnyomozó?

– Gondolom, előfordult már a praxisod során, hogy magánnyomozó segítségét kérted, vagy kérte az ügyfeled.

Volt ilyen, kétségtelen, de sosem én kértem, hanem többnyire azután jött el hozzám az ügyfél, hogy lenyomoztatta a kikapós párját.

Sosem gondoltam volna, hogy egyszer nekem is szükségem lesz rá.

Gondolkodnom kell a dolgon, nem tudok ilyen hirtelen dönteni.

Megesszük a fagyit, kávézunk, és Juli hagyja, hogy emésztgessem az ötletet.

Az iroda felé gyalogolva magánnyomozó irodákat keresgélek, és az egyik telefonszámára rányomok. Lesz, ami lesz.

Éjjel Áron megint kioson mellőlem az ágyból a laptopjával.

Eddig sem voltam nyugodt a kis játékaik miatt, de Juli felvetése után a hideg futkározik a hátamon. Hajnalban jön vissza, ébren várom, de nem nyitom ki a szemem, és reggelig egy percet sem alszom.

Líviának nincs jó napja. Szinte hozzám sem szólt a kocsiiban, se a bölcsőde felé, se onnan az irodába, és elgondolkodva bámult ki az ablakon. Ezt persze csak gondolom, mert a sötét napszemüveget le nem vette egy pillanatra sem. Kétszer rákérdeztem, mi bántja, de csak annyit mondott, hogy rosszat álmodott.

Egyáltalán nem akartam beszélgetni az éjszakáról, úgyhogy attól kezdve békén hagytam.

Most meg, amikor már második napja lemondja az ebédet a sarki töröknél, kicsit furdala lelkiismeret, hogy nem is próbálom rábeszélni. Bár azt hittem, segíték rajta azzal, hogy több időt töltünk együtt és ketten jövünk-megyünk reggel és este, megint rémálmok gyöttrik...

Ebédidőben érkezik az sms a telefonomra.

„Találkoznunk kell. Egyedül gyere, este hétkor, a szokott helyre.”

Kiráz a hideg. Rémes, bár izgalmasnak indult történet, amiről azt hittem, hogy már lezártam. Persze teljesen lezárni egyelőre lehetetlen, de az is elképzelhetetlen, hogy este találkozzunk. Nem akarom újra végighallgatni, hogy tönkretettem az életét. És egyébként is, este Líviával megyek haza. Kitörlöm az üzenetet.

De attól kezdve a zabszem se fér a seggembe.

Bezárkózom az irodámba, és a másnapi tárgyalásaimat készítem elő, megkérve a recepcióst, hogy ne kapcsoljon hozzám hívást. A mobilomat repülőgép-üzemmódba teszem, és azután rendelek a neten egy táskát a feleségemnek.

Lívia

– Tehát, újra kérdezem: van-e valaki, akire gyanakszik? – kérdezi a magánnyomozó. Magas, sovány alak, folyton elektromos cigit szív, szinte megállás nélkül, és mindenáron azt szeretné kihúzni belőlem, hogy van-e haragosom, holott miután vázoltam a problémámat, csak annyit kértem tőle, hogy kövessen, mintha csak távoli testőröm lenne.

– Nincs – rázom a fejem.

– Rendben, ehhez kollégákra lesz szükségem, nem olcsó, amit megrendel. Azt

javaslom, maradjunk egy hétben, aztán meglátjuk, van-e értelme. És adja le a részletes tervet, mikor, hová szándékozik menni, nem baj, ha lesz eltérés, de szükségünk van egy részletes heti időbeosztásra.

Hétfő reggeltől figyelik minden lépésemet (kivéve amikor otthon vagy az irodában leszek). Ez a tudat megnyugtató.

Taxival megyek vissza az irodába, bekopogok Áronhoz, de gondterhelt arccal ül az asztalánál, a laptopján dolgozik, üti gyorsan a billentyűket, úgyhogy nem is zavarom.

– Minden rendben? – kérdezi apám, miután elment az ügyfelem.

– Igen – felelem. Fürkésző a tekintete.

– Úgy értem... lelkileg...?

– Lelkileg is.

– Szóval már nincs olyan érzésed, hogy követnek?

Nem válaszolok. Kicsit megerősödtem, mióta tudom, hogy „őrízet” alatt állok.

– Tudod, Lívia, amikor kisgyerek voltál, és anyád visszatért a munkába, neki is voltak problémái a prioritásokkal...

Ne már. Biztosan segíteni akar, de az érzelmi intelligenciája nagyjából a nullával volt egyenlő mindig.

– Oké. Próbálok rangsorolni – mosolygok rá.

– Ha problémád van, és nem akarsz velem beszélni róla, esetleg anyáddal... vagy...

– Apa, minden rendben lesz – veszek a kezembe egy iratköteget.

Hazafelé Áron ugyanolyan feszült és szótlan, mint reggel. Miután lerak minket a kapunál Klauval, közli, hogy vissza kell még mennie az irodába.

Gyorsan összedobok egy spenótot, virslit sütők mellé – most ennyire vagyok képes –, Klau megvacsorázik, megfürdetem, mesélek neki, megvárom, amíg elalszik, és Áron még mindig nincs itthon.

Pittyen a telefonom. Ismeretlen feladótól, idegen, angolos névről, yahoos címről érkezik egy e-mailem. Először levélszemétnek nézem, de a tartalma valószínűleg mégis nekem szól:

Senkiben sem bízatsz meg.

Egy ideje a jövedelmem egy részét nem csupán a kártyára, hanem másra költöm, amiről szintén nem tud a feleségem. Nem, nem drogra, semmi ilyesmire nem kell gondolni.

Volt egy kalandom. Jó, nem csak egy. De ez az egy, amire sajnós mindig emlékezni fogok.

Nem láttam, hogy a szemközti sávból kivágódik előzésre egy autó. Ha láttam volna, akkor befékezek, hogy beférjen.

De ez a nő hmmm... hogy úgy mondjam, szívességben részesített. Nagyon élveztem a veszélyt. A sebességet, és közben az érzést, hogy feszül a farkam egy puha női szájban.

Nem először, és nem is vele először csináltam ezt. Gyors autókat kedvelek, akkoriban még gyorsabbakat szerettem. A kabrió. Hiába mondta a feleségem és a lányom, hogy az én koromban ez már inkább nevetséges, mint menő. Szerintem egy világoskék BMW kabrió hófehér bőrüléssel mindenképpen menő. És nem száguldottam, csak mentem egy olyan tempót, amikor a menetszél felért az orgazmus szelével.

Későn vettem észre a sávomban velünk szemben közeledő kocsit.

Utolsó pillanatban rántottam félre a kormányt, az ütközés elkerülhetetlen volt, de legalább a frontális karambolt kivédtem.

Az árokban kötöttünk ki, és komolyan mondom, a csodával határos, hogy túlértük.

A lány is, pedig az ő pozíciója nem volt éppen a legjobb, ha értik, mire gondolok.

És a farkam is egyben maradt.

A lány belső sérülései ugyan jól gyógyultak, de a hasi operációja miatt attól tartott, hogy nem hordhat ki gyereket, bár az orvos azt mondta, ennek nincs akadálya.

Ő csupán futó kaland volt számomra. Egy gondtalan, bizsergető románc.

Egy titokban tartott kaland, egy a többi közül. Mindig gondosan ügyeltem a látszatra. Mert az egy dolog, hogy megnézek minden jó nőt, de az egy másik, hogy lefekszem-e vele, már amennyiben kapható. (Megsúgom: általában kaphatóak, ha nagyon akarom.) De a feleségemnek erről nem szabad tudnia. Nem is azért, mert a lelke sérülne, hanem mert a köztünk lévő erőviszonyok sérülnének. És nem én lennék többé A férfi. Lenézne, talán el is válna tőlem, és ez azért nem történhet meg, mert mi nagyon jól megvagyunk. Van társasági életünk, tudunk beszélgetni egymással, tudjuk, mikor mit illik, sosem csalódunk a másik viselkedésében, támogatjuk egymás egyéni törekvéseit is. Felneveltünk egy

gyereket, és nem rajtam múlt, hogy nem született több.

Hát csak nem fogom elrontani a szépen felépített életemet?

Úgyhogy elkezdtem őt támogatni. Mondhatnánk úgy is, hogy megfizetni a hallgatását... A csodával határos, hogy a feleségemmel el tudtam hitetni (papírokat gyártottam hozzá), hogy Gabriella az egyik ügyfelünk, aki munkaügyi perre kért fel minket, és a volt munkahelyére igyekeztünk, amikor szemben előzni kezdett az a kocsi.

Szerencsére mindig vágott az agyam.

Ám ha a lányon múlik, kiderülnek a dolgok. Az természetes, hogy az orvosainak hálás voltam, hogy fizettem a VIP-kórtermet, hogy támogattam a felépülését.

Őszintén szólva, amikor előállt azzal, hogy egyszeri nagyobb és havi kisebb fájdalomdíjat kér, azért eléggé meghökkentem. A nagyobb fájdalomdíj egy lakás volt. A kisebb pedig egy autó, és havi „apanázs”. Így megy ez már öt éve, és még örülhetek, hogy megúsztuk élve, épségben. Rendben, most bárki megkérdezhetné: és az nekem nem számít, hogy a baleset miatt fél egy gyerek kihordásától?

Na most, hónapok óta az ő ügyén dolgozom. Mert a zsarolás (engedtessek meg nekem, hogy ennek nevezzem) most arról szól, hogy pénz kell neki, mert hamarosan egy külföldi béranyát és magát a lombikprogramot kell finanszírozznom, ugyanis a lánynak van egy barátja, akivel gyereket szeretnének.

Szerintem érdemes lenne kontrollálni az állapotát, már úgy értem, egy jó pszichológus vagy pszichiáter biztosan segítene abban, hogy merjen gyerekszülésre vállalkozni, de természetesen szinte még elő sem állhattam a javaslattal, máris nemet kaptam válaszul, ami azt jelentette, hogy ne szervezzem az életét. És jött még egy burkolt fenyegetés is.

Tehát a nyugalmam bebiztosítása jelentősen lecsökkenti az anyagi lehetőségeimet, nem tudom, valaki finanszírozott-e már béranyát az egyik szomszédos országban (a béranyaság nálunk illegális), de nem olcsó.

Persze, tudom, megérdelem.

Ugyanakkor már nagyon unom.

Továbbá nem tudom, hol a vége.

És most, amikor Livinek üldözési mániája van, nem tudom kiirtani a gondolataimból azt az elképzelést, hogy esetleg ez a lány keresgél új fogást rajtam, hogy még több pénzt kapjon. Persze ez egyáltalán nem életszerű, de a féltre lépésem eltussolása egyre több pénzemet emészti fel, és a kiutat egyelőre nem látom.

– Csak még egyszer – suttogja az autóban. Rettenetes dolgokba bonyolódom. Csupán egy kaland volt köztünk, még feleségül sem vettem Líviát, aztán később, amikor éppen mélyen voltam, felfrissítettük a dolgot, de azt hittem, ő is tudja, hogy nekünk semmi jövőnk.

A nyakamhoz hajol, érzem a citrusos parfümillatot, és a haja csiklandozza a bőrömet. Egyszerre izgalmas és idegesítő. Rémisztő, hogy milyen hatással van a testemre, erről már egészen elfeledkeztem. De csak a testemet vonzza a teste, ezt kell mondogatnom magamban. És bár ez éppen elég lenne egy újabb dugáshoz, nagyon is eszemnél tudok lenni mostanában. Persze ilyen közelségben sem voltam hozzá egy ideje, hiába igyekezett, hogy sikerüljön. Természetesen a testem bele akar menni, de muszáj fegyelmeznem magam, mert a helyzet túlságosan veszélyes. Már régóta az, de nem fokozhatom. Mással még csak-csak, bár nem akarok olyan lenni, mint az öreg. Vagyis az apósom.

Vagy három éve én falaztam neki otthon a család előtt, amikor valami nővel volt december huszonharmadikán, beittak, mint a kefekötők, és hajnalban ébredt a nő lakásán. Hát akkor nekem írt sms-t. Nem véletlenül hallottam meg, ébren voltunk, Lívia és az anyja, miután KN telefonja ki volt kapcsolva, már a rendőrséget is felhívták, hogy eltűnt az a vén fasz, aki folyton a nők után koslat.

El kell jönnöd értem. Belekeveredtem egy hülye dologba. Mondd azt, hogy most jutott eszedbe, egy ügyfélnél vagyok. Hívj fel, és indulj értem taxival, nem vagyok vezetésre alkalmas állapotban, és itt áll a kocsim a ház előtt. A cím...

Ez állt az üzenetben, persze nem ilyen szabatosan megfogalmazva. El kellett játszanom a hülyét.

– Te jó ég. Apád mondta, hogy egy nagy ügyfélnél van valami karácsonyi parti... – kezdtem a magyarázatot, és bár semmi kedvem nem volt hozzá, felhívtam. – Kicsöng – mondtam Líviának. Bár el akarta venni tőlem a telefont, nem adtam. Aztán nem engedtem, hogy elkísérjen. – Apád alaposan berúgott, nem akarja, hogy bárki is lássa – adtam magyarázatot, miután Lívia felhívta az anyját.

– És pont neked engedi, hogy lásd? – Nem mondom, volt egy kis gúny a hangjában. Egyébként én is furcsálltam, hogy engem hívott, de ez is csak az alapfeltevésemet erősíti meg, hogy nincsenek olyan barátai, akikben feltétlenül megbízik. Eléggé meghökkentett,

hogy éppen bennem bízott meg...

Úgyhogy kimentettem őt egy ostoba helyzetből, és megmentettem a családi karácsonyt. Nem állítom, hogy feltétlenül ezzel biztosítottam be az irodában a helyemet, de hát teljesen egyértelmű volt, hogy nőügyről van szó, mivel a nő még le is támogatta a kapuhoz, egy szál fürdőköpenyben. Szóval a hallgatásom fontos neki.

Sosem éltem vissza vele. Néha jelentőségteljesen ránéztem, amikor nem volt elégedett a munkámmal. Nem tudom, vette-e a lapot. Valójában nem éltem volna vissza azzal, ami akkor történt, két férfi bármikor kihúzhatja egymást a nehéz helyzetből, ezt hívják bajtársiasságnak a saját értelmezésemben.

- Csak még egyszer – matat a keze a sliccemen. Jézusom, megőrjít ez a nő.
- Azt hittem, komoly okod van rá, hogy találkozzunk – fogom meg a kezét. Szeretném eltolni, hogy ne érezze az erekcióm.
- Ez nem elég komoly? – markol a farkamba.
- Ezt a menetet már lejátszottuk. – Rekedt a hangom, és áll a farkam. – Ráadásul itt az utcán, egy kocsiban...
- Megőrülök érted...

Nem, nem azért jövök el, mert olyan erős vagyok, hanem mert nem akarok még nagyobb bajba kerülni. Fogalmam sincs, nem pont a visszautasítással idézem elő a nagyobb bajt, de se egyik, se másik választás nem jó. Saját magamnak köszönhetem ezt a faramuci helyzetet, amelyben nincs jó megoldás.

Áll a farkam, és egészen hazáig szúr és fáj az ágyékom. Valószínűleg alaptalan a reményem, hogy Lívia már alszik. És még ha aludna is, talán ennyi év után az lenne a legjobb és legtaktikusabb lépés, ha bevallanám neki, amit muszáj.

A pénteken érkezett fenyegető hangú e-mail ellenére (amit azonnal továbbítottam a magánnyomozónak) meglepő módon szombat és vasárnap éjjel alszom, mint akit fejbe vertek. Mindkét reggel frissen ébredek, elhiszem Áronnak, hogy nem ő jött haza későn, hanem én aludtam el korán. A hétvége jól telik, kirándulunk, a kertben játszunk, hétfőn pedig még reggelit is készíték, nemcsak Klaunak, hanem magunknak is, pedig erre nem sokszor akadt példa mostanában, és a kocsiban is jókedvű vagyok. Áron szintén oldott és mosolygós, mintha a szél fújta volna ki közülünk a korábbi feszültséget. Talán azért is vagyok nyugodt és energikus, mert tudom, hogy a nyomozók követnek, figyelnek, nem történhet velem semmi rossz. És hamarosan az is kiderül majd, hogy ki az, aki figyel. Most nem gondolom, hogy Áron lenne... ma semmi ilyet nem tudnék feltételezni róla. Talán csak Juli sugallatára kezdtem gyanakodni rá, de most, hogy biztonságban vagyok, már teljesen abszurdnak tartom magát a feltételezést is.

Hiába a kávé, az irodában elálmosodom, kérek még egyet Lénától a megbeszélésre, amit az ügyfelemmel, a válófélben lévő feleségével és annak ügyvédjével folytatunk, de egyre nyomottabb vagyok. Erőnek erejével igyekszem koncentrálni, és abban reménykedem, ha elvonul a zivatar, én is magamhoz térek majd. Erre azért is szükség van, mert még délelőtt vár rám egy békéltető tárgyalás.

Valahogy kibekkelem a megbeszélést, mindkét félnek vannak a másik felé megfontolandó javaslatai, úgyhogy a jövő héten folytatjuk.

Beszélgetek még néhány percet az ügyfelemmel, mielőtt kikísérném, utána a konyhában jól kifolyatom a vizet, és iszom egy nagy pohárral. Nem lehetek egész nap alvajáró, reménykedem benne, hogy felfrissülök.

Gyalog indulok el a bíróságra, hiszen már nincs mitől félnem. Áron nincs az irodában, neki is tárgyalása van, ha jól tudom. Lénának intek és közlöm, hogy kettő körül érek vissza, aztán lift helyett a lépcsőt használom, és máris az utcán vagyok.

Tapasztalataim szerint a bontópereknel a békítések nyolcvan-kilencven százaléka sikertelen, méghozzá azért, mert aki beadja a keresetet, már mérlegelt minden lehetőséget, és általában nem indulatból dönt (persze vannak kivételek). Hát ez a mai

tárgyalás is sikertelen, már amennyiben a békítési szándékot nézzük. De abból a szempontból sem sikeres, hogy lezárhatnánk az ügyet. A nő válni akar, a férj még egy lehetőséget kér. Itt nem csupán a vagyonmegosztás van hátra, hanem maga a válás is.

A kapuban megnézem az addig lenémített mobilomat. Jó néhány nem fogadott hívásom volt, Árontól több is, úgyhogy őt hívom vissza elsőként, de nem veszi fel. Sorban haladok a listán, közben persze a járdán is. Végre újra energikusnak érzem magam, nincs rajtam az a nyomasztó álmoság.

Kíváncsi lennék, vajon követ-e valaki a magánnyomozó emberei közül. Igen, nyilván, hiszen ezt kértem. Kopog a cipősarkam a kövön, mialatt bent voltam a bíróságon, teljesen felszáradt a víz a járdán. A kezemben a táskám és az esernyőm, menet közben próbálom berakni a táskámba.

Nem hallom meg a kerékpárost, csak a lökést érzem hátulról, majd egy finom húzást, és hopp, az esernyőm átcsúszik a kezemből a kezébe, aztán már el is suhant. Rablási kísérlet, fut át az agyamon, hátrafordulok, látom, hogy egy férfi rohan felém. A biciklista fiatal srác, nyilván a táskámat akarta megszerezni. Nem tudom, futólépésre váltsak-e, ki az a pasi mögöttem.

– Nyugodjon meg, az iroda küldött – szól messziről, és utolér. Megállok. Még mindig nem fogtam fel egészen, mi történt. – Én figyeltem magát, nem követik-e. A biciklista kölyök az utolsó pillanatban tűnt fel, a táskáját akarta, egyértelmű rablási kísérletnek látszott. Várjon, felhívjuk a főnökömet.

Megnyugszom. A táskám biztonságban van, és én is. A férfi elmondja, hogy nem követett senki a bíróságra menet. Felhívjuk a főnökét, aki javaslatot tesz, ha akarok, tegyek feljelentést a kísérlet miatt, de megállapodunk benne, hogy vélhetően véletlenszerűen választott ki a suhanc, és nagy kár nem ért, hiszen mindössze az esernyőm bánja az esetet. Konzultálunk, egyikünk sem gondolja, hogy a „követő” lett volna, a kerékpáros az utolsó pillanatban tűnt fel annak a férfinak is, akit rám állított a magánnyomozó.

Nem unalmas az életem, de ez legyen a legnagyobb veszteségem. Semmi kedvem ismét a rendőrségre menni, ha megtenném, Áron és az apám újra azt feltételeznék, hogy üldözési mániám van.

Visszamegyek az irodába. A „testőröm” azt mondja, továbbra is figyelni fognak, de ne felejtsem el leadni az esti és másnapi útvonalamat sem.

Később Juli hív, érdeklődik, van-e fejlemény. Elmesélem a nyomozósdit, ő pedig látni

akarja az életbiztosításomat, illetve a végrendeletem felől érdeklődik. Szíven ütnek a szavai, de felvilágosítom, hogy nincs végrendeletem.

Azon gondolkozom, most már nem halogathatom tovább, hogy Áronnal beszéljek az éjszakai internetes hobbijáról, mert éket fog ütni közénk a hallgatás és a gyanakvás.

KN

– Nem – mondja. – Azt majd én döntöm el, hol szerzek béranyát, ha egyáltalán igénybe veszem, és nem döntök úgy, hogy én hordjam ki.

Nem akarok hinni a fülemnek. Jogilag és minden módon körbejártam, hogy mik a lehetőségek, kizártam az indiai meg a többi fejlődő világbeli lehetőséget, a legjobbak szerződéseit fordítottam le, hogy tisztában legyek minden ponttal, erre ő azt mondja, hogy a döntés az övé. Nézek rá, és már nem tudom, miért mentem bele vele annak idején abba az örültségbe. Ő maga is elmondta, hogy csak kalandot akar, megállapodtunk. A baleset nem volt bekalkulálva. És az sem, hogy élethosszig fizessek.

– Szerintem nálam körültekintőbben nem tudná senki sem megvizsgálni a kérdést, és esetleges választási lehetőségeket javasolni – mondom óvatosan. Nagyon óvatosan kell beszélnem vele, mert sosem tudhatom, mit talál ki legközelebb.

– Megoldjuk úgy, hogy olcsóbb legyen – súgja, alig mozog a szája. Nocsak. Nem szeretem az ilyen „olcsósítást”, mert a végén sokba lesz ez nekem. Még többbe, mint gondoltam.

– Az olcsóbb megoldások nem adnak garanciát – rázom meg a fejem. – Az ilyen ügyleteket szerződésben kell rögzíteni, megbeszélve az újszülött papírjait, hazahozatalát... Az olcsóbb megoldások semmi garanciát nem nyújtanak. Most akár magam ellen is beszélek, mégis a legjobbat szeretném. Az utolsó... hogy is mondjam... támogatás legyen garanciális.

– Az is lesz, majd én megoldom – mosolyog. – Csak van egy kis probléma...

– És mi az? – sóhajtok. Sokba fog kerülni a kis probléma. Nagyon nagy hibát követtem el annak idején. Kezeltetnem kellene magam, mint Michael Douglasnak, vagy melyik mozisztárról írták, hogy szexfüggő. Ez egy betegség. Talán a feleségem is megértené, hogy a kalandfüggés valójában betegség, a szexfüggőségből ered, meg abból, hogy az ember, ha szexfüggő, nem tud tökéletesen kielégülni otthon. Ilyesmik járnak az agyamban, miközben nézem a tökéletes arcát. Szerencsére a balesetben az arca nem sérült.

– A szerelmem... magtalan. Teljesen rossz a spermaképe. Nem javítható gyógyszerekkel sem. Úgyhogy még egy utolsó szívességet fogok kérni tőled...

– Mégis, mit?

– Spermiumot.

Tessék? Hogy juthattunk idáig? Mintha csak egy rossz filmben lennénk. Most már meg kell állítanom ezt a folyamatot.

Döngve csapódik be az ajtó mögöttem.

Lívía

Délután bolondokháza van az irodában, igyekszem zárt ajtó mögött dolgozni, a lehető leghatékonyabban. Már nem kávézom, mert rájöttem, hogy bármilyen furcsa is, rám mostanában épp az ellenkező hatást gyakorolja a kávé, mint általában az emberekre.

Négykor Áron bekopog. Ahogy áll az ajtóban, arra gondolok, ebbe a kissrácós tekintetű, vagány srácba szerettem bele. Pontosan ebbe, aki félszeg mosollyal támasztja az ajtófélfát. Felállok, odasétálok hozzá és átölelem. Most nem áll közénk semmilyen elhallgatás és félelem, jó vele, jó érzés, ahogy átfog, összetartozunk.

Nem állhat közénk senki, főleg nem Juli ostoba gyanúja.

Magamhoz veszem a táskámat, a telefonomat, lecsukom a laptopot, és kilépünk a szobámból.

Öt lépés, és a recepcióra érünk.

A pulton megüti valami a szemem.

A fehér esernyőm.

Kiráz a hideg.

– Ez hogy került ide? – kérdezem rekedten Lénát, aki unottan néz ránk, épphogy a körmét nem reszelgeti. Utálom.

– Nemrég hozták fel. Az egyik földszinti lakó. Állítólag ott hagytad a lift előtt – válaszolja, és megvonja a vállát. Amikor látja, hogy továbbra is fogva tartom a tekintetemmel, hozzáteszi: – Tudta, hogy a tiéd. Láttá reggel a kezedben.

Ez olyan, akárcsak egy érthetetlen film. Mozaikkockákból áll, és nem tudom összerakni. Nagy levegőt veszek, és mosolyt erőltetek magamra.

Kézen fogva állunk a liftben Áronnal, mint szerelmünk hajnalán.

Nagyon racionálisan kell mérlegelni, amikor valakinek a halálát megtervezzük. Ráadásul még sosem csináltam ilyet. Mi jöhet szóba? Hát lássuk. Öngyilkosságnak vagy balesetnek kell látszania. Tehát altatótúladozás. Búcsúlevél nélkül necces. De talán meg tudnék szerkeszteni olyan szöveget, amit leírna. Autóbaleset? Ezt egyedül nem tudom megszervezni. Talán szemezgethetnék a feleségem eseteiből, de az azért nem jó, mert ott mindig van vádlott. Én pedig nem akarok a vádlottak padjára kerülni. Esetleg ha leesne egy magas emeletről? Manapság a legtöbb épületet bekamerázzák, de ha találnék is olyat, amit nem, szemtanú bárhol akadhat. A legjobb a gyógyszer. Talán megírná a búcsúlevelében, hogy mennyire sajnálja, hogy nem lehet a szerelmétől gyereke. Nem ismerem a pasit, de ismeretlenül is sajnálom, nem a leendő haláleset, hanem a bűnöző barátnője miatt. Végül így őt is megkímélném egy későbbi zsarolástól.

A tökéletes gyilkosságot már sokan eltervezték, de a statisztikák szerint keveseknek sikerül. Tudom, milyen örültség, hogy ezen morfondírozom órák óta, teljesen megváltozott tudatállapotban vagyok, mióta megtudtam, hogy nemcsak a pénzem, hanem a spermám is kellene ennek a nőnek. Mit értem volna vele, ha azt mondom, már én sem vagyok nemzőképes, vagy hogy elköttetem magam? Amilyen elszánt és örült, a végén még andrológushoz kényszerítene, hogy mindenáron megszerezze, amit akar. És ez az elvadult ötlete talán nem is arról szól, hogy a pasija meddő. Sajnos nagyon is el tudom képzelni, hogy engem akar még keményebben zsarolni, és örökséget akar a leendő gyerekének.

A mi családukban nem divat a félrelépés, még kevésbé a félrelépésből születendő gyerek, a nejem a világ legigazságosabb bírónője, és a legártatlanabb társ, megbízható ember, aki hisz a család erejében, és hisz bennem is, a fogadalmamban és a hűségemben.

El sem tudom képzelni, mit szólna hozzá, ha balkézről születne gyerekem. Ja, persze, el tudom képzelni, de inkább nem akarom.

Már sötét van a szobákban, amikor hazaindulok. Előtte hazaszólok a nejemnek a városi vonalról, hogy tudja, bent vagyok. Azt mondja, fájt a feje, nincs otthon vacsora. De bevett valamit, és már éhes. Amikor felajánlom, hogy hozok haza egy pizzát, azt javasolja, inkább menjünk el valahová vacsorázni. Hetente egyszer általában beülünk valahová, de ebben a hónapban ez valahogy elmaradt.

Az éttermi vacsorához most speciel semmi kedvem, de nem mondhatok nemet, éppen

most. Talán pont a feleségemtől fogom vacsora közben megtudni a tökéletes gyilkosság receptjét, ki tudja.

Aron

– Furcsa dolog történt ma – kezdi Lívia, miután ma közösen meséltünk Klaunak. A közös mesélés mindig nevetésbe fullad, és Klau még nehezebben alszik el, úgyhogy ma is elhúzódott az altatás.

– Mesélj – kérem, és remélem, nem valami titokzatos üldözőről szól a legfrissebb története.

– Elrabolták az esernyőmet, aztán visszakerült az irodába – fog bele, aztán elmondja töviről hegyire, mi történt. Valóban furcsa, de annyira nem akadok ki, mint ő.

– És van valami üzenet az esernyőben? – érdeklődöm.

– Meg se néztem – feleli, majd felpattan, és behozza a nappaliba az előszobából az esernyőt. Kihúzza a fehér esernyővászon tokból, és rögtön kihullik belőle egy cédula. Egyszerre hajolunk le érte. Ő fogja meg előbb, kihajtja, és zokogni kezd.

Ez áll a cédulán, nyomtatott nagybetűkkel: MÁR CSAK NÉHÁNY NAP.

– Ha meg akarsz ölni, tedd meg – suttogja összekuporodva a kanapén.

Hogy mi van??

Lívia

Már minden olyan jól alakult. Még az esernyősztorit is el tudtam mesélni anélkül, hogy tartottam volna tőle: megint bolondnak néz. És akkor megkérdezte, van-e üzenet az esernyőben. Ez eszembe sem jutott.

Amikor megláttam a cédulát, tudtam, hogy ő az.

Máskülönben nem kérdezett volna rá. Azt akarta, hogy lássam, hogy elolvassam. Már csak néhány nap, és vége.

Hát akkor öljön meg most.

Bár menekülnöm kellene, vagy felhívnom az apámat, Julit, bárkit, hogy segítsen, lerogyok a kanapéra, és csak sírok. Nem tudom, hogy jutottunk el ide, és főleg miért.

Lassan jutnak el hozzám a szavai.

– Livi, szeretlek. Hogy mondhatasz ilyet? Mesélj el mindent, kérlek... Bízz bennem.

– Honnan tudtál az üzenetről?! – vádló a hangom. Szeretnék hinni neki, de ilyen sokk után ez nem könnyű.

– Nem tudtam róla. Csak... furcsa volt a történet, valóban. És felmerült bennem, ha elrabolták tőled, majd ilyen különös módon jutott vissza – itt rekedtté válik a hangja –, akkor esetleg nem véletlenül juttatták vissza hozzád.

– Nem tudom. Hinni akarok neked – mondom halkán.

– Van egy ötletem – mondja. – Hívjuk ide gyorsan a Krisztit vagy Ágit, valamelyik bébiszittert, és menjünk el. Nincs még olyan késő – néz az órájára. – Talán még ellenőrizhetjük a dolgot.

Nem mondom, hogy nem merül fel bennem a gondolat, hogy most akar valahová elvinni és megölni, de ennek semmi értelme. Teljesen megbolondultam.

Kriszti jön, mi pedig kocsiba ülünk. Nem tudom, hová megyünk, csendben ülök Áron mellett, és várom, mi történik.

Az iroda előtt, az utcán parkolunk le. Megfogja a kezem, a másik kezébe veszi az esernyőt, én pedig beütöm a kapukódot. Már kezdem sejteni, mi a terv.

Minden földszinti lakóhoz becsöngetünk. Senki sem hozta fel az esernyőt. Aztán végigjárjuk az összes emeletet, két lakásban sötétség van, de a többiek nem látták az ernyőmet, és főleg nem hozták fel az irodába.

Jézusom. Ezt nem akarom elhinni.

Gyalog jövünk le az ötödikről, egyik kezemben egy gyűrött és nedves papír zsebkendőt szorongatok, a másikkal Áron kezét fogom, és azon gondolkozom, hogy miért... Áron is hallgat, de talán van mit mondania.

A földszintre egyszerre érkezünk a lifttel. Apám száll ki belőle. Elég zaklatott az arca, és valamit habog arról, hogy anyámat vacsorázni viszi. Meg sem kérdezi, mit keresünk ott.

– Már nincs senki az irodában? – kérdezem tőle hirtelen. Megrázza a fejét. – Léna is elment?

– Igen – veti oda.

Sosem értettem, miért vezekel azzal, hogy azt a hideg nőt tartja titkárnőjének, szép és hideg. Nyilván büntudata van az évekkel ezelőtt történt autóbaleset miatt, amikor Léna ült

mellette, és hónapokra kiesett a munkából. Pedig nem apám volt a hibás, hanem egy hülye sofőr, aki figyelmetlenül előzött. Apámnak köszönhetik, hogy életben maradtak.

– Beszelnünk kell – mondja az utcán Áron az apámnak. – Holnap kezdjük a napot hárman valahol az irodától távol.

– Van egy csomó dolgom – förmed rá apám, de mintha félelmet látnék a szemében.

Én még mindig nem értek semmit, de legalább Áronban bízhatok.

Áron

Eljött az idő, hogy vallomást tegyek Líviának.

A kocsiban kezdeném...

– Livi, van itt valami, amit...

– A bitcoin? – kérdezi. Rámeredek. Honnan tud a sötét webről, amivel éjszaka játszodom?

– Tessék?

– Amikor azt gondoltam, hogy el akarsz hagyni, beléptem a laptopodba. Nem volt olyan bonyolult jelszavad ám. A gyerek nevét és születési dátumát sosem adjuk jelszónak – mondja. Sóhajtok. – Szóval a jegyzeteidben megtaláltam, hogy ezzel foglalkozol. Bitcoinokat szerzel valami bonyolult programozással vagy mivel, és eladsz belőlük jó pénzért néhányat. Azt is tudom, hogy a bitcoin a sötét weben valami fizetőeszköz, és sokszor drogvásárlásra költik, meg ilyesmire. Ugye te nem veszel drogot?

– Jesszus, Livi. Nem, én nem. – Elhallgatok egy pillanatra. Mert azt ugye egyáltalán nem tudhatom, hogy aki megveszi tőlem jó pénzért, mire költi. Gyanítom, hogy nem mindig legális dologra. De valójában azért én még a legalitás mezsgyéjén mozgok. Talán. Remélhetőleg. És abba fogom hagyni. Csak hát nem vagyok tehetségtelen abban, hogy hogyan szerezzem meg ezt a fizetőeszközt, és ha elkapja az embert ez a szenvedély, akkor nehéz kiszállni belőle. – Én csak eladom... azt sem tudom, kinek. Általában nem a saját számlájukról utalják a pénzt...

– Nem kell a pénzt hajtani. A szép ajándékoknál fontosabb, hogy szeretsz...

– De a mairól kell beszelnünk. Az esernyőről, amiről Léna azt állította, én is hallottam, hogy az egyik földszinti szomszéd hozta fel az irodába, és valójában nem.

– Vagyis Léna szervezte a dolgot, és azt is, hogy üldözési mániám legyen?

Látszik az arcán, hogy ő is végigpörgette a lehetőségeket.

– Igen, ezt gondolom.

– De az a biciklis... Felbérelt valakit? A metróban is? És miért? Semmi értelme az egésznek.

– De igen, van. Szerintem... azt szeretné, ha elválnánk, ha megrendülne bennem a bizalmad. Ha kikerülnél a képből – fújtatok egyet.

– Miért? Mi értelme lenne?

– Az, hogy... még a kapcsolatunk kezdetén... volt egy kalandunk – mondom ki végre. – És azóta is szeretné felújítani. Legutóbb tegnap keresett meg ezzel az ötlettel.

Livi hallgat, aztán kérdezgetni kezd. Csak egy alkalomról vagyok hajlandó beszámolni, a második tulajdonképpen lényegtelen, és csak felesleges kérdéseket szülne, felesleges fájdalmat okozna. Mindig csak annyit valljunk be, amennyit muszáj, ebben hiszek. Meg hát tartok is tőle, hogy elveszíthetem őt. Ezt a veszélyt most először érzem, méghozzá fenyegetően.

Lívía

Komolyan, ahhoz képest, hogy az is átsuhant az agyamon, hogy Áron a zárt osztályra akar juttatni vagy meg akar ölni, a valóság sokkal lájtosabb. Volt egy kalandja. Hogy miért pont Lénával, ezzel a hűvös, idegesítő nővel, azt nem tudom. Talán mert gyönyörű. Talán úgy érzik a pasik, hogy maga Nicole Kidman az, akit megcsókolhatnak.

Közben pedig nem.

Nem értem pontosan, mit akart, csak kikészíteni? Hátha Áron ráun az állítólagos üldözési mániámra, és őt választja?

Szoktam néha vitatkozni apámmal, és most is ez következik.

Rácsörgök, kitartó vagyok, újra és újra hívom. Egy étteremben is fel lehet venni, nem igaz?

És most azonnal el akarom mondani, milyen áspiskígyót dédelget a keblén valamilyen furcsán értelmezett sajnálatból. Lénának nincs helye többé az irodában.

KN

A tökéletes gyilkosság nem létezik. Vagyis, a statisztikák szerint van ilyen, azonban csupán a szerencsén, és nem az alaposan kigondolt kivitelezésen múlik.

Vacsora közben erre jövök rá, holott nem is bűnügyekről beszélgetünk. Pezsgőt iszunk,

szárazat, és én egyre inkább józanodom. Micsoda hülye ötlet volt, egyáltalán hogy merülhetett fel bennem, hogy megöljem Lénát?

Egyszer véget kell vetni a zsarolásnak. Hibáztam, többször is, hazudtam, hazudoztam, de egyre durvábban behúz a csőbe.

Mégis, valamilyen más megoldást kell kitalálnom.

Csöng a telefonom. Egyszer, kétszer, sokszor.

A végén előveszem a zakóm belső zsebéből.

Livi hív. Először tétovázom, majdnem odaadom az anyjának a telefont, aztán meggondolom magam és beleszólok.

Feldúlt a hangja, és egy képtelen történetet mesél, ami nem is olyan képtelen.

Végighallgatom, nyugtatom, miközben a feleségem feszülten figyel. Elbúcsúzunk, azzal az ígérettel, hogy reggel irodán kívül találkozunk.

Most már nincs más választásom. Tökéletes gyilkosság nem létezik, vagy legalábbis nem hiszek benne, úgyhogy a másik utat kell választanom.

Nem lesz könnyű.

Megköszörülöm a torkom.

– Ha azt hiszed, mindent megtehetsz, nagyon tévedsz. – Ezt a hangot már hallottam. Amikor a főnököt kereste, többször is. Határozott női hang. – Elég volt ebből, eddig túrtuk a kis játékaidat, de most már vége.

Nem tudom eldönteni, beengedjem-e.

Talán valóban túlléptem a határokat. Nem kellett volna elhítenem a főnökkel, hogy nem lehet gyerekem. És azt a kis faszt is hagynom kellett volna a francba, meg a Gucci táskás, üres fejű feleségét. Teljesen fölösleges volt felbérelnem a szomszéd kissrácot, hogy ijesztgesse, meg biciklis rablást hajtson végre. Árontól úgysem akartam semmit, csak hogy zsarolhatóbbá váljon. Egy szex, egy fotó, és máris lett volna valami a kezemben.

De most minden kiderült.

Ott áll az ajtó előtt, és már az arcát is látom.

A francba.

KN azt mondja, nem feltétlenül zavarja, ha én is hallom, amit mond, de látom rajta, hogy nem örül nekem.

Őszinte legyek? Leszarom.

Nekem tegnap este már volt egy nagy vallomásom, annál rosszabb ez sem lehet az öregnek.

Livi újra elmeséli (a webes dolog kihagyásával, amire ígéretet tettem, hogy leszokom róla, de hát mint tudjuk, ígéret szép szó...), amit tegnap bevallottam neki, és hogy Léna akarta szétrobbantani a családot, KN – a várakozással ellentétben – nem vet rám lesújtó pillantást. Sőt inkább úgy tűnik, mintha ő maga lenne lesújtva.

És akkor belekezd a saját történetébe.

Hát persze hogy az apósom az, akit a farka irányít.

Léna őt is behálózta, nem is akárhogyan. Lehetnek persze erkölcsi dilemmák, azt sem tudjuk, hogy valóban béranyára szorulna-e (KN vélekedése szerint, ha másban hazudott, ebben is, de ugye ez kérdéses, és KN saját magát menti fel ezzel), tény viszont, hogy éveken át keményen lehúzta az apósomat. Lakás, kocsi, fizetés, azon felül zsebbe „fájdalomdíj”, aztán még a spermáját is akarta... Hát legalább ezzel nekem nem állt elő. Nyilván jobban bízott a KN-től várható örökségben.

Bár a helyzet rohadtul nem vicces, mégis nehéz visszatartanom a röhögést. Hogy valaki így palira vegye a neves ügyvédet, aki ennyire tart a feleségétől!

Livi sápadt, és nyilván meglepte, hogy Léna mire képes, de annyira nem csodálkozik az apja hülyeségén, mint jogos lenne.

Most szövetséget alkotunk, mi hárman és az anyósom. Aki állítólag nagyon fegyelmezetten, bár szomorúan viselte, amikor este KN bevallott neki mindent. Azt mondta KN szerint, hogy a megoldást kell keresni, aztán reggel korán elment az irodájába, mintha mi sem történt volna.

Most látom, milyen kemények és fegyelmezettek a nők. Sokkal jobban bírják a stresszt, mint mi, férfiak.

Elindulunk az irodába. Két kocsival, és tudjuk, hogy Lénának már csak percei vannak a cégnél. Azonnali hatállyal felmond neki az apósom. Hát mit mondjak, itt az ideje.

Bármilyen furcsa, Léna ma nem jött be, és a recepciósnak hiába hívta a mobilján, kikapcsoltat jelez.

Magamnak főztem a kávé, és sokkal jobb íze volt. Ma nem álmosított el. Van egy gyanúm, hogy altatós kávé iszom már hosszú hónapok óta (hogy miért, nem tudom, talán Léna azt szerette volna, hogy óvatlanabb legyek? vagy hogy még zazábbnak tűnjek?), de most minden megváltozik. Nehogy elfelejtsem lemondani a magánnyomozói kíséretet.

Levegős lett a tér az irodában.

Áron pedig nyilván sokat tanult a történetből, és apám történetéből. Ráadásul tudom, hogy szeret. Ennél most nincs fontosabb számomra.

Remélem, soha többé nem látom Lénát.

KN felesége

Azt hitték, nem tudom, hogy mit csináltak a kocsiban, amikor a baleset történt. Pontosan tudtam, ahogy azt is, hogy ezt a vörös kis dögöt büntudatból tartja a férjem az irodában. Azt persze nem tudtam, hogy a nő zsarolja. Sejtettem, hogy a férjem pénzeli, de ezt a mesét, amit Léna leadott neki... hát bevallom, a férjemet ennél okosabbnak gondoltam. Nem sokkal, de valamivel.

Kénytelen voltam a kezembe venni az ügyet.

Meglátogattam a lányt.

A tökéletes gyilkosság titkát nem ismerem, de azt tudom, hogyan tüntessek el valakit a férjem és a családom életéből örökre.

Léna többé nem fogja az irodában rontani a levegőt.

A férjem pedig igyekszik majd jó fiú lenni, kevesebbet kártyázni, ritkábban nézni a csinos nőket, és több időt tölteni velem.

Erre azért majd valami megoldást ki kell találnom.

Hiszen a család nagyon fontos, de szabadságra nekem is szükségem van.

Az izgalmas, lopott pillanatokra. És természetesen a szeretőmre is.

Az ajándék

A ház lakói

Földszint:

Norbert és Zsombor

Erzsike és Feri

Emelet:

Adrienn és Melinda

Ádám

Tetőtéri lakás:

Egyelőre üres, de valaki megvette

December 7.

Zöld szoknya

Szolidan kopog a cipősarkam. Imádom ezt a hangot. Gyerekkoromban a filmekben kopogott a színésznők cipősarka. Végigrobogok a folyosón, benézek minden ajtón, itt maradt-e még valaki rajtam kívül. Persze sejtem, hogy nem. Mindenki ajándék után rohángál, és nekem kutya kötelességem elengedni őket, hogy beszerezzék a huszonötödik haszontalan dolgot az anyósnak, testvérnek, akár a férjnek. Benézek Katiék szobájába. Szép rend van az egyik íróasztalon, csak egy fotó áll rajta keretben, családi idill, mosoly. Le merném fogadni, hogy amikor a kép készült, már megvolt Katinak a szeretője, a közjegyző. Nem az én dolgom, csak a vállamon sírta ki magát, amikor kiderült, hogy a pasi felesége beintett nekik.

A másik asztalon barnuló banán, meg egy csomag gumicukor. A banán illata belengi a szobát. Nálam fahéj- és narancsillat van, na nem magamnak köszönhetően, mert én még nem tudtam beleélni magam a karácsonyi hangulatba, majd amikor vége a rohamnak, és az idei utolsó munkánknak – hát akkor. De Emő mindig gondoskodik róla, hogy megteremtse nekem a „megfelelő” körülményeket.

Nincs szívem kidobni a banánt, elhatározom, hogy meglepem a lányokat, és megkeresem a hajszárítót, holnapra kivilágosítom a gyümölcsöt, a neten láttam, hogy működik. Kicaplatok a fürdőszobába, kezemben a banánnal, és kísérletezni kezdek. Tíz percet cseszek el, a végére a banán már szétmállik a kezemben, de egy kicsit sem lett világosabb. Így higgyen az ember a szuper videotippeknek.

Kihúzó a hajszárítót, és a mosdó fölött lassan lehúzó a gyümölcs héját. Kívül-belül barna, lágy, illatos. Beleharapok, aztán felnézek a tükörbe.

Nem itt kellene kísérleteznem a túlrett banán kivilágosításával. December van, össze kell szednem az utolsó bulvársztorikat, hogy felhívhassam velük az újságírókat, meg néhány főszerkesztőt, akiket próbálunk naponta lekenyerezni, hogy az ügynökségünk által képviselt sztárokat rakják a lapjukba, lehetőleg a címlapra. Nem tudom, mikor lett belőlem efféle ügynök. Nem tudom, hogyan volt egyáltalán bátorságom belevágni egy vállalkozásba, amihez még hitelt is felvettünk. Nem tudom, hogy van még mindig három alkalmazottam és folyton új gyakornokaink. Komolyan mondom, fogalmam sincs, hogyan éltük túl az elmúlt éveket, amikor ma már szinte csak tehetségkutatókban meg show-műsorokban felbukkanó fiatalokat lehet PR-ezni. Ki vevő egy színészre? Talán ha

elvetemült híre van, sok nőt dug meg, és hülyeségeket beszél. És mégis. Fiatál, bizakodó színészek, egy-egy sportoló és tévés műsorvezető, énekesek. Ők az ügyfeleink, sokan csak addig, amíg kereskedelmi tévékben szerepelnek. Ha vége a tévészésnek, általában nem működik tovább a képvisélet sem, mert az életben maradásért küzdenek, és már nem tudnak fizetni nekünk. A céljuk egy önálló tévéműsor, zsűritagság, filmszerep, bármi, amivel primer ismertséget garantálhatnak maguknak hosszabb távra.

Amúgy nem panaszkodom. Túlélők vagyunk, eddig legalábbis. Minden este könyörögve kérem az angyalokat, arkangyalokat meg az unikornisokat (nem mintha hinnék bennük, de még mindig jobban, mint hogy istenhívő legyek), továbbá a programigazgatókat, hogy segítsenek az új tévéshow-k indításában, meg olyan műsorokéban, ahová meghívást kaphatnak az ügyfeleink.

Karikás a szemem.

Harmincöt múltam, harmincnak nézek ki jobb napjaimon, de ma a pontos életkorom jelenik meg az arcomon. Most találtam egy rúzsot, egy olcsó rúzsot, ami egész nap ott marad nyomokban a számon. Szeretem. Azért hangsúlyozom ki, hogy olcsó rúzs, mert eddig mindig volt egy klassz prémiumrúzsom, ami húsz perc alatt eltűnt a számról, akár ettem, akár ittam, akár nem. Akár csókolóztam, akár nem. Persze utóbbit nem, már elég régen. Ez nem panasz. Nem Meli és nem is magam miatt nem vagyok nyitott a közeledésekre. Hanem a történetek miatt, meg az életben maradásunk miatt.

Nekem két és fél éve a túlélés biztosítása a feladatomban. Mindig kreatív voltam, szerettem kitalálni a dolgokat, kampányokat, most meg folyton a számokat nézem, az újságíróknak írom egyik-másik nagy cikket, ha sikerül kikönyörögnöm egy ütős sztorit valamelyik sztárunkból. Már rég nem ott tartok, mint frissen végzettként, amikor újságíró-gyakornok voltam egy hiteles lapnál. Akkor lehánytam volna magam, ha olyan cikkeket gyártok (igen, gyártok), mint most, és könyörgök az újságíróknak, szerkesztőknek, főszerkesztőknek, hogy rakják be a lapjukba. Csokit és virágot küldök, ebédeltetek, exkluzív sztorikat ígérek. Az egyik lány elmeséli, hogy felépült az anyja egy súlyos betegségből, a másik műsorvezetőnek új szerelme van, a harmadiknak esedezem, hogy vállaljon egynapos önkéntes munkát, amivel karácsonyi címlapot kaphatna, de csak akkor „ér rá”, ha az egyik kereskedelmi tévétől is kijönnek forgatni, vagy behívják egy beszélgetésre.

Kicsit kezdem unni. A főszerkesztők velem ülnek le, sosem a kollégáimmal. Mert tudják, hogy én maradok. Én meg általában tudom, hogy ők nem maradnak sokáig főszerkesztők, de reménykednek benne, és amíg lehet, élnek is a hatalmukkal. Kitalálok nekik összeállításokat, amelyekbe más sztárokat is bevehetnek, címlaptörténeteket ötlök ki,

naponta szállítatom a megható és tanulságos, emberi sztártörténeteket az online magazinoknak, rádiós és tévés műsorvezetőket hívok meg ebédelni, hogy alanyokat ajánljak nekik. És már ha álmomból felébredsztenek, akkor is bárkinek kitalálok egy olyan történetet, amivel képes azonosulni. Csak magamnak nem.

Persze nem panaszkodom. Szeretem a munkámat, de ilyenkor év végére általában kipurcanok, és alig várom, hogy beválthassam a barter utazást valamelyik wellnesshotel-partnernél. Ha lehet, akkor Sárvára mennénk januárban, persze csak a második felében, mert szilveszterkor nem működik a munkakapcsolat meg a barter.

Azonban már csak tíz nap, és megáll itthon az élet, és addig ki kell maxolnom a karácsonyt, vagyis mindent kihozni belőle, amit csak kihozhatunk a sztárjainkkal. A két ünnep közti uborkaszazon a mi időszakunk, akkor minden hírt beengednek a lapok, főleg az online magazinok. Csak hát ehhez most kell elkészítenünk a karácsonyozásos sztorikat.

Az órára nézek, lenyelem az utolsó falat banánt, megmosom a kezem, és már rohannék is, de látom, hogy a zöld bőrszoknyámra, ami a kedvencem, ráragadt a mosdó széléről egy szappandarab. Óvatosan lekaparom, és közben azon tűnődöm, jó ötlet volt-e egy fiút felvenni gyakornoknak ebbe a közösségbe. Tele van telefontöltőkkel az asztala, ha hoz valami kaját, azt hetekre a hűtőben felejtí, a szappant sosem a tartóba rakja, és amióta itt van, titokban naponta két-háromszor körültörlöm a vécét (nem mintha bármit látnék körülötte, de igyekszem nem is nézni), és este mindig vár néhány mosatlan kávéscsésze a mosogatóban. Robi persze jól ír, meg lendületet hozott a csapatba. De azért mégis. Majdnem maradandó foltot hagyott a kedvenc szoknyámon.

Még egy pillantás a tükörbe, csak megszokásból, mert ma már sehogy sem kell kinézniem, hazarohanok, és esküszöm, főzni fogok. Jó, csirkemellcsíkokat sütök serpenyőben, meg zöldséget, Meli reformgyerek, nem akar rántott húst enni sült krumplival. Ma az apja hozza haza az edzésről.

Mielőtt lecsuknám a laptopomat, pittyen. Megnézem a levelet. Egy egykori valóságshow-hőstől jött, most nem nyitom meg. Pár éve még az ilyen műsorok szereplői közül is képviseltünk két fiút és egy lányt, de irányíthatatlanok voltak, és olyan atombombákat robbantottak a sajtóban, amelyeket vagy 1. nem kellett volna, vagy 2. nem ott, nem úgy és nem akkor kellett volna tálalni. Még mást is tudnék mondani a velük való munkával kapcsolatban, mint ahogyan egy nagy vidéki szépségverseny nyerteseiről is, de ha valaki hallaná, azt mondaná, hogy csak féltékeny és irigy vagyok. Nem, ma már nem is pazarolok erre időt. Kit érdekel, Juliána (ahogy magát nevezte) végül akár a köszönetemet is fogadhatná azért, ami történt.

Lecsukom a laptopot, tétovázom kicsit, hazavigyem-e, egy kiló az egész, és természetesen belefér a táskámba. Aztán vállat vonok. Meli nem értékelné, ha ma este is a gép előtt ülnék. Jön a karácsony, ami nem csak azt jelenti, hogy még meg kell szereznünk minimum két online címlapot, és megetetnünk valamelyik trendi japán étteremben egy csomó ostoba kis picsát – akik divat- meg szépségbloggereknek nevezik magukat, tizenhat az átlagéletkoruk, tíz- meg százezres követőtáboruk van az Instagramon, és muszáj náluk is szerepeltetnünk az ügyfeleinket. Nem, mást is jelent, amire még halványan emlékszem. Meli miatt vissza kell hoznom az emlékeimet a meghitt karácsonyról, az adventről, az előkészületekről.

Két perccel később már a gázt nyomom, és egy kicsit meglepődöm, amikor meglátom, hogy már nemcsak a bevásárlóközpont öltözött karácsonyi díszbe, hanem az egész főút. Ennek fele sem tréfa. Bő két hét van karácsonyig, és minden, de minden olyan bonyolultnak látszik.

Gyorsan és számomra is váratlanul bekanyarodom a bevásárlóközpont parkolójába.

Sziklakert

Senki sem vigyáz erre a házra. Becsapják az ajtót, nekidőlnek a fehér falnak a lépcsőházban, nyáron majd újra festetni kell, és lefogadom, hogy már megint el akarják halasztani a festést a költségek miatt. A szórólapok ott hevernek a kukák mellett. Az ég szerelmére, összesen öt lakás van ebben a házban, aztán még így is milyen nehéz betartatni a rendet!

Nekidőlök a kapunak, és nézem a kertet. Lassan szállingózik a hó, a lámpák fényében gyönyörű. De persze így nehéz lesz. Nem tudom, mi fog történni velünk karácsonykor, ha itt a hó. Nem az én dolgom lenne, hogy beosszam a hóeltakarítást, szerencsére. Csakhogy hiába van kiírva a lista a lépcsőházban, az egyik nincs itthon, a másik kifecamítja a bokáját, a harmadik elfelejti... Ahhoz bezzeg volt eszük, hogy a festésnél rápakoljanak két zsákot a sziklakertre, amit évek alatt szépen megépítettem. Még mindig nem az igazi, és mennyi energiámba került helyrehozni. Kertész! Még hogy kertészt hozattak volna, csak hogy engem „megvigasztaljanak”! Dehogy akarnak ezek bárkit is megvigasztalni.

Meg aztán engem nincs is miért.

Hát most kicsit nehéz, hogy a férjemet, Ferit hazaengedik, és most tanulhatja újra a járást. A fájdalmai már erősek voltak, de az új térdével meg kell tanulnia mindent. Már a műtét másnapján felkeltették. Speciális szerkezetet is hoznak a térdéhez, éjszaka azon kell

tartania a lábát, meg napközben, ha pihen.

Na, mondom, hogy szép karácsonyunk lesz. Nem is tudom, mit csináljunk a fával. Még tavalyelőtt is hazacipelte. Már nehezen tudott járni, de azért elvitt a piacig, aztán az árus elhozta a kocsihoz a fát. Felajánlotta, hogy hazahozza, és bár a Feri tiltakozott, én igent mondtam. De most mi legyen, menjek oda egyenesen, és kérjem, hogy hozzák haza?

Aha, persze. Ha Attiláék... de mindegy. Nem fognak miattam hazautazni már karácsony előtt abból a völgyből. Örülünk, ha huszonegyedikén megérkeznek. A világ végén laknak. Három évre szerződött, talán jobban keres, mint egy másodosztályú focista, persze nyilván többet is dolgozik és kiváló a szakmájában, és nem is tudom, honnan jött ez a futballhasonlat. Esetleg onnan, hogy folyton futballstadionokról szólnak a hírek. Attila a fiam, Gréta a felesége, Kisgréta a lányuk, másfél éves, és én még egyszer sem láttam.

Az egyik ismerősöm szerint Attiláék nem fognak hazaköltözni. Egyik szemem sír, a másik azért mosolyog. Mert a fiának jó dolga van ott Amerikában. Hívott többször is, de mondtam neki, hogy az apja miatt nem tudunk utazni. Ha valakinek nincs porc a térdében, az nem tud repülőtereken várni, meg nem is vagyunk azok a nagy utazók. Egyszer jártunk Tunéziában, de végig gyomorrontásunk volt, még a tengert is csak az erkélyről láttam, hiszen általában a vécén ültem, és csak akkor lettem jobban, amikor a szálloda orvosa közölte, hogy infúziót fog adni. Akkor azért megijedtem. Summa summarum, az utazás már nem két nyolcvan felé közeledő embernek való. Még akkor sem, ha Feri lába az orvosok ígérete szerint javulni fog, amit nehéz elhinnem, mert azért mégiscsak a saját ízület az igazi, még akkor is, ha kopott, legalábbis szerintem. Persze a tudomány csodákra képes, és lehet, hogy az én térdnyavalyával küszködő férjem a végén majd megint eljár kártyázni nyáron a térre. Mondom: lehet, de ha a véleményemre kíváncsiak, hát nem valószínű.

Persze nekem is hasogat itt-ott, de mindig történik valami galiba a házban, és olyankor elfelejtem a saját gondjaimat-bajaimat, hiszen ki tudná megoldani a dolgokat rajtam kívül? Ez a ház már összedőlt volna, ha néha nem fegyelmezném meg a lakókat.

Megnézem a postaládát. Rémes, hogy az új lakó csak hetente üríti a sajátját. Egyébként sem kedvelem, mióta a munkásai szétverték a sziklakertemet. Ő vette meg a lakást Sesztákéktól, akik végre elköltöztek a két gyerekkel meg a kutyájukkal a város szélére, egy kertes házba. A kutya is a sziklakertem ellensége volt, még pórázról is odapisált, láttam az ablakból, hiába is tagadta Seszták.

Az új lakó, aki már majdnem egy éve itt lakik, egyébként elég gyanús egyén, mert sosem

jár hozzá senki, és alig látom. Beparkol a hatalmas kocsiával, aztán szellemként oszon be a lépcsőházba. Férfi, vagy negyvenéves lehet, és nem tudok róla semmit. Persze az én fiam sem kezdte korán a nősülést, de legalább barátnői voltak. Egyszer kérdeztem az új lakót:

– Van családja?

– Ööö... – nyökögött. – Egyedül költöztem ide.

Hát azt látom, apukám, akartam mondani, de végül legyintettem. Most valóban, nekem nincs bajom az agglegényekkel, de azért furcsa, ha valakit senki sem látogat. Nincsenek barátai? Nincs felesége, de még csak barátnője sem? A gyerektől az emeletről azt hallottam, hogy az új lakó valahol a város másik végén dolgozik, orvos, de persze a gyerek akár fantáziálhatott is, hiszen egy árva „dr.” nem díszeleg a postaládáján. A gyerekekkel nem lenne bajom, mert mindig udvariasan köszön, de az anyja állandóan hangosan becsapja a bejárati ajtót, túsarkúban kopog már kora reggel, az apjáról meg ne is beszéljünk, folyton kapukulcs nélkül jön be, és berregteti azt a rohadt kapunyitót. Már gondoltam, hogy elrontom, de Attila nem volt hajlandó távsegítséget adni.

Idén muszáj lesz nagy karácsonyfát hoznunk. A piacos talán segít hazaszállítani ez évben is. Mert nagy újság van: Attilának itthon fognak karácsonyozni! Végre látom az unokámat!

Csak az tudja, milyen nehéz ez, akinek szintén messze lakik a gyereke. Nusi barátnőm lányának Ausztriában dolgoznak, havonta egyszer hazajönnek, Nusi ennek ellenére szenved a hiányuktól. Mindig kérdezem is tőle, hogy akkor mit szóljak én? Megszakad a szívünk, ez a mi közös beszédtemánk, a gyerekek, meg a távolság, és a volt kolléganőnk, Mara. De nekem nehezebb, mint Nusinak, mert Amerika sokkal messzebb van. Nagyon örülök, hogy a fiunk ilyen sokra vitte, és abban a Silicon-völgyben dolgozik, nem hittem volna, amikor itthon ült a számítógépe mellett, hogy egyszer majd abból fog élni. Attól féltem, hogy le sem fog érettségizni, ha egyfolytában játszik azon a gépen. Aztán tessék. Ha megkérdezik, mi a munkája, hát bizony nem tudom megmondani. De valami számítógépes dolog, amiben kiváló, és amihez nagyon ért, annyira, hogy több ezer jelentkező közül őt választották.

– Csókolom! – hangzik a hátam mögül. Kicsit megijedek, aztán intek Zsombornak. Ha nem tudnám, mi a helyzet vele, talán kedvelném is őt, de egy Norbert nevű fiúval él együtt, és ez azért óvatosságra int. Hiába mondta a fiam, hogy ott Amerikában senkit sem érdekel, hogy ki kit szeret, de ugye nem akarják velem elhitetni, hogy ez is normális? Még jó, hogy nem fogják meg nyilvánosan egymás kezét, de azért bele sem akarok gondolni, mit művelnek a lakásukban. Persze ez az egész egy kicsit kíváncsivá tesz, továbbá

borzongok tőle, és alapvetően természetesen rosszallom az egészet. Még akkor is, ha ők ketten a legrendesebbek, szerintem a hóeltakarításban is csak rájuk számíthatunk majd.

– Jó estét. – Nem bírom hozzátenni, hogy „Zsombor”. Nem bírom kimondani a keresztnevét, félek, hogy belekeveredem abba a melegdologba.

– Este társaság lesz nálunk, lehet, hogy egy kicsit zajosak leszünk – mondja.

– Aztán ne túl hangosan! – morgok. Nyilvánvalóan Zsomborék az egyetlenek a házban, akik egyáltalán bejelentik, ha hangosabbak, mert a többiek szarnak a ház többi lakójára, és azt kell feltételezzem, hogy ők is csak azért szólnak, mert hátrányos helyzetűnek érzik magukat. Pedig aztán ebben a házban...

Öt lakás van a társasházban, és egyik lakóval sem vagyok maradéktalanul elégedett. A nő hajnalban rohan a gyerekekkel az iskolába, a gyanús férfi szintén korán eljár, a tetőtéri lakás pedig üres. Hát ez a lakás nagy kérdőjel ebben a házban. Eladó volt, de lekerült a tábla. Új tulajdonos meg sehol. Ki hallott már ilyet?

Bemegyek a lépcsőházba, aztán belépek az előszobába, és hallom, hogy csöng a kis telefonom. Sosem viszem magammal, pedig Attila azért küldte, hogy mindig nálam legyen. Általában elfelejtem. Internet meg ilyenek vannak rajta. Éppen mire megtanultam használni azt a Skype-ot, addigra jött ez az új telefon, és már nincs szükség a számítógépre, mert FaceTime-olunk, bármit is jelentsen ez, és bárhogy is kell ejteni. Attila a számítógép monitorán jelentkezett be, és ott tanította meg, hogy kell használni. Néha persze elfelejtem, meg összekeverem a Viberrel.

– Attila? – szólok bele.

– Anyu, már megint a füledet látom! – Hopp, megőrjít ez a ketyere, hogy a kamera miatt a kezemben kell tartani. Gyorsan az arcom elé kapom.

– Na már itt is vagyok. Apád a napokban hazajöhet. Ki gondolta, hogy ilyen gyorsan kiengedik a kórházból, nem igaz? – hadarom. – Remélem, elboldogulunk majd. Főzök neki gulyáslevest, azt már nagyon hiányolja bent, de biztos leenné vele azt a szakadt kórházi ágyneműt. De nem baj, mert mindjárt itthon lesz...

– Anya – szakít félbe. – Azért hívlak, mert Gréta ma a korcsolyázásnál elesett, és kitört a vállízületéből egy darab. Most fogják megoperálni.

– Hogy engedhetek korcsolyázni egy másfél éves gyereket? – kérdezem, miközben a torkomban dobog a szívem. Egy kisgyerek, akit műteni kell...

– Nem a lányunkat operálják, hanem a feleségemet.

– Ó. Sajnálom – nyögöm. Igazából Gréta tehet arról, hogy Attila elfogadta azt az állást, ezt sosem szabad elfelejtenem.

– Igen. És ez azt is valószínűsíti, hogy bármennyire szeretnénk... valószínűleg nem tudunk karácsonyra hazamenni.

Mike és Molly

Apa mániája, hogy berregteti a kaput. Azt mondja, ezzel sok bajt lehet megelőzni, mert jelez a lakásban, és anyu tudja, hogy bejöttünk. Már többször mondtam neki, hogy minden lakásban lehet hallani, amikor berregteti, és Morgó asszony utálja ezt a hangot, de nem érdekli. Persze amikor felmegyek a lépcsőn, Morgó asszonyság általában kilép, és szúrós tekintettel végig követ, ahogy szedem a fokokat. Többnyire csak morog, pedig rendszeren szoktam köszönni.

Apa nem akart ma feljönni, egyébként sem kísér fel gyakran a lakásunkig, azt mondja, még nem rendeződtek anya érzései az irányában, és úgy érzi, anyu neheztel rá, amiért elköltözött. Én is neheztelek rá, de ezt nem mondom neki, meg már hozzá is szoktam, hogy nem lakik többé velünk. És azt sem mondtam ma neki, hogy anya még nincs itthon, mert ha itthon lenne, látnám a kertben a kocsiját. De most üres a helye, lassan belepi a hó. Szóval még örültem is, hogy ma legalább megnézhetem nyugalomban a *Mike és Mollyt*, nagyon sokat nevetek rajta, de anya utálja, ha sorozatot nézek, mert azt mondja, az olyan, mintha rászoknék a cigire, és többet nem tudnék leállni vele. Mindig felveszem a kedvenc filmjeimet, csak én tudom az IP-tévét kezelni, legalábbis a rögzítés és lejátszás funkcióját. Anyu állítja, hogy nincs szabad rész az agyában arra, hogy hülyeségeket tanuljon meg.

– Mondanom kell valamit – közölte apu, miután belökte a bejárati ajtót. Megállt még kint a kertben, én már felléptem a lépcsőfokra, tartotta nekem az ajtót, és a szemembe nézett. Azalatt, hogy beértünk a kaputól, a fekete haján megmaradtak a hópelyhek. Szívem szerint a karjai közé vettem volna magam, de már rég leszoktam az érzélgősségről. Csak állt ott tétován, az ajtót már én támasztottam a hátammal.

– Tessék – bátorítottam. Vajon azt fogja mondani, hogy többet nem jön? Bármi előfordulhat. Nem valószínű, de akár ezt is mondhatja. A fülemben hallottam a saját szívdobbanásaimat, de igyekeztem fapofát vágni, és megesküdtem magamnak, hogy azért sem fogok bőgni.

– Testvéred lesz – bökte ki nagy lélegzetvétel után. Elkerekedett a szemem. Anyunak gyereke lesz? Kitől? Miért nem ő mondja meg nekem? Aztán persze leesett a tantusz. Apa meg a szépségkirálynő barátnője, nekik lesz gyerekük.

– Miss Röfitől? – csúszott ki a számon. Aztán el is vörösödtem; megígértem anyunak,

apa nem tudja meg, hogy így hívjuk otthon. – Vagyis... izé.

– Julitól – bólintott. – Tudom, anyád nem akarja, hogy találkozz vele, de sokkal könnyebb lenne mindannyiunknak, ha megismerhetnéd. Jöhetnél hozzánk, és nem kellene folyton moziba, kajáldákba meg meccsre járnunk. – A röpimeccseimre célzott.

– Nem tudom – ráztam meg bizonytalanul a fejem. Anyunak megígértem, hogy nem fogok Miss Rőfivel találkozni, mert nem kell követnem az „életpályamodelljét”, ahogy anya fogalmazta, és bár elég sokat olvasok, meg sorozatokat is nézek titokban, de ezt a szót még egyik könyvben vagy filmben sem használták, úgyhogy csak tippelek, mit jelenthet. Aztán eszembe jutott, amit anyu szokott mondani azoknak, akik telefonon gyötrik, hogy találkozzanak. – Majd ha lemegy ez a mostani hajsza, valamikor akkor...

Izzadt a homlokom a sapka alatt. Utálom a sapkát. Apu szomorkásan elmosolyodott.

– Nem sűrgetlek, csak mindannyiunknak jobb lenne. Neked is. Juli nem ellenség... – Egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát. – És... anyádnak ne mondd el, kérlek. Majd én megmondom neki valamikor.

Hát oké, csak én ne legyek ott akkor, mondtam volna, de hallgattam.

Végül adott egy puszit, és megígérte, hogy szerdán is ő hoz haza edzésről, és ha akarom, pénteken sulis után elvisz moziba.

Bólintottam, és befordultam az ajtón. Addig ott álltam, amíg be nem csapódott, aztán még utána is egy kicsit. Közben elaludt a lámpa.

Most indulok fel a lépcsőn, váratlanul gyullad fel a lépcsőházvilágítás. Valaki felgyújtotta. Már látom is. Morgó asszony áll a lakásuk előtt, és hirtelen arra gondolok, hogy tutira régóta ott van. Nem tudom, mit hallott, de most én mormogom a csokolomot, ő meg hallhatóan köszön, még a keresztnévemet is sikerül felidéznie.

Molly írotáborba megy, Mike emiatt kiakad, és mindenki nagyon vicces. Csokit eszem, a kanapén hasalok, és egészen a filmben élek. Nem bánom, hogy anya nincs itthon.

Észre sem veszem, amikor megérkezik.

Ő meg észre sem veszi, hogy sorozatot nézek.

A kedvenc zöld bőrszoknyáját viseli fekete leggingsszel és fekete bokacsizmával, zöldes, csillogós, nagy pulcsival. Már levette a kabátját, épp a csizmából bújik ki, aztán odapattan mellém.

– Tudom, azt ígértem, hogy főzni fogok, de...

– Nem baj – tolom felé a csokit. – Ma nasi van vacsorára.

– Nem lehet, Meli. Muszáj egészségesen étkeznünk. Hoztam két adag salátát, aztán

ehetjük a csokit.

Egy héten kétszer tutira salátát eszünk, amit általában a Vapianóban vesz, mert ott klassz dobozban adják, mindig kikeres valami újdonságot az ajánlatukból, de általában egész ehető, amit hoz, viszont utána csokizhatunk, mert a salátában alig van kalória, és pótolnunk kell. Bólintok.

Közben leállítom a sorozatomat, hogy majd innen folytathassam, amikor újra egyedül leszek, felelgetek, hogy igen, megcsináltuk a suliban a leckét, és igen, jó volt az edzés, igen, apu hazahozott, és igen, normális volt. A gyerekdologról hallgatok, mert még most is beleremeg a gyomrom a gondolatba. Meg hát ugye meg is ígértem apunak, hogy nem szólok róla. Mollyék története alatt már majdnem kiment a fejemből az egész, vagyis igazából persze dehogyis ment ki.

– Nézd, emiatt jöttem későn. Megálltam a bevásárlóközpontnál, és vettem – nevet anya, és diadalittas az arca. Két nagy szatyor karácsonyi díszet, gyertyát, koszorút, ünnepi kelléket tart a kezében. – Arra gondoltam, hogy feldíszíthetnénk a lakást. Hiszen advent van!

Na jó, a suliban az osztálytársaim már egy hete elkészültek otthon a díszítéssel. Nekem ez túl sokat nem jelent, templomba nem járok, a koszorúról a nagypapám temetése jut eszembe, a gyertyákról Harry Potter, de oké, díszítsünk. Hétfő este van, már majdnem nyolc óra, és mi most fogjuk elkezdni az adventi lakásdekorációt (ami egyébként újdonság minálunk, csak fa szokott állni, mostanában az is kicsi, „praktikus szempontok alapján”).

Szóval megesszük a salátát, és egy nagy tábla mogyorós csoki társaságában fél tizenegyig lakást dekorálunk, úgy nézünk már ki, mint az az üzlet, ahol feldíszített műanyag karácsonyfákat árulnak, mert anya mindig átesik a ló túloldalára.

Közben elkotyogom neki, hogy Miss Röfitől testvérem fog születni, először káromkodik, elég hosszan, utána hoz egy pohár bort a konyhából, belekortyol, és nevetni kezd, legalább tíz percig nem bírja abbahagyni. Aztán átölel, a hajamat puszilgatja, miközben nézzük a gyertyafényben úszó lakást, és én arra gondolok, vajon mennyi idő alatt érnek ki a tűzoltók, ha netán beüt a krach, vagyis lángra kap a függöny.

Nem tudom, kiért aggódjak jobban. Anyáért, apáért vagy magamért.

December 9.

Vendégszoba

– Botond veled tölti a karácsonyt. – Bea minden szava koppan a fülemben. Feldobódom, de hallgatok. Az exfeleségével sosem lehet óvatlan az ember, pláne, ha az exe feldobta a NAV-nál, ha fél évig a rendelő összes bevallását ellenőrizték, vagyonosodási vizsgálatot kaptam (ugyan ez röhejes, még az ellenőr is mosolygott, hiszen a ház Beánál maradt, rajtam ott volt egy tizenöt éves hitel, amiből a rendelőt megcsináltuk – lekopogom, ma fizettük ki az utolsó részletet), és mindent számlázunk, de már mióta. Azért nem volt éppen kellemes, és a háborúnak ez csak egy apró jelenete. Mindez azért a felkavaró kalandért, meg a lebukásomért, de ennek már két éve, akkor búcsúztam el a házamtól és a kutyámtól. Beától nem, mert nem volt otthon. A gyerekektől sem, Kata már Szegeden tanult, Botond pedig előkészítőre járt Angliában, hogy ösztöndíjat szerezzen. (És szerzett, inkább, mint hogy a háborúzó szüleivel kelljen töltenie akár egyetlen napot is.)

– Nahát – felelem óvatosan, és lelassítok az ötvenes táblánál. Sötét van, nemrég vitték haza az utolsó mai pácienszt is. Elhúzódott a rendelés, mint mindig.

– Nem örülsz, Ádám?

– Dehogynem – bólintok. Tavaly egyedül karácsonyoztam. Így alakult. Két éve még megvolt a barátnőm, de mivel a válás közepén voltunk, éppen menekülnünk kellett, és végül egy pomázi motelben ünnepeltünk, mert Bea őrültként követett minket a városban, csak Óbudán tudtam lerázni. Akkor egyébként is albérletben laktam – de persze nem mertem volna a válásomnak abban a szakaszában senkit sem hazavinni. Beát ismerve ez meglehetősen kockázatos döntés lett volna.

– Az a helyzet, tudod, már mondtam... Kata, anyu és Loránd jön Ausztriába. Ott foglaltunk szállást, síelünk, meg anyunak sem kell főznie egész nap... De Botond nem akar jönni. – Drámai sóhaj. Ebben Bea mindig nagyon jó volt. A legjobb szerepe, amiben láttam, a Makrancos hölgy volt, nem véletlenül. Igaz, az már régen történt, amikor ilyen szerepeket kapott. – Azt mondta, majd veled tölti a szentestét.

– Rendben – felelem. Valójában fel vagyok dobva. Húszéves a fiam, és már hetek óta nem beszélünk. Néha egymásra csörgünk, de űr van köztünk. Haragudott rám, és haragudott az anyjára is a válás miatt, és inkább csak praktikus témákat dobunk be: vizsga, pénz, tantárgyak. Néha kérdez a munkámról, csak hogy mégis úgy tűnjön, ez valódi beszélgetés, és mégis veszélytelen a téma, nem kérdez, és nem beszél az anyjáról, viszont

rendre szóba kerül a nővére. Róla a legveszélytelenebb beszélgetnünk, és persze Kata mindkettőnknek fontos, úgyhogy azért sosem torkollik hallgatásba egy-egy ilyen hívás. De fogalmam sincs, hogy mit kezdünk majd egymással egy egész este... éjjel. Talán még másnap is, igen. Persze, a fiam. Hirtelen megrohannak az emlékek, de elhessegetem őket.

– Jó. Remélem, nem mondasz semmi rosszat rólam.

– Az nem az én stílusom.

– Már megint kezded. Ha nincs az a kezdő orvosnő... ugye, akkor mi még együtt vagyunk, csak hát téged mindig alulról vezéreltek... – Na, helyben vagyunk. Valahogy mindig ide lyukadunk ki.

– Elváltunk, Bea. Boldogan élsz valakivel...

– Loránd a neve. Van neki neve.

– Igen, tudom.

– De mindez nem történt volna meg, ha nem lépsz félre, és nem esel bele abba a kis molett lányba...

– Botond mikor érkezik?

– Karácsony előtt valamikor. Remélem, legalább veszel valahol ünnepi menüt.

– Megoldjuk.

– Kérlek, hogy normális, ünnepi étel legyen. Mint amikor még családban éltünk.

Minden szavával odacsap. Nem emlékeztetem arra a karácsonyra, amikor nem volt kedve főzni, és az egyik ismerősömet, Boka kutya gazdáját kellett felhívnom, hogy hozhatunk-e az étterméből valamit, bármit. Meg azt a karácsonyt sem hozom fel, amikor úgy kiütötte magát délelőtt egy fellépés után, hogy csak huszonötödikén tért magához.

– Minden rendben lesz.

– Lesz helye a lakásodban? Gondoltál a gyerekeidre? Van szobájuk?

Gondoltam, amikor a szüleim házáat rájuk írtam. Aztán akkor is, amikor segítettem nekik kiadni. Igen, gondoltam, persze. De nem ezt felelem, hanem csak egy ühömöt.

– Akkor majd beszélek vele – mondom végül.

– Egyébként... van valakid? Úgy értem, akivel együtt élsz? – kérdezi. Ismerem már ezeket az ártatlan hangon feltett kérdéseket.

– Én sem kérdezősködöm Lorándról. Elváltunk, Bea.

– Igen. De én még mindig szeretlek... egy kicsit – érzékenyül el. Valószínűleg ivott. A kocsni műszerfalán az órára nézek. Biztos most volt annak a sorozatnak a felvétele. Amikor egy szériával kész, akkor kiereszt.

– Jól van. Most mennem kell, van még egy betegem – füllentem.

– Hazudsz. Hallom, hogy kocsiiban ülsz! Na jó, menj csak, de ne feledkezz el a fiadról. Készülj ajándékkal. – Bontja a hívást, és megkönnyebbülök.

Hazafelé azon gondolkozom, amit mondott. Van „vendégszobám”, de ez a lakás ideiglenes állomás az életemben. Ma van a nagy nap, amikor átutaltuk a banknak a kollégámmal és üzlettársammal a hitel utolsó részletét. Most éppen minden modern gépünk és eszközünk megvan, a kollégáinkat ki tudjuk fizetni, egyre többen kijönnek hozzánk a város szélére. Jövőre elkezdhetek házban és kutyában gondolkodni... még ha hitelt is kell felvennem hozzá. Mindig tudtam, hogy ez a lakás átmeneti lesz. Őszintén, nem kedvelem. Vagyis: utálok. Egy régi, patinás ház, be tudok parkolni a kertbe, senkivel nem találkozom, délután állítólag besüt a nap, mondta a volt tulaj, de ezt csak ritkán láttam, mert menekülök. A jelenemből. Nem mintha a múltam jobb lenne, de egész más volt oda hazamenni... és más így. Ide hazaérkezni, ahol a sötét lépcsőházban egy rigolyás öregasszony riogatja az embereket. Itt semmiről sem érzem, hogy az enyém lenne. Megengedtem a kollégám feleségének, hogy lakberendezzen, minimálstílust kértem, nem mintha izgatott volna, mert tudtam, reméltem, hogy átmeneti otthonom lesz. Nem panasz, mások biztosan boldogan költöznének ide, de én saját kertem, saját kutyát, saját teraszt szoktam meg, világos helyiségeket, hálószobát, ahová reggel besüt a nap. És amikor ezt látom magam előtt, azt is tudom, hogy azért is utálok a lakásomat, mert a magányomra emlékeztet.

Én tehetek arról is.

Befordulok az utcába. Egyirányú utca. A kaput a távirányítóval nyitom. Én csináltattam, mert különben még mindig lakattal zárnánk és nyitnánk. Ennyire azért nem akartam visszarepülni az időben. A gyerekkoromban apám nyitotta manuálisan a kocsi-bejárónkat, amikor beállt a Daciával. Ahhoz ragaszkodtam, hogy legalább a kocsimból kinyithassam, és leszartam a lakógyűlést, ahol erről döntést kellett volna hozni. Megcsináltattam, minden lakónak küldtettem a céggel egy kapunyitót, aztán szevasz. Ja és a nagykapu alatt felszedtettem a követ, most fűtés van alatta. Egyedül ott olvadt el rendesen a hó. A kert persze fehér, pedig mintha ki lenne írva valami a hóeltakarításról a lépcsőházban.

Beparkolok az első helyre. Az előző tulaj mondta, hogy minden lakáshoz van egy parkoló, nincs leosztva, de itt maguk között néha vitáznak, hogy ki hová álljon. Hát nem tudom, engem nem izgat, oda állok, ahol éppen üres helyet látok. Öt lakáshoz négy autó van, mindenki elfér, gondolom, és éppen leállítom a motort, amikor a tükörben fényszóró villan.

Még felnézni sincs időm, amikor hallom és érzem az ütközést.

A francba, valaki belém jött.

A kocsim az egyetlen egy ideje, ahol otthon érzem magam (a rendelőn kívül). Feltépem az ajtót és kilépek a hóra.

Egy szőke nő áll a kocsim hátuljánál, kapucnis kabátban, csizmában, farmerben, és rám üvölt:

– Maga szokott a helyemre beállni? Végre elkaptam!

– Azért még nem kellett volna összetörni – vizsgálgom némileg megnyugodva a sárvédőmet. Csak egy vékony festékcsík látszik rajta. A nő japán autójának sárvédője viszont egy kicsit meggörbült.

– Miért áll mindig a helyemre? – teszi csípőre a kezét.

– Nincs lefoglalva – felelem.

– Oké, de értse meg, nem tudok tolatni.

Nem akarom hozzátenni, hogy a jelek szerint előre sem tud menni, hiszen akkor bevette volna a kanyart és nem csókolja seggen a kocsimat. Mit kell mondani ilyenkor?

– Értem – bólintok. Elmosolyodik.

– Akkor visszaadja a helyemet? Ezzel a bazinagy dzsippel biztosan simán meg tud fordulni a hóban.

Megoldom a problémát. Kitolatok a kocsijával, aztán az enyémmel, beállok a hátsó helyre, közben ő bemanőverez a legelső beállóba.

– Egyébként itt lakik? Hát, nyilván – motyogja. – Ki kell cserélni azt az elemet a kocsimon?

– Talán igen. Azt mondják, akkor biztonságos, ha nem tört meg. Meg kell nézetni – felelem.

– A francba. Erre aztán végképp nincs időm.

Mit mondjak. Nem ajánlhatom fel, hogy majd megcsináltatom, mert nekem sincs semmire időm. Majdnem egy éve lakom itt, de még nem láttam ezt a nőt, legalábbis úgy emlékszem.

És amikor már majdnem eszembe jut valami értelmes, amit ilyenkor mondani lehet, mielőtt elvonulnék keresni valami meginnivalót a frizsiderben, keresni valami hülye műsort a tévében és elaludni a film előtt a kanapén, ott áll mellettünk egy tíz év körüli gyerek, akinek dől a vér a kezéből, bugyog a friss hóra – és máris tudom, hogy lőttek a filmnézésnek meg a hideg vacsorámnak.

Fényfüzér

– Anyáméknál karácsonyozunk – mondja Norbert, és hallom, hogy rémesen ideges. A vállammal a fülemhez szorítom a telefont, hogy közben szárítani tudjam a vendégem haját. – Muszáj elmennünk ebédre. Azt mondják, nem mehetek egyedül, mert tudják, hogy van valakim.

– Elég régóta – vigyorgok. Hat éve találkoztunk, két évig hol nála, hol nálam laktunk, aztán már nálam, és három évvel ezelőtt eladtuk mindkét lakást, hogy vegyünk egy közöset.

– Nehezményezi, hogy nem járt még nálunk. Ugye... ugye nem gondolja, hogy barátnőm van?

Norbert ügyfélkapcsolati vezető egy cateringcégnél, vagyis ő tartja a kapcsolatot a nagy megrendelőkkel, és szerez új nagy megrendelőket, nagyon pasisan öltözik, egy nagy mackó, akinek vigyáznia kell, nehogy a megrendelők beleszeressenek. Belém is belém habarodott már vendégem, holott sokan azért kiszúrják, vagy legalábbis gyanítják, hogy mi a pálya.

– Nem ismerem őt – felelem diplomatikusan. Mindig nagy fájdalom volt neki, hogy míg az én szüleim teljesen normálisan állnak a kapcsolatunkhoz, neki, ha rákérdeznek a „barátnőjére”, köntörfalaznia kell. Azt mondja, ott vidéken másképp gondolkoznak az emberek, és ilyenkor önuralomra van szükségem, hogy ne emlékeztessem Aranka nagynénémre, aki egy borsodi faluban él, de nagyon is jól elfogadta, hogy meleg vagyok. Sőt azok élete legboldogabb napjai, amikor elmegyünk hozzá disznóölésre, és napokig „színt viszünk a szomszédok életébe”, ahogy mondja.

– Figyelj, nagyon izgulok. Nem tudom, hogy fogadják majd, de...

– És szerinted muszáj ezt karácsonykor? – kérdezem óvatosan.

– Nem hallom.

– Hajat szárítok. Csak azt kérdeztem, hogy muszáj-e karácsonykor...

– Szerinted én találtam ki? De mit mondhattam volna, ha...

– Oké. Este megbeszéljük.

Már eléggé este van persze, de semmi kedvem a vendégem előtt belebonyolódni. Még szerencse, hogy Norbert szülei nem laknak messze, egy óra alatt hazaérünk, ha kirúgnak is minket. Szívesebben lennék otthon, vagy a saját szüleimnél, akik normálisak, de a barátnőink mindig mondják, azért irigyelnek minket, mert mindig mindent megbeszélünk.

Majdnem teljesen normális az életünk, ha valami elromlik, az rendszerint Norbert

félelmei miatt van: volt, amikor attól félt, hogy az új főnöke kirúgja, ha rájön, hogy meleg (persze nem rúgta ki, és persze nyilván rájött), máskor volt egy olyan parája, hogy elütik a biciklin, akkor vett egy buszbérletet, majd megvettük a kocsit, ami többnyire otthon áll, mert egyikünk sem tud parkolni a munkahelye környékén. Aztán tart még különböző fertőzésektől, nem mehetek haza a „hajás” ruhámban, és az üzletben kell mosnom ezeket a cuccokat. Egy kicsit tart az öreglánytól a házban, szerinte előbb-utóbb hangosan lebuszít minket, szerintem meg ráférne egy hajfestés, és meglágyulna. Mármint az öregasszony. Végül Norbert legeslegjobban a szüleitől fél. Harmincnyolc évesen az a legnagyobb félelme, hogy az anyjáiék megtudják, meleg, és többé szóba sem állnak vele. Szerintem ha ez a seb begyógyulna, akkor a többi félelme is megszűnne, és végre moshatnám otthon a „munkaruhámat”.

– Szereti a lakást, Zsombor? – kérdezi a vendégem, amikor kikapcsolom a hajszárítót. Akkor került eladósorba a lakása, amikor mi már aláírtuk a szerződést a miénkre, de nem bántam meg egy percig sem, hogy ezt választottuk.

– Nagyon. Most már minden úgy néz ki, ahogy megálmodtuk.

És tényleg. Jó érzés hazamenni. Van egy fenyőfánk dézsában az erkélyen, ma felrakom rá a fényfüzért. Odabent minden fehér és fekete. Hófehér konyha, hófehér fürdőszoba fekete káddal, fehér hálósobabútor, fehér nappalibútor, fehér bőrkanapé, két fekete bőrfotel, rajtuk piros párna. A kávéfőző piros, a fridzsider fekete. Otthon érzem magam ott.

De mielőtt hazamennék, lesz még egy hajfestés, két vágás, és meglepem magunkat egy kínai vacsorával, amit hazafelé veszek Li-nél. Vagy Yu-nál. Sosem tudom megjegyezni a nevét.

Aztán hazafelé a kínainál veszek három adag ételt, kettőt magunknak, egyet a házban az öregasszonynak. Az öreglány férje holnap jön haza a kórházból – tegnap futottunk össze a kapunál, és megkérdeztem, mikor látjuk már a férjét. Persze azt hitte, velük akarom elcserélni a hóeltakarítást, és elég éles megjegyzést tett, hogy mindenki többet söprögethetne a „saját háza táján”. Ki kéne engesztelnem, nem bírom a konfliktusokat, remélem, nem utálja a kínai kaját.

December 10.

Szıklakert

– És annyi minden történt, hogy nem hiszed el! – mondom az autóban, mire végre beülünk. Én nem tudom, mi történt ezzel a fodrásszal, de tegnap megérkezett egy adag rettenetes, csípős, szagos étellel, és megkérdezte, mivel jön haza a férjem. Már majdnem odavágtam, hogy foglalkozzon a saját közlekedésével, de csak kinyögtem, hogy taxizni fogunk. Azt már nem, mondta.

Hát így történt, hogy a barátja (most ugye senki sem várja, hogy azt mondom: élettársa?) fuvarozott el a kórházba (a fodrász dolgozik), megvárta velem a zárójelentést, és kiségtette a Ferit a kocsiba. Norbertnek hívják a sofőrünket, azzal foglalkozik, hogy hidegtálakat, italt, süteményeket szervez fogadásokra. Ő csak az ügyeket intézi, nem készít ételt, és ráért délelőtt. A férjemhez hajolok, aki az anyósülésen ül, előttem, mert nem tudom, hol kezdjem. Neki persze az is furcsa, hogy ki jött érte, szerintem nem érti, hogyhogya egy szomszéddal autókázunk.

– Hát mi történt?

– A gyerek... fölöttünk... tegnap elvágta a kezét. Pont akkor jött meg az anyja, meg az a furcsa lakó, aki Norberték fölött lakik. Aki állítólag... orvos. Na, ő vitte kórházba, vagy ügyeletre őket. Csupa vér volt a hó... Mert senki sem takarítja – teszem hozzá halkabban.

– Melinda elvágta a kezét? Remélem, nem az apja miatt, nem szándékosan tette – morogja.

– Mit tudsz te róla?

– Hát csak amit elmondott, amikor együtt mentem vele a buszon. Az apja elment, beleszeretett egy vidéki szépségkirálynőbe. Melinda még sosem találkozott vele, mert az anyja nem engedi.

– Ezt tudtad, és sosem mesélted? – El vagyok képedve. A férjem többet tud a lakókról, mint én? Beszélget velük? Sosem gondoltam volna. Nem egy beszédes típus.

– Nem kérdezted – vonja meg a vállát. Na tessék, ezért mondom, hogy nem egy beszédes típus.

– Nem hiszem, hogy direkt vágta volna el – morfondírozom, bár ez is egy lehetőség, ami annyira érdekes, hogy majd el is mondom Nusinak.

– Hát már csak azért sem, mert szereti a röplabdát.

– A röplabdát?

– Hát persze. Meccsei vannak. Nagyon ügyes. A tizenkét évesek között, persze. Tagja az iskolaválogatottnak, meg egy egyesületben is játszik.

– Nahát. – A férjem tényleg többet tud, mint én.

– És Grétáról van valami hír? – kérdezi. Muszáj volt már tegnap elmondanom neki, ami a szívemet nyomta és nyomja. Hogy már megint kettesben fogunk karácsonyozni. Tulajdonképpen beleszakad a szívem, hiszen annyira szerettem volna látni Attilát és az unokámat. Nem lennék meglepve, ha Gréta direkt csinálta volna ezt a balesetet. Nem akart ő hazajönni, meg velünk ünnepelni.

– Otthon lábadozik. De persze nem emelhet, és mozogni is csak óvatosan. Képzelheted, hogy Attilán mekkora a teher.

– Hát majd jönnek szilveszterre, vagy az új évben – feleli a férjem, de hallom a hangján, hogy neki is fáj. – A fiam Amerikában dolgozik, tudja – fordul Norberthez.

– Igen, tudom. – Tudja?? Hát én sosem mondtam neki. Ebben a házban senki sem kíváncsi az én történeteimre, én meg a szomszédokra nem vagyok az. Aztán még a meleg fiúk is tudják. (Tegnap óta, amikor a fodrász fiú, Zsombor beállított a bűdös kínai étellel, még gondolatban sem tudom őket „buzizni”, mert úgy érzem, szemétség lenne tőlem.) – Valami baj van a feleségével?

– Elesett. Korcsolyázott, elesett, és eltört a válla – meséli Feri, amit tőlem hallott.

– És nem jönnek haza karácsonyra?

– Úgy volt, hogy hazajönnek, de így nem valószínű.

– Sajnálom – feleli a fiú.

– Hát maga? A szülei...? – érdeklődik a férjem. El sem hiszem, hogy ilyen szófosó lett.

– Meghívtak minket ebédre – feleli bánatosan. – De nem lesz az olyan egyszerű...

– Hát sosem egyszerűek a dolgok.

– Az én szüleimmel főleg nem.

Innentől hallgatunk, egészen míg beérünk a kertbe. Most nem esik a hó, és meglepve veszem észre, hogy végre normálisan el van takarítva. Majd meg is nézem, ma ki a soros.

Norbert bekíséri Ferit, akinek még néhány napig járókereteznie kell. Nem merem megkérdezni a férjemtől azonnal a hazaérkezése után, vajon el tud-e majd vinni a piacra, hogy bevásároljak. Bár, ahogy a dolgok alakulnak, elég lesz két szelet hal, egy kis krumpli, meg némi belsőség a halászléhez.

A lakásunk bejárati ajtaján ott egy kis piros karácsonyfa, vesszőből fonva. Kérdőn nézek rá. Hát én biztosan nem raktam oda. Utálom az ilyen haszontalan giccseket.

Zöld szoknya

– Nem hibázott senki – szögezem le, és igyekszem higgadt maradni. Felállok, és becsukom a szobám ajtaját, semmi szükség rá, hogy a kollégáim hallják, ahogy összeveszem a volt férjemmel. – Meli neked és a ház lakóinak készített ajándékot, ajtódíszot, és megcsúszott a kezében a kés.

– Egyáltalán, hogy jut el odáig, hogy egyedül van otthon este nyolckor, és egy késsel a kezében farigcsál? Még csak tizenkét éves!

– Tizenhárom, mindjárt tizenhárom. Dolgoztam, mert mint tudod, a keresetemből élünk – emelem fel a hangomat. Oda csapok, ahol a legjobban fáj. Szemét vagyok, de milyen alapon akar lelkiismeret-furdalást kelteni bennem? Mit gondol, nincs büntudatom a történetek miatt, a kései hazajárásom miatt?

– Értem én, hogy mindig támadással válaszolsz. Szerintem nem kell miattam túlóráznod. Amivel tudok, hozzájárulok... Persze majd jobb lesz. De most tényleg szarban van a cégem.

– Nem túlórázom, decemberben mindig ez van. Véletlen volt, és minden rendben lett.

– Nem értem, ilyenkor Meli miért nem lehet nálam.

– Nálad? – kapom fel a vizet. – *Nálatok*, drágám.

– És? Adri, ami történt, megtörtént. Egyikünk sem akarja már visszacsinálni a dolgot. Szép volt együtt, de mindketten továbbléptünk. – Tudnék csípős választ adni, de nincs hozzá kedvem. – Miért ellenzed, hogy Meli néha nálunk aludjon?

Aztán persze nem bírom tovább.

– Nem tud pihenni gyereksírás mellett.

– Jézusom... – szólal meg legalább tíz másodperc hallgatás után. – Tehát elmondta.

Messze még az a gyereksírás...

– Gratulálok – mondom nagyvonalúan, egy kis kárörömmel. Juliána nem terhes állapotában is kibírhatatlanul hisztis volt, ezt egykori PR-eseként állíthatom. – Tudod mit, beszélj meg Melivel, és ha ő azt mondja, hogy szeretne elmenni hozzátok, vagy néha ott aludni, akkor legyen – felelem. Tudom, hogy előbb-utóbb úgyis kíváncsi lesz, de azt is tudom, alig várja majd, hogy hazajöjjön. Az nem létezik, hogy Miss Rőfivel könnyen hangot találjon.

– Jó – nyögi a férjem. A VOLT férjem. Erre persze nem tud mit mondani. – Hát jó. Egyik este beugranék, ha most nem járhat edzésre... csak hogy lássam...

– Rendben. Ma nem ment suliba. Anyu van nálunk.

– Ó. – Haha, anyám szemébe nem mer belenézni, mióta kitört a balhé. – Azért majd hívom, és meglátogatom. A hétvége jó?

– Mondjuk holnap? – fogom a szaván. Szombaton lesz az egyik tévécsatorna karácsonyi partija. Több ügyfelem ott lesz, meghívtak, éppen le akartam mondani, amikor a gyerekem apja hívott. – Este el kéne mennem egy rendezvényre.

– Szombat este... – tétovázik. Gondolom, átfut az agyán, hogy Juliána hercegnő mekkora balhét fog rendezni, ha szombat este a szív szerelme nem tartózkodik otthon. Hát nem tudom, a pokolra kerülök-e ezért, de most élvezem a helyzetet. – Sajnos nem mehetek, nem tudok, mert már... programunk van.

Aha, hát persze.

Miután leteszem a telefont, kinyitom az ajtót. Kati behoz néhány kinyomtatott oldalt az egyik sztárunkról, ami már az egyik januári hetilapban fog megjelenni. Meg kell győzni őt, hogy nincs szüksége több retusra. Az ég szerelmére, még csak harminckét éves, és ráncmentesre, vagyis inkább vonásmentesre akarja retusáltatni az arcát! Két telefon: egy a főszerkesztővel, egy a sztárral. Hisztizik, le akarja tiltatni az interjút, ha ezekkel a képekkel jelenik meg. Nagyon kedvesen elmagyarázom neki, hogy épp fél perce tűnt fel egy tehetségkutatóban, na jó, ebben van egy kis túlzás, de mégsem lehet, hogy a fark csóválja a kutyát. Néha igen, de nem ilyen esetekben.

Telefonálok, osztom az észet, de nem megy ki a fejemből a tegnapi esti történet. Csakis magamat okolhatom. Megbízom Meliben, okos, érett, sajnos kicsit koravén is talán, esküszöm, nagyobb a felelősségérzete, mint nekem. Meg akarta lepni az apját és a szomszédokat azzal, hogy egy, a Youtube-ra feltöltött videó alapján készít nekik karácsonyi ajtódíszot, de mivel fűrészt helyett csak kést talált, arra gondolt, azzal is menni fog.

Ha nincs ott a szembeszomszéd (aki egyébként mindig elfoglalja a parkolóhelyemet), akkor nem tudom, mi történt volna. Rendkívül szakszerűen látta el, számomra csak a kórházban derült ki, hogy nem is humánorvos, hanem állatorvos. Nagyon normális volt. Már nem tudok rá haragudni, amiért a helyemre parkolt. Amikor hazaértünk, bekísért minket, és pár perc múlva becsöngetett, a kezében két pohár bort tartva.

– Koccintsunk arra, hogy minden rendben van. Hat öltés nem sok, és nem ért ideget a vágás – magyarázta, muszáj volt elnevetnem magam. Az ajtóban állva koccintottunk és ittuk meg a bort. Vagy tíz percig álltunk ott, Meli hívta be, de nem jött, nekem meg eszembe sem jutott. Viszont a fejembe szállt az ital.

Meli végül a hálósobámban aludt, a franciaágyon, nem ő akarta, hanem én. Mintha csak jóvátehetném ezzel a bűneimet. Mintha jóvátehetném, hogy folyton egyedül hagyom.

Hajnalban arra ébredtem, hogy a tévében azt a sorozatot nézi, amiben egy túlsúlyos házaspár a főszereplő. Félálomban megkérdeztem, nem fáj-e a keze, azt felelte: nem. Hozzábújtam és aludtam tovább.

Nem tudom, jó anya vagyok-e. Még az anyám is elképedve hallgatta, hogy Meli este nyolckor egyedül volt, és akár el is vérezhetett volna (kis túlzással). Nem, nem vagyok jó anya.

Ma korán megyek haza. Nem érdekel, hogy egy vacsorán kellene részt vennem. Majd elmegy a gyakornokunk. Meg kell próbálnom rendezni a dolgaimat, és arra figyelni, ami fontos.

Jézusom, nem hagyhatom ki azt a vacsorát. Legalább az elejére oda kell mennem. Különben leshetjük a jövő évi megrendeléseket.

December 11.

Mike és Molly

A szomszédunk állatorvos. Én csak azt tudtam, hogy orvos, mert egyszer, amikor ő ment el, én jöttem haza az edzésről, hallottam, hogy telefonon beszél, és azt mondja, hogy másnap hat műtétje lesz. Arra gondoltam, biztos vakbeleket műt, később arra jutottam, hogy inkább orr- és mellplasztikákat csinálhat, mert a plasztikai sebészek ilyen jóképűek a sorozatokban. És most kiderült, hogy kutyákat operál, meg macskákat, és néha még hörcsögöt meg görényt is. Sokkal izgalmasabb, mintha mellnagyobbításokat végezne.

Örülök, hogy ő volt kint anyuval a kertben. Amikor megcsúszott a kezemben a kés, leszaladt a bal karomig, belevágott a húszomba. Első pillanatban azt hittem, nem lesz nagy baj. Láttam a húst, ahogy szétnyílt, a csontot is láttam, az is fehér volt. Csodálkoztam, milyen fehér minden odabent. Aztán egyik pillanatról a másikra dőlni kezdett a sebből a vér, és mivel végignéztam a *Vészhelyzet* összes részét, tudtam, hogy azonnal el kell szorítani és orvost keresni. A pulóveremet szorítottam rá, de persze be kellett zárnom a lakást (megígértem anyunak, ha kijövök, mindig bezárom), és le akartam menni a földszinti fiúkhoz. Ők nagyon aranyosak. Együtt élnek, mindig dumcsizunk egy kicsit, tegeződünk. Nem mondom, hogy a szomszéd, a sebész nem jutott eszembe, de biztos voltam benne, hogy nincs itthon, úgyhogy lerohantam. Mivel a fiúk nem nyitottak ajtót, és Morgósnéhoz nem mertem becsöngetni, kirohantam a kertbe. Nem tudom, miért. Valószínűleg meg akartam nézni a kocsikat, hátha a sebész mégis otthon van.

És akkor ott álltak anyuval, hű, de megkönnyebbültem!

A doki, akit Balogh Ádámnak hívnak, amikor meglátta a kezemet, felszólította anyut, hogy kapcsolja be a zseblámpát a telefonján, megnézte a sebet, megdicsért, amiért leszorítottam, kinyitotta a csomagtartóját, és hamarosan gézpólya díszelgett a karomon. Aztán anyut kellett támogatnia, mert el akart ájulni, de végül csak beültünk mindannyian az autójába. Menet közben hívta egy doki ismerősét, megjegyeztem a nevét, mert ő vezeti azt a kórházi osztályt, ahová vittek: Endrődi Péter. Ki volt írva óriási betűkkel a kórházban. Na ő nem volt bent, de egy doktornő már várt minket. Adott egy csomó injekciót a kezembe, és összevarrta a sebet. Azt mondta, gyönyörű lesz, nyoma sem marad majd, csak egy vékony csík. Kaptam egy tetanuszoltást is a kés meg a pulcsi miatt, hiába mondtam, hogy sokszor elmosogatok anyu mosogatása után, mert eléggé nagyvonalúan értelmezi ezt a tevékenységet, tehát a kés tiszta volt.

És amikor mindennek vége lett, anyutól megkérdezték, kér-e gyógyszert, megmérték a vérnyomását, ami rendben volt, de sápadtnak találta a dokinő, úgyhogy felszólította, amint hazaér, igyon egy kortyot, hogy megnyugodjon.

Na és ivott is, Balogh Ádám, a kutyadoki áthozott neki egy pohár bort, amit az ajtóban állva kortyoltak el. Sajnos anyának vannak hülye dolgai, kicsit szégyelltem magam, amiért nem hívta be, igazán kíváncsi lettem volna a kutyás történetekre. Már nagyon régen lettem arról, hogy kutyánk legyen, de néha még mindig azt álmodom, hogy a kezemben tartok egy fehér, puha szőrű kiskutyát. (Anya szerint Morgó asszony megmérgezné, meg egyébként se vinnék le időben pisilni. Szerintem egyik sem igaz, illetve csak az a része, hogy ő nem vinné le időben, de én biztosan. Morgó pedig sok mindenre képes, azonban nem gyilkos!)

Ma a nagyival vagyok itthon. Végighallgattam, hogy anya kicsinálja magát, meg apa milyen felelőtlen volt, és meg fogja még bánni, hogy elhagyta anyut azért a szépségkirálynőért (vagyis Miss Röfiért). Elég sok mindent mondott, amivel nem értek egyet, például anyuról, hogy most már fel kellene nőnie, továbbá közölte: nem lenne szabad annyit edzésre járnom, meg esténként egyedül lennem itthon, mert veszélyben vagyok, főleg, ha internetezem.

Nagyi az internetet veszélyforrásnak tartja, ami őt tekintve igaz is lehet, hiszen a Facebookon összevissza kommentel minden ismerőse oldalára. Már ezerszer elmondtam neki, hogy a „Mi van veletek, Icukám?”-típusú kérdéseket inkább üzenetben tegye fel az ismerőseinek, de ilyenkor arra kér, hogy oldjam meg a helyzetet. Persze amikor az ő hibáit javítom, nem veszélyes számomra a net. Senki sem tudja elképzelni, milyen ámokfutást végez, még a suliban a szünetekben is törölgetnem meg javítgatnom kell utána a Facebookon. Amúgy pedig nem az internettel foglalkozom a legtöbbet, szeretek olvasni, és szeretek jó filmeket nézni. Ma például együtt néztük a *Jim szerint a világot*, én már unom meg kinőttem belőle, de neki nagyon tetszett, mondta, hogy nem szokott a Comedyre kapcsolni, amitől eldobom az agyam – hát akkor milyen adót szoktak nézni a nagyapámmal?

Végül is szuper napom volt. Nem kellett suliba mennem, és a nagyi csinált rántott húst krumplipürével. Anyunál a köret (ha főz egyáltalán) többnyire saláta. A nagyi krumplipüréjénél nincs jobb.

Anya azt ígérte, megpróbál ma korán jönni. Persze nem fog, mert megnéztem a telójában a naptárt, és ma van egy bloggeres vacsorája. A bloggerek pedig fontosak, ezt én

is tudom. Követem néhányukat az Instán, igazi megmondóemberek. A divatbloggereket, főleg a svédekét nagyon szeretem, tőlük lesem el, hogy milyen fura módon lehet párosítani a cuccokat. A kutyás blogokat is követem. Inkább az Instán, egyet-kettőt a Facebookon, de magukat a blogokat csak ritkán olvasom. A képeket szeretem, a szöveget illetően, ha mondhatom, kicsit igényesebb vagyok, és könyveket olvasok. Regényeket, olyanokat, amik még nem nekem valók.

Szóval a nagyit azt ígérgeti, megvárja anyut, ha korán jön. Én tudom, hogy ebből lesz egy kis balhé, mert anyu nem ér haza korán.

Aztán anyu telefonál hat körül, hogy a nagyit nyugodtan elmehet, mert mindjárt indul haza. A nagyit gyanakvóan kérdezi, de én szélesen mosolygok és megnyugtatom.

– Ha anyu azt mondja, hogy mindjárt jön, akkor az úgy is van – magyarázom. Holott az fix, hogy nem ér haza nyolc-kilenc előtt. De engem nem zavar, majd megkeresem és letöltöm a netről azt az állatorvosos sorozatot.

Este nyolckor csöngetnek. Hű. Nem szabad senkit sem beengednem.

Azért odasettenkedem az ajtóhoz, és kinézek a kémlelőn. A doki az, az állatorvos. Elfordítom a kulcsot a zárban.

– Anya még nincs itthon.

– És te? Jól vagy?

– Igen, tessék bejönni.

– Tegnap már mondtam, hogy tegeződjünk. Nagyon furcsa, hogy csokolomot köszön nekem valaki.

– Engem erre tanítottak – vonom meg a vállam, mire elneveti magát.

– Nem jövök be, csak kíváncsi voltam, hogy jobban vagy-e. Nem fáj a kezed?

– Nem, de tessék bejönni. Vagyis... mert kíváncsi vagyok az állatos történetekre.

Nevet, és bejön.

A nappaliban ülünk le, megkínálom sós mandulával, kólával, vízzel, ahogy anyutól láttam, és felteszem a nagy kérdést.

– El tudnád intézni, hogy legyen egy kutyám?

Fényfüzér

Norbert szerint az öreg, a szembeszomszéd jó fej, ő már régen is mondta. Az az igazság,

hogy én nem bírom a feszültséget meg a konfliktusokat, és amióta saját üzletem van, ahol a magam főnöke lehetek, meg is szűntek a feszültségek az életemben (nagyjából). Szóval Norbertnek elmondtam a tervemet, amikor elmesélte, hogy mit tudott meg.

Szerinte nem vagyok normális, de nevetett. Az anyjának vettem egy könyvet, de Norbert szerint legfeljebb a billegő asztal lába alá tenné, úgyhogy most vettem egy cédét – nem is gondoltam, hogy az iTunes korszakában még árulnak cédét. De Norbert megtiltotta, hogy az iTunes-on vegyem meg és rárakjam egy üres cédére a karácsonyi slágereket, mert az anyja azt hinné, hogy csak úgy szereztem valahonnan. Kell neki a borító is.

Az apjának viszek egy üveg whiskyt. Nem valami nagy fantáziára vall. Norbert már csak ezen pörög, hogy mit szólnak majd az anyjáék. Holott eddig nemigen érdekelte. Hát pontosan ezért nem kell ilyen sokat várni a coming outtal, szerintem most, karácsonykor nem lesz éppen a legjobb ötlet, de azt teszem, ami neki – szerinte – jó.

A kislány a házban elvágta a kezét. Tudom, mert már második napja én lapátoltam el a havat (most nem esik, hála az égieknek), és vöröslött a hó, mint valami krimiben. Kénytelen voltam megkérdezni az öreglányt (Erzsike néni, mint kiderült), hogy gyilkosság történt-e az éjjel. Azt felelte, nem, de a kislány elszenvedett egy késes balesetet. Az a jó, hogy bár látszólag senki nem beszél senkivel ebben a házban, mégis mindenki mindenről tud vagy tudni vél.

Tegnap végül nem raktam fel a fánkra a fényfüzért, mert nem találtam. Tuti, hogy Norbert rakta el valahová, de állítja, hogy nem.

Így aztán ma, amikor hazaérek, a tárolóba vezet az utam. A tároló valójában a pincében van, és minden lakáshoz tartozik egy kis helyiség. A miénkben mindaddig katonás rend volt, amíg én pakoltam, de amint Norbert elkezdte lehordani a használaton kívüli dolgait (ősrégi síléc, biciklikerek, pumpák, barkácsláda még kamaszkorából és még sorolhatnám), azóta teljes a káosz. Én vagyok a rend, ő a rendetlenség. Semmi baj ezzel, mert én szeretek rendet rakni a lakásban, még a kocsit takarítani is szeretem, de a pincében utálok rendezkedni. Hiába szigetelt, mindig van egy kis fanyar szag, a régi házak pincéjének szaga, és bevallom, tartok attól, hogy egy egérrel fogok farkasszemet nézni.

Úgyhogy ott pakolászom ímmel-ámmal, az izzóknak egy kis műanyag dobozban kell lenniük, de persze sehol sem találom. Közben szép lassan kezd kialakulni a rend. Át-, fel- és lepakolok, rendezgetek, megtalálom a régi motorosgatyámat, akkor még azt hittem, jó ötlet, ha veszek egy motort – megtalálom a motorosdzsekimet is, egész használhatónak tűnik. Az izzósor már eszembe sem jut, annyi kincs akad a kezembe. Norbert érettségi bizonyítványa. Jeles, jó, jeles, jó, közepes. Régi fodrásmagazinok, már tízévesek. Ki kell

dobni őket, csak porosodnak itt, meg a helyet foglalják. Egy illatgyertya, még a romantikus korszakunktól. Sakktábla, amit lehoztunk, mert egyikünk sem bírta elviselni, ha vesztett. (Megjegyzem, általában Norbert vesztett.)

Elmegy az idő, még hozzá elég gyorsan.

Kapirgászás, összerezzenek. Egeret vizionálok, de Norbert az. A konyhaasztalra tettem a cetlit, hogy lent vagyok a tárolóban.

– Azt hiszem, mégsem ide raktam az égőket – vigyorog. – Hanem az ágy alá, egy dobozba – lenget meg egy műanyag dobozt.

Gyorsan megcsókoljuk egymást, aztán kilépünk a tárolóból. Legalább már rend van.

– Mit csinálnak itt? – Az öregasszony hangja éles késként hasít a visszhangos pincében.

A folyosón sötét van, kialudt a lámpa.

– Csak mi vagyunk – felelem. – A karácsonyfaizzókat kerestük.

– Ki az a mi? – kérdezi, és ebben a pillanatban felgyullad a villany. Izzó szemmel áll ott a szomszédasszony.

– Hát mi – mondja Norbert. Őt látva az öreglány megenyhül, de azért figyelmeztetően felemeli a mutatóujját.

– Nem itt kellene, ez nem szép dolog. Mutassák az izzót, ha azt keresték.

Norbert felemeli a dobozt, és felé mutatja. Az öregasszony vág egy grimaszt, aztán felcammog a lépcsőn. Biztonságos távolságból követjük.

Vendégszoba

Tesztet állítok össze egy tizenkét évvel arról, hogy „Milyen kutya való neked?”. Ez lesz a dolgozat, amit bead magyarórán. Tetszés szerinti műfajt választhatnak, és végül a teszt mellett döntöttünk. Bármilyen furcsa is, jól érzem magam. Mesélek a kutyákról, holott az elején közöltem, hogy nem kutyakiképző és nem is etológus vagyok, de azért persze egy kicsit konyítok hozzá, hogy milyen kutyának milyen gazda való. Vagy fordítva.

Az értékelésből természetesen kiderül, hogy Melindának egy fehér, puha szőrű, barátságos szuka lenne jó társa, hát igen, már tegnap mondta a kórházban, hogy minden vágya egy golden retriever. Kicsit úgy is alakítottuk a válaszokat, hogy hozzá a golden passzoljon, ahogy ő mondta: a világos golden, nem az aranyszínű. Jó játék volt.

Mire végzünk, megérkezik az anyja. Automatikusan az órára nézek: fél kilenc. Egy dobozt tart a kezében, lerúgja a csizmáját, és amikor meglát, hátrahőköl.

– Nem jövök mindig ilyen későn haza – mondja köszönés helyett.

– De igen – suttogja Melinda. – Dolgozik. Olyan, mint te. Mind a ketten korán mentek és későn jöttek.

Mintha csak Beát hallanám. Gyakran a szememre hányta, hogy a munka fontosabb számomra, mint a család.

– Hoztam vacsit. Egy étteremben volt egy rendezvény, de én csak az előételig maradtam. És hoztam haza néhány szelet kacsamellet, salátát... Velünk tart?

Nagyot nyelek, aztán a fejemet rázom.

Végül rábeszélnek, és hármásban vacsorázunk.

– Holnap este nem érsz rá? – kérdezi Adrienn, miután megbeszéltük, hogy tegeződünk. Kicsit meglepődöm, de igyekszik gyorsan tisztázni. – Egy partira kellene elmennem. Kicsit munka, kicsit kikapcsolódás. Melit vittem volna, de... és nincs kedvem egyedül menni. Még az is előfordulhat, hogy szórakoztató lesz.

– Nem fogok nyakig kötéssel menni – mutatja fel a bal kezét a kislány. – Tiszta égő lenne, mindenkinek el kéne mondanom, mi történt velem.

– Semmi égő nincs benne. Tudod, hányszor harapott már meg kutya? És egyszer egy ló is – fordulok hozzá. Aztán elmesélem az emlékezetes harapások történetét. Legnagyobb sajnálatára csak egy sebhelyet tudok felmutatni, az is az alkaromon van.

Aztán igent mondok a felkérésre. Úgyis csak a tévé előtt ülnék, kezemben egy pohár borral.

Zöld szoknya

Nem tudom, hogy jutott eszembe, hogy pont a szomszédot hívjam el a buliba. Örültem, hogy ott van, mert így nem kellett bocsánatot kérnem Melitől. Persze ő mindig megbocsát, helyesebben sosem haragszik. Emiatt még rosszabbul érzem magam. Megtehettem volna, hogy nem megyek el a mai vacsorára, aztán mégis máshogy döntöttem. Rossz anya vagyok, rossz háziasszony vagyok, megbízhatatlan vagyok. Rettegtem, hogy anyám még itt van, és valójában megkönnyebbültem, amikor a szomszédot találtam itt anyu helyett. Ugyanakkor arra gondoltam, már ő is olyan rossz anyának tart, hogy inkább felügyeletet vállalt Meli mellett.

Változtatnom kell az életemen.

December 12.

Fényfüzér

A fényfüzér nem világít. Este minden egyes izzót végignéztem, egy tartalék izzóval egyesével kicseréltem őket, de semmi. A vezeték nincs megtörve, mégsem világít. Már reggel nyolctól a megoldáson töprengek, olyan nincs, hogy kifogjon rajtam. Bár szombat van, Norbert korán elment, mert egy nagy fogadást készítenek elő estére. Én ráérek, csak megtalálom a megoldást.

Akkor marad a kábel, azzal kell variálni egy kicsit, nem vagyok ügyetlen, még barkácsszakörbe is jártam. Igaz, már vagy harminc éve, de akkor is.

A mű kész.

Most bedugom a konnektorba, aztán egy jó lattéval megünnepelem magam.

Durr.

Nem kis durr, hanem nagy, szikrázás kíséretében.

A lejátszó elhallgatott, néma csend.

A fényfüzér sötét.

Ezt elbasztam.

Dörömbölnek az ajtón. Hát persze, a csengő sem működik.

Az öregasszony az, rám szegezi a mutatóujját.

– Áramszünetet csinált?!

Fel nem fogom, hogyan jött rá, hogy én voltam.

Bejön, és amikor kihúzom a füzért zavart magyarázkodás közepette, szinte felsikít:

– Ne nyúljon hozzá!

Meghalok?

Nem. Semmi sem történt. De az áram sem jön vissza. Ahogy az öregasszonyt elnézem, az egész házban ez lehet a helyzet.

– Meg kell szereznem az Elmű telefonszámát – mormogom.

– Hát csak gyorsan. A férjem pont tizenkettőkor ebédel. És a fűtéshez is áram kell.

Eltrappol, én meg a mobilon hívom az elektromosokat.

Tizenegy óra, nagyon úgy néz ki, hogy az öregúr szendvicset fog ebédelni.

Sziklakert

Komolyan mondom, senki sem normális ebben a házban. Még a meleg szomszédok tűntek leginkább beszámíthatónak, de akkor a Zsombor nevű elkezdett fenyőfaizzót szerelni, biztos a kínai piacról van, holott évek óta hallgatjuk a híradóban, hogy lakástüzeket okoznak ezek az ázsiai fényfüzérék.

Az egyik lakó éjjel jár haza a gyerekéhez, aki megcsonkítja magát, a másik megszünteti az áramot, és örülünk, hogy nem gyújtotta fel a házat, aztán tegnap idejött egy idegen, felment a tetőtéri lakásba, mert belső átalakítások lesznek hamarosan. Arról ne is álmodjanak, hogy reggeltől estig kalapálnak majd, és rádobálják a sített a sziklakertemre!

Nem beszélve a három fenyőről a kertben. Nem lesz alattuk lerakóhely. Gyönyörűen megnőttek, mióta itt lakunk. Szóval majd összehívom a lakógyűlést, és megbeszéljük, hogy mit engedünk, és mit nem. Mit enged a házirendünk, és mit nem...

- Szerintem ne legyen nagy karácsonyi főzés – mondja Feri, amikor belépek a szobába.
- Ketten vagyunk, eszünk egy halászlét, egy szelet rántott halat...
- Ne emlékeztess erre. Utálom ezt a karácsonyt – bukik ki belőlem.
- Akkor nem lesz nagy ünneplés, ugye?
- Ha minden igaz, már ma sem lesz ebéd. Amikor majd összeszeded magad, rendet kell tennünk a házban, nem normális, ami itt folyik – ingatom a fejem. Muszáj magam mögött tudnom a férjemet.

– Ugyan már, rendesek a szomszédaink. Lehet, hogy kiment az áram, én megszerelném persze...

- Neked pihened kell.
- Járnom kell, tudod.
- A járkálás nem szerelés.
- De mégis ő hozott haza a kórházból...
- Nem ő, hanem a... barátja.
- Kicsit légy megértőbb.

Legyek megértőbb? Helyes. Akkor ma nincs ebéd.

Hangosan csapom be magam után az ajtót.

Fél órával később:

- Hová csoszogsz?
- Zsomborékhoz.

- De hiszen még botozol, küszöbön kell átlépned...
- Már alig fáj. Erőltetnem kell.
- Te tudod.

Makacs férfiak. Most már azon is aggódhatok, hogy mindketten áramütést kapnak.

Újabb fél óra múlva:

- Kapcsold fel a villanyt!

Felkapcsolom.

- Rendben van, nálunk is ég, Zsombikám!

Zsombikám. Egy ámokfutó gyújtogató lakik a szomszédban, a férjem meg becézgeti.

- Na, nem is kell tovább várnunk! Mindent megoldunk!

Virul és nevet a férjem. Mióta itthon van, most nevet először, eddig olyan savanyú képet vágott, hogy rossz volt ránézni.

Mike és Molly

A hadművelet elkezdődött. Már rég kinéztem a szomszédot anyunak, csak akkoriban voltak kételyeim, mert sosem állt le beszélgetni velem. Természetesen most is vannak kételyeim, mert ők ketten külön-külön is alig vannak itthon, ha véletlenül összejönne, akkor aztán még ennyit se látnám a saját anyámat, mint most.

Persze anyu ezerszer elmondta már, hogy neki apu volt a nagy Ő, meg ilyenek, de én a nagyinál láttam olyan fotókat, amiken egy másik fiúval van (pontosan két másikkal, külön-külön fotókon), és nagyfi felvilágosított, hogy ők voltak anyu korábbi szerelmei. Szóval nincs minden veszve.

Mondjuk feláldoztam miattuk egy szuper estét, mert azért a tévécsatorna karácsonyi buliján részt venni igazi kiváltság. Tavaly például láttam, amikor Vella és Tibó, a két, mindenki által ismert műsorvezető, akik mindketten házasok, egymással smároltak a vécé előtt, meg láttam, amikor a fele társaság kiment a kertbe (anyu kollégájától megtudtam, hogy füvezni mentek ki), kihallgattam, amikor az egyik énekes csaj a telefonján kirúgta a pasiját, aki aztán a következő héten egész máshogy tálalta az esetet az újságokban.

Tehát a lényeg: az év legérdekesebb eseményéről mondtam le azért, hogy anyu és a doki összejöjjenek. Nagyon remélem, hogy tudják, mi a teendőjük. Anyu néha olyan elveszettnek látszik.

Én pedig már nagyon szeretnék szerelmes lenni, de egyelőre nincs jelöltem. Nagyon elcsesztük a suliválasztást, az osztályunkban csak öt fiú van, persze őket is látni kellene, aztán mindenki egyetértene velem: okkal várok még az igazira. Ahogy a nagyi mondja: az első igazira.

Azonban anyu számára lehetne a doki a negyedik igazi.

Vendégszoba

Délutánig rendeltem, Edina helyett ugrottam be. Tulajdonképpen azért mondtam, hogy majd bejövök én, és ketten elvisszük a szombatot Péterrel, mert úgysem volt programom, és nem akartam azon gondolkodni, hogy vajon milyen típusú kísérőként gondol rám Adrienn ma este. Mert nyilván van valakije, hiszen nagyon csinos. Viszont akkor miért engem hívott el?

Tehát, hogy elejét vegyem az egész napos filózásnak, bejöttem rendelni. Pezsgő kutya megint megjelent, ő a rendszeres takaróevő a praxisomban, most egy labdát kajált be, de miután megröntgeneztük, nem a műtét mellett döntöttem, hanem a gazdája megfigyelése alá helyeztem. Macskák, egy görény, egy papagáj, több kutya, varratszedések, röntgenek, két diszplázia-előszűrés, aztán egy szendvics ebédre, és a délután gyorsan elrepült.

Most itt állok a tükör előtt egy sötét öltönyben, amiben a múltkor előadást tartottam egy kongresszuson a kutyák csípőízületi diszpláziájának korai kezeléseivel kapcsolatban, és úgy döntök, hogy nyakkendőt nem veszek. Az már túlságosan hivatalos megjelenést kölcsönözne, márpedig ez egy parti, ahol a tévében látott hírességek fognak megjelenni mindenféle vad öltözetben (legalábbis így sejtem, persze van némi fogalmam is róla még a régebbi időkből).

Adrienn átcsönget és közli, hogy taxi jön értünk, mert az ilyen bulikon kötelező legalább egy pohárral inni.

Elég furán érzem magam. A taxiban ülök a szomszédasszonyommal, és olyan helyre megyek, ahová mindig is utáltam járni. És ha jobban belegondolok, mindig hazudtam valamit Beának, hogy miért nem érek rá elmenni vele. Most meg egy félig-meddig idegen nő kísérője vagyok, és nem érzem rosszul magam.

Persze még sejtelmem sincs, hogy mi vár rám azon a partin.

Fényfüzér

Egész nap rendezkedtem, a lakásban égnek a karácsonyi fények, és amikor este Norbert hazaér, koccintunk az adventre. Szeretem az ünnepeket, boldoggá tenne, ha Norbertnek is fontos volna a rákészülés. Szerintem minden ünnepből ki kell hozni, amit csak lehet, ezért vagyok a vágott fenyő ellen. Néhány nap után hullatni kezdi a tűleveleket, ráadásul fájlalom, hogy egy csomó fát kivágnak emiatt a pár nap miatt. A mi fenyőnk lassan kinövi a teraszt, de ha valóban kinövi, majd kiültetjük.

Persze az is eszembe jut, hogy régen ilyenkor elmentem bulizni, eszméletlen helyeken jártam, néha jó volt, máskor nem, megint máskor csak a mának éltem és belementem veszélyes kalandokba is, de örülök, hogy mostanra normális életem és normális élettársam van. Sokan, akiket ma már csak a Facebookon látok, még mindig egyik kalandból a másikba mennek bele, és tudom, hogy szerencsém van, amiért nem tartozom azok közé a melegek közé, akik egész életükben csak álmodnak egy normális párkapcsolatról, de vagy nem sikerül megtalálniuk, vagy már hozzászoktak az egyéjszakákhoz, a reggeli, sietős elváláshoz, a felismeréshez, hogy ebből sem lesz kapcsolat. Így hát, mivel nekem megvan, amit szerettem volna, igyekszem az ünnepekből is kihozni a legtöbbet.

Szóval most, hogy mindennel végeztem, a kádban ülök, zenét hallgatok a telefonomról, és csak egy illatgyertya ég a kád szélén. Azt hiszem, ma csomó hasznos dolgot csináltam, és még a fényfüzért sem kellett kidobnom, mert az öreggel megjavítottuk. Helyesebben: ő javította meg, úgy látom, ért a villanyszereléshez.

Elégedetten bóbiskolok a kádban, és hirtelen nem tudom hová tenni a zajt, amit hallok. Kintről jön? Az ajtóm irányából?

Az ajtón dörömbölnek. Már megint. Pedig működik a csengő, és senkit sem várok.

Kiugrom a kádból, magam köré csavarok egy fürdőlepedőt, és a bejárathoz megyek.

Amikor kitárom az ajtót, a házban lakó öregasszony ijedten hátraugrik, aztán kiabálva mégis a lakás felé mutat.

– Ne meztelenkedjen itt nekem, hanem azonnal nézze meg, mit csinált! És hívja gyorsan a tűzoltókat!

Berohanok, és a nappaliból látom, hogy lángol a teraszon a fenyőfánk a dézsában. Kinyitom az ajtót, és kirántom a konnektorból a zsinórt.

Az öregasszony ott sopánkodik, elrohanok mellette, és a konyhaszekrény alatt található

két nagy vödört megtöltöm vízzel, közben igyekszem a törülközőt magamon tartani.

A kannával a kezemben átrobogok a fehér szőnyegen, kitárom az erkélyajtót, és pont amikor öntöm a vizet az egyik vödörből (a fürdőlepedő persze leesett, mert nem vagyok polip, hogy még azt is tartsam), vastag sugárban jéghideg víz zúdul rám fentről.

Ott állok meztelenül, nyakig vizesen, egy majdnem teljesen leégett fenyőfa mellett. Az erkély mellett sötét a fal, de úgy nézem, megúsztuk, és nem ég le a ház.

Mike és Molly

Tényleg levágtad a kezed? Az üzenet akkor érkezett, amikor anyu még készülődött. A Facebookon jött, és egyből szaporán vettem a levegőt. Erik az, a serdülő I. fiúcsapatban játszik az egyesületünkben. Magas és vicces. Jövőre gimis lesz, GIMIS! És írt nekem!

Nem egészen. Belevágtam, véletlen volt.

– Mondd, Meli, tényleg nem baj, hogy itthon hagylak?

– Nem, már mondtam. Azt ígérted, megnézhetem a *Modern család* teljes hatodik évadot.

– Honnan van az meg neked?

– Honnan lenne, letöltöttem. Magyar felirattal.

Milyen mély?

– És... nekem fogalmam sincs, miről szól. Szerinted már nézheted? Még csak tizenkettő vagy!

– Majdnem tizenhárom.

Csontig vágtam, éles volt a kés.

– Az tizenkettő, hivatalosan.

– Nincs rajta karika.

Hú, az király. És most mi van?

– Mit vigyorogsz? Muszáj folyton a kezedben lennie a telefonodnak?

– Tőled láttam.

– Jézusom, nem hiszem el, hogy csak a rossz dolgokat tudom megtanítani neked...

– Nem csak a rosszakat.

Összevarrták hat öltéssel. Van rajta egy nagy kötés.

– Jó, de legalább mondj valamit, miről szól. Vagy muszáj lesz utánaolvasnom?

– Arról, hogy van egy nagy család, elváltak, újraraházasodtak satöbbi, hadd ne soroljam fel az összes szereplőt, és mindenki nagyon vicces benne. Az a pasi az egyik főszereplő,

aki abban az ódivatú *Rém rendes családban* volt, amit a nagyimáig imád. – Remélem, hogy ezzel sikerül megnyugtatom.

– Aha. Hát nem tudom. Jó, persze, nézd meg. Szex nincs benne?

– Anyu, ez a film amerikai – hangsúlyozom. – És tévésorozat. Délután adják ott is.

Szerinted van benne szex?

Nagyon menő. És mikor jöhetsz edzésre?

– Olyan okos vagy. Kicsit túl okos is, nehogy aztán az osztálytársaid azért ne barátkozzanak veled, mert okoskodónak tartanak.

– Anyu! Készülődj, mert el fogsz késni!

Hát a varratszedésig biztos nem. Azt mondták, már csak januárban. Rossz helyen van, nem kéne megütnie a labdának.

– Mit gondolsz arról, amit mondtam?

– Anyu, nem gondolok semmit. Szeretnek az osztálytársaim, nem tartanak okoskodónak.

Az nem jó, akkor nem is látom a kötésedet?

– Nézz rám!

– Igen?

– Milyen vagyok így?

– Jól áll ez a ruha. Talán túl testhez simuló. De nagyon menő. Kicsit kihívó.

– Ez, kihívó? Hát még csak nincs is dekoltázsa. Ez egy sima, kötött, fekete ruha.

– De minden domborulatod látszik benne.

Az edzésen tuti nem. De küldhetek róla egy fotót.

– Most akkor jó vagy sem?

– Szerintem tök jó.

– Kivel sms-ezel?

– Az egyik röplabdással.

– Hiányzol a csapattársaidnak, igaz?

Küldjél. Most!

– Aha.

– Most mit csinálsz?

– Lefotózom a kezem. A kötést. És elküldöm.

– Ne fotózzalak le?

– Ez a lényeg. Karszelfi.

– Jézusom.

Tessék, itt a kezem.

– A sminked is nagyon szép.

– Tényleg? Nem túl erős?

– Nem. Szép ez a rúzs.

Olyan nincs, amin azért több látszik?

– Köszönöm.

– Nem tudnál mégis lefotózni? De várj... ne így. Ne nézzek ki hülyegyereknek. Várj, kicserélem a pulcsimat...

Anyu végre elmegy, én pedig elküldöm Eriknek a fotót. Na nem azt, amit anyu csinált, azon úgy nézek ki, mint egy gyógyós. Az előszobában a gardrószelekrény nagytükre előtt lőttem magamról vagy harmincöt-negyven képet, mire egy túrhetően sikerült. Maga a kompozíció is komoly fejtörést igényelt, hiszen a lécs magasan van, mióta az Instagramon bóklászom és látom a fotókat. Sajnos természetes fényben lenne a legjobb, mert akkor nincs árnyék, és a színek is szebbek, de azért raktam egy szűrőt a kamerára (csak úgy mondom, hogy Chrome szűrővel minden sokkal jobban fest a fotón), de végül csak sikerült vállalható képet küldenem.

Szerintem meg kéne nézned, amíg még rajtad van a kötés. Sebésznek készülök, haha.

Ez mégis mi a fenét jelent? Randi?

Hát basszus, végül is már egyszer majdnem volt egy randim. A suliban, a párhuzamos évfolyamból Nikolasszal, csak nem mentem el. A barátnőmtől megtudtam, hogy Nikolas sem ment el. A barátnőm figyelt a helyszínen, vagyis a lakásuk ablakából odalátott a térre, ahol találkoztunk volna.

Aztán ezt ennyiben hagytuk Nikolasszal, egy darabig kerültük is egymást, de most már újra morgunk valamit köszönés helyett.

Hát jó, de műteni nem hagyom :)

Remélem, vicces voltam.

Oké, hétfőn suli után egy hamburger?

Jézusom, ez randi! Azonnal írnom kell Andinak, a barátnőmnek.

Rohanok az erkélyre, mert olyan melegem van, hogy egy kicsit le kell hútenem magam. Életem első randija, amire el is fogok menni!

Furák a fények, és füstszag van. Nem látok semmit, de közelebb megyek a korláthoz. Csak

akkor veszem észre, hogy gáz van a fiúknál, amikor kihajolok. Ég a fenyőfájuk a teraszon.

Pánikba esem. Mindig akkor történik valami, amikor egyedül vagyok itthon.

Szinte azonnal eszembe jut a slag, az a vékony, könnyű slag, amit anyu a nagyinak vett karácsonyra azzal, hogy könnyen fel tudja szerelni a telken, és le is tudja venni, nem fogják ellopni, mint a régit, amit kint hagyott. Rohanok a hálójába, kidobálom a ruhásszekrényéből a dobozokat, mire megtalálom. Feltépem a dobozt, és szaladok a fürdőszobába, reszkető kézzel felcsavarom a slag végét, arra nincs időm, hogy a fejet is rárakjam, és áthúzom a nappalin a locsolócsövet. Lelógam, a lángok már a fenyő tetejét nyaldossák, hallom, hogy a házban kiabál Morgós asszony, aztán újra ki a fürdőbe, kinyitom a csapot, és mire visszaérek az erkélyre, már el is ér a víz a cső végéig, a fiúk teraszára és a fenyőre irányítom. Akkor látom meg, hogy valaki rázúdít egy vödör vizet a fára, de nem látom, hogy ki az, takarásban van. Mindenesetre az én vizem oltja el a lángokat.

Úristen, mindezt bekötött kézzel oldottam meg, és még csak el sem ázott a kötése.

Zseni vagyok.

Hová tűntél?

Most veszem a kezembe a telefont.

Tűzet oltottam.

El kéne zárni a csapot.

Lángolsz?

Ó, ez hülye.

A szomszéd fenyőfája gyulladt ki az erkélyünk alatt.

Hopp, elment az áram.

Hát veled nem unalmas az élet.

Dörömbölést hallok. Talán az ajtónkon?

És vajon ezt miért írja, még azért nem kéne összeköltöznünk.

Várj, ajtót kell nyitnom, kopognak.

– Helló, Meli. Mindent köszönök, de elzárnád a vizet? Most már tényleg elaludt a tűz...

Anyukád nyitotta ki? – Zsombor áll az ajtónkban egy fürdőköpenyben.

– Ó, persze, bocsánat. Anyu nincs itthon.

– Én kérek bocsánatot. És persze elnézést. Elment az áram, és... de már jönnek a szerelők. Én tényleg, de tényleg nem akartam, és...

– Figyelj, semmi baj, nyugodj meg.

– Muszáj megmondanod, hogy mivel tehetném jóvá. Mit szeretnél karácsonyra?

Megmentetted a házat!

- Én... semmit. De tényleg.
- Gondolkozz rajta, felöltözöm és visszajövök.
- Oké, de tényleg mindenem megvan.

Írd meg, hogy mi történt!

Elzárom a vizet, biztos, ami biztos. A végén még alámosom a házat.

Minden oké. Tűz eloltva, áram nincs, víz elzárva, de tényleg jól vagyok.

Összetekerem a csövet. Már nem biztos, hogy befér a dobozába, ki kéne szárítani.

Akkor hétfőn, háromkor? A Mammutnál?

Direkt nem akarom megnézni a dobozokat, amiket kihajigáltam anyu szekrényéből. Még jó, hogy tudom, hol szokta rejtegetni az ajándékokat.

Azért egy tornacipős doboz feltűnik. Vajon rózsaszín, magas szárú?

Nem akarom megnézni, de persze mégiscsak akarom. Még szerencse, hogy nincs áram, és a telefonomat nem akarom teljesen lemeríteni azzal, hogy használom a világítást.

Gyorsan betolom a szekrénybe a cipősdobozt a többi dobozzal együtt.

Ott leszek.

Mire végzek, újra kopognak.

Anyu küld közben egy sms-t:

Minden rendben?

Zsombor áll az ajtóban, immár farmerben és pulóverben.

– Szerencsére nincs baj, kiment két biztosíték, a vezetékek rendben vannak. Viszont Norbert hozott egy kis kaját egy rendezvényről, és gondoltam... A kertben partizunk. Ígérem, nem gyújtok tüzet. A szerelő meg végez addigra.

Így esik, hogy a kertben, kapucnis dzsekiben, hótaposóban vacsorázom egy kempingszékben Norbi, Zsombor, Morgó asszony és Feri bá társaságában. Lazacot eszünk, hideg libamájat ropogós kenyérrel, meg szalámis szendvicset, tojássalátát, és sütitet egy kempingasztalról, papírtányérokból. Egy gyertya biztos, ami biztos, ég az asztalon, de Morgó asszony személyes felügyelete alatt áll. A többiek bort isznak, én kólát, és csak amikor végzünk, és már nagyon fázunk, akkor jut eszembe, hogy nem válaszoltam anyunak:

Persze, minden rendben.

Zöld szoknya

A lehető legjobb döntés volt, hogy Ádám jött velem. Egyrészt nagyon kedves, másrészt nagyon jóképű, harmadrészt mindenkinek feltűnik, és végre azok is észrevesznek, akik egyébként nem szoktak.

Fogadás pezsgővel, el is döntöm, hogy maradok már a pezsgőnél, más alkohollal nem keverem, aztán hidegtál libamájjal, lazaccal, saláták, kis pohárkákban csokoládémousse meggyel, és egy csomó ismerős arc.

Ádám úgy kapcsolódik be a semmitmondó beszélgetésekbe, mint egy igazi társasági ember. Nem is értem, hogy lehet, hogy ott lakunk egymással szemben, és soha egy szót sem váltottunk, sosem hallottam, hogy társaság lenne nála, sosem láttam, hogy vendége érkezne, de az igazat megvallva őt magát sem igen vettem észre, olyan feltűnésmentesen él.

Az persze nem lehet, hogy egy normális pasinak nincs valakije.

Na, nem mintha érdekelne, és nem mintha beleférne az életembe, csak megállapítottam, mint tényt.

A sztárok egy része késik. Ma már nem menő késni, ezt mindig meg is mondom a saját sztárjaimnak, de persze csak nagyon kevesen hiszik el, hogy a pontosság is hozzájárul, hogy később kapnak-e rendszeresen jó feladatokat. Emlékszem a régi karácsonyi partikra, a tévéknél, magazinkiadóknál... nem is olyan nagyon régen, a válság előtt mindenhol dőlt a pia, dőlt a pénz, mindenki taxival járt mindenhová, mindenki késve jött a találkozókra, a partikra... De azóta észszerűbb lett minden, és nem ömlik ki az ablakon is a pénz. Ezt persze én is érzem, de meg kell mondanom, a változtatások nagy részével egyetértek. Még mindig szerencsés helyzetben vannak az ügyfeleim, hiszen foglalkoztatják őket (általában), és a keresetük még mindig kiemelkedően magas.

Amikor kettesben maradunk az egyik ablak előtt, mesélek Ádámnak a régi dőzsölésekről – nem látszik meglepettnék.

Nagyon jól érzem magam. Kilépünk a partira kibérelt villa teraszára, amit fűtőgombákkal melegítenek. Oda járnak cigizni a celebek, de most majdnem üres. A kertben a fenyők még mindig havasak, holott most már napok óta nem esett.

Odakint, a kertben súlyos a csönd, mint az igazi téli estéken. Olyan, mintha nem is a városban lennénk, hanem valahol vidéken.

Most megállhatna minden. Lelassulhatna, csak egy kis időre.

És akkor jön a nő, akit sosem bírtam. Egyenesen felénk tart. Egyszer régen megkérdezte, helyrehoznánk-e a megtépzott imázsát, amit egy részeg éjszakának köszönhet, de nemet mondtam, mert nem bíztam benne. Nem gyakran mondok nemet, hiszen ebből élek, de ez a nő mindig ellenszenves volt nekem, és tudtam, hogy irányíthatatlan. Hiába kiugró a tehetsége, ahogy telik az idő (ami egyébként fog rajta, nyilván az alkohol is közrejátszik), egyre rigolyásabb és kezelhetetlenebb. Nem hiányzik nekem az állandó balhé.

Felénk tart, mint egy dúvad. Pezsgőspohár van a kezében.

Nem tudom, mi baja velem, a hátamat automatikusan a korlátnak támasztom, és már előre égek a várható jelenet miatt Ádám előtt. Csak nem fog egy évvel ezelőtti elutasításért jelenetet rendezni ez a nő?

Átlép a küszöbön, már egy lépésnyire van, visszatartom a levegőt, nem tudom, mi következik, és hogyan előzhetném meg.

Aztán Ádám arcába önti a pezsgőt, majd kiabálni kezd:

– És még letagadtad, hogy van valakid! És pont ő az! Hát milyen férj vagy te? Milyen apja vagy a gyerekeidnek?

Pár szó fut át az agyamon: *anyám, segíts*, és még ez is: *bazmeg*.

Sziklakert

Komolyan mondom, gyámot kellene kinevezni ezekhez a fiatalemberekhez. Felgyújtják a lakást! Sajnos nem tudom magam rendesen kitombolni, mert a férjem ugyanolyan vastagon hibás a tűz miatt, mint ez a Meztelenkedő Meleg Szomszéd. Rettenetes volt ám, amikor megláttam, hogy leesett róla a törülköző tűzoltás közben!

És a kislány uralta a helyzetet. Ki sem néztem belőle, hogy ilyen határozott, gyors és hatékony döntést képes meghozni. Persze megint egyedül volt itthon. Láttam ám, hogy az anyja meg a gyanús személy együtt mentek el egy taxival. Hát én nem tudom, mi várható még ebben a házban. Máskor elmeséltem volna az egészet töviről hegyire Attilának, de most nem keresem, megvárom, amíg ő hív. Az az igazság, hogy meg vagyok bántódva, és legalább egy bocsánatkérést várok tőle. Már hónapokkal ezelőtt megígérte, hogy hazajönnek karácsonyra.

És a fiatalembereket mindenképpen meg kell rendszabályozni. Alá kell íratni velük, hogy nem szerelnek, nem barkácsolnak, nem végeznek villanyszerelési munkálatokat. Ez utóbbit a férjemmel is alá kell íratnom. Már vele kiabálok a kétbalkezessége meg a súlyos következményekkel járó villanyszerelése miatt, amikor kopognak.

Norbert az, a másik fiatalember.

Kerti partira hív minket.

Hát ebben a házban senki sem normális?

Csak azért tartok velük, hogy elmondjam a szabályzatot.

De aztán máshogy alakul.

Beszélgetünk, pedig bárki elhiheti, hogy nagyon hideg tud lenni a kertben december közepén, egy nyugágyban ahhoz, hogy az ember „partizzon”.

Na de végül, akármennyire bolondok is itt a lakók, a következőkben állapotunk meg:

– a fiatalemberek eljönnek velem az egyik áruházba, ahol veszünk (az ő pénzükön) egy megbízható tanúsítvánnyal ellátott, hosszú izzósort, földeltet, vagy nem is tudom, hogy kell ezt mondani, tehát biztonságos kinti izzósort, és felrakják a kerti fenyők egyikére (mert az ő fájuk... hát hogy mit ne mondjak, kinyiffant)

– nekünk veszünk egy műfenyőt, olcsón, hogy azért bent is legyen fánk

– nincs több itthoni barkácsolás, villanyszerelés.

Közben eszünk, nagyon előkelő ám az étel, és finom is. Feri viccelődik, a kislány elmeséli, hogyan vágta el a kezét, és azt is elmondja, hogy az anyja a kedvenc tévécsatornám által rendezett karácsonyi partin van. Erről hosszan faggatom, csak most tudom meg, hogy az anyja sztárokkal dolgozik együtt! Ha jól értem, ő találja ki azokat a történeteket, amiket a pletykalapoknak mesélnek. Nahát! Amikor én olvasom ezeket az újságokat, nem gondolom, hogy jó esetben is csak a fele igaz annak, amit leírnak. A Feri persze mondja, hogy ez már az ötvenes években is így volt, és a politika világában azóta sem változott, hát mit csodálkozom, hogy a celebek is eltanulták?

Szóval meglepődöm, amikor megtudom, hogy milyen hírességekkel találkozik nap mint nap ez a nő, aki folyton rohan, figyelmetlen, és rosszabbul vezet, mint a férjem, pedig az már nagy szó. Hát még, amikor a kislány azt is elmeséli, hogy a gyanús egyén valóban orvos! Igaz, csak állatorvos.

Azzal zárul a mi kis partink, amikor már degeszre ettük magunkat, és egy kicsit be is csíptünk, hogy igennel felelek Melinda kérdésére. Pedig a kérdés így szól:

– Meg tetszik engedni, hogy legyen egy gyönyörű, puha szőrű, fehér kutyám?

Azért még ezt is hozzáteszem, miután rábólintok:

– De nem végezheti a dolgát a kertben.

Közben a fejem rázom, annyira nem értem magam. Végtelenül engedékeny vagyok.

Vendégszoba

Annyira laza és gyanútlan vagyok Adrienn mellett, hogy én is meglepődöm. Beával utáltam ezeket a helyzeteket, most pedig szórakoztat... Érdekes, nem is tudom, miért nem sejtettem előre, hogy lehet itt még galiba, hiszen a volt feleségem szerepel a csatorna egyik produkciójában. Azt hiszem, az a baj, hogy nemigen nézek tévét.

Így aztán időbe telik, mire összerakom a képet. Bea közeledik felénk, mint egy fúria, és én, aki annyi évig együtt éltem vele, nem tudom felmérni, mire számítsak, úgyhogy valójában meg is lep és nem is, hogy az arcomba önti a pezsgőjét.

Azt üvöltözi, hogy rossz apa és rossz férj vagyok, meg hogy megcsaltam, és az élettársa, Loránd, a színész (a feleségemnél nyolc évvel fiatalabb, de mivel kevésbé élhet élvezeti szereken, már most jóval fiatalabbnak tűnik ennél is) sehol sincs, hogy megpróbálja csitítani Beát.

De hát nem megy az olyan könnyen. A volt feleségem igazi primadonna, azt imádja, ha mindenki rá figyel, főleg, amikor még iszik is. Beletelik néhány másodpercbe, mire azt is felfogom, hogy Adriennt is becsméri.

Az arcomnak akar esni, már volt részem a vörös műkörmökkel való találkozásban, úgyhogy lefogom a kezét, de akkor meg rúg, a térdével ráadásul, és hát nem a legkellemesebb, ahol a rúgás ér. A biztonsági őrök jönnek, nyomukban egy-két fotós. Ezt nem hiszem el. Örökre ennek a házasságnak a nyomait fogom viselni, most alakulhatott volna talán egy kapcsolat, és akkor...

Bea üvölt, a fotósokat Adrienn terelgeti vissza, aztán megérkezik Loránd, és csitítani kezdi Beát, aki éppen azt kiabálja, hogy milyen szemét vagyok, direkt őt provokálom, hogy egy sztárokat anyagilag megrövidítő pióca nővel vagyok itt. Végül Loránddal bemennek, és elkeverednek a tömegben.

Mire kettőt fordulok, és tiszta a terep, Adriennt sehol sem találom.

Hát így ért véget, ami még el sem kezdődött.

Veszem a kabátom, és kimegyek, hátha találok egy taxit a környéken. De amilyen peches vagyok, taxi sehol, úgyhogy gyalog indulok le a hegyről.

Zöld szoknya

Lónyai Beáta a volt felesége Ádámnak?? Akkor már értem, miért tűnt ismerősnek. Talán láttam is róluk közös fotókat régebben. Hogy a fenébe tudott együtt élni azzal a nővel?

Igen, jó színésznő, de emberileg... rémes. Rettenetes hisztérika.

Nem tudom, mit szokás tenni ilyen helyzetben. Mármint úgy értem, magánéletileg, hiszen azt pontosan tudtam, hogy mint PR-esnek, tüzet kell oltanom, és az a lényeg, hogy a lehető legkevesebben tudják meg, mi a helyzet. Nem mintha mindig tartanám magam a „pozitív PR-hitvallásomhoz”, vannak esetek, amikor akár még jól is végződhet egy ilyen hírverés, de ez most nem az a helyzet. A fotósokat megkérem, hogy töröljék ki a képeket. A csatorna PR-ese ott van mellettem, és ugyanez a kérése. Szerencsére ő is tudja, hogy ezt a történetet nem lehet úgy tálalni, hogy az idősebb korosztály által kedvelt sztárjuk jól jöjjön ki belőle, és talán van benne egy kis együttérzés is felém. Régóta dolgozunk együtt, nyilván kölcsönösen segítünk egymásnak. Valószínűleg meg fogja kérni Beáta élettársát, hogy vigye haza, mert senkinek sem jó, ha tovább folytatja az ivást és kitör egy újabb balhé.

Miután végzünk, bemegyek a mosdóba, kicsit össze kell szednem magam.

Nem tudom, hány percet tölthetek ott, de amikor visszatérek, Ádámot sehol sem találom.

A francba. Kikérem a kabátomat, kimegyek az utcára, de nincs sehol. Épp jön egy taxi. Nekem jó lesz. Hazaindulok, Meli ügyis otthon vár rám, persze megnyugtató sms-ben, hogy odahaza minden rendben. Hát remélem is.

Vendégszoba

Egy foglalt taxi húz el mellettem, majd nagy fékezés, és visszatolat. Adrienn ül a hátsó ülésen, és kinyitja az ajtót.

– Ugyanarra a helyre megyünk – mondja.

Szégyellem magam, de beülök mellé.

Egyszerre szólalunk meg, és mindketten ugyanazt mondjuk:

– Ne haragudj.

Nem értem, ő miért mondja. Az én exfeleségem csinálta a balhét, belekeverve őt is.

Hazáig hallgatunk. Egész biztosan ő is azt gondolja, amit én. Hogy vége annak, ami még el sem kezdődött.

Együtt ballagunk fel az emeletre, szótlantul. Meglehetősen zavarban vagyok.

Aztán az emeleten, az ajtó előtt ránézek, ő mosolyog.

És akkor, a fene tudja, honnan veszem a bátorságot, de magamhoz ölelem, és megcsókolom. Legfeljebb kapok még egy tökön rúgást.

December 24.

Fényfüzér

Komolyan, hatvan kilométert autóztunk, és a legrosszabb rémálmaimat is felülmúlja, ami itt történik.

Pedig olyan szépen indult a nap. Erzsike engedélyével meggyújtottuk a kerti fenyőn az izzókat, mert minden reggel ő ellenőrzi a... mit is? Nem tudom, de csak akkor tekinthetjük érvényesnek az aznapi égőgyújtást, ha leokézza.

Utána becipeltük a fát, amit vett és mi hazahoztunk (mert végül természetesen úgy döntött, hogy kell a fenének a műfenyő, és ha karácsony, legyen nagy, vágott fenyő, hiába próbáltam környezetvédelmi szempontokat felsorakoztatni), azután Meli megérkezett a díszítésre, immár kötés és varratok nélkül. Mialatt Feri és Meli díszítettek, én befestettem Erzsike haját. Ma reggelre mondta rá az „áment”, a múltkor még elhajtott a fenébe, amikor felajánlottam neki, hogy visszaadom a hajának a természetes színét. Öreg ő már ahhoz, hogy bohócot csináljon magából, meg ilyeneket mondott, ma mégis megengedte, sőt még azt a vágást is. Kérdeztem, mit szólna egy Jane Fondás, kicsit tépett frizúrához, jó a tartása a hajának, nagyon előnyös lenne neki. De csak akkor bólintott rá, amikor mutattam fotót az idősödő színésznőről a laptopomon.

Náluk végeztem a hadműveletet, hiszen Norbert nem bírja a hajazós dolgokat, de most mégis megengedte, hogy a „hajás” cuccomat majd otthon mossam ki.

Délelőtt kimentünk a kocsihoz a csomagokkal. Összefutottunk a dokival és Adrival, akik vihorászva érkeztek haza, valószínűleg a cukrászdából, mert tortadobozokat hoztak. Nagyon úgy látom, hogy ez már kapcsolat.

És akkor elindultunk.

Csupán hatvan kilométer, vagy még annyi sem, de esküszöm, tényleg egy másik bolygóra érkeztünk. Norbert szüleinek arcáról lefagyott a mosoly, amikor megláttak (az apja már eleve nem is mosolygott), és amikor Norbert kimondta: „lakótársak vagyunk”, az apja elfordult, és azóta nem is tért vissza közénk.

Két órája ülünk az ebéd mellett, szótlánul, és kezdem úgy érezni, hogy elegendem van. Természetesen Norbert miatt ki kell bírnom, azonban semmi jóra nem számítok.

Norbert anyja behordta a fogásokat, az apját nem is láttam azóta, hogy megtörtént a bemutatás. Pedig abban, hogy lakótársak vagyunk, még semmi rossz nincsen. Persze sejtették ők, nyilván...

Norbert próbál beszélgetni. Szomszédokról, a munkájáról, de az anyja szája keskeny csíkba feszül.

Az ajándékozás sem valami oldott.

Nem is vagyok rá kíváncsi, vágyom már vissza az életünkbe.

Úgy búcsúzunk el, hogy Norbert apja nem kíváncsi ránk. Még akkor sem kerül elő, amikor a kapuban elköszönünk az anyjától.

Boldog karácsonyt.

Hazafelé én vezetek. Próbálok valami vigasztalót mondani, de csak annyi jön ki a számon, hogy majd megenyhülnek, meg hogy sejtetted, hogy így lesz.

És akkor az én negyvenhez közeledő párom sírva fakad, és csak sír, mint egy gyerek.

Boldog karácsonyt.

És egyben bassza meg mindenki.

Nagyon szomorú vagyok.

Mike és Molly

Sosem gondoltam, hogy egy húszéves felnőttnek fogok mesélni az első szerelemről. De hát tudnom kell, hogy mit gondol róla.

– Nem csókolóztunk – szögezem le.

– És ő akarja? – kérdezi Botond, és nézi, ahogy díszítem a fát. Nem hajlandó segíteni, meg is értem, nem az ő fájuk. De azért a habcsókokra rárakja az akasztót. Botond az állatorvos Ádámnak a fia.

– Igen. Én nem akarom, érted.

– Még fiatal vagy.

– Te mikor csókolóztál először?

– Én? – Elvörösödik. Nahát. – Tizenhat évesen.

– Ó. Basszus. Az még kicsit több, mint három év. De persze az a te idődben volt...

– Hát figyelj, miért nem akarsz csókolózni vele?

– Mert azért az gusztustalan egy kicsit, nem?

– Na. Látod. Amíg így érzed, addig semmi értelme csókolóznod. Érted?

Ezen elgondolkozom.

– Azt hiszem, igen – felelem végül. – De addig mi van? Mert nem sok a közös témánk.

- Majd lesz valakivel.
- Neked van valakivel?
- Most éppen nincs.
- És nem hiányzik?
- Nemtom.
- Aha.

Hát így. Ezek szerint húszévesen sem sokkal okosabbak az emberek.

Majd talán anyuval megbeszélem. Ő nem találja gusztustalannak a csókolózást, hiszen amikor hazajöttek a buliból, csókolóztak a lépcsőházban Ádámmal. Tudom, mert hallottam a lépéseket, és kinéztem a kémlelőnyíláson. Szerencse, hogy magasra nőttem. Ott smároltak, pont Ádám ajtaja előtt. Összejött, amit kiterveltem nekik.

– Holnap este apuval karácsonyozom. Náluk! – mondom hirtelen. Nem tudom, mitől lett közléskényszerem, Botond olyan megbízhatónak tűnik. – Most először mehetek majd hozzájuk. Egy volt szépségkirálynővel él együtt, akit anyu utál. Miatta váltak el. Gyerekük lesz. Most fogok megismerkedni Miss Rőfivel.

– Így hívod?

– Így. – Vállat vonok. – De majd ezt nem mondom neki. A nevén fogom szólítani.

– Az jó. Azért ma itthon leszel?

– Hát még jó hogy! – pislogok rá. Azt hitte, tizenhárom évesen elmegyek bulizni, vagy mégis mit képzelt? – Ki nem hagynám az itthoni karácsonyt!

– Akkor, ahogy elnézem a dolgokat, együtt fogunk ünnepelni.

Vendégszoba

– Jó volt tegnap?

– Hogy érted?

– Hát a fiaddal. Sörözni mentetek.

.– Furcsa volt. Először söröztem vele. Kifejezetten normális gyerek, pedig a körülményeket tekintve...

– A körülményeket tekintve Melinda is lehetne problémás. Aztán a világ legjobb gyereke. Én meg a világ legrosszabb anyja.

– Dehogyan.

– Alig vagyok itthon.

– Irányításmániás vagy te is.

- Haha.
 - Nélküled nem működik a cég, ugye?
 - Ne froclizz, nélküled sem működik a rendelő.
 - Működik, mert januárig nem dolgozom. Na jó, két napot rendelek...
 - Januártól bevonom Katit a nagy projektekbe. Átadok neki néhány nagy falatot... akarom mondani, feladatot. Eldöntöttem. Egy héten háromszor már ötre hazajövök.
 - Oké.
 - Tényleg.
 - Jó, akkor elmegyünk pár napra síelni?
 - Napozni szeretnék.
 - Akkor napozni.
- Eljátszik a gondolattal, látom rajta, ahogy csavargatja a haját. Remélem, hogy nem gondolja komolytalannak az ajánlatomat.
- Rendben. Megszervezem.
 - Nem.
 - Miért nem?
 - Mert a kontrollmániádat kezeljük éppen.
 - Oké – nevet. – Akkor szervezd meg. Mondd, hogy mikor kezdjek csomagolni.

Sziklakert

Nem tudom, hogy alakulhattak úgy a dolgok, hogy hajnal óta fő a halászlé, és nem kétemberes adag, nem bizony! Zsomborék rábeszéltek, hogy mivel ők nagybelűek (ki hívta őket, az ég szerelmére?), és Meli is mondta, hogy az anyja egyáltalán nem tud főzni (Jesszusom, erre mit mondjak? – de hát sztárok menedzsere, vagy mi a fene, végül is benne van a pakliban, hogy nem konyít a főzéshez, csak hát milyen ételen él az a szegény gyerek?), ráadásul a doktornak is itt a fia, szóval ha megtenném, hogy főzök egy nagyon nagy adag halászlét, ami nyolc-tíz emberes... Norbi hidegtálat hoz, a doktor meg állítólag a kacsasütés bajnoka. Mindegy, én azért vettem egy csomó halszeletet, és lesz rántott hal, tört krumpli, a nyáron eltett savanyúságom, cékla, de még bizony mákos guba is.

Ennyi ember egy házban, és mind bélpoklos, még a kislány is, mert a minap úgy ette a pörköltömet, mint aki már hetek óta nem kapott enni.

Hát sok a dolog, de ez valahogy pörgőssé tett. Kevesebbet tűnődöm Attiláékon. Feri kitalálta, hogy lepjünk meg mindenkit a házban egy kis ajándékkal. Úgyhogy csokoládés

kekszet sütöttem mindenkinek. Úgy értem, csokoládédarabokat szórtam bele, és áfonyát is.

Apropó, a férjem. Említettem már, hogy bot nélkül jár? Na jó, a lépcsőzésnél kapaszkodik a korlátba. De bot nélkül, délcegen sétálgat, nem mintha itt bárki is engedné, hogy a kertben botorkáljon, még csak az hiányzik... Azt hiszem, fájdalmai azért vannak, mégis eljártssza, hogy milyen fitt. Hát nagy színész, amúgy mindig ilyen hiú volt.

Megint esik a hó. Nem is emlékszem rá, mikor volt utoljára ilyen fehér a december. Leesik, elolvad, leesik, elolvad, közben meg persze takarítani kell. Lássanak csodát, a múltkor a doktor lapátolt!

Délután kezdenek gyűlni az emberek. Miért pont nálunk, nem tudom, de emlékeztet azokra az időkre, amikor Attila még kicsi volt, és a férjem testvére sem költözött le vidékre: jöttek ők is a családdal, annyian voltunk néha, hogy magam sem értettem, hogyan tudok mindenkit jóllakatni.

Elsőnek Melinda és az anyja érkezik, a nyomukban természetesen a doktor. Aztán az a lakli gyerek, akit a napokban betörőnek hittem, és ki is hívtam a rendőröket. Aztán tisztázódott, hogy a doktor fia. Sőt az egyik újságból azt is megtudtam, hogy ki az anyja, hát az a színésznő, aki egy fiatal, léha celebbel él együtt. Hát nem mondom, biztos nem büszke a doktor arra az újságcikkre, de számomra érdekes volt. Nem tudom, hogyan kérdezhetnék rá Adriennél, hogy mi az igazság, mi történt azon a rendezvényen, mert az újság szerint a doktort tökön rúgta a színésznő. Még egy kép is megjelent róluk, onnan ismertem fel a doktorunkat.

Mike és Molly

Nincs ember, aki képes ennyit enni. A nagyszüleimnél délután volt az ünneplés, de csak sütikkel, mert a nagyfi mindig huszonötödikén készül ebéddel. Rengeteg sütit ettem, és most Morgóéknál kezdhetném is előlről. Még szerencse, hogy nem szeretem a halat. De azért elég jó az étvágyam, máskor sincs velem baj, azonban most még jobb.

Szóval az van, hogy csókolóztam Erikkel.

Tudom, hogy délelőtt még azt állítottam, hogy gusztustalan, meg minden. Tudom, hogy Botond azt mondta, hogy akkor még nem állok rá készen. Tudom, hogy még nem vagyok tizenhárom éves, és részben a kíváncsiság hajtott, meg hogy nekem is legyen „egy”. Aki

velem egyidős, tudja, hogy mit jelent ez az „egy”. Az elsőt, meg hogy kezdek felnőtté válni.

Hogy milyen volt? Hát nem biztos, hogy jó ötlet volt hagymát reggeliznie, még ha utána rágózott is. De ezt nem fogom elmondani a barátnőimnek, mármint a hagymát. Nem undorodtam, de nem volt az a nagy szerelembe esés sem. Amikor egyszer anyut kérdeztem, milyen az igazi csók, azt mondta, olyan, hogy az ő száját a sajátodnak érzed. Hát én nem éreztem annak, mindvégig kicsit idegen volt, vagyis nem is kicsit, és jobb lett volna, ha nem dugja át a nyelvét.

Viszont így átestem a tűzkeresztségen. Tudom, miről beszélnek a nagyobb csajok az öltözőben. Jobb nő lettem, bár anyu erre azt mondaná, hogy túlzás, ha már nőnek tekintem magam. Ezért el sem mondom neki a csókot (legalábbis egy ideig).

Ja, egyébként végeztem Erikkel.

Nem tudom, miért. Biztos a hagyma is közrejátszott, meg hogy a nyelvét a saját szájában kellett volna tartania.

A nagyiéktól kaptunk egy ötéjszakás síutat, amiben a szilveszter is benne lesz. Anyu kicsit sokkban volt, mert bár tud, de nem szeret síelni. Én apuval voltam régebben néhányszor, és egész jól ment. Nevettem ám anyun, mert láttam rajta, hogy kiborult. Persze nincs min csodálkozni: ilyen a nagyi nevelési módszere. Kitalálta, hogy anyu legyen többet velem, hát elutaztat bennünket.

A nagyi ugyanolyan kontrollmániás, mint anyu. (Azt, hogy kontrollmánia, Ádámtól hallottam, anyunak mondta azért, mert mindent az ellenőrzése alatt akar tartani.)

Most összegyűlünk Morgóéknál. A ház összes lakója, plusz Botond. Anyu szerint azért van ez az összejövetel, hogy elvonjuk a figyelmüket arról, hogy nem utazik haza a fiuk Amerikából.

Jó ez a buli, és mégis arra gondolok, hogy itt senki sem tudja, de már felnőtt nő vagyok. Van egy nagy titkom.

Fényfüzér

– Majd megbékél – mondja Norbertnek Erzsike. Hát ide jutottunk. Ülnek a konyhaasztalnál, sutyorognak, és még ő vigasztalja Norbertet, pedig hónapokig

megesküdtem volna arra, hogy csak a két buziként emleget minket. Most meg már az elfogadásról beszél. – Egy anya mindig megbékél – vigasztalja tovább. Lehet, hogy igaza van, de én egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy egyhamar közeledni fognak egymáshoz. Főleg az apjával nem.

Késő este a szüleimmel karácsonyozunk. Majd ők feldobják Norbert hangulatát, nagyon szeretik egymást.

Hat után tíz perccel megjön az sms, amit vártam. Beterelem az embereket a nappaliba, szólok Norbertnek, aztán kimegyünk a lakásból.

Visszafelé jövet lecsapom a biztosítékot az ajtó fölött, de mire Erzsike felháborodna, Norbert besiet a nappaliba, kezében csillagszóróval.

Amikor leég, felpattintom a biztosítékot, és Erzsike sírva fakad.

Sziklakert

Hát mégis eljöttek. Nem tudok mit mondani. Újra itt a fiam, és végre itt az unokám... Még szerencse, hogy van elég étel. Még szerencse, hogy ilyen sokan vagyunk itt együtt. Boldog karácsonyt, mondják, amikor lassan elszivárognak, és csak mi maradunk, Attilával, a feleségével, és az unokámmal, akit most látok először.

December 31.

Mike és Molly

Feladó: Vértés Melinda

Dátum: 2015. december 31. 09:12

Címzett: Tóth Andi

Tárgy: Erik

Hahó, hát igazad lett, Erik azóta, hogy miszlikre szabdaltam a karkötőt (amit karácsonyra adott, és ugye kiderült, hogy már ezt kapta tőle korábban Saci is, aki visszaadta neki), folyton írogat a Messengeren. Nem emésztette meg, hogy elküldtem neki a szétvágott karkötő fotóját. Még nem tudom, mit kezdjek vele. Szerintem végeztünk. Anyu szerint viszont drámakirálynő vagyok.

Most jó itt, Ausztriában, bár anyu nyűglődött, hogy nem bírja a hideget, de érdekes módon, amikor kiderült, hogy Ádám is velünk tart, máris jobb kedve lett. Ádám fia otthon maradt, mert van egy csomó bepótolnivaló találkozása a barátaival. A rigolyás alsó szomszéd mondta, majd szemmel tartja, nehogy drogtanyát rendezzen be.

Szóval itt vagyunk hárman (azt hallottam fél füllel, hogy elmennek még valahová tavasszal, vajon én is velük tartok majd?), külön szobában alszom, de sajnos nem tudok sokáig tévézni, mert a síelés és vacsora után gyorsan elnyom az álom. Panzióban lakunk, a szobámban van egy feldíszített karácsonyfa, és ha kinézek az ablakon, a havas hegyeket látom.

Az idei egyébként minden szempontból jó karácsony volt. Találkoztam apu barátnőjével, aki élőben sokkal normálisabb, mint ahogy anyu lefestette (de azért azt meséltem anyunak, hogy valóban lehetetlen egy nő, és szar a sminkje is, hogy megnyugodjon).

Anyu pedig tényleg rendesen összejött Ádámmal.

Éééés: megkaptam a legklasszabb ajándékot, itt adták át – egy fotót egy négyhetes golden retrieverről. Lénának fogom hívni, és egy hónap múlva az enyém lesz! Tudom, hogy Ádám győzte meg anyut. Úgyhogy bármit tesz is, mindig a szövetségese maradok.

És még valami, amit mindig el akartam mesélni. Norbiék megszervezték, hogy

a házban az egyik lakóhoz, a rigolyás nőhöz és a férjéhez meglepetésként érkezzen a fiuk Amerikából a családjával. Annyira szép volt. Én utálok a megható dolgokat, meg tudod, még a csókolózást is utálok, de ez szép volt. Ja, és én már tudom (Norbitól), amit a szülők még nem, mert szilveszteri meglepetés lesz nekik: a tetőtéri lakást a fiuk vette meg, arra az esetre, hogy amikor majd hazaköltöznek, ott lakjanak. De Norbi szerint egyáltalán nem biztos, hogy valaha is haza fognak költözni.

Ma lesz a szilveszteri buli itt, a hegyen. Nem tudom, mit kezdjek ezzel a dologgal, az ember nem bulizik az anyjával és az anyja barátjával – hacsak arra nem jó ez az este, hogy ismét közelebb kerülök egy nappal a tizenharmadik születésnapomhoz. Amúgy tuti, hogy uncsi lesz a szilveszter.

Puszi, Melinda

Feladó: Vértés Melinda

Dátum: 2015. december 31. 17:20

Címzett: Tóth Andi

Tárgy: Erik

Képzeld, van itt egy helyes fiú. Nem tudom a nevét, de a panziókban lakik, és felségített, amikor elzúgtam a pályán. Tök helyes. Talán mégis izgi lesz a szilveszter.

Puszi, Melinda

Kedves Olvasó!

...hát a végére értél. Köszönöm, hogy velem tartottál! Szeretném tudni, hogy melyik történet tetszett legjobban, melyik érintett meg, hogyan, milyen tempóban olvastad (napi egy történetet engedélyeztél magadnak, vagy le sem tetted, amíg a végére nem értél?), ha van kedved, írd meg a fejoseva@fejoseva.com címre vagy a Facebook-oldalamra (www.facebook.com/fejoseva1)!

Ha feliratkozol a hírlevelemre a www.erawan.hu oldalon, akkor értesítést küldök az újdonságokról, ajándéknovellákról, illetve a kedvezményekről. 😊

Éva

Fejős Éva eddig megjelent művei:

Holtodiglan (1999)

Bangkok, tranzit (2008, új kiadás: 2013)

Hotel Bali (2008, új kiadás:2014)

Csajok (2009; új kiadás: 2016)

Eper reggelire (2009; új kiadás: 2015)

A mexikói (2010; új kiadás: 2016)

Cuba Libre (2010; új kiadás: 2015)

Dalma (2011; új kiadás: 2016 – novelláskötetben)

Helló, London

Karácsony New Yorkban (2011; új kiadás: 2015)

Karibi nyár (2012; új kiadás: 2016)

Szeretlek, Bangkok (2012; új kiadás: 2016-ban várható)

Most kezdődik (Holtodiglan új kiadás, 2013)

Nápolyi vakáció (2013)

Száz éjjel vártam (2014)

Mert nekünk szeretnünk kell egymást (2014)

November lánya (2014)

Úton hozzád (2015)

Száz Éjjel Ügynökség (2015)

Kreatív színezők felnőtteknek:

Utazz velem! (2015)

Sosincs késő (2016)

Ha valamelyik kötetet nem találod a polcokon, látogass el a www.erawan.hu webshopba, vagy írd a fejoseva@fejoseva.com címre!